

NOVEMBER 24., KEDD

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

3. Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó előkészítése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács, valamint a Bizottság nyilatkozata az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozóról.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők! Legutóbb éppen azelőtt jártam itt a Parlamentben, hogy az éghajlati kérdésekről beszéljünk, mielőtt a Környezetvédelmi Tanács októberi találkozóján kollégáimmal találkoztam. Ezen a találkozón megállapodtunk arról, hogy az ENSZ koppenhágai klímakonferenciájára készülve mi legyen az EU határozott és közösségi mandátuma. Megállapítottuk többek között, hogy 2050-re az 1990. évi szinthez képest 80-95 százalékkal kell csökkenteni az EU kibocsátásait. Elhatároztuk továbbá, hogy az EU 2020-ra mindenképpen csökkenti kibocsátásait 20 százalékkal, ha azonban Koppenhágában elég ambiciózus megállapodást sikerül kötnünk, ez a csökkentés akár 30 százalékos is lehet.

A más országok kibocsátásainak szintjével való összehasonlításakor különösen nagy hangsúlyt fektetünk majd a legfeljebb 2°C-os hőmérsékletnövekedés célkitűzésére – ez alapján kell összemérni kibocsátásaink csökkentésének szintjét a többi ország teljesítményével. A nemzetközi közlekedésből származó kibocsátások mértékét is vissza kell szorítani. A 2005. évi adatokkal összehasonlítva a légi közlekedést illetően 10 százalékos, a hajózás vonatkozásában 20 százalékos csökkentési célt határoztunk meg 2020-ra. Tisztázni szeretném továbbá, hogy az EU egyik követelése értelmében a hajózásból és a légi közlekedésből származó adók egy részét a fejlődő országokban, és különösképpen a legszegényebb és a nehézségek által leginkább sújtott országokban megvalósított intézkedésekre kell felhasználni. Ez kell, hogy legyen a koppenhágai csúcs egyik eredménye.

Az esőerdő-pusztulás mértékének 2020-ra a felére kell csökkennie, 2030-ra pedig meg kell szűnnie. Az EU követelni fogja, hogy a koppenhágai csúcson szülessen döntés az esőerdők pusztulásának megfékezéséről, az erdőtelepítés támogatásáról és a fenntartató erdőgazdálkodás megteremtéséről. Csak így csökkenthetjük kellő gyorsasággal a kibocsátások mértékét, és így zárulhat sikeres végeredménnyel a koppenhágai csúcstalálkozó. Az EU tisztázta és fokozatosan érvényesítette álláspontját, aminek köszönhetően követeléseket fogalmazhatott meg, és a folyamat egésze során nyomást tudott gyakorolni az egyes szereplőkre. Mindezt túlnyomórészt az Európai Parlament együttműködésével értük el, és az EU ambiciózus álláspontjának alapjául az éghajlati és energiacsomag szolgált.

Immár csupán két hét van hátra a koppenhágai éghajlati csúcsig. Sok körülöttünk a pesszimista, akik az elmúlt hónapok során mind felsorakoztak a célegyenes két oldalán. Ami azonban számít, az valójában a vezető szerep iránti politikai akarat – és az EU-ban ez rendelkezésre áll. Annak érdekében, hogy elérhessük azt az eredményt, amiért oly régóta dolgozunk, most minden erőnket mozgósítanunk kell az Európai Unión belül. E tekintetben különösképpen a Parlament továbbra is jelentős szereppel bír majd.

Hadd szögezzem tehát le, hogy az EU megállapodási célkitűzése mit sem változott. Koppenhágában nagy ívű és átfogó megállapodást kell kötnünk. A Föld éghajlata eleget várakozott. Itt az idő, hogy megegyezésre jussunk.

A Környezetvédelmi Tanács tegnap rendkívüli ülést tartott annak érdekében, hogy egyesített erővel képesek legyünk Koppenhágát az éghajlatváltozással kapcsolatos munkánk kívánt mérföldkövévé avatni. A koppenhágai konferenciát megelőző uniós döntés értelmében az állam- és kormányfők meghatározták: az EU célja az, hogy a koppenhágai folyamat a 2013. január 1-jével kezdődő időszakra vonatkozóan egy, a Kiotói Jegyzőkönyvön alapuló és valamennyi szükséges elemet tartalmazó, jogilag kötelező érvényű

megállapodással záruljon. Az EU olyan megállapodást szeretne elérni Koppenhágában, amely összességében kellően jelentős kibocsátáscsökkentési szintet határoz meg ahhoz, hogy a Föld legfeljebb 2 °C-os hőmérsékletnövekedésére vonatkozó célkitűzés továbbra is reális elképzelés maradjon. Olyan, valamennyi ország részvételével létrejött megállapodást, amelynek értelmében minden egyes fejlett ország vállalja, hogy csökkenti összkibocsátási szintjét, vagyis a gazdaság egészére vonatkozó célkitűzést valósít meg; elengedhetetlen, hogy valamennyi fejlett ország, köztük az Egyesült Államok is összefüggésbe hozza vállalásait a koppenhágai megállapodással. Olyan megállapodást, amelynek eredményeképpen a fejlődő országok, és különösen a legnagyobb gazdaságokhoz tartozó országok is elkötelezik magukat olyan intézkedések végrehajtása mellett, amelyekkel nagyobb mértékben csökkenthető a kibocsátások szintje annál, mintha nem hozták volna meg ezeket az intézkedéseket; valamint olyan megállapodást, amelynek köszönhetően a fejlett országok a szükséges intézkedések megvalósításához 2010, 2011 és 2012 során közvetlen pénzügyi segítyt nyújtanak a fejlődő országok, különösképpen a legszegényebb országok részére. Olyan megállapodást, amely a kibocsátáscsökkentést, az alkalmazkodást, a műszaki együttműködést és a technológiaátadást hosszú távon elősegítő rendszer létrehozásához vezet.

Végezetül, a megállapodásnak tartalmaznia kell egy felülvizsgálati mechanizmust annak érdekében, hogy előbbi a tudományos eredmények szerint az éghajlatváltozás kezeléséhez szükséges mindenkori igényeknek megfelelően módosítani lehessen.

Egyre többet hallani a „kétszakaszos megoldásról”. Az EU számára azonban a koppenhágai megállapodás kulcsfontosságú lépés. A döntésnek Koppenhágában kell megszületnie, és e döntésnek minden, az éghajlat szempontjából lényeges elemet tartalmaznia kell. A kötelező erejű megállapodást egyértelmű menetrend alapján ratifikálható szöveggé kell átdolgozni, ami valójában inkább formáság, hiszen a szöveg tartalmát egy ambiciózus megállapodásban kell rögzíteni.

Éppen ezért a koppenhágai megállapodás megnyitja az utat az azonnali fellépés előtt, és nem kell majd 2013-ig várunk. Egy ilyen típusú megállapodás révén valójában az intézkedések is gyorsabban meghozhatók, mint ellenkező esetben lettek volna. Ezenfelül a megállapodás a két fokos célkitűzés elérésében is központi szerepet játszik majd.

Az EU különösképpen szorgalmazta az alkalmazkodási intézkedésekhez, valamint az esőerdők pusztulását megakadályozó intézkedésekhez szükséges gyors pénzügyi támogatás nyújtását. Gyors fellépésre van szükség ahhoz, hogy a Föld kibocsátási görbéje hamarosan csökkenő tendenciát mutasson.

A jelenleg benyújtott javaslatok összességében nem elégségesek a két fokos célkitűzés eléréséhez. A tárgyaláson találhatók legszámtalabb javaslatok tőlünk, az EU-tól származnak, ahogyan abban is elől jártunk, hogy a többi felet is rávegyük ajánlataik növelésére. Ez is megtörtént. Láthattuk, hogy saját 30 százalékos célkitűzésünk stratégiai célú alkalmazásával a többi érintettre is nyomást gyakoroltunk. Nagy elégedettségre ad okot, hogy olyan fejlett országok, mint Norvégia vagy Japán is növelték ajánlatukat, csakúgy, mint a közelmúltban Oroszország, és nemrégiben a fejlődő országok, például Dél-Korea, Brazília és Indonézia is igen ambiciózus terveket mutattak be. Mindezt a továbbiakban is szorgalmazni fogjuk. Saját 30 százalékos célkitűzésünket ezek után is ösztönzőként kell alkalmaznunk. Jelenleg különösképpen az Egyesült Államok és Kína választ várjuk.

Megjegyzendő, hogy Obama elnök kijelentése szerint a megállapodás nem tartalmazhat csupán bizonyos tényezőket, és nem is lehet kizárólag politikai nyilatkozat. Azzal is egyetértett, hogy e megállapodásnak valamennyi központi elemet magában kell foglalnia, a haladéktalanul megkezdhető intézkedésekkel együtt. A koppenhágai megállapodásnak az egész világ kibocsátásaira ki kell terjednie. Ha az Egyesült Államok és Kína nem ad ajánlatot, ennek csupán a fele valósul meg. Hadd fogalmazzak világosan: a megállapodás egésze múlhat azon, hogy az Egyesült Államok és Kína kellően ambiciózus ajánlattal áll-e elő.

Az EU továbbra is sürgetni fogja, hogy a tárgyalások alkalmával megfelelő intézkedésekre tegyenek javaslatot. Két héttel a végső tárgyalások előtt megőrizzük vezető szerepünket. Nagy várakozással tekintek a Parlamenttel, és különösképpen a COP15 csoporttal való együttműködésre, amely csoport Koppenhágában is jelen lesz. Örömmel várom a vitát. Közös erővel arra fogunk törekedni, hogy Koppenhágában rendkívül sikeres, ambiciózus és valódi megállapodás szülessen.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr! Rohamosan közeleg az igen fontos koppenhágai csúcs, és kevés időnk maradt. Teljes mértékben egyetérték Carlgren miniszter úrral abban, hogy meg kell sokszorozni erőfeszítéseinket, és szorosan együtt kell működnünk annak érdekében, hogy ne hagyjuk veszni az előttünk álló történelmi jelentőségű lehetőséget, vagyis azt, hogy Koppenhágában globális, átfogó, ambiciózus és tudományos alapokra épülő megállapodásra jussunk az éghajlatváltozást illetően. Ahogyan Carlgren úr

elmondta, Koppenhágában érdemben határozni kell a megállapodás teljes tartalmáról, valamint meg kell állapodni arról, hogy ezt követően néhány hónapon belül, 2010 első hat hónapja során lebonyolítsuk a jogi formaságokat, és így egy teljes, jogilag kötelező erejű megállapodás jöjjön létre, amelyért az Európai Unió a kezdetektől fogva küzdött.

Köszönetet szeretnék mondani az Európai Parlamentnek az Európai Unió koppenhágai stratégiájáról készített állásfoglalásért. Céltudatos állásfoglalásról van szó, amely bizonyítja, hogy mekkora jelentőséget tulajdonít az Európai Parlament az éghajlatváltozás kérdésének. Koppenhágában is maradéktalanul számítok a parlamenti képviselők támogatására. Természetesen hangsúlyozni szeretném a harmadik országok parlamentjeivel, a civil társadalommal és a vállalatokkal fenntartott kapcsolataink fontosságát is, akik nagy szerepet játszanak az Európai Unió álláspontjának megismertetésében, aminek köszönhetően más országokat is meggyőzhetünk arról, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozóan kötelező érvényű nyilatkozatokat fogadjanak el.

Különösképpen támogatom a Parlament felhívását, amely egy, a 2 °C-os célkitűzést tükröző megállapodást sürget. E cél elérése érdekében a fejlett és a fejlődő országokban egyaránt szükség van a fellépésre. Örömteli, hogy az állásfoglalásban a Parlament támogatta a piaci mechanizmusokon alapuló megoldásokat, valamint a tiszta fejlesztési mechanizmus egy későbbi megállapodásban történő felülvizsgálatát. Mint az ismeretes, e kérdést illetően a Bizottság azon a véleményen van, hogy a szén-dioxid-kibocsátási rendszer meglévő eszközeit az ágazati hitelmechanizmusok bevezetése révén ki kell bővíteni.

Az erdőirtás és az erdőpusztulás következtében a fejlődő országokban keletkező kibocsátásoknak a UN-REDD ENSZ-program keretén belül történő csökkentése tekintetében a Bizottság minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy elősegítse az olyan magas szintű társadalmi és környezetvédelmi követelmények megfogalmazását, amelyek figyelembe veszik a biológiai sokféleségre és az ökológiai rendszerekre gyakorolt hatásokat.

Mindazonáltal jelentős kihívásokkal állunk szemben. Koppenhágába olyan törekvésekkel kell érkezniünk, amelyek lehetővé teszik egy tudományos eredményeken alapuló megállapodás megkötését. Más szóval a 2 °C-nál tovább kell mennünk. Azt is biztosítanunk kell, hogy a közös, de megkülönböztetett felelősségvállalás elvének értelmében valamennyi ország megtegye a szükséges vállalásokat. Számítunk továbbá arra, hogy a kiotói folyamatból történő kilépés után nyolc teljes évvel az Egyesült Államok is kiveszi a részét e feladatokból.

Végül pedig számos részletes kérdésben kell megoldást találnunk; biztosítanunk kell például, hogy a feltörekvő gazdaságok képességeiknek megfelelően és az imént említett megkülönböztetés elvével összhangban működjenek közre, valamint hogy a szükséges támogatás összege kiszámítható és állandó legyen. Továbbá Koppenhágában a támogatások folyósításának azonnali indításáról kell majd dönteni annak érdekében, hogy a halaszthatatlan intézkedésekkel ne kelljen megvárni a 2010-2013-as időszakot. Ez lehetővé teszi az azonnali fellépést és a szükséges módosítások végrehajtását, különösen a bolygó érzékenyebb területein, például a szegény országokban.

Az Európai Uniót most arra kéri, hogy mutasson példát és erősítse meg vezető szerepét. Az elmúlt héten Koppenhágában zajlott előkészítő tárgyalások során kulcsfontosságú véleménycserére került sor számos nemzetközi partnerünk részvételével. Ahogyan Carlgren úr fogalmazott, bizonyos országok, például Brazília és Dél-Korea is bejelentette, hogy intézkedéseket fog hozni. A csúcstalálkozó megkezdése előtt további országoktól, például Kínától és Indiától is hasonló bejelentést várunk. A ma reggeli hírekben arról hallhattunk, hogy az Egyesült Államok is benyújtja majd a csökkentésekre és – reményeim szerint – a támogatásokra vonatkozó javaslatát.

Ezenfelül érdekes véleménycserét folytattunk az átláthatóság kérdéséről, ezen belül is az MRV, vagyis a nyomon követési, jelentéstételi és ellenőrzési rendszerekről. Továbbra is rendkívül fontos, hogy a kevesebb szén-dioxid-kibocsátáson alapuló gazdaság kialakítását célzó konkrét intézkedésekre és fellépésre vonatkozóan további ígéretek születessenek. A fejlődő országoknak közösen, képességeiktől függően a szokásos tevékenységgel összehasonlítva 15-30 százalékos csökkentést kell elérniük.

Ami a fejlett országok intézkedéseit illeti, a haladás mértéke sajnálatos módon nem kielégítő. Spanyolország, Ausztrália és Norvégia növelte vállalásait. Úgy tűnik azonban, a többi ország nem kész rá, hogy kövesse a példájukat. Mostanra az is világossá vált, hogy az Egyesült Államok sajnálatos módon nem fogja tudni elfogadni vonatkozó belső szabályozását az év végéig. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy Koppenhágában nem tudnak majd konkrét mennyiségi célkitűzéseket meghatározni. Ahogyan azt már említettem, a rendelkezésünkre álló információk szerint éppen ez fog történni, ám – attól tartok – azzal a feltétellel, ha a belső jogszabályt is elfogadják, és mivel ez az év vége előtt már nem várható, a vállalások csupán feltételesek

lesznek. Az Egyesült Államok részéről tett pozitív lépés a többi ország álláspontját is befolyásolni fogja, következésképpen nagy jelentőséggel bír majd a koppenhágai csúcstalálkozó kimenetelét illetően.

Egyértelmű, hogy a fejlett országok intézkedései önmagukban nem elegendők. Bármilyen történjék is, a fejlődő országoknak hozzá kell járulniuk a folyamathoz, és elsősorban az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság létrehozására kell összpontosítaniuk. Ahogy már mondtam, a fejlődő országoknak szokásos tevékenységükhöz képest 15-30 százalékkal kell csökkenteniük kibocsátásaikat.

Alapvető célkitűzésünk Koppenhágában továbbra is egy jogilag kötelező érvényű megállapodás elérése. Annak ellenére, hogy a tárgyalások ez idáig nem haladtak olyan ütemben, mint szerettük volna, és kevés időnk maradt, ez nem szabad, hogy eltántorítson bennünket ettől a célkitűzéstől. A megállapodásnak ezenkívül világszintűnek kell lennie, amely magában foglalja a bali cselekvési terv valamennyi elemét, tükrözi az eddig elért eredményeket, valamint a kibocsátáscsökkentésre és a támogatásokra vonatkozóan mennyiségi tényezőket tartalmaz.

A megállapodás felépítéséről elmondható, hogy az alkalmazkodással, a kibocsátáscsökkentéssel és a gyors folyósítású támogatásokkal kapcsolatos valamennyi összetevőnek szerepelnie kell benne. Koppenhágában meg kell állapodni a tárgyalások lebonyolításának eljárásairól és menetrendjéről annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb, 2010 első hónapjaiban megszülessen a jogilag kötelező érvényű megállapodás; Merkel kancellár asszony 2010 első felét említette.

Egy tartalmas és globális megállapodás jelentős politikai lendületet biztosítana a tárgyalási eljáráshoz, és lehetővé tenné, hogy a koppenhágai csúcsot követően ésszerű időn belül befejeződjön a jogi folyamat. Ennek keretében a finanszírozás döntő tényező. Koppenhága csak akkor hozhat sikert, ha mozgósítani tudjuk a szükséges beruházási és pénzügyi erőforrásokat.

Befejezésképpen ismét meg szeretném említeni, milyen meghatározó szerepet játszik az Európai Parlament az EU ambiciózus éghajlati politikájának érvényesítésében. Az Európai Unión belül és nemzetközi szinten is élen járt ebben, elősegítve ezáltal nemzetközi stratégiai partnereink ösztönzését. E szoros együttműködés a koppenhágai csúcs felé közeledve is folytatódni fog, és azt kell mondanom, nagy örömmel tölt el, hogy a Parlamentet egy jelentős küldöttség képviseli majd.

Elnök. – Biztos úr, köszönjük az igen érdekes beszédet, amelyben részletezte a Koppenhága előtt előttünk álló fontos problémákat. A vártnál kissé hosszabban tartott ez a felszólalás, ezért arra számítottok, hogy a vita végén rövidebben fogalmazza majd meg az észrevételeit. Annyira érdekes volt, hogy nem tudtam félbeszakítani!

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Ketyeg az óra. Fontos kihívás előtt állunk: gondoskodnunk kell arról, hogy az éghajlatváltozás tekintetében Koppenhágában ambiciózus megállapodást kössünk, és most, hogy december egyre közeledik, kedvezőtlen fordulatokat tapasztalunk. Obama elnök egyelőre nem tudja teljesíteni választási ígéretét. Ennek ellenére vannak biztató jelek, ilyenek például az új japán kormány tervei.

Elismerésemet szeretném kifejezni a svéd elnökség és az Európai Bizottság, különösképpen a Dimas biztos úr által tett erőfeszítésekért. Valamennyien az ön szövetségesei vagyunk. Gratulálni szeretnék munkájához, amellyel elérte, hogy az európai vezetők egy hangon szóljanak, hiszen most, e kulcsfontosságú tárgyalásokon, minden eddiginél fontosabb, hogy Európa egységes álláspontot képviseljen.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nevében elmondhatom, osztozunk az iránti bizakodásukban, hogy olyan ambiciózus megállapodást sikerül elérni, amely kötelező csökkentési célkitűzéseket ír elő nem csupán az Európai Unió, az Egyesült Államok és Japán, de más országok, például Kína, Brazília és India számára is. Ha hatékony megoldást kívánunk találni az éghajlatváltozásra, és eközben világszinten is azonos feltételeket szeretnénk teremteni, akkor elengedhetetlen, hogy közösek legyenek a céljaink.

Elnök úr! Rendkívül fontos, hogy Koppenhágában megállapodás szülessen egy olyan pénzügyi csomagról, amelynek révén támogathatók a fejlődő országokban megvalósuló éghajlati projektek. Európának vállalnia kell a felelősség őt megillető részét. Ezzel együtt osztom azt a nézetet is, hogy e támogatásokat minél hamarabb újtukra kell indítani, hiszen a projektek már elkészültek és megvalósításra várnak, tehát azonnal el lehet őket kezdeni. Ez a Koppenhágai csúcs megfogható, jól látható eredménye lenne, és egyben biztató jel is. Ugyanakkor nélkülözhetetlen, hogy olyan megállapodásokat kössünk, amelyek biztosítják, hogy e támogatások tevékenyen

és hatékonyan járuljanak hozzá az éghajlatváltozás leküzdéséhez, valamint hogy a technológiaátadást és a szellemi tulajdonjogok védelmét illetően is megegyezésre jussunk.

Csak közösen mozgósíthatjuk mindazt a tudást és azokat a készségeket, amelyek az éghajlatváltozás megakadályozásához és az ökoszisztémák visszafordíthatatlan károsodásának megelőzéséhez szükségesek. Az éghajlatról szóló megállapodás mindennek jelentős lendületet adhat, csakúgy, ahogyan nekünk, itt Európában is ahhoz, hogy biztosítsuk: szociális piacgazdaságunk egyre inkább fenntartható szociális piacgazdasággá válik.

Jo Leinen, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az elmúlt években az Európai Parlament meghatározó erőt képviselt az éghajlatvédelemről folyó vitában, emellett pedig az EU éghajlatvédelmi csomagjában is jelentősen kivettük részünket. A ma előterjesztett állásfoglalás minden olyan elemet tartalmaz, amely egy ambiciózus koppenhágai megállapodáshoz szükséges. Javaslatunk ugyanakkor reális is. Egyszerre ambiciózus és reális, ezért bízom benne, hogy a Tanács és a Bizottság egyesíti velünk erőit, és a konferencián egységes lobbistületként léphetünk fel annak érdekében, hogy többi partnerünket is meggyőzzük a részvételről.

Az EU vezető szerepet vállalt e kérdésekben, és azt szeretnénk, ha ez Koppenhágában is így maradna. Éppen ezért ragaszkodnunk kell ajánlatunkhoz, amelynek értelmében 2020-ra 30 százalékkal kell csökkenteni a szén-dioxid mennyiségét. A tudomány szerint a csökkentés kívánt mértéke 25 és 40 százalék között a felső határértékhez áll közelebb. Tisztában vagyunk tehát azzal, hogy a 30 százalék még mindig nem lenne elegendő, és éppen ezért kell ezt a célértéket javasolnunk, az ugyanis más országok célkitűzéseit is növelheti.

Nyilvánvaló, hogy az éghajlat világszintű védelme pénzügyi támogatás nélkül nem megvalósítható. A Tanáccsal ellentétben a Parlament e tekintetben konkrét számadatokkal szolgált. A globális pénzügyi keret hozzávetőleg 100 milliárd euró, Európának ebből mintegy egyharmad részt kell vállalnia. Miért nem mondjuk tehát, hogy 2020-ban 30 milliárd eurót biztosítunk majd e célra? A Parlament elkötelezte magát emellett, és reményeim szerint két hét múlva a Tanács és a Bizottság hasonlóan konkrétan fogalmaz majd.

Wortmann-Kool asszony már említést tett a gyors indításról. Haladéktalanul szükség van 5-7 millió euróra. Ha megnézzük, mekkora összegeket különítünk el a bankválság kezelésére, azt kell mondanom, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelmet illetően tulajdonképpen aprópénzről van szó – és itt nem lesz második esély. Ha az éghajlat egyszer összeomlik, az örökre szól, és nem tudjuk helyreállítani. Éppen ezért a kérdés megérdemli, hogy valamennyien maximális erőfeszítést tegyünk.

Megjegyzem továbbá, hogy egyes országok lépnek, mások azonban nem. Nem jöhet létre olyan helyzet, amelyben a két legnagyobb szennyező, Kína és az Egyesült Államok egy hatalmas pingpongjátzmában egymást vádolja, és mindeközben saját házuk táján vonakodnak bármit is tenni. Ez felelőtlenység, és bízom abban, hogy különösképpen az Egyesült Államok jó példával jár majd elől Koppenhágában, és az éghajlatváltozást okozó gázok csökkentését, valamint a finanszírozásból általa vállalt részt illetően konkrét adatokkal szolgál majd.

E két ország, valamint India részvétele nélkül nem jöhet létre megállapodás. Ismét hangsúlyozzuk az erdőgazdálkodási politikát – az erdőirtás meghatározó tényező –, valamint a légi és vízi közlekedést. Ha a vasutakra érvényes a kibocsátáskereskedelem, és fizetniük kell, nem látom, miért kellene különleges kiváltságokban részesíteni a légi és a vízi közlekedést.

Most először végre a Parlament is képviselteti magát az EU-pavilonban. Ez új korszak kezdetét jelzi, és bízom benne, hogy jelen lehetünk a Tanács és a Bizottság között zajló tájékoztatón, hiszen a Lisszaboni Szerződés értelmében a koppenhágai megállapodást érintően közös jogalkotói hatáskör illet meg bennünket.

Corinne Lepage, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, biztos úr! 2009. szeptember 26-án 44 polgári fórumot szerveztek 38, a fejlődés különböző szakaszait képviselő országban.

Világszerte a polgárok 91 százaléka, köztük az európaiak 93 százaléka vélte úgy, hogy sürgető szükség van a koppenhágai megállapodásra. 89 százaléuk szerint az iparosodott országokban meg kell haladnunk az üvegházhatású gázok kibocsátása tekintetében meghatározott 25 százalékos célt; az európai polgárok 92 százaléka volt ezen a véleményen.

Az európai polgárok parlamenti képviselőiként kötelességünk, hogy befolyásunkat latba vetve polgártársaink kérésének megfelelően cselekedjünk, valamint mindenekelőtt vállaljuk a ránk háruló felelősséget annak érdekében, hogy 2020-ra megvalósíthassuk az IPCC által meghatározott 25-40 százalékos csökkentési célt.

Ennek eléréséhez, ahogyan azt Leinen úr az imént említette, ki kell tartani a 30 százalékos csökkentési cél mellett, nyilvánvalóan kiegészítve azt a szükséges pénzügyi forrásokkal, amelyeknek összege 2020-ra becslések szerint 100 milliárd euró lesz. E célból várhatóan be kell majd vezetni a pénzügyi tranzakciók adóját, valamint a zöld technológiák a déli területeknek történő átadását.

Az európai vezető szerepvállalás e létfontosságú kérdésben el kell, hogy vezessen egy jövőbeni megállapodáshoz, de nem bármilyen áron; másképp fogalmazva ne olyan megállapodáshoz vezessen, amely elmarad az eredeti célkitűzésektől, amely nem rendelkezik pénzügyi forrásokkal, ellenőrzéssel és korlátozásokkal. A semmi is jobb, mint egy megfoghatatlan kötelezettségvállalás, amely csak odázza a kérdés megoldását, miközben elhiti az emberekkel, hogy valójában megoldotta azt.

Felelősségünk nem csupán abban rejlik, hogy közös felelősséget kell vállalunk az éghajlati adósság törlesztéséért, hanem abban is, hogy minden erőnkkel igyekeznünk kell meggyőzni az embereket az egyetlen ésszerű megoldásról, valamint hogy fáradhatatlanul ki kell állnunk az igazságos és hatékony kollektív erőfeszítés elképzelése mellett.

E tekintetben a 30 százalékos célkitűzés megőrzése azt jelenti, hogy a kibocsátáscsökkentés alsó és felső határát korábban már meghatározó országok kezébe eszközt adunk ahhoz, hogy magasabb számokra törekedhessenek, és ne maradjanak meg az alacsonyabb határértéknél.

Valamennyiünknek el kell majd számolni a Koppenhágában képviselt álláspontunkkal a nemzetközi közösség és a jövő generációi felé. A mi európai álláspontunknak világosnak, egyértelműnek és rendkívül markánsnak kell lennie.

Satu Hassi, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, miniszter úr! A koppenhágai találkozó az emberiség történetének legfontosabb konferenciája lesz. Az emberiség egészének jövőjéről van szó. A találkozó fontosságát az is jól jelzi, hogy közeledtével a médiajátszmáknak köszönhetően még az éghajlatkutatók hírnevét is sikeresen bemocskolták.

Nincs azonban veszteni való időnk: a világ kibocsátásainak szintjét az elkövetkezendő 10 évben csökkenteni kell. A Koppenhágában összeülő minisztereknek és miniszterelnököknek komolyan kell venniük a felelősséget, és olyan döntéseket kell hozniuk, amelyek biztosítják, hogy a Föld hőmérséklete legfeljebb 2 fokkal emelkedik majd. A döntésnek valamennyi fontos kérdést fel kell ölelnie, és tartalmaznia kell a végső nemzetközi megállapodás szövegezésére vonatkozó, kötelezően követendő menetrendet.

Örömmre szolgál, hogy Carlgren miniszter úr is beszélt a kötelező érvényű döntésről és a jogilag kötelező erejű nemzetközi megállapodásról. A megállapodásnak ki kell térnie a hosszú távú kibocsátáscsökkentési célokra, még fontosabb azonban, hogy a 2020-ra vonatkozó kibocsátási korlátokról megegyezés szülessen. Az iparosodott országok kibocsátáscsökkentésének inkább a 40, és nem a 25 százalékos küszöbértékhez kell közelítenie.

Az EU által vállalt vezető szerep a korábbiakhoz hasonlóan továbbra is rendkívül jelentős. Vezető szerepünket leginkább úgy jelezhetjük, ha elkötelezzük magunkat a 2020-ra vonatkozó 30 százalékos kibocsátáscsökkentési cél mellett, és egyértelmű ajánlatot teszünk a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi támogatásra. Ahogyan a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság fogalmazott, az EU-nak 2020-ig évente 30 milliárd euró összegű támogatási részesedést kell vállalnia. Ezenfelül, amint azt Carlgren miniszter úr mondta, a válság nyomán olcsóbb lett a kibocsátáscsökkentés. Ki kell használnunk ezt a lehetőséget, és magasabbra kell tennünk a lécet.

Emlékeztetni szeretném mindazokat, akik szívesen megkérdőjelezzik az éghajlatvédelem alapvető elképzelését, hogy a bolygó nem vár. A bolygónak nem mondhatjuk, hogy „Lennél oly szíves adni nekünk még egy-két évet; éppen válsággal küzdünk”, vagy „A klímaszkeptikusok elbizonytalanítottak bennünket”. Az éghajlatváltozás a fizika és a kémia törvényeinek megfelelően folytatódik, és a jövőben vállalnunk kell majd a felelősséget a döntéseinkért, kiváltképp azért, ha semmit sem teszünk.

(Taps)

Miroslav Ouzký, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az előttem szólók többségével egyetértek abban, hogy a koppenhágai csúcs feltehetőleg az év legfontosabb találkozója az Európai Unió, illetve az egész világ számára. Köszönetet szeretnék mondani a biztos úrnak, amiért maga is azon politikusok közé tartozik, akik hangsúlyozzák, hogy az Európai Parlament egymaga igen jelentős szerepet játszik a közelgő csúcs, valamint az éghajlati politika és az éghajlatváltozás szempontjából. Köszönet illeti továbbá a támogatás szükségességének hangsúlyozásáért. Tudják,

Csehországban gyakran mondjuk – és a cseh nyelvben ez meglehetősen ironikusan hangzik –, hogy mindig a pénz az első, ebben az esetben pedig ez duplán igaz. Ki szeretném még emelni, hogy amennyiben az EU nem képes határozott és világos mandátummal rendelkezni, egységes testületként fellépni, az óriási mértékben aláássa majd a világban elfoglalt pozíciónkat.

Számos korábbi felszólaló hangsúlyozta, hogy Európai Unióként e kérdésben vezető szerepet játszunk, amelyet meg kell őriznünk. Meg szeretném ismételni, hogy nagy örömmre szolgálna, ha a csúcstalálkozón valaki nálunk is ambiciózusabb lenne, ha lenne ott valaki, aki előttünk jár, aki megfelelőbb jogszabályokkal rendelkezik, és aki hajlandó lenne jelentősebb összegű támogatást nyújtani az üggyhez. Cseppet sem zavarna, ha elveszítenénk elsőségünket, mert úgy gondolom, eljött az idő, hogy a közös tehervállalás valóban globális méreteket öltjön. Osztom azt a meggyőződést, amely szerint globális megállapodás nélkül minden erőfeszítésünk hiábavaló. Semmi értelme újra és újra elismételni az Egyesült Államok, India vagy Kína jelentőségét. Attól tartok, hogy Obama elnök nem tudja teljesíteni a választások előtti valamennyi ígérését, ami igen sajnálatos.

Röviden kitérnék még egy kérdésre, amelyet gyakran említek, nevezetesen az erdőirtás és a világ vízgazdálkodásának problémájára, amelyet hajlamosak vagyunk alulértékelni. Valamennyi nyilatkozatunkban sürgetjük a Brazíliával, Indiával és más hasonló országokkal kötendő megállapodásokat, amelyeknek értelmében véget kellene vetniük az esőerdők kivágásának. Véleményem szerint azonban nem elegendő megállapodni és nyilatkozatokat tenni. A múltban felismertük, hogy az érintett kormányoknak e kérdésekben gyakran nincs ellenőrzési jogkörük, vagy nem akarnak ellenőrzést gyakorolni, ezért most ki szeretném jelenteni, hogy a megállapodás nem elegendő; ellenőrzési mechanizmusokat kell kidolgoznunk, átfogó képet kell szereznünk a valódi intézkedésekről, és igen, egyetértek azzal, hogy nem szabad minden áron elfogadnunk a szerződést.

Bairbre de Brún, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr! Maradéktalanul egyetértek azzal, hogy Koppenhágában egy jogilag kötelező érvényű megállapodásra kell törekednünk. A megállapodásnak elég erőteljesnek kell lennie ahhoz, hogy felvehesse a harcot az éghajlatváltozás ellen, ezzel együtt pedig kiegyensúlyozottnak és a fejlődő országokkal szemben igazságosnak kell lennie.

Az iparosodott országoknak ígéretet kell tenniük arra, hogy 2020-ra legalább 40 százalékkal csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátását, valamint hogy 2050-re az 1990-es értékekkel összehasonlítva 80-95 százalékos csökkentést valósítanak meg.

2020-ra az EU-nak vállalnia kell, hogy a külföldi fejlesztési segítyen túl évente 30 milliárd euró összegű támogatást nyújt a fejlődő országok számára.

Sajnálatos módon vannak olyanok Európában, akik lelkesen kihasználnák, hogy más országok vonakodnak megtenni a szükséges lépéseket, ez ugyanis ürügyként szolgálna számukra ahhoz, hogy az EU se teljesítse kötelezettségeit. Ez egy rendkívül szűklátókörű megközelítés.

A koppenhágai tárgyalások eredményétől függetlenül az EU-nak folytatnia kell munkáját, hatékony kibocsátáscsökkentési célokat kell megfogalmaznia és végrehajtania, tiszta technológiákat kell kifejlesztenie, és el kell köteleznie magát az éghajlati igazságosság elve mellett annak érdekében, hogy ne a fejlődő országoknak kelljen viselnie mindannak a terhet, amit a fejlett országok tevékenysége hozott létre.

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, tisztelt Tanács és Bizottság! Éppen egy hónap van hátra karácsonyig. Egy nagy kívánságom lenne karácsonyra, mégpedig az, hogy amikor majd a konferencia véget ér, és a résztvevők valamennyien felhagynak azzal, hogy csupán adatokról és a kvótákról beszélő adminisztrátorok és szakemberek módjára viselkedjenek, akkor végre valódi politikai vitát folytathassunk arról, mit tehetünk valójában a gyakorlatban azért, hogy javítsuk bolygónk és a rajta élők körülményeit. Ha felnyitjuk a szemünket, túlságosan is világosan láthatjuk, hogy az Egyesült Államok, Oroszország, Kína és a világ számos más országa valójában nem foglalkozik az éghajlatváltozás kérdésével. Ehelyett jól hangzó szándéknyilatkozatokat és üres ígéretek tesznek.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A még jelenleg is tartó gazdasági és szerkezeti válság rávilágított, hogyan tud a nemzetközi közösség gyorsan hatalmas összegeket elérhetővé tenni egy súlyos helyzet enyhítése érdekében, még akkor is, ha ennek módja esetenként megkérdőjelezhető. A válság azt is bebizonyítja, hogy a legkülönbözőbb tagállamok is képesek az együttműködésre, ha nagyobb, felsőbb rendű célok kerülnek veszélybe.

A szerkezeti válsághoz hasonlóan az éghajlatváltozás drámai hatásai is túlnyomórészt az emberi tevékenység eredményei. Ennek ellenére azt a célt kell kitűznünk magunk elé – és itt most az emberiség nevében beszélek –, hogy a Földet és erőforrásait fenntartható, ésszerű módon irányítsuk. A bioszféra sokféleségét meg kell őriznünk a jövő generációi számára. Ha európai szinten sikerül létrehoznunk egy olyan keretrendszert, amely támogatja a tudományt, az innovációt, valamint a korszerű, környezetbarát technológiák – zöld technológiák – és a megújuló erőforrások használatát, akkor európaiként két célt valósíthatunk meg. Először is pozitív hozzájárulásunkkal elősegítjük az éghajlatromboló szén-dioxid-kibocsátások csökkentését, ezáltal pedig véget vethetünk a szerves fűtőanyagoktól való nagyfokú függésnek. Másodszor, ha fokozzuk a tudomány részére és a környezetbarát technológiákhoz nyújtott támogatást, az azt fogja jelenteni, hogy Európa hosszú távon is az innováció központja maradhat. Hosszú távon csak így teremthetünk munkahelyeket Európában.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Azt kell, hogy mondjam, rendkívül nagyra értékelem azt az átfogó támogatást, amellyel a Parlament szinte valamennyi képviselője az EU megközelítése iránt viseltetett. Ez jelentősen meghatározza, mint azt korábban is tette és a jövőben is fogja, hogy az EU milyen erőt képviselhet Koppenhágában, valamint abban az éghajlati ügyekkel kapcsolatos munkában, amelyet a csúcson kell elvégeznünk.

Dimas úrnak is el szeretném mondani, milyen nagyra értékelem az általa a mai vitán elmondottakat. A Bizottság az EU éghajlati politikájának fő támaszaként központi jelentőséggel bír, és Dimas úr különösen meghatározó szerepet játszott abban, hogy a Bizottság a jelenlegi álláspontra helyezkedett. Volt idő, amikor nem minden tagállam támogatta ezt olyan elkötelezetten, mint ma, és a döntő helyzetekben a Bizottság mindig rendíthetetlenül állta a sarat. Ezt igen nagyra értékelem, és ennek itt a Parlamentben is hangot kívántam adni.

Leinen úrnak, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti képviselőcsoport vezetőjének, aki egyben a bizottság elnöke is, azt mondanám, hogy mi is nagy várakozással tekintünk a Parlamenttel folytatott koppenhágai együttműködés elébe. Biztos vagyok benne, hogy a Parlament itt is fontos szerepet játszhat majd abban, hogy megtaláljuk a hangot a többi ország képviselőivel.

A vita azon résztvevőinek, akik felvetették a támogatások kérdését – Leinen úrnak, Hassi asszonynak, de Brún asszonynak és a többieknek – mondanám, hogy természetesen a konkrét számok is fontosak. Ez az oka annak, hogy az EU az a fejlett országokat tömörítő csoport, amely ez idáig a legambiciózusabb és a legrészletesebb számadatokkal szolgált. Hadd tegyen hozzá, hogy a gyors intézkedéseknek – az esőerdők pusztulását megállító, valamint az éghajlatot károsító légi közlekedés és hajózás területéről különösképpen a legszegényebb uniós tagországokban szükséges intézkedések céljára fordítható forrásokat bevonó intézkedéseknek – azonnali eredményeket kell hozniuk.

Valaki említette a kérdés gyakorlati oldalát. Az EU e tekintetben példát mutat. Valójában félúton járunk a 2020-ra előírt 20 százalékos célkitűzés teljesítésében. Már egyharmadát megvalósítottuk annak, amit a 30 százalékos csökkentés elérése érdekében tennünk kell. Éppen ezért a véghajrában a többi felet is arra kívánjuk rávenni, hogy növeljék ajánlatukat, miközben azt is mondjuk nekik: „nézzétek a mi példánkat, az jól szemlélteti, hogyan lehet a gyakorlatban is csökkenteni a kibocsátásokat”.

Vannak, akik azt mondják, „vállaljunk 10 százalékkal többet”. Nagyon szívesen tennék így, ehhez azonban világszintű megállapodásra van szükség. Ellenkező esetben az EU további 10 százalékos csökkentését két évben belül felemésztené a kínai kibocsátások szintjének növekedése, az éghajlatot pedig nem tudtuk megmenteni. Ezért bír ilyen nagy jelentőséggel a globális megállapodás, és ezért olyan lényeges a Parlament szerepe, egy fontos politikai alapról van ugyanis szó, amelyre tovább lehet építkezni.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Azután, amit mondott, nem számítottam rá, hogy szót kapok, de így megragadom az alkalmat, hogy néhány szót szóljak a 30 százalékos célkitűzés mellett felhozott legfőbb érveléssel kapcsolatban.

Természetesen egyetértek Ouzkú úrral abban, hogy globális megállapodásra van szükség, vagyis arra, hogy a világ valamennyi országa részt vegyen egy átfogó megállapodásban, és valamennyi gazdasági ágazat kivegye a részét a csökkentésekből. Mindennek pedig természetesen tudományos alapokon kell megvalósulnia.

Egy ilyen globális megállapodáshoz és annak érdekében, hogy más országokat is meggyőzhessünk arról, hogy lépjenek elő, továbbra is jó példával elől járva kell befolyást gyakorolnunk, olyan példával, amelynek erkölcsi súlya van. Európa erkölcsi vezető szerepe fontos, egyben azonban példaként is szolgál, amely szemlélteti, hogy a környezetbarát üzleti tevékenység versenyképességünk szempontjából meghatározó. A Financial Times tegnapi számában jelentést olvashattunk arról, milyen előnyökkel jár az európai vállalkozások

– köztük az Európai Unió igen jelentős vállalatai – számára a zöld gyakorlatra való áttérés, valamint arról, hogy várakozásaik szerint 2020-ra környezetbarát vállalkozásuk minden egyéb vállalkozást túlszárnyal majd. Ez a két lehetőségünk van tehát arra, hogy a többi országot is rávegyük az ambiciózus vállalások megtételére és egy jogilag kötelező érvényű megállapodás aláírására.

A 30 százalékos csökkentést illetően a következőket tenném ehhez hozzá. Először is, e célkitűzés összhangban áll a tudományos véleményekkel, akkor vagyunk tehát őszinték, ha e tudományos ajánlásoknak megfelelően járunk el. Másodszor, mindez ma kevesebbe, jóval kevesebbe kerül, mint korábban, amikor az éghajlati és energiacsomagról folytatott vita zajlott: e célkitűzés hozzávetőleg 30-40 százalékkal olcsóbban megvalósítható.

Harmadszor, a 30 százalékos céllal nem csak arra teszünk szert, amit korábban Andreas Carlgren úr is említett, nem csupán eszközként szolgál majd mások meggyőzéséhez, hanem és legfőképpen a példamutatás erejével gyakorol majd nyomást rájuk; a világ közvéleménye értékelni fogja az Európai Unió tevékenységét. Mindez, ahogyan azt egyik hölgy kollégám is említette, a technológiák szempontjából is jelentős lesz. Természetesen azért, mert javítja majd a szén árát, amely ma igen alacsony, és ezáltal komoly ösztönzőként fog szolgálni az ökoinnovációhoz, valamint az új technológiák kidolgozásához és alkalmazásához.

Egy további igen fontos szempont az, hogy az Európai Unió kiváltságos helyzetben van, hiszen már rendelkezik olyan jogszabállyal, amelyet önök szavaztak meg, és amely az Európai Unió és tagállamai számára biztosítja azokat az eszközöket és intézkedéseket, amelyeknek köszönhetően a magasabb célok eléréséhez nem kell mást tenniük, mint megnövelni a jogszabályban szereplő egyes felső határértékeket.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Elnök úr! Mindenekelőtt reagálni szeretnék a Dimas biztos úr által imént elmondottakra. Természetesen az éghajlatkérdés egészére vonatkozóan szükség van a kötelező érvényű megállapodásra, ez azonban itt Európában, az európai iparra is érvényes. Nem csak zöld ipar létezik ugyanis. Más ágazatok iparai esetében is figyelembe kell vennünk ezeknek az iparoknak az Európán kívüli versenyképességét.

Az iparnak tervezési biztonságra van szüksége, és e tekintetben Európa jelentős előrelépést tett. Ez helyes megközelítésnek bizonyult, amelyet abban az időben kifejezetten támogattam. Most azonban, Kopenhágában, gondoskodnunk kell róla, hogy az elmúlt év kedvező eredménye a kopenhágai szinten is érvényesüljön. A globális szén-dioxid-költségvetés tekintetében kötnünk kell az ebet a karóhoz. Ez már korábban is elhangzott, most azonban valóban a többi ország és kontinens tudomására kell hoznunk ezt az üzenetet. Ha ezt megtettük – és nem lesz könnyű dolgunk –, akkor tovább kell fejleszteni a kibocsátáskereskedelmi rendszert. Ha ebben a történetben továbbra is kizárólag Európa szerepel majd, hamarosan kifogyunk az időből. Ezért csupán kérlelni tudom a biztos urat és a Tanács soros elnökét, hogy ezt az üzenetet a továbbiakban rendkívüli elszántsággal közvetítsék.

Meghatároztuk a második problémát – amelyről a mai nap során már szó esett –, mégpedig az erdőirtás kérdését. Leinen úr, Borneón évente a Saar-vidék kétszeresének megfelelő nagyságú területet égetnek fel. Ez katasztrófa. A világ összes szén-dioxid-kibocsátásának 8 százaléka származik e tevékenységből, és addig taposhatjuk az ipart, ameddig csak akarjuk, ezt nem fogja tudni ellensúlyozni. És nem is szeretném, ha ellensúlyozná. Éppen ezért teljesen más megközelítést kell kialakítanunk.

Végtelenül megdőbönt a támogatások kérdése – itt számok versenyéről van szó. Számomra fontos, hogy a pénz forrását ne tekintsük feneketlen kútnak, és nem vagyok biztos benne, nem éppen ezt tesszük-e. Biztos úr, meg tudna nyugtatni ebben a vonatkozásban? A fejlődő országokat is be kell vonni a folyamatba, a lehetőségeknek megfelelően módosított számokkal és célértékekkel. Ez a kérésem. Európa komolyan beszélt, és e komolyság – a Bizottság és a Tanács részéről is, ezt hangsúlyoznám – az erősségünk; olyan erősség, amelyet a jövőben is fejleszteni kell.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Elnök úr! Néhány hónappal ezelőtt Grönlandon jártam. Egy Ilulissat nevű kisvárosba látogattam, amelytől északra egy gleccser található. Ez a gleccser jelenleg olvad, és óránként két métert halad – óránként két métert! Pusztán szemmel is látható. Hallani is lehet, amikor ugyanis egy hatalmas jégdarab lehull, az olyan, mint a mennydörgés. A gleccserből naponta elfolyó olvadt víz mennyisége megegyezik egy New York méretű város egészének éves vízfogyasztásával! Ez szemlélteti csak igazán a tárgyalt téma sürgető voltát. És mindez még azelőtt van, hogy az éghajlatváltozás hatásai súlyos csapást mérnének ránk.

Ezért úgy érzem, Rosbach asszonynak és mindenki másnak, aki ma úgy fogalmazott, hogy „higgadtnak kell maradnunk”, „azt kell megvizsgálni, hogy politikai szempontból mire van lehetőség”, a következőt kell

mondanom: vannak dolgok, amikben nem lehet kompromisszumot kötni. Bizonyos célokat illetően nem köthetünk kompromisszumot, és ezek egyike az EU által támogatott 2 °C-os célkitűzés. Éppen ezért, Carlgren miniszter úr és Dimas úr, rendkívül nagy örömmel szolgál az önök mai üzenete. A 2 °C-os célkitűzéssel kapcsolatban nem köthetünk kompromisszumot. Ez azt jelenti, hogy a világ fejlett országainak 25 és 40 százalék közötti csökkentést kell megvalósítaniuk. Azt is jelenti továbbá, hogy erőteljes nyomást kell gyakorolni az Egyesült Államokra, hogy elérjék: ők is támogassák ezt a célkitűzést. Szeretném, ha megjegyzéseikben tisztán gyakorlati szempontból is utalnának az Egyesült Államok által teljesítendő csökkentés szintjére. Úgy vélem, ez hiányzik a nyilvános vitából.

Számunkra, itt az EU-ban a központi kérdés – azon kívül, hogy kellően ambiciózus csökkentési célkitűzéssel kell előállnunk – a pénzügyi támogatási terv. A világ gazdag országainak pénzügyileg is elő kell segítenie a növekedés lehetőségének a szegény országok részére történő átadását, ezáltal nem azt kívánjuk majd tőlük, hogy maradjanak meg szegénységben, hanem hogy ők is tovább növekedjenek. Ennek a növekedésnek azonban technológiai váltás alapján, környezetbarát módon kell megvalósulnia és fenntarthatónak kell lennie. Jelenleg sajnos azt kell, hogy mondjam, jóllehet az EU számos területen vezető szerepet játszott, a támogatások tekintetében még mindig nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a szükséges számokra javaslatot tegyünk. Tudom, hogy ez nem az itt jelenlévő urak hibája. Sajnos nem tudtuk megszerezni az európai kormányfők támogatását. Ennek ellenére őszintén bízom benne, hogy ez még Koppenhága előtt sikerül; a dolog nem tűr halasztást.

Befejezésképp azt mondanám, döntő fontosságú, hogy mi, itt Európában elsőként fogalmazzuk meg, hogy mindez nem jár szükségképpen az életszínvonal csökkenésével – sem a tehetősebb országokban, sem pedig a szegény világban. Nem teszi majd versenyképtelenné iparunkat. Éppen ellenkezőleg, követeléseink nyomán az ipar innovatívabbá, ennek nyomán pedig a világban is versenyképesebbé válik majd. Ha beleolvasnak az újságba, nézik a televíziót vagy kicsit is követik a világsajtót, látni fogják, hogy a közhangulatot pesszimizmus uralja. Sokan már most eldöntötték, hogy Koppenhága is kudarccal fog végződni. Éppen ezért minden eddiginél fontosabb, hogy Európa – az EU kormányzása mellett – vezető szerepet vállaljon. Mindezzel sok szerencsét kívánok önöknek a koppenhágai tárgyalásokhoz.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr! Ha kinéz ma az ablakon, egy igen szomorú Strasbourgot lát majd, amiben nincs semmi különös. Még a régióm, az eddig mért legnagyobb csapadékmennyiséggel rendelkező Cockermouth és Workington egyes részeit pusztító árvíz sem szokatlan; konkrétan nem hozhatók összefüggésbe az éghajlatváltozással, jóllehet a tudományos eredményekkel összhangban állnak.

Nagyon nehéz meghozni a szükséges politikai döntéseket úgy, hogy kétségbe vonjuk az éghajlatváltozás létezését. Vissza kell lépünk egy lépést; fel kell ismernünk, hogy egy emberélet ideje alatt megnégyszereződött az emberi társadalom, a szerves fűtőanyagok felhasználása és energiafogyasztásunk pedig óriási mértékben megnövekedett. Mivel a légkör vastagsága nem változott, azon is érdemes eltűnődni, vajon nem kellene-e az éghajlatváltozásnak a jelenleginél gyorsabban haladnia.

Úgy gondolom, fontos felismernünk, hogy az éghajlatváltozás nem egy vallás. Nem hitrendszer. Számba kell vennünk a szkeptikusok érveit, és meg kell cáfolnunk azokat. Gondoskodnunk kell róla, hogy a tudomány elsődleges szerepet kapjon. Csupán azt kívánom, bárcsak egyes szkeptikusok ne lelnék ekkora örömeiket abban, hogy a cselekvést hátráltató javaslatokat terjesztenek elő, olyan javaslatokat, amelyek végül akár milliók életébe kerülhetnek.

Voltak, akik megpróbálták visszafogni a koppenhágai célkitűzéseket, ha azonban hallották, amit Carlgren úr tegnap a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban mondott, akkor tudják, hogy szó sem volt ilyesmiről. A célkitűzéseket ennél határozottabban nem is lehetett volna megerősíteni. 65 kormányfő van jelen. Fontos, hogy az Egyesült Államok és Kína vezetői is jelen legyenek, most azonban lehetőségünk nyílt arra, hogy meghozzunk néhány jelentős politikai döntést.

Üdvözlöm, hogy az Európai Unió így teljesítette vezető szerepét. Ez nagy örömeinkre szolgál. A kérdés csak az: elegendő ez? A helyzet képlekeny. Négy hetünk van, és a tárgyalások rendszerint saját tempójukban haladnak. Elegendő mozgásteret biztosítunk önöknek? A biztos úr azt javasolta, hogy 20 százalék helyett 30 százalékot ajánljunk. Ez akkor most tárgyalási álláspontunk módosítását jelenti? Erősítjük-e azt? Azt mondjuk-e, hogy készek vagyunk megtenni ezt a gesztust, még mielőtt a végső megállapodás megszületik? A vita befejezése előtt hallhatunk-e többet a Tanácstól és a Bizottságtól arra vonatkozóan, milyen lehetőségeink vannak arra, hogy emeljük a tétet?

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Két hét van hátra a koppenhágai konferencia megkezdéséig, ahol döntő lehetőség nyílik egy ambiciózus éghajlati megállapodás elérésére.

Az Európai Unió helyesen azt állítja, hogy Koppenhágában mindenképpen megállapodásra kell jutni; éghajlatunk nem tűri a további késlekedést. A tudomány egyértelműen fogalmaz. Ha teljesíteni szeretnénk az Európai Unió által évek óta kívánatosként hangoztatott két fokos célkitűzést, akkor a gazdag országoknak 40 százalékkal kell csökkenteniük kibocsátásaikat. Ennek megfelelően az Európai Uniónak saját maga számára is szigorúbb célértékeket kell megfogalmaznia, ha el kívánja érni ezt a két fokos célkitűzést. Ez az éghajlat szempontjából létfontosságú.

Mindemellett azonban az Európai Unió kezében van annak a kulcsa is, hogyan veheti rá az Egyesült Államokat a részvételre. Amíg az EU nem fogalmazza meg világosan, mekkora összeget szándékozik elérhetővé tenni a fejlődő országok részére, az Egyesült Államoknak lesz mit ürügyként felhasználnia. Ezért tegyünk határozott, 30 milliárd euró összegű ajánlatot a fejlődő országok számára, így az Egyesült Államokon lesz a nyomás, hogy előterjessze saját csökkentési céljait. Koppenhága sikeres lehet, Koppenhágának sikeresnek kell lennie, és e siker kulcsa továbbra is az Európai Unió kezében van.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Hölgyeim és uraim! Koppenhága már a konferencia megkezdése előtt kudarcot vallott. Megegyezésre juthatunk, de jogilag kötelező érvényű megállapodás nem lesz.

Obama elnök nem fogja keresztülvinni a kibocsátáskereskedelmi rendszert a Szenátuson; az ő prioritása elsősorban az egészségügy, nem pedig a korlátozási és kereskedelmi rendszer. Ez azt jelenti, hogy Európa választás előtt áll: egyedül is folytassuk, vagy ne? Továbbra is működtessük-e egyedül a kötelező kibocsátáskereskedelmi rendszert? Ezt alaposan át kell gondolnunk. Ha egyedül vágunk bele, annak súlyos ára lesz: 2020-ig az európai ipar több százmilliárd eurójába kerülhet, ami több százezer európai munkahely elvesztését eredményezné.

Hoznék egy példát. Houston után Antwerpenben található a világon a legtöbb vegyipari vállalat, amelyek közvetlenül 64 000, közvetve pedig 100 000 embernek adnak munkát. Antwerpen vegyipara nem maradna talpon, ha Európa egyedül indulna útnak, és úgy tűnik, egy holland embernek kell kiállnia e város érdekeiért. 2020-ra a vegyipar áldozatul esne a szélsőségesen magas termelési költségeknek, és teljesen megszűnne.

A kibocsátáskereskedelemnek szintén számos hátránya van. Rendkívül ingadozó; az ár 30 euróról 8 euróra csökkent. Mi tehát a teendő? Gondoskodni kell a környezetvédelmi technológiák megfelelő fejlődéséről, leírhatóvá kell tenni a környezetvédelmi beruházások adóját, elő kell segíteni a kutatást és környezetbarát termelési technológiákat kell kidolgozni. A Tisztelt Háznak ellenőriznie kell a gyakorlati megvalósíthatóságot. Az a benyomásom, mintha nem egy parlamentben, hanem egy vallási közösségben lennénk. A mi megváltónk a technológiai innováció lesz, nem pedig a forró levegő kereskedelme.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Egy gyors listát szeretnék adni azokról a tevékenységekről, amelyek szén-dioxid-kibocsátással járnak; a lista egy olyan hölgytől származik, akivel tegnap futottam össze az utcán.

A hölgy él (ezt érdemes megjegyezni!)

Lezuhanyozott. Beautózott a munkahelyére. Vett egy csokor műanyag csomagolóba csomagolt melegházi virágot. A laptopja egész nap be volt kapcsolva. Sütött egy nagy szelet ínycsiklandozó steaket, majd kissé feltekerte a fűtést.

Egy ilyen luxussal teli szép napot követően hogyan ragaszkodhatunk továbbra is ahhoz, hogy az országát a mi luxusunkat kiszolgáló erdőirtás nyomán elhagyó őslakos csökkentse szén-dioxid-kibocsátását, amikor az ő listáján pedig nem szerepel más, mint hogy: „Éltem”?

A magas szén-dioxid-kibocsátásért az iparosodott országok felelősek, meg kell tehát fizetniük az árát, és támogatniuk kell a fejlődő országokat. Ennek összege nem maradhat származékos alamizsna. Fel kell számolnunk azt a késztetésünket, hogy csak akkor lépünk, ha más is így tesz. Az Egyesült Államokat és Kínát határozottan el kell számoltatni. A célkitűzés egy dolog, ami azonban igazán számít, az a felelősségvállalás.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Borítsunk könnyőreletesen fátylat az elképesztő évi 30 milliárdos összegre, amelynek a feltörekvő országok számára történő folyósítását az EU 2020-ig alapvetően minden biztosíték nélkül vállalná. Olaszként bennünket ez a hírhedt olasz *Cassa del Mezzogiorno*-ra emlékeztet.

Módosításaink három pontot érintenek. Először is jogilag kötelező érvényű és hasonlóképpen ambiciózus vállalásokat kérünk nem csupán az iparosodott országoktól, hanem a feltörekvő gazdaságok, különösképpen Kína, India és Brazília részéről is.

Másodszor azt kérjük, hogy az ezen országok számára és javára elkülönített minden európai támogatást az „Európai Unióban készült” technológiák használatától tegyünk függővé annak érdekében, hogy vállalkozásaink számára legalább részben megtérüljenek a további terhes kibocsátáscsökkentési vállalások, amelyeket az EU rájuk kényszerít, és amelyeknek összes költségét ők viselik.

Harmadszor, fellépést sürgetünk annak érdekében, hogy biztosítani lehessen: az innovatív pénzügyi mechanizmusok – például az ETS-alapú derivatívák és a „debt-for-nature swap” (adósságcsökkentés környezetvédelem fejében) programok – kidolgozása valójában ne egy újabb, a továbbra is tartó igen súlyos válsághoz hasonló pénzügyi spekuláció elkendőzésére szolgáljon.

Éppen ezért, ha módosításainkat elutasítják, küldöttségünk – az Északi Liga küldöttsége – az állásfoglalás ellen fog szavazni.

Nick Griffin (NI). – Elnök úr! Mindenki egyetért abban, hogy az éghajlatváltozás a legnagyobb kihívás az emberiség számára: a politikai elit folyamatosan ezt hangoztatja, de ez hazugság. Nem mindenki ért egyet ezzel. Több ezer tudós vitatja még az emberi tevékenység nyomán kialakult globális felmelegedés létezését is, olyan természetes, ciklikus változásokra hivatkozva, amelyek során a római korabeli Észak-Angliában szőlőskertek nőttek, 1658-ban pedig a svéd hadsereg a befagyott Balti-tengeren menetelt át Koppenhágába.

Miközben a globális felmelegedés fanatikusaik serege Koppenhága felé menetel, az igazság az, hogy orwelli konszenzusuk nem tudományos megegyezésen, hanem zaklatáson, a cenzúrán és hamis statisztikákon alapul. A vezető klimatológus, Lindzen professzor szavaival élve „a jövő generációi zavart ámulattal állnak majd azt látva, hogy a kora XXI. század fejlett világában micsoda hisztérikus pánik tört ki néhány tizedfoknyi általános globális hőmérsékletemelkedés miatt, és hogy a rendkívül bizonytalan számítógépes előrejelzéseken [...] alapuló képtelen túlzások miatt azt fontolgatták, hogy visszafordítják az iparosodás korát”.

Valójában nem lesz semmiféle zavart ámulat, mivel a hisztéria okai nyilvánvalóak. Az a célja, hogy ürügyként szolgáljon a globalisták számára egy olyan politikai projekthez, amelynek révén a nemzeti demokráciák helyébe az új világrend globális kormányzása lépne. Semmi köze sincs a tudományhoz, de annál több ahhoz a közös globalista célhoz, hogy megadóztassanak és ellenőrzés alá vonjanak bennünket, miközben a zöldipari gépezetben milliárdokat termelnek a nagyvállalatok számára. A baloldal nyugatellenes intellektuális különcei a kommunizmus összeomlásával maguk is kollektív összeomlás áldozatai lettek. Az éghajlatváltozás az ő új hitrendszerük, egy világi vallásos hisztéria saját pápával – ő Al Gore –, szén-dioxid-kibocsátási egységekben mért bűnbocsánattal és eretnekvádással. Az eretnekek azonban Koppenhágában megnyilatkoznak majd, és kiderül az igazság. Az éghajlatváltozást arra használják, hogy egy olyan embertelen utópiát kényszerítsenek ránk, amely éppolyan pusztító, mint Sztálin vagy Mao ideológiai voltak.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Elnök úr! Albert Einstein egyszer azt mondta: „A dolgokat a lehető legegyszerűbbé kell tenni, de annál nem egyszerűbbé”. Körültekintőnek kell lennünk, nehogy ebbe a csapdába essünk. Azzal ámítjuk magunkat, hogy bizonyos időjárási jelenségek – például az írországi árvíz – az éghajlatváltozás közvetlen eredménye. Úgy tartjuk továbbá, hogy a globális hőmérsékletemelkedés, amely kétségtelenül tapasztalható a különböző földrészekben, közvetlen kapcsolatban áll az emberi tevékenység által a Föld légköri szén-dioxid-tartalmában létrehozott kis mértékű emelkedéssel.

Egyes tudósok kétségbe vonják ezeket a káros következményeket, és jó, ha ezt Koppenhágába utazva is észben tartjuk majd. A konferenciát illetően optimista, ezzel együtt azonban realista hozzáállást kell kialakítanunk. Ne feledjük, Európa csupán a szén-dioxid-kibocsátások 10 százalékáért felelős. Ez vitathatatlan. Ugyanakkor tisztában vagyunk vele, hogy az Egyesült Államok, Kína és az APEC-országok, amelyek együtt a világ összes szén-dioxid-kibocsátásának kétharmadát adják, a kérdéshez igen kritikusan állnak hozzá.

A fő kérdés immár nem a számok versenye, és az, vajon 20 vagy 30 százalékos csökkentést szeretnénk, hanem az, hogy egy globális, és ne pusztán európai megállapodás szülessen, ezért meg kell próbálnunk mindenki számára kötelező érvényű célokat lefektetni, amelyek később ellenőrizhetők, és mindenekfelett betarthatók. Hasonlóan fontos, hogy polgáraink és vállalkozásaink is velünk tartsanak. Senkinek nem származik előnye abból, ha Európát a szén-átszivárogatás fenyegeti, és a vállalkozások máshová költöznek, amikor itt, Európában a vállalkozások kétszer olyan nagy energiahatékonysággal folytatják a termelést, mint a világ bármely más részében. Ugyanígy senki sem profitál abból, ha a világ számos országában kiirtják az esőerdőket – tavaly Brazíliában 12 500 km² területű esőerdő tűnt el. Florenz úr említette Borneó példáját.

Éppen ezért sokkal fontosabb az erdőirtás megfékezése, mint a számok versenyében való részvétel. Arra kérem tehát a tárgyalókat, hogy realistán, és ne túlságosan nagyfokú optimizmussal induljanak Koppenhágába.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök úr! Örömmel látom a svéd miniszter úr elkötelezettségét. Ezzel azonban továbbra is igen egyedül van. Úgy tűnik, hogy a világ vezetői, az Európai Tanács, de még a svéd elnökséget vezető miniszterelnök számára is előbbre való a rövid távú belföldi politikai haszon, mint a hosszú távú és világszintű környezetvédelmi előnyök. Ez elfogadhatatlan.

Többek között egyértelmű tájékoztatásra van szükség a fejlődő országok klímatevékenységének pénzügyi támogatásával kapcsolatban. Az az ígéret, amelynek értelmében ezt ésszerű arányban finanszíroznánk, elfogadhatatlan. Ezek csak szavak, konkrét kötelezettségvállalás nem történt, ezért tovább kérdezek. Meg tudja-e ígérni Carlgren úr, hogy még a koppenhágai csúcs előtt tisztázza ezeket az információkat?

Másodszor, ha már a támogatás kérdésénél tartunk, a terv az, hogy a pénz nagy része a kibocsátási egységek kereskedelméből származik majd. Ezzel egyidejűleg azt kockáztatjuk, hogy a rendszer egészét aláássuk, ha lehetővé tesszük, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus projektjeinek köszönhetően a kibocsátáscsökkentés jelentős hányadát fejlődő országokban lehessen megvalósítani. Mindezen felül arról is tárgyalások folynak, vajon megengedjük-e a gazdag országoknak, hogy az előző évekből megmaradt felhasználatlan kibocsátási egységeket átvigyék a következő évre. Mit kíván tenni Carlgren úr és az elnökség annak érdekében, hogy biztosítsák a kibocsátáskereskedelmi rendszer megfelelő működését? Számíthatunk arra, hogy a koppenhágai csúcstalálkozóban érintett országok között jelenleg folyó macska-egér harc véget ér?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Köszönetet szeretnék mondani Carlgren úrnak és Dimas biztos úrnak mind felszólalásuk tartalmáért, és különösképpen annak hangneméért. Igen pozitív ez a hangnem, amely azt a meggyőződést közvetíti, hogy ténylegesen elérhető a nemzetközi megállapodás; vagyis egy jogilag kötelező érvényű előírásokat tartalmazó megállapodás.

Elnök úr! Legalább 60 állam- és kormányfő utazik majd Koppenhágába. Ne hagyjuk, hogy útjuk hiábavaló legyen. Hívjuk fel a figyelmüket rendkívüli felelősségükre. Tegyük lehetővé számukra, hogy túllépjének önmagukon és rövid távú gazdasági érdekeiken. Tegyük lehetővé számukra, hogy nagyot lépjenek előre a holnap gazdasága felé, egy minimális nyersanyag-felhasználáson alapuló gazdaság irányába.

Mindannyian tudjuk, hogy Koppenhága csak akkor lehet sikeres, ha az EU határozott vezető szerepet vállal. Carlgren úr, Dimas biztos úr, vessünk véget annak, hogy a fontos szereplők sakkban tartják egymást. Nincs több időnk a „Ki tud legtovább egy helyben ülni?” játékra. Ösztönözzük őket fellépésre, és vigyük őket magunkkal egészen a kötelező érvényű nemzetközi megállapodásig, amelyet annyira szeretnénk elérni.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Mint azt tudjuk – számos tudományos tanulmány és Yvo de Boer szerint is – a feltörekvő országok ma legalább annyi erőfeszítést tesznek 2020-ra készülve, mint Európa.

Azt is tudjuk, hogy a tárgyalásokon már most is ellenőrzési joggal rendelkezünk a feltörekvő gazdaságokkal szemben, amelyet egyre inkább az emissziókataszterek, a meghozott intézkedésekről szóló jelentések révén gyakorolunk. A Világ Erőforrásai Intézet (WRI) közzétette statisztikáit, amelyeknek értelmében Kína egy főre jutó szén-dioxid-kibocsátása az 1950 óta mért összesített adatok alapján 70 tonna, míg az Egyesült Államokban ez az érték 810 tonna, a 27 tagú EU-ban pedig 413 tonna.

Ezért szívélyesen arra kérjük önöket, hogy józan belátással az Európai Parlament állásfoglalását elsősorban tárgyalási mandátumként használják. Ez a legjobb, amit az éghajlat védelme és az európai válságból való kilábalás érdekében tehetünk.

Ezentúl arra kérem az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportot, hogy az értelem és a hitelesség jegyében vonják vissza azon javaslatukat, amely szerint a feltörekvő országoknak ugyanazt kell tenniük, ugyanazokat a vállalásokat kell teljesíteniük, mint a gazdag országoknak. Ez elfogadhatatlan és komolytalan.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Elnök úr! Kiotó esetében engedményeket és mentességeket biztosítottunk a fejlődő országoknak, aminek nyomán versenyképességünk jelentősen megyengült. Mindeközben 2005-ben a fejlődő országok szén-dioxid-kibocsátása túllépte az európai szintet. Ma a Parlament nem csupán a gazdaságot kívánja további drasztikus éghajlati szabályozással terhelni. Az állásfoglalási javaslat az elkövetkezendő 10 évben évi 30 milliárd euróval terheli meg nemzeti költségvetésünket, amelynek célja a fejlődő országok segítése. Lengyelország esetében a hozzájárulás kiszámításának javasolt módszere a 2020-ig tartó 10 év során akár több mint 40 milliárd euró költséget is eredményezhet. A Kiotói Jegyzőkönyv kétes hatásai, a fejlődő országok kiváltságos helyzete és e politika egyre növekvő költségei miatt ellenezzük az állásfoglalást. Nem csak az éghajlatért, de polgáraink jólétéért is felelősek vagyunk.

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr! Az éghajlatváltozás következményei a világ számos részében nyilvánvalók. A legújabb számítások szerint a Föld hőmérséklete 2060-ra 4 C-kal, az Északi-sarkon pedig 10 C-kal lesz magasabb. Az északi-sarki jégtakaró olvadásának jelentős gyorsulásáért elsősorban az európai koromkibocsátás felelős – a gázokat a szél juttatja el ilyen messzire. Az EU gazdag iparosodott tagállamainak most kötelessége pénzügyi támogatást nyújtani a szegény országok számára annak érdekében, hogy azonnali intézkedések révén ellensúlyozhatók legyenek az éghajlatváltozás következményei. 2010 és 2050 között évi 100 milliárd amerikai dollárra lenne szükség. Azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy az ebből az összegből az Európai Unióra jutó 30 milliárd dollár egyáltalán nem sok.

A technológiaátadást sem köthetjük szabadalmakhoz, máskülönben a pénz egyszerűen közvetlenül visszavándorolna az iparosodott országok vállalatainak zsebébe. Az EU-nak kötelessége, hogy a koppenhágai konferencián vezető szerepet vállaljon az éghajlatváltozás kérdésében.

Paul Nuttall (EFD). – Elnök úr! Az imént hallottam egyik szocialista kollégám felszólalását Grönlandról és az olvadó grönlandi jégtakaróról.

Ezt a témát illetően a következő lenne a kérdésem: miért hívják Grönlandot Grönlandnak (zöld sziget)? Talán azért, mert egykor, a Föld egy melegebb korszakában valóban zöld volt?

Úgy tűnik, hogy a britek így gondolják, a *The Times* című napilapban közzétett közvélemény-kutatás szerint ugyanis egyértelmű, hogy nem hisznek többé az úgynevezett emberi tevékenység által okozott globális felmelegedésben.

A britek igen okosak, és világosan látják, hogy a politikusok eltérítették eredeti céljától a környezetvédelmi napirendet. Ezt ma cinikus módon arra használják, hogy adót emeljenek, ellenőrzést gyakoroljanak, és az Európai Unió most még saját létezését is ezzel indokolja.

Ezen a héten annak is tanúi lehettünk, hogy az Egyesült Királyság egyik vezető, a kormány tanácsadójaként működő klímakutató központról bebizonyosodott, módosította az adatokat, és elfojtja a vitát. Ez rettentően szegyenletes.

Várákozással nézek Koppenhága elébe, amikor majd a politikai osztály tagjai feszengve ülnek körbe a tárgyalóasztalt, és elmulasztják megemlíteni a mindenki számára nyilvánvalót, vagyis azt, hogy a Föld felmelegedése az elmúlt 10 évben valóban nem folytatódott.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Elnök úr! Először is elismeréssel adóznék a megtett erőfeszítésekért, valamint azért a lelkesedésért, amelyet a Bizottság és a Tanács, és természetesen a Parlament részéről is ilyen hosszú időn keresztül tapasztalhattunk az éghajlatváltozás elleni küzdelem programja során.

Elmondanám, hogy számos olyan tény létezik, amelyek kijelölik számunkra a követendő útvonalat. Az első a következő: mindenki részvételére szükség van, különösképpen a legnagyobb szennyező országokéra. A második közel bizonyos tény a következő: a rendelkezésünkre álló információk alapján úgy tűnik, igen nehéz lesz Koppenhágában jogilag kötelező érvényű megállapodást kötni, olyan értelemben, ahogyan például a kibocsátási százalékokra vonatkozó megállapodások természetesen kötelező érvényűek.

Ez a realitás azonban nem szabad, hogy eltántorítson bennünket, mert a pesszimizmus a valóság elfogadásának hiányából fakad. Ezzel ellentétben az optimizmus alapja a valóság elfogadása.

Mit kell tehát alapvetően tennünk Koppenhágában? Természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy egy általános megállapodás elérhető. Mivel azonban tisztában vagyunk a helyzettel és a fennálló lehetőségekkel, úgy vélem, olyan ágazati megállapodásokra kellene koncentrálnunk, amelyek valóban érvényesek, és megvalósítható célokat fogalmaznak meg. Itt például az erdőirtásról, a feltörekvő és fejlődő országoknak nyújtott segélyekről, és elsősorban a technológiaátadásról szóló megállapodásokra gondolok. Meggyőződésem továbbá, hogy rendkívül jó ötlet lenne, ha megállapodás születne egyes programok támogatásáról annak érdekében, hogy a világszerte leginkább energiaigényes ipari ágazatok országtól függetlenül kibocsátási megállapodásokat köthessenek. Ez gazdaságaink versenyképességét is növelné.

Zárásképp hangsúlyozni szeretném, hogy az optimizmus alapja a realizmus, a hatékonyságé pedig a megvalósítható célkitűzések megfogalmazása. Minden esetben ez kell, hogy vezesse tetteinket.

Linda McAvan (S&D). – Elnök úr! A tisztelt Háznak ismét meg kellett hallgatnia a BNP és a UKIP beszédeit, és a két párt ismét osztozott az összeesküvés-elméletekkel kapcsolatos meggyőződésükben, amivel bizonyították, hogy vajmi kevés különbség van közöttük.

Mindazonáltal ma délelőtt először is gratulálni szeretnék a miniszter úrnak, amiért kitartott az ambiciózus koppenhágai célok mellett, és ragaszkodott a jogilag kötelező érvényű megállapodás elképzeléséhez.

Ma délelőtt a BBC arról tudósított, hogy a Fehér Ház bejelentése szerint Koppenhágába az egyesült államokbeli kibocsátásokra vonatkozó csökkentési célokkal fognak érkezni. Azok közülünk, akik találkoztak az amerikai Kongresszus tagjaival, tisztában vannak vele, hogy jelentős lépés készülődik, és igen komoly esély van egy egyesült államokbeli jogszabály megszületésére, ezért reményeim szerint reálisan bízhatunk a koppenhágai megegyeződésben.

Koppenhága azonban még csak a kezdet lesz, hiszen amint onnan visszaérkezünk, nekünk, európaiaknak folytatnunk kell a kibocsátások csökkentését célzó munkát. Folytatnunk kell az energiahatékonyság, a megújuló energiaforrások és az alacsony szénigényű technológiák terén megvalósított beruházásokat. Nagy örömmre szolgál, hogy az elmúlt héten az Európai Unió megállapodott a szén-dioxid-leválasztás és -tároláshoz hasonló technológiákba való beruházásokról, amely üzemek egyike éppen választóközetemben, a yorkshire-i Hatfieldben létesül majd.

Dimas biztos úr, köszönetet szeretnék mondani önnek. Nem tudom, vajon utolsó alkalommal tehetem-e, hogy itt a Parlament üléstermében megköszönöm önnek az elmúlt évek során európai biztosként végzett munkáját, de a Bizottság valóban kiemelkedő munkát végzett Európa vezető szerepének kialakításában, és a Parlamentnek illik elismernie ezt az eredményt.

Koppenhágában találkoztunk majd. Elképzelhető, hogy januárban itt is viszontlátjuk önt, de ezt mindenképpen jegyzőkönyveztetni szerettem volna.

Végezetül bízom benne, hogy a tisztelt Ház az éghajlatváltozással kapcsolatban kedvező állásfoglalást szavaz majd meg, és elutasítja a Parlament szemközti részén helyet foglaló kollégák által benyújtott módosításokat, akik úgy tűnik, vissza kívánják fogni vállalásainkat. Csökkenteni szeretnék a célértékeket, és kibocsátásaink nagyobb részét kívánják máshová kihelyezni. Ha komolyak az éghajlatváltozással kapcsolatos szándékaink, ha igazán jó megegyeződést szeretnénk, akkor a módosítások ellen kell szavaznunk.

Fiona Hall (ALDE). – Elnök úr! Üdvözlöm a svéd elnökség által tanúsított kedvező és határozott fellépést, és különösképpen a miniszter úr abbéli elhatározását, hogy a koppenhágai megállapodásnak aktualizálhatónak kell lennie, és ellenőrző mechanizmusokat kell tartalmaznia annak érdekében, hogy azt az új tudományos kutatások nyomán módosítani lehessen.

Az EU 2008 decemberében elfogadott éghajlatcsomagja fontos szerepet játszott a tekintetben, hogy bizonyította az éghajlatváltozással kapcsolatos elkötelezettségünk komolyságát, és ugyanígy nagy jelentőséggel bírt a svéd elnökség idején a közelmúltban elfogadott megállapodás is – különösképpen az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv átdolgozása, amely mind az új, mind pedig a felújított épületek szénlábnymát jelentősen csökkenti majd.

Van azonban az európai terveknek egy hatalmas hiányossága is, mégpedig a beruházások. Megdöbbentő, hogy az Egyesült Államok jogszabály hiányában is 100 milliárd dollárt meghaladó összegű tisztaenergia-célú ráfordítást ígért, Kína pedig 200 milliárd dolláros kiadást vállalt gazdaságélénkítő tervében, míg Európa alig több mint 50 milliárd dollárnyi költségvállalást tervez. Jó, ha erről nem feledkezünk el, és Koppenhágához közeledve nem vagyunk túlságosan önelégültek.

ELNÖKÖL: ROTH-BEHRENDT ASSZONY

alelnök

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony! Konkrét kérdésem lenne Dimas biztos úrhoz. Ha jól értesültem, a helyzet a következő. Ha mi itt az Európai Unióban, végrehajtjuk a saját magunk számára kitűzött célokat – 20 százalékban megújuló energiaforrások és 20 százalékos energiahatékonyság-növekedés 2020-ra –, akkor az EU energiamodelljei szerint ez a szén- és a gáztüzelésű erőművek további használata mellett önmagában is 18-21 százalékos szén-dioxid-csökkenést fog eredményezni.

Ebből kiindulva nem értem, miért vitatkozunk ilyen hosszán a 30 százalékos cél elérésén, hiszen a hatékonysági intézkedések, a megújuló energiaforrások és a kibocsátáskereskedelmi rendszer végrehajtásával, valamint a szénkibocsátás némi ellensúlyozásával könnyedén teljesíthető a 30 vagy 35 százalék.

Hálás lennék, Dimas úr, ha ön mint állhatatos konzervatív, végre rendet teremtené ebben a zűrzavarban, amelyet Seiber és Florenz úr, valamint mások teremtettek, akik ismét behódoltak a régi iparoknak.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök asszony! Kíváncsi lennék némi arányérzék. A ma elhangzottak ellenére nem az emberiség történetének legfontosabb tárgyalásairól van szó, és az emberiség jövője – néhány képviselőtársam állításával ellentétben – valójában nem függ ezektől a tárgyalásoktól. Az éghajlatcsomagban szereplő konkrét határértékekre vonatkozó döntéseket nem pontos és részletes módon hozták meg.

Csupán sajnálatunkat fejezhetjük ki amiatt, hogy máris eldöntött: a csomag következményei, a pénzügyi következmények elsősorban a szegényebb országokat, az EU új tagállamait érintik majd. Az a döntés, amelynek értelmében e kérdésben a finanszírozást nem az egy lakosra jutó bevétel, hanem a szennyezés határértéke határozza meg, az új uniós országok, köztük hazám, Lengyelország gazdaságát sújtja a legerőteljesebben.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az éghajlatváltozás kérdését érintő következetes, a kibocsátáscsökkentési célok egyszerű meghatározásán túlmutató megközelítéshez elengedhetetlen, hogy realisztikus módon ismertessük azokat az eszközöket, amelyekkel ezek a célok elérhetők.

Meggyőződésünk, hogy számottevő és sokat mondó, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság tagjainak többsége elutasította annak a módosításnak a koppenhágai állásfoglalás-tervezetbe való belefoglalását, amely elősegíti – és idézem – a kibocsátáscsökkentési célok eléréséhez felhasznált eszközök diverzifikációját, elkerülve ezáltal a piaci alapú eszközöktől való függést, valamint az e piaci eszközök hatékonyságáról, illetve társadalmi és környezeti hatásairól szóló értékelés végrehajtásának szükségességét.

Az, hogy az Európai Unió milyen nagy jelentőséget tulajdonít a piaci megoldásoknak, alapvetően politikai és ideológiai elköteleződést jelez. Ennek célja egy olyan rendszer létrehozása, amellyel milliárdos nagyságrendű képzeletbeli pénzügyi eszközök teremthetők egy olyan rendszer szolgálatában, amely látszólag semmit sem tanult abból a válságból, amelyben jelenleg vergődik.

Az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerének végrehajtásából származó tapasztalatok teljes mértékben megfosztották hitelétől a piaci alapú szabályozás értékét, és egyértelműen bebizonyították a rendszer eszközeinek minimálisan hatékony és természetellenes voltát.

Timo Soini (EFD). – (FI) Elnök asszony! A munkavállalókat, a kisvállalkozókat és a kisvállalkozói ipart kellene védelmeznünk. A környezetvédelmi fellépés csak egy egészségesen működő gazdaságban lehetséges. Csak akkor ruházhatunk be a környezet védelmébe, ha gazdaságunk egészséges.

A jelenlegi célszázalékok mellett nem sok jóra számíthatunk. A jelenlegi, százalékokban folytatott kereskedelem, és ezt katolikusként mondom, a modern kor bűnbánócédula-árusításának felel meg, és ez nem jó. A gépjárművekhez hasonlóan konkrét kibocsátásokra vonatkozó rendszert kell bevezetnünk, amely lehetővé tenné a történetek mérését, és ebből levonhatnánk a megfelelő következtetéseket.

Miért nem áll ki a baloldal a munkások mellett, nem csak Finnországban, de Európa egész területén? A baloldal támogatottsága gyorsabban fogy, mint az olvadó jéghegyek. Más lehetőségek is vannak: vámot vethetünk ki az adott kibocsátási szintet túllépő termékekre. Ha olyan rendszert hozunk létre, amelyben a fejlődő és kevésbé iparosodott országokban megvalósított környezetvédelmi dömping nem lehetséges, megóvhatjuk a munkahelyeket és a jobb minőségű termékeket, és minderre a jövőben is képesek leszünk.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Jómagam optimista vagyok, és egyetértek Carlgren svéd miniszter úrral, aki szerint muszáj sikerrel járnunk. Hadd tegyem még hozzá, hogy a sikerhez komolyan kell cselekednünk, és célkitűzéseinket világos, átlátható módon kell megvalósítanunk.

Elsőként azt szeretném megemlíteni, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése egyszerre európai és világszintű célkitűzés is. Ne formáljunk hát jogot arra, hogy ítélkezzünk a különböző technológiák felett, és néhányukat támogassuk, másokat pedig elítéljünk. A technológiák tekintetében pártatlannak kell maradnunk. Az alacsony szénigényű technológiák használatát és az új technológiák kidolgozását tárt karokkal kell fogadnunk.

Nem engedhetjük, hogy az éghajlatváltozás megfékezésére tett erőfeszítéseink ellenségeskedést szüljenek az egyes alacsony szénigényű technológiák között. Ha sikeresek szeretnénk lenni, akkor valamennyi rendelkezésre álló technológia alkalmazását komolyan mérlegelnünk kell.

Másodszor, a COP15 találkozáson az Európai Unió képviselőiként egyértelmű üzenetet kell közvetítenünk: azt, hogy a harmadik országoknak több pénzre van szükségük vállalásaik teljesítéséhez, és hogy a fenntartható

fejlődés csomagszintű megoldásokat igényel. Hogyan magyarázzuk el azonban adófizetőinknek, hogy úgy vállaltuk a harmadik országok fenntartható fejlődésének finanszírozását, hogy cserébe semmiféle ígéretet nem kértünk tőlük, amely biztosítana bennünket arról, hogy támogatásainkat azok rendeltetési céljának megfelelően használják fel. Vállalásokra és ellenőrzésre van szükség.

Harmadszor, egyik novemberi vitánk során figyelmeztettem a tisztelt Házat arra, hogy üzenet kell küldenünk Obama elnöknek arra vonatkozóan, hogy szeretnénk, ha részt venne a COP15 találkozón. Ma reggel hallottam a hírt, hogy Obama elnök megerősítette koppenhágai részvételét, illetve azt, hogy törekedni fog az üvegházhatású gázok csökkentésére vonatkozó kötelező érvényű célok elérésére. Számomra ez azt bizonyítja, hogy a politikai nyomás kitartó alkalmazása helyes döntés volt.

Zárásképpen világos üzenetet kívánok megfogalmazni. Cselekednünk kell, méghozzá haladéktalanul. Jogilag kötelező érvényű megállapodást szeretnénk, és azt akarjuk, hogy a többi ország is felelősen viselkedjen.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) A közlekedési szempontból szeretnék beszélni. Úgy vélem, hogy az energiakérdéssel együtt valójában a közlekedés jelenti a legnagyobb éghajlat-változási kihívást.

A kihívás nagy, mivel szükségessé teszi, hogy újragondoljuk kereskedelmi rendszerünk logisztikai szervezését, valamint utazásunk és közlekedésünk módját. Ha el szeretnénk érni a célokat, természetesen több intézkedés együttes alkalmazására van szükség. Ezek többek között a kutatásfejlesztésbe való további beruházások, a szigorúbb műszaki előírások kötelezővé tétele, a bevált gyakorlatok megállapítása és terjesztése, a külső költségek internalizálásának végrehajtása a rendszer hatékonyságának javítása érdekében, az egyenlő esélyek megteremtése a különböző közlekedési ágazatok számára, valamint természetesen végrehajtható, ambiciózus globális célok meghatározása. Mindez különösen fontos a légi közlekedési és a tengeri közlekedés esetében, ahol a fenntarthatóság terén továbbra is rengeteg a tennivaló.

E tekintetben azt kell mondanom, hogy a Tanács által felvázolt célok – a légi közlekedésben 10, a tengeri közlekedésben pedig 20 százalékos csökkentés 2020-ra – nem tanúskodnak igazi elszántságról. Úgy gondolom, hogy ezt illetően nagyobb elvárások is megfogalmazhatók.

Másrészről megjegyezném, hogy az állásfoglalás utalást tesz a kibocsátási egységek felének aukció keretében történő értékesítésére. Ez nem áll összhangban a két évvel ezelőtt általunk javasolt 15 százalékos értékkel, ezért jómagam az ambiciózus megállapodásra összpontosítanék. Tegyük valamennyien így.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Elnök asszony! Teljesen megértjük a helyzetet, úgy vélem, a hangulat már megalapozott, és Carlgren miniszter úr még kifogásolta is az uralkodó pesszimizmust. Ténylegesen elkezdődött a visszaszámlálás, hogy megmentjük a koppenhágai csúcsot és gondoskodjunk róla, hogy a bolygó legnagyobb szennyező országai ambiciózus megállapodást írjanak alá, és megfelelő vállalatokat tegyenek a jövő generációi felé.

A megállapodás jó dolog. A siker természetesen még jobb. Tudjuk, hogy ez a siker szükségképpen attól függ, hogy az iparosodott országok – elsősorban Kína és az Egyesült Államok – támogatni fogják-e a jövőbeni Koppenhágai Jegyzőkönyvet, illetve ugyanilyen mértékben meghatározó a fejlődő országok támogatása is. E tekintetben a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottsága elvégezte a feladatát, amikor ez utóbbi országoknak az alacsony szénfogyasztású gazdaságra történő átállását elősegítendő 2020-ig tartó évi 30 milliárd euró összegű támogatásra tett javaslatot.

Ezzel el is jutottam az állásfoglalás véleményem szerinti hiányosságához, mégpedig ahhoz, hogy a szöveg nem foglalkozik az éghajlatváltozásnak az emberi egészségre gyakorolt hatásaival. Ha odafigyelünk a WHO felhívásaira és figyelmeztetéseire, létfontosságú hatásokról van szó.

Éppen ezért valamennyiüket arra kérem, hogy támogassák az e kérdésben általam benyújtott két állásfoglalási módosítást.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – Elnök asszony! Megjelent egy új film az éghajlatváltozásról, *A hülyeség kora* címmel. A történet 2055-ben játszódik, főszereplője pedig a klímakatasztrófa magányos túlélője. A film néhány mondata állandóan itt jár a fejemben; a főszereplő, visszatekintve 2009-re – vagyis a jelenre – azt mondja „Tudván, amit akkor tudtak, miért nem cselekedtek, amíg még volt idő?”

Más szóval miért nem tudtuk mozgósítani a megfelelő politikai akaratot? Részben azért, mert nem beszélünk eleget a szénmentes világra történő átállás előnyeiről – a tiszta energia területén létrejövő több millió munkahelyről, a hatékonyabban szigetelt otthonokról, a jobb tömegközlekedésről. Ez az az üzenet, amely mellett az EU-nak síkra kell szállnia.

Ennek ellenére az EU által jelenleg javasolt legambiciózusabb cél elérésével is – 30 százalékos csökkentés 2020-ig – csupán 50 százalék esélyünk lesz arra, hogy elkerüljük a legrosszabb éghajlati katasztrófát. Ha azt mondanák nekünk, hogy a repülőgépnél, amelybe beszállni készülünk, 50 százalék esélye van arra, hogy lezuhan, valószínűleg nem szállnánk fel rá. A Koppenhágában megjátszott tét azonban még ennél is nagyobb. Azt mondom tehát önöknek: kérem, legyenek ambiciózusabbak. Ne hagyják, hogy Koppenhága sírfelirata „A hülyeség kora” legyen.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Elnök asszony! Az Európai Unió számára igen fontos kérdésben ismét megállás nélkül a mágikus „siker” szót halljuk. Az elnökség sikeres szeretne lenni, és ezt mindenáron szeretné. Mindeközben az európai sajtóban mindenhol az olvasható, hogy a koppenhágai csúcs nem lesz sikeres. Nézzük meg, miért nem lesz az. Azért, mert a kormányok úgy érzik, hogy ha mindent világosan közölnének, és ha az EU tagállamainak polgárai tisztában lennének a következményekkel, ha tudnák, miért szeretnék ilyen fontos döntéseket hozni, és azt, hogy intézkedéseink kimenetele milyen bizonytalan, mindezt elleneznék.

Csak egy dolgot szeretnék mondani, és ez mind között a legfontosabb – az Európai Unió felelős, az EU tagállamai felelősek azért, ami a világban történik, de elsősorban saját nemzeteikért, államaikért és polgáraikért felelősek, azokért az emberekért, akik reményeiket a mi tevékenységünkre építik, akik abban is bíznak, hogy idővel számukra kedvezően alakulnak majd a dolgok. Ezt figyelembe kell vennünk. Amikor világszintű felelősséget szeretnénk vállalni bizonyos ügyekben, és itt nem mennék bele a részletekbe, akkor ebből a felelősségből mindenkinek azonos mértékben ki kell vennie a részét, egyeseknek a csökkentés, másoknak a környezetvédelem, és megint másoknak egyéb kérdések tekintetében – ma erre van szükség.

David Campbell Bannerman (EFD). – Elnök asszony! A héten angliai választókerületemben kiderült, hogy a Kelet-Angliai Egyetem tudósai állítólag manipulálták az adatokat, így próbálván bebizonyítani az emberi tevékenység eredményeként létrejött globális felmelegedés létezését.

Micsoda lelepleződés volt ez! Mostanra egyértelművé vált, hogy az emberi tevékenység okozta globális felmelegedéssel kapcsolatos tudományos konszenzus gyorsan erodálódik: ezt jelzi, hogy a Manhattani Nyilatkozatot 30 000 szkeptikus tudós, az Egyesült Államok Szenátusának jelentését 600 tudós írta alá; sőt, az idén a német tudósok is levelet írtak Angela Merkel kancellárnak.

Mindeközben a kérdéssel kapcsolatos ENSZ-jelentés szerzője, Sir Nicholas Stern arra biztat bennünket, hogy legyünk vegetáriánusok, és fékezzük meg a marhák szellentését. Talán nem csupán néhány marha kergült itt meg.

A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság tagja vagyok. Komoly aggodalmakkal viseltetek a héten kezdődő WTO-tárgyalások iránt. Attól tartok, hogy elmozdulás történik a zöld tarifák felé, amelyeket a fentihez hasonló kétes eredetű állítások indokolnak. Ezek az új tarifák csupán a kereskedelmet gátolják, a szegényeket büntetik és semmivel sem igazolhatóak. Mindez csupán környezetvédelmi imperializmus.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az éghajlatról folyó vitákkal összefüggésben számos különböző nézőponttal ismerkedhettünk meg itt a Parlamentben az éghajlatváltozás okait és hatását illetően. Ezt nem kívánom kifejtteni, de számos képviselőtársamnak, akik erre utaltak, igaza volt: egyre több új hangot hallani a tudományos közösség köreiben, és azt szeretném, ha ezeket az új nézeteket igazságos módon vitatnánk meg.

Második észrevételem az, hogy a koppenhágai csúcsra vonatkozóan a Parlament egyértelmű álláspontot fogadott el. Világosan kijelöltük, mit kell elérni. Ugyanígy valamennyi parlamenti képviselő számára kijelölt feladat, hogy az Európai Unió lakosainak érdekében lépjen fel, mégpedig minden tekintetben. Ezekben a vitákban biztosítanunk kell, hogy nem tekintünk úgy egy adott projektre, mint a számunkra kizárólagos fontossággal bíró politikai projektre. Éppen ezért néha azt kívánom, bárcsak koppenhágai céljainkban igyekeznénk elkerülni a büvészkedést vagy – ahogy egyik képviselőtársam fogalmazott – a számok versenyét, és ehelyett inkább azt vizsgálnánk meg, hogy kézzelfogható, hatékony módon mit érhetünk el. Mit érhetünk el, ha okosan cselekszünk? Mik ennek a következményei, többek között az európai gazdaság számára? Ezt is figyelembe kell vennünk. Nem ez az egyetlen szempont, de szempontnak kell lennie, és ezért azt szeretném, ha olyan megállapodások elérésére törekednénk, amelyek a lehető legkézzelfoghatóbbak. Ehhez méltányosnak kell lennünk, és a többi iparosodott ország részvételére is szükség van annak érdekében, hogy az egész ne csupán egy európai projekt legyen.

Egy másik képviselő rámutatott, hogy hozzájárulásunk mértéke 10 százalék. A világ többi részének, a feltörekvő gazdaságoknak és a fejlődő országoknak is ki kell venniük a részüket mindebből. Ha e tekintetben nem születnek konkrét előírások Koppenhágában, akkor már inkább azt szeretném, ha politikai konszenzusra

jutnánk, és mandátumokat jelölnénk ki annak érdekében, hogy a következő hónapok során konkrét megállapodások jöhessenek létre. Nem szabad megelégednünk egy Koppenhágában összetákolható valamiféle formális kompromisszummal, és azzal áltatnunk magunkat, hogy ez az eredmény majd automatikusan elvezet a 30 százalékos csökkentéshez. Tisztánlátásra és konkrét tárgyalási pontokra van tehát szükség – akkor talán előreléphetünk.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Elnök asszony! Az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez az energiatermelés és -fogyasztás területén is radikális változásokra van szükség. Új modell kell, amely kiegyensúlyozza a három szükségletet: a biztonság, a fenntarthatóság és a versenyképesség igényét. Ezt a célkitűzést figyelembe véve közös válaszlépések kidolgozására törekszünk.

2007 meghatározó év volt, hiszen megfogalmaztuk konkrét céljainkat. Döntést hoztunk, hogy megakadályozzuk a hőmérséklet visszafordíthatatlan szintre történő emelkedését, ezt azonban annak tudatában hoztuk meg, hogy a fellépés elmaradása további költségekkel jár majd a világgazdaság számára, miközben az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások terén megvalósított beruházások akár nyereségesek is lehetnek.

Annak érdekében, hogy meggyőzzük a polgárokat és a piacot a célkitűzések elérése iránti erős elszántságunkról, olyan biztos jogszabályi keretre volt szükség, amely a beruházások számára jogbiztonságot teremt, és ez az oka annak, hogy a zöld csomag hat jogszabályi kezdeményezést tartalmaz.

Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság közreműködése meghatározó volt. Kiemelném a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvvel kapcsolatos megállapodást, valamint két közelmúltbeli megállapodást, amelyek két igen fontos irányelvet, az épületek energiateljesítményéről és az energiacímkezésről szóló irányelvet érintenek. Ezek az intézkedések változásokat is tartalmaznak, ugyanakkor a munkahelyteremtés révén ténylegesen és jelentős mértékben ösztönzik a gazdasági növekedést. Az olaj- és gázimport tekintetében 50 milliárd euró összegű megtakarítást jelentenek, 2020-ra 1 millió további munkahelyet a megújuló energiaforrások ágazatában, és ugyanennyit az energiahatékonyság területén.

Az ökoipar ma több mint 3 millió munkahelyet biztosít, a környezetvédelmi technológiák pedig egyre növekvő részét képezik egy olyan ágazatnak, amelynek éves forgalma meghaladja a 200 milliárd eurót.

Európában igen sokat tettünk. Ez nem elég. Globális szintű fellépésre van szükség. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság szocialista tagjai ezért azt szeretnék, hogy a nemzetközi tárgyalások visszatérjenek a megértés útjára annak érdekében, hogy Koppenhágában valódi világszintű megállapodás jöhessen létre.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Elnök asszony! Az európai klímapolitikának maga mögött kellene hagynia az ábrándozást, és szembe kellene néznie a nemzetközi valósággal.

Először is, Kiotó kudarc volt. Rendkívüli szimbolikus erővel bírt, de a kibocsátáscsökkentés terén semmit sem ért el. Másodszor, a koppenhágai csúcs előtt állva egyértelmű, hogy a világ befolyásos államai nem készek elfogadni a kötelező csökkentési célokat. Harmadszor, a politikának figyelembe kell vennie a tudomány területén kialakuló vitákat. Azok a tudósok, akik két évvel ezelőtt aláírták az IPCC testületének következtetéseit, ma az éghajlatra gyakorolt természetes hatásokról beszélnek – arról, amit az IPCC két évvel ezelőtt kategorikusan kizárt.

Már tudnunk kellene, hogy a politikai döntések meghozatalakor mennyire lehetünk biztosak az éghajlatváltozást befolyásoló tényezőket illetően. Éppen ezért stratégiaváltásra szólítok fel. Először is alkalmazkodnunk kell az éghajlat elkerülhetetlen változásaihoz, ezzel egyidejűleg pedig túl kell lépniünk a szén-dioxiddal kapcsolatos ideológiai vitákon, és nemzetközi szövetségeket kell keresnünk annak érdekében, hogy felgyorsíthassuk az új energiaforrások és a tiszta technológiák területén folyó kutatásokat.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Elnök asszony! A bolygó szempontjából mindent eldöntő fordulóponthoz érkeztünk. A tudományos közösség az IPCC-n keresztül arra szólítja fel az Európai Uniót és tagállamait, hogy az 1990. évi értékekkel összehasonlítva 2020-ig vállalják az üvegházhatású gázok 40 százalékos csökkentését. Az Európai Unió jelenlegi ígéretei csupán 50 százalékát teljesítik annak, amit az IPCC jelentései abszolút minimumkövetelményként előírnak.

Az IPCC olyan az éghajlatváltozás számára, mint a Nemzetközi Monetáris Alap a gazdaság számára. A kérdésem a következő: eltérhetne-e valaha a Bizottság 50 százalékkal a Nemzetközi Monetáris Alap által minimumkövetelményként meghatározott céloktól? Ezenfelül az Európai Unió ragaszkodik hozzá, hogy a

2020-ra vonatkozó kibocsátáscsökkentési célt 30 százalékra emeljük, feltéve, hogy a többi fejlett ország hasonló mértékű kibocsátáscsökkentést vállal. A jelenlegi helyzetben mely, milyen típusú és milyen mértékű vállalásokat kell tenni és pontosan mely országoknak ahhoz, hogy a fenti ajánlat érvénybe lépjen, pontosan milyen éghajlati politikák felülvizsgálatára kerül majd sor, ha ez megtörténik, és pontosan milyen előkészületeket tettünk ennek érdekében?

Bogusław Sonik (PPE) . – (PL) Egy hónapja folynak megállás nélkül a koppenhágai nemzetközi éghajlati megállapodással kapcsolatos viták, megbeszélések és tárgyalások. Az információk tengerében, ahol egyes országok ajánlatokat tesznek és versenyre kelnek egymással az egyre ambiciózusabb célok kihirdetésében, addig mások nagy elvárásokról számolnak be, és megint mások teljesen passzívan viselkednek a kérdés iránt, így pedig igen könnyen szem elől veszítjük egy nyilvánvalóan történelmi jelentőségű megállapodás fő célját.

Most ugyanis az éghajlatváltozás elleni küzdelemről van szó – egy olyan változás elleni küzdelemről, amely valódi ökológiai katasztrófához vezethet. Bolygónk közös jövőjéről van szó – valamennyiünk jövőjéről. Éppen ezért az ismeretterjesztő munka is rendkívül lényeges. Az a benyomásom, hogy az európai polgárok véleménye egyre jobban elüt a politikai elit véleményétől. Ez azt a veszélyt rejt magában, hogy a koppenhágai fórumon előterjesztett javaslatokat egyszerűen a politikai elit által kitalált isteni beavatkozásként vagy koholmányként kezelik majd.

Tennünk kell a polgárok ismereteinek javításáért, és ez az Európai Bizottság feladata kell, hogy legyen. Az éghajlatváltozás elleni küzdelmet nem tarthatjuk a nézőpontjunktól másokra rákényszeríteni kívánó gazdag országok szeszélyének. Úgy vélem, hogy e kérdésben a Bizottságnak és a Képviselőknek folyamatos tájékoztató és ismeretterjesztő politikát kell folytatniuk.

Ezenfelül erős politikára van szükség, amely támogatja az energiaforrásként használt szénből származó szén-dioxid leválasztását lehetővé tevő hatékony technológiák kutatását. Egy ilyen technológiának a többi megújuló energiaforráshoz hasonló politikai státust kellene élveznie. Mindennek elsőbbséget kell kapnia a nemrégiben Budapesten létrehozott Európai Innovációs és Technológiai Intézet munkájában.

Az utolsó észrevétel – az éghajlatváltozás elleni küzdelmet támogató különleges alap létrehozásának költségeit igazságos módon kell elosztani a tagállamok között azok vagyoni helyzetének függvényében.

Edite Estrela (S&D) . – (PT) Elnök asszony! Alig néhány nappal Koppenhága előtt a korábbiaknál is nehezebbnek tűnik egy jogilag kötelező érvényű megállapodás elérése. Ahogyan azt valaki megfogalmazta, kétirányú megállapodásra lehet számítani, ez azonban nem jelenti azt, hogy elnézők lehetünk. Az Európai Uniónak továbbra is vezető szerepet kell vállalnia a tárgyalásokban, és nyomást kell gyakorolnia a többi résztvevőre.

Koppenhágában a szándéknyilatkozatnál többnek kell születnie. A legalapvetőbb szinten kötelező érvényű politikai vállalásokkal kell zárulnia és egy olyan menetrenddel, amely 2010 júniusában, Bonnban lehetővé teszi egy Kiotót követő megállapodás elfogadását. Az Egyesült Államoknak, Japánnak, a BOIK országoknak és számos más érintettnek olyan ígéretet kell tennie, amely összhangban áll az Európai Unió vállalásaival, hiszen az EU erőfeszítései önmagukban közel sem elegendők a hőmérsékletemelkedés 2 °C-ban történő korlátozásához.

Nem engedhetjük, hogy a fejlődő országok alkalmazkodásának támogatása veszélybe sodorja a millenniumi fejlesztési célok elérését, különösen az éghajlatváltozás által legerősebben sújtott afrikai országokban.

Koppenhágának ezenkívül a megújuló energia és az energiatakarékosság támogatása révén elő kell segítenie a globális energiaparadigma megváltozását. Ez a jövő útja, nem csupán az éghajlatváltozás elleni küzdelem, de a munkahelyteremtés szempontjából is.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE) . – (BG) Két évvel ezelőtt Európa vállalta, hogy vezető szerepet játszik az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Európai szinten jogszabályi keret van érvényben, és népszerűsíteni kell a kapcsolódó technológiai platform kidolgozására irányuló kezdeményezéseket, ami elősegíti majd az alacsony szénfogyasztású gazdaságra történő áttérést. Az európai vezetők nagy tervekkel készülnek a koppenhágai tárgyalásokra. Jóllehet a végleges megállapodás feltételei egyelőre nem adóttak, fontos, hogy lefektettük egy sikeres megállapodásról szóló globális megegyezés alapjait. Miután tagja lettem a koppenhágai tárgyalásokhoz kapcsolódóan Washingtonba utazó parlamenti küldöttségnek, megtudtam, hogy az éghajlatváltozás kezelését célzó tervezett intézkedések gazdasági hatékonyságáról még tárgyalni kell. Amint a tárgyalásban részt vevő valamennyi fél meggyőződik arról, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem

kedvező gazdasági következményekkel jár majd, és hogy gazdaságaik nem lesznek kiszolgáltatottak, elérjük a világszintű megoldást.

Françoise Grossetête (PPE) . – (FR) Elnök asszony! Ma mindenki abban bíz, és azért imádkozik, hogy Koppenhágában ambiciózus megállapodás szülessen, de el kell mondanom, hogy a koppenhágai csúcs célkitűzései az elmúlt néhány hétben már tulajdonképpen meggyengültek, elsősorban az Egyesült Államok és Kína fenntartásai miatt.

Ha meg szeretnénk előzni, hogy bolygónk hőmérséklete a század végére 2 fokkal jobban megemelkedjen, valamennyi országnak ugyanazokat a kötelezettségeket, ugyanazokat a kötelező érvényű vállalásokat kell elfogadnia. Ugyanakkor vitáinkban egyfajta számverseny, pénzügyi verseny van kibontakozóban. Arra kérem Európát, hogy ne legyen naiv, hanem reális elvárásokkal élő és határozott tárgyaló félként lépjen fel azon partnereivel szemben, akik nem tettek számottevő erőfeszítéseket kibocsátásaik csökkentése érdekében.

Elfogadhatatlan lenne, ha a legtöbbet vállaló országok erőfeszítéseit aláásná a más országok nemlétező vagy elégtelen fellépése eredményeként kialakuló szénátszivárgtatás.

Nem szabad, hogy Kína és India irányában Európa naivan viselkedjen. Igaz, Brazília és Korea máris elkötelezte magát, ugyanakkor bár Európa követendő példával kíván szolgálni, ezt nem teheti bármi áron, és legfőképpen nem az ipar leépítésének árán.

A tárgyalásoknak lehetőséget kell teremteniük az új technológiák kidolgozásának előmozdítására és a kutatásfejlesztés területén való, jelentős összegű beruházások elősegítésére. Valós kockázatot jelent, hogy örökre elveszítjük az európai tudást a technológiaátadás előnyeit élvező országok javára. Éppen ezért Koppenhágában elengedhetetlen, hogy megteremtjük az országok közötti, kölcsönös érdekeken alapuló hosszú távú együttműködés feltételeit, és mindeközben megvédjük az európai vállalatok által a kutatás és fejlesztés terén megvalósított befektetéseket.

Úgy lehetünk sikeresek, ha a fejlődő országokban népszerűsítjük és terjesztjük a technológiákat, ők pedig cserébe elismerik a szellemi tulajdonhoz fűződő jogainkat, és megnyitják piacukat ezen új technológiák előtt.

Végül is hihetetlen lehetőség előtt állunk Európában, amely egyszerre jelenti az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, az innovációt ösztönző valódi technológiai program elindítását, valamint ennek révén új munkahelyek teremtését.

Gilles Pargneaux (S&D) . – (FR) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos úr! Engedjék meg, hogy megemlítek néhány kérdést, amelyek az állásfoglaláshoz, ezzel együtt azonban az elkövetkezendő néhány hét során Koppenhágában lezajló vitához is kapcsolódnak.

Először is az első észrevétel: a hőmérséklet emelkedése elleni küzdelmet illetően szólnék. Korábban hallhattam, amint számos képviselőtársam elbagatellizálta a globális felmelegedés mértékét. Ne feledjük azonban, hogy a növekedés nyomán a világ több százmillió lakosa válik majd úgymond az éghajlatváltozás áldozatává. Koppenhágában meg kell fékeznünk ezt a hőmérséklet-emelkedést.

Másodszor, olyan kötelező érvényű megállapodással kell felvérteznünk magunkat, amely kimondja, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátását 2020-ig 30, 2050-ig pedig 80 százalékkal kell csökkenteni.

Ezenfelül gondoskodnunk kell arról, hogy bizonyos mértékig tisztázzuk a finanszírozás kérdését. Állásfoglalásunkban azt javasoljuk, hogy a legszegényebb országoknak az elkövetkezendő 20 év során 300 milliárd eurót folyósítsunk. Ennél többet kell vállalnunk. Az 500 milliárd eurós összeg is szóba került, és az Európai Uniónak ebben az esetben is példát kell mutatnia.

Továbbá egyetemes szénadót kell bevezetnünk, amely adó a pénzügyi tranzakciókra lenne kivethető. Befejezéséppen rendkívül meglepőnek találom az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportához tartozó képviselőtársaim kettős beszédét azzal kapcsolatban, amit hazámban, Franciaországban hallottam a köztársasági elnök, majd ma délelőtt Borloo miniszter úr részéről.

Werner Kuhn (PPE) . – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A koppenhágai konferencia minden nemes célkitűzése ellenére az éghajlat védelméről beszélve nem szabad elfelejtenünk, hogy Európa, annak vállalatai és vállalkozásai mindennapi versenyben állnak Észak-Amerika és Délkelet-Ázsia legfőbb gazdasági és kereskedelmi helyszíneivel. Ez legalább ugyanennyire érinti az ipari termelést és az energia-előállítását, illetve bizonyos mértékben a közlekedést is.

Számos közlekedési vállalat egyben globális szereplő is. Ha versenyképesek szeretnének maradni, az e területen érintett valamennyi szereplőnek egyenlő esélyekkel kell indulnia. Ez azt jelenti, hogy az éghajlat védelme pénzbe kerül. Mi, itt Európában valóban úttörőnek számítunk a közlekedési ágazat üvegházhatásúgáz-kibocsátásainak csökkentése tekintetében. Csupán arra szeretném emlékeztetni valamennyiüket, hogy parlamenti képviselőként mind megegyeztünk abban, hogy igyekszünk majd a kibocsátáskereskedelmet különösképpen a légi közlekedésre, de ezzel együtt a tengeri közlekedésre is kiterjeszteni.

Említették a vasúti közlekedést. A vasúti közlekedés az energia-előállításra kivetett környezetvédelmi adó révén már részt vesz a szén-dioxid-csökkentési intézkedésekben, míg a közúti közlekedés közreműködését az útdíjak különböző lehetséges formái biztosítják. Eleget kell tennünk a megszigorított Euro 4 és Euro 5 szabványok révén előírt, a katalizátorokra vonatkozó európai uniós műszaki követelményeknek is. Ha azonban a légi és a tengeri közlekedés terén eredményt szeretnénk elérni, új lendületet kell adunk az I. mellékletben szereplő 20 országgal folytatott tárgyalásainknak. A légi közlekedés terén az ICAO-val való munka ez idáig nem járt valódi eredménnyel. E tekintetben tovább kell folytatnunk tevékenységünket. Nagyon fontos lesz, hogy a koppenhágai konferencián ezt is megvitassuk, és ugyanez vonatkozik a tengeri közlekedésre, amely – ha megvizsgáljuk a tonnánkénti és kilométerenkénti konkrét energiafogyasztást – természetesen szintén igen környezetbarát ágazat. Mindeközben azonban a közös elképzelésekről az IMO-val is megállapodásra kell jutnunk.

Andres Perello Rodriguez (S&D) . – (ES) Elnök asszony! Gratulálni szeretnék a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság tagjainak és elnökének, Leinen úrnak az általuk végzett munkáért, amelynek köszönhetően létrejött ez az állásfoglalás, amelyet mindenképpen el kell fogadnunk. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy kijelentjük, elegendők az ágazati megállapodások, ha ugyanis egyfajta maradványmegállapodásról beszélünk, azzal félig beismerjük a kudarcot.

El kell fogadnunk az állásfoglalást, amely három nemes törekvést tartalmaz. Az első a legnyilvánvalóbb: az éghajlatváltozás elkerülése a kibocsátások csökkentését célzó kézzelfogható javaslatok és olyan finanszírozási vállalkozás révén, amely kötelező erejű megállapodásra, és nem maradványmegállapodásra törekszik. Emellett két mögöttes cél is kirajzolódik: az első a közös energiapolitikára irányuló munka mihamarabbi megkezdése, hasonlóképpen ahhoz, amikor a szükség nyomán kidolgoztuk a közös agrárpolitikát. Továbbá természetesen ott van az a szándék, hogy visszanyerjük a polgároknak a politikába és a politikusokba vetett bizalmát, amely jelenleg némi kívánnivalót hagy maga után Európában.

A csúcstalálkozó sikere éppen ezért e három törekvés tekintetében elért siker lesz. Ennek megfelelően arra biztatom a Tanács soros elnökét, hogy őrizze meg optimizmusát, és a tőle telhető leghatározottabb nyomásgyakorlással és tárgyalással vigye a többieket is e siker felé.

Nem tudom, vajon e többpólusú világ vezetői szeretnék-e, ha az utókor elítélné őket, amiért nem voltak képesek kötelező érvényű megállapodást megvalósítani, de úgy gondolom, nem kellene, hogy az utókor engem, mint európai parlamenti képviselőt és többi képviselőtársamat elmarasztaljon azért, amiért Koppenhágában nem tudtuk érvényre juttatni az emberiséggel már meglévő kötelező érvényű vállalkozásunkat az éghajlatváltozás megelőzése érdekében.

Anne Delvaux (PPE) . – (FR) Elnök asszony! Először is a svéd elnökség által az ambiciózus koppenhágai megállapodás elérése érdekében tett erőfeszítésekre kívánnék reagálni, a közeledő tárgyalások körül uralkodó erőteljes pesszimista légkör ellenére.

Személye szerint én nem hiszem, hogy ezen a ponton reális az, ha elismerjük, hogy a koppenhágai csúcshibák kudarca van ítélve, vagy hogy nem olyan döntő megállapodással fog végződni, amelyet valamennyi résztvevőnek ratifikálnia kell majd.

Ne adjuk meg magunkat túl könnyen a pesszimizmusnak. Valamennyiünket arra biztatom, hogy a jelen helyzetben ne engedjünk a célokkal vagy a határidőkkel kapcsolatos elvárásainkból. Továbbra is hinnünk kell egy átfogó, ambiciózus és kötelező érvényű globális politikai megállapodásban, amely megnyitja az utat a jogi szerződés mihamarabbi aláírása előtt. Még valóban nagyon korai a COP16 2010. decemberi határidejét említeni.

A fennkölt szónoklatokat most valódi politikai akaratra kell váltanunk. Tisztázni kell pénzügyi szempontú vállalkozásainkat, különösképpen a fejlődő országoknak a technológiaátadás révén nyújtott segélyek tekintetében. Jelenleg nélkülözhetetlen az Európai Unió részéről megvalósuló teljes körű és közös elköteleződés.

Ezenfelül jegyzőkönyveztetés céljából megemlíteném, hogy a közelmúltban Brazília, Dél-Korea, Indonézia és különösképpen Norvégia milyen példaértékű lendületet adott a tárgyalásoknak azáltal, hogy számszerűsítették a szennyező anyagok kibocsátásának csökkentésére irányuló célkitűzéseiket.

Jóllehet érthető, hogy az Egyesült Államok, amely még csak most kezd foglalkozni az éghajlatváltozás kérdésével, rugalmasságot kér, ennek ellenére az olyan nagy szennyezőktől, mint az Egyesült Államok és Kína, rövid, közép- és hosszú távra vonatkozóan is kötelező érvényű és ambiciózus, számszerű vállalásokat kell kapnunk. E vállalások nélkül éghajlati, politikai és erkölcsi katasztrófa vár ránk.

Vittorio Prodi (S&D) . – (IT) Elnök asszony, Dimas úr, hölgyeim és uraim! Ma délelőtt egy 84 éves misszionáriusról, Ettore Turrini atyáról szeretnék beszélni, aki 59 évet töltött az Amazonas folyó északnyugati vidékén. Mindig az őslakosok és esőerdők védelméért küzdött azokkal szemben, akik rövid távú érdekeik nevében el akarták pusztítani azokat.

Az erdő körül utazva Ettore atya hétszer szenvedett légi balesetet, de kitartott, és tevékenysége során több tízezer aláírást gyűjtött, amelyeket Lula elnöknek, számos miniszternek és Napolitano olasz elnök úrnak is benyújt majd. Fáradhatatlanul dolgozott.

Múlt vasárnap találkoztunk és elmondtam neki, maradéktalanul osztom az álláspontját, de a világ talán jobb belátásra tér és levonja a következtetést, hogy ezek a világ tüdejét jelentő erdők a helyi éghajlat, valamint a szén-dioxid leválasztása és tárolása szempontjából egyaránt nélkülözhetetlenek.

Elmondtam, hogy Koppenhágában az erdőket érintetlenül hagyó országok kártérítéséhez szükséges forrásokat is előteremtjük majd. Elmondtam, hogy ellenőrzési eszközöket hozunk létre – a GPS-t és az INSPIRE-t –, amelyekkel mérhetővé válik a kormányok viselkedése, és 2030-ra megállítjuk az erdőirtást.

Koppenhágában mindegyik lehetőségünk nyílik, és a csúcstalálkozón egyben Turrini atya nevében veszek majd részt.

Christine De Veyrac (PPE) . – (FR) Elnök asszony! Valamennyien tisztában vagyunk – ennyit mindannyian elmondtunk – a koppenhágai tárgyalások fontosságával, ugyanakkor bár bízunk a megállapodás létrejöttében, azt nem fogadhatjuk el minden áron.

Ha az ambiciózus megállapodás feltételei nem teljesülnek, őszintén remélem, hogy az Európai Unió képes lesz nemet mondani, és elutasítja a csökkentett értékű megállapodás aláírását. Az európai népek, akiket e Parlamentben képviselünk, olyan megállapodásra számítanak, amely lehetővé teszi, hogy az általunk nap mint nap tapasztalt éghajlati zavarokat maradéktalanul és hatékony módon meg lehessen fékezni. Az európaiak nem fognak megelégedni a reklámfogásokkal, a konkrét számokat nem tartalmazó szándéknyilatkozatokkal, a nem kötelező érvényű célokkal, amelyeket máris figyelmen kívül lehet majd hagyni, amint elhal a kérdést övező médiavisszhang.

Az Államoknak el kell köteleznie magát Koppenhágában!

Az Európai Unió mint az egyetlen olyan kontinens, amely 1990 óta csökkentette szén-dioxid-kibocsátását, illetve pontos, kötelező érvényű és ambiciózus vállalásokat tett a jövőre vonatkozóan, nem veheti magára a feladat egészének terhét. Ha tehát más iparosodott és feltörekvő államok nem kívánják felvállalni a felelősség rájuk eső részét, el kell fogadniuk ennek minden következményét, a határainkon bevezetett adók formájában, amelyekkel megóvhatjuk iparunkat az olyan országokból érkező versennyel szemben, amelyek úgy döntöttek, hogy nem vesznek részt a világszintű megállapodásban.

Mi, európaiak minden nap egy kicsivel többet követelünk gyártóinktól. Ezt szemléltetendő említeném a francia elnökség idején aláírt éghajlatcsomagot. Ide kíváncsiaknak még azok a nemzeti kezdeményezések is, amelyek a szénadóhoz hasonlóan, amelyet Pargneaux úr az imént méltatott – és örülök, hogy így tett – ösztönzik a környezetvédelmi adóztatás bevezetését.

A közlekedési ágazat például, amely az egyik legnagyobb szén-dioxid-kibocsátó – még akkor is, ha bizonyos közlekedési módok, például a repülőgépek kevesebb üvegházhatású gázt bocsátanak ki – egyre inkább kiveszi a részét az éghajlatváltozás elleni küzdelemből. Ez az ágazat azonban sokat szenvedett a válság utóhatásaitól. Ha, és ebben bízom, a koppenhágai tárgyalások a tengeri és a légi közlekedésre is vonatkoznak majd, gondoskodjunk róla, hogy más iparosodott országok iparával szemben is az európai iparokra vonatkozókkal megegyező követelményeket támasszunk.

Koppenhágában a nemzetközi közvélemény szeme a felettük uralkodó osztályra szegeződik majd. Ma azt mondjuk nekik: „Ne okozzanak csalódást”.

Åsa Westlund (S&D) . – (SV) Elnök asszony! Carlgren úr figyelmeztetett bennünket, hogy sok körülöttünk a pesszimista. Ez igaz, és örömmel veszem, hogy Carlgren úr nem közülük való. Ugyanakkor a Tanács elnöki posztját betöltő svéd miniszterelnök és a dán miniszterelnök, aki a koppenhágai csúcstalálkozó házigazdája lesz, sajnálatos módon a pesszimisták sorát gyarapítja. Koppenhágához közeledve rövid távú pártpolitikai okokból mindkét konzervatív vezető aláasta a várakozásokat, és ezáltal megnehezítették egy kedvező megállapodás elérését. Ez zavarba ejtő és teljességgel felelőtlen, hiszen ahogyan Carlgren úr is mondta, nem lesz ennél megfelelőbb alkalom.

Koppenhágában különösképpen három kérdést kell világosan meghatározni, és ezeket kötelező érvényű vállalásokká formálni:

1. Az egyes fejlett országok milyen mértékben kívánják csökkenteni kibocsátásaikat 2020-ra. Tudományos becslések szerint a kibocsátásoknak a 40 százalékot kellene közelíteniük, ami nem csak, hogy megvalósítható, de egyben versenyképességünk megerősödéséhez és a környezetvédelem terén további munkahelyek teremtéséhez vezet majd.

2. Mit kell tenniük a fejlődő országoknak kibocsátásaik csökkentése érdekében; ez elsősorban Kínára és Indiára vonatkozik.

3. A gazdag államoknak mekkora összegű rövid távú pénzügyi támogatást kell nyújtaniuk a fejlődő országok részére, és milyen formában. Ennek a támogatásnak ki kell egészítenie a gazdag országok által a szegénység elleni küzdelemhez korábban már felajánlott forrásokat. E tekintetben fontos, hogy a svéd elnökség is kész legyen módosítani nézőpontját, és küzdjön az ellen, hogy az éghajlatváltozás által leginkább sújtott országok helyzetét az éhínség tovább súlyosbítsa.

Eija-Riitta Korhola (PPE) . – (FI) Elnök asszony! Az elmúlt héten kiszivárogtak bizonyos információk: a Bizottság titokban, néhány tagállammal együttműködésben útjára indított egy kezdeményezést, amelynek értelmében máris nekilátnak a 30 százalékos csökkentéshez szükséges intézkedéseknek. Az az érv szól emellett, hogy ha a csökkentés mértéke 30 százalékos, a szén ára ésszerű szinten tartható – vagyis olyan szinten, amely ösztönzi a kibocsátáscsökkentési intézkedéseket. Az eddig keményen lobbizó nagy villamosenergia-termelők rendkívül elégedettek a tervvel, amely növelni fogja a jegyzett energiavállalatok nyereségét, és ezzel egy időben kiszolgáltatja az európai ipart a szénátszivárogatás kockázatának.

Emlékeztetném azonban a Bizottságot, hogy a kibocsátáskereskedelemről szóló irányelv értelmében az EU 20 százalékos kibocsátáscsökkentési célja csak akkor növelhető 30 százalékra, ha más iparosodott országok „megfelelő csökkentési erőfeszítéseket” tesznek, és ha a legfejlettebb fejlődő országok is kötelezettséget vállalnak. A koppenhágai politikai megállapodás sem lesz elegendő. Mindazonáltal a jogilag kötelező érvényű megállapodás sem, amíg azt valamennyi állam nem ratifikálja. Az EU csak a ratifikálást követően fogja tudni megmondani, hogy a megfelelő csökkentési erőfeszítések tekintetében kötelezővé tett feltételeket teljesítették-e.

A politikai egyetértés kötelező érvényű megállapodásra váltása gyakorlati szempontból igen nagy teljesítmény. A globális éghajlati politikáról szóló jogi megállapodás pontos szövegezést kívánna és több száz kérdéssel foglalkozna, amelyek a következő címszavakban fejezhetők ki: az iparosodott országok kibocsátáscsökkentésére vonatkozó mennyiségi célok 2020-ig és azt követően, a fejlődő országokra vonatkozó konkrét kibocsátáscsökkentési célok 2020-ig és azt követően, az iparosodott országok által a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi támogatás, technológiafejlesztés és -átadás, valamint szénelnyelők és az ezekre vonatkozó elszámoltathatósági szabályok. E területek mindegyikéhez több tucat önálló kérdés tartozik, amelyekkel kapcsolatban az országoknak kölcsönös megegyezésre kell jutniuk.

A legfőbb mérlegelési szempont azonban az, hogy az átfogó csökkentést csak úgy garantálhatjuk, ha párhuzamosan csökkentjük a kibocsátásokat, és nem egyik helyről a másikra helyezzük át azokat, ezáltal növelve az összkibocsátás mennyiségét. Éppen ezért a környezettudatos politika az, ha az uniós csökkentéseket függővé tesszük a többiek erőfeszítéseitől. Ellenkező esetben valóra válhat Verheugen úr baljós előrejelzése, amely szerint valamennyiünk exportja a szennyezés, importja pedig a munkanélküliség lesz.

(Taps)

Maria Da Graça Carvalho (PPE) . – (PT) Elnök asszony, Carlgren úr, biztos úr! Létfontosságú, hogy Koppenhágában kötelező érvényű politikai megállapodás szülessen. A megállapodásnak azonnal végrehajtható

működési elemeket és egy olyan menetrendet kell tartalmaznia, amely a 2010. év során lehetővé teszi egy jogilag kötelező erejű megállapodás megszövegezését.

A megállapodásban az egyezményt aláíró valamennyi országnak részt kell vennie, és lényeges, hogy minden vállalást, akár a kibocsátáscsökkentés, akár a támogatások tekintetében, pontosan megfogalmazzunk.

Míg egyrészt az iparosodott országoknak vezető szerepet kell vállalniuk az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése terén, a gazdaságilag erősebb fejlődő országoknak szintén van feladatuk, és felelősségi köreik és saját képességeik szerint közre kell működniük. Az iparosodott országoktól és a fejlettebb gazdasággal rendelkező feltörekvő országoktól egyenlő erőfeszítéseket kell megkövetelni. Csak így lehet majd enyhíteni a nemzetközi versenyképesség terén bekövetkező torzulásokat.

Az új megállapodásnak elő kell segítenie a nemzeti szintű, jogszabályilag alátámasztott alacsony szénigényű tervek kidolgozását. Az ilyen nemzeti tervekben tett vállalásokat a nemzetközi közösség tudomására kell hozni, biztosítva ezáltal valamennyi folyamat átláthatóságát. E terveket a legkevésbé fejlett országok kivételével valamennyi részt vevő államnak kötelezően el kellene készítenie. Ha azonban azt szeretnénk, hogy ez a stratégia létrehozza az alacsony szénfogyasztáson alapuló harmadik ipari forradalmat, holisztikus megközelítést kell kialakítanunk, amely a kibocsátásokért felelős valamennyi ágazatot magában foglalja.

Létfontosságú továbbá, hogy meghatározzuk a pénzügyi támogatás szerkezetét annak érdekében, hogy az közép- és hosszú távon fenntarthatónak bizonyuljon. A támogatások forrását az iparosodott országok, de ezzel együtt a gazdaságilag legerősebb fejlődő országok magánszektora, szénpiaca és állami szektora kell, hogy biztosítsa.

A támogatások kiosztását illetően a képzésnek és az alkalmazkodásnak elsőbbséget kell élveznie, különös tekintettel a legkevésbé fejlett országokra.

Összefoglalásképpen elismeréssel adóznék a Dimas biztos úr által az akta összeállításának vezetése során végzett munkáért.

Iva Zanicchi (PPE) . – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Néhány hét múlva az a megtiszteltetés ér majd, hogy tagja lehetek a Parlament hivatalos küldöttségének, amely részt vesz az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai ENSZ-konferencián.

Az 1992. évi Rio de Janeiro-i és az 1997. évi kiotói konferencia által képviselt alapvető állomásokat követően december 7-én elkezdődik a munka egy olyan új globális éghajlati konferencián, amely érvényét tekintve történelmi jelentőséggel bírhat. Elnök asszony, úgy fogalmaztam, hogy „bírhat”, mivel az APEC-csúcstalálkozó utolsó napjaiban az Egyesült Államok és Kína láthatólag úgy döntött, hogy módosítja a koppenhágai találkozó érvényességi körét.

Van azonban még idő a csúcs előtt, és valamennyi érintett érdeke, hogy konkrét célkitűzésekkel és programokkal érkezünk oda annak érdekében, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemben történő előrelépéssel kapcsolatos nagy várakozásokat ne kövesse kiábrándulás.

A szennyező fizet elvének minden esetben érvényesülnie kell. Európa a kezdetektől fogva vezető szerepet vállalt, amit az előző jogalkotási időszakban létrehozott éghajlat-változási csomag kétségtelenül jól szemléltet. Már számos alkalommal elmondtuk: fő szennyezőként az Egyesült Államoknak, Kínának, Indiának, Oroszországnak és Brazíliának is felelősséget kell vállalnia. Ha ez nem történik meg, feleslegesen terheltük európai vállalkozásainkat különböző költségekkel, és mindennek előtt ezeknek az országoknak a hozzájárulása nélkül fennáll a veszélye, hogy Koppenhága kihagyott lehetőség lesz.

Befejezésképpen az éghajlatváltozás elleni küzdelem a millenniumi fejlesztési célok elérésének – vagy talán úgy kellene fogalmaznom, hogy elérhetőbbé tételének – is előfeltétele.

Szembe kell szállnunk az elszivatagosodással, az éghajlati egyensúly zavaraiival és a heves természeti jelenségekkel, ha felére kívánjuk csökkenteni a mélyszegénységben élők számát, meg szeretnénk fékezni a járványokat és biztosítani akarjuk, hogy minden ember hozzájuthasson a vízhez, ami elengedhetetlen feltétel.

Elie Hoarau (GUE/NGL) . – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A koppenhágai csúcs történelmi jelentőségű lehetőséget kínál arra, hogy megváltoztassuk bolygónk sorsát.

Olyan döntéseket kell hoznunk, amelyek a Kiotóban született elhatározásoknál is nagyobb kötelező erővel bírnak. Ennek érdekében fel kell szólítanunk vezetőinket egy, a WTO-hoz hasonló nemzetközi szervezet létrehozására, amelynek feladata a következő lenne: az éghajlat-változási és környezetvédelmi kérdések

szabályozása; egy éghajlat-változási alkalmazkodási alap létrehozása – természetesen a hivatalos fejlesztési támogatásokon kívül; valamint a tengeri és légi közlekedésre vonatkozó szénadó bevezetése, amelynek a pénzügyi tranzakciók esetében is érvényesülnie kell.

Világosan látható, a pénzügyi piacokhoz és az internethez hasonlóan milyen sürgősen szükség van a környezetvédelem nemzetközi szabályozására. Lehetőség nyílt rá, hogy a környezetet illetően megtegyük ezt a történelmi jelentőségű lépést. Tegyük ezt úgy, hogy abban legfontosabb emberi inspirációink tükröződjenek, máskülönben úgy tűnhet majd, hogy a dolgok realitásától teljességgel elszakadt döntéshozók vagyunk.

Rachida Dati (PPE) . – (FR) Elnök asszony, a tanács soros elnöke, a Bizottság elnöke, hölgyeim és uraim! Most, hogy alig két hét van hátra a koppenhágai csúcsig, egyre fokozottabb aggodalom övezi az éghajlatváltozásról szóló tárgyalások sikerét. Egyesek már most egyenesen azt állítják, hogy a találkozók kudarcra van ítélve.

A legfőbb nemzetközi hatalmak továbbra is vonakodnak olyan teljes körű elkötelezettséget vállalni, amelyet az éghajlat-változási szükséghelyzet megkívánna. Az Európai Unió koppenhágai csúcstalálkozót megelőző stratégiájáról szóló állásfoglalás holnapi elfogadásával nekünk, európai parlamenti képviselőknek meg kell mutatnunk, hogy először is teljesen elszántak vagyunk, másodsor pedig hogy a csúcstalálkozónak megállapodással kell zárulnia – olyannal, amely természetesen pontosan megfogalmazott, de mindenekelőtt kötelező érvényű.

Ezenfelül meg kell akadályozni, hogy az elért megállapodás kötelező érvényét bárki alááshassa vagy megkérdőjelezhesse. Nem odázhajthatjuk a végtelenségig a döntések meghozatalát, máskülönben túl késő lesz; ezért van sürgősen szükség egy nemzetközi környezetvédelmi szervezet létrehozására, ennek szerepe ugyanis az lesz, hogy az ENSZ védnöksége alatt felügyelje a Koppenhágában tett vállalások alkalmazását.

Koppenhágától kezdve nagyobb átláthatóságot és felelősséget kell elvárunk a világ legfőbb hatalmaitól.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D) . – (HU) A közép-európai uniós tagállamok elkötelezetten támogatják az Unió klímapolitikai céljait. Már csak azért is, mert az ő hozzájárulásuk nélkül az Unió nem tudná a klímapolitikai célokat teljesíteni, hiszen ezek a tagállamok 1990 és 2005 között rendkívül mértékben visszafogták ipari termelésüket. Az új tagországok ezért rendkívül fontosnak tartják azt, hogy legyen méltányos a jövőben is az új tagországoknak ez a szerepvállalása. Rendkívül súlyos gazdasági-társadalmi terheket vállaltak ennek következtében. A globális kibocsátás-csökkentési megállapodásban figyelembe kell venni az új tagállamok gazdasági erejét, GNA-ját és nagyon fontos, hogy ezek az eszközök ne vesszenek el ezen tagállamok számára, hogy zöld beruházásokat, megújulóenergiaforrás-fejlesztéseket hajtsanak végre.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE) . – (RO) Az Európai Bizottság és a tagállamok finanszírozásában készült el egy közelmúltban megjelent tanulmány, amely azért bírálja az Európai Unió éghajlati politikáját, mert az csupán az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére korlátozódik, és nem tulajdonít jelentőséget a természetes szén-dioxid-megkötési kapacitásnak. Más részről a tanulmány jelzi, hogy az Európai Unió által kidolgozott intenzív mezőgazdálkodás nagy mértékben felelős az éghajlatváltozásért.

A tanulmány valójában az európai mezőgazdaságot elítélő vádirat. Meglátásom szerint, ha ebben az összefüggésben kívánjuk tárgyalni a mezőgazdaságot, más dolgokat is meg kell említenünk. Az európai mezőgazdaság például kiemelkedő teljesítményről számolhat be az üvegházhatású gázok kibocsátása terén, hiszen az 1990 és 2006 közötti időszakban 20 százalékkal fogta vissza a kibocsátásokat. Figyelembe véve, hogy az erre az időszakra vonatkozó átlagérték csupán 6 százalék volt, úgy vélem, nem helyes, ha két héttel a koppenhágai konferencia előtt bűnbakká kiáltjuk ki a mezőgazdaságot.

Marc Tarabella (S&D) . – (FR) Elnök asszony! Sok mindent hallottam az iparról a mai vita során, és nem szeretném, ha Koppenhágában elkövetnénk azt a hibát, hogy megfeledkezünk a mezőgazdaságról.

Képviselőtársam, Niculescu úr észrevételeit folytatva és természetesen azokat megerősítve azt mondom, hogy a mezőgazdaságra nem a globális felmelegedés elleni jövőbeni küzdelem korlátjaként, hanem annak lehetséges eszközeként kell tekinteni.

Nem tolhatjuk háttérbe ezt a tevékenységet, és figyelmen kívül sem hagyhatjuk, hiszen – talán érdemes emlékeztetnem erre – az Európa egész területén folyik, és a globális felmelegedés elleni küzdelem tekintetében hatalmas lehetőségeket rejt magában. A mezőgazdaságnak ezért központi helyet kell kapnia a koppenhágai vitában; bízom benne, hogy a Tanács és a Bizottság tagjai nem felejtik el ezt, és a decemberi koppenhágai találkozón szóvivőink lesznek.

Catherine Greze (Verts/ALE) . – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az őslakosok védelme kulcsfontosságú szerepet játszik az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A környezet, a szegénység és az egészség tekintetében ők érzik meg legelsőként az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásait.

Az erdőirtástól és a bányászati ipartól eltekintve, illetve ezeken túl az iparosodott országok által javasolt álmegoldások miatt is szenvednek. A bioüzemanyagok nem szolgálnak tiszta alternatívaként. Tönkreteszik az őslakosok földjét, akiknek ezután el kell hagyniuk lakóhelyüket.

Hasonlóképpen, amikor a tiszta technológiákat népszerűsítjük, a multinacionális vállalatok kisajátítják az ősi technológiákat, hogy aztán magas áron ismét eladják azokat az őket feltaláló népeknek. Sajnálatosnak tartom, hogy a ma benyújtott állásfoglalásban nem történt utalás az őslakosok jogairól szóló ENSZ-nyilatkozatra.

Említést kellett volna tennünk a biokalózkodásról és az őslakosok autonóm tulajdonhoz fűződő jogairól, mint az éghajlatváltozás elleni küzdelem alapvető eszközeiről. A jövőbeni állásfoglalások vitája során is szólni fogok ezekről a kérdésekről. Az erdőprobléma nem csupán a szénről, hanem emberi életéről is szól.

Végül, befejezésképpen köszönetet szeretnék mondani Dati asszonynak elszántságáért, és ha jól értettem, amit mondott ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zoltán Balczó (NI) . – (HU) Az Európai Uniónak minden erkölcsi alapja megvan ahhoz, hogy Koppenhágában határozottan lépjen föl az Egyesült Államok és Kína kibocsátáscsökkentése érdekében. Az alapot az adja, hogy az Európai Unió, 27 országos unió, teljesítette a kiotói megállapodásban vállaltakat. Ehhez a volt szocialista országok jelentősen hozzájárultak, nagy áldozattal. Nehéziparuknak az összeomlása jelentős széndioxidkibocsátás-csökkenést eredményezett, de szociális, társadalmi árat fizettünk érte. Ezért méltányos, hogy a nemzetközi kötelezettségvállalásnál, a finanszírozásnál ezt figyelembe vegyék, figyelembe vegyék a gazdasági fejlettséget. Másrészt lehetővé kell tenni – méltányos lenne –, hogyha a fel nem használt kvótákat át lehetne vinni a következő periódusra akkor, ha környezetvédelmi célokra fordítanak.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE) . – (PL) Elnök asszony! Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferenciával kapcsolatos uniós stratégiára vonatkozó állásfoglalás rendkívül fontos és ambiciózus dokumentum, globális megállapodás hiányában azonban a konferencia kudarccal fog végződni. Tudjuk, hogy az Egyesült Államok igyekszik megállapodni a nemzetközi tárgyaló felekkel a részletekben és a kibocsátási határértékek legfelső szintjében, de sok jel mutat arra, hogy a csúcstalálkozó előtt már nem jutnak végső döntésre. Arról is hallunk, hogy még ha a határértékekről megegyeznek is, elképzelhető, hogy az Egyesült Államok Kongresszusa ezeket nem fogadja majd el.

Az Európai Unió vezető szerepe rendkívül fontos, de úgy érzem, hogy csak az EU céljai nagyra törőek. Felmerül tehát a kérdés, vajon mi történne, ha az Egyesült Államok a 30 százalékos küszöb elfogadását követően nem támogatná azt? Milyen mechanizmusokkal biztosítjuk majd, hogy valamennyi résztvevő teljesítse az általuk tett vállalásokat? Nem maradunk-e magunkra magányos harcosként, aki rendkívüli erőfeszítéseket tesz ugyan hatalmas áron, de semmilyen hatással nincs az éghajlatváltozásra vagy a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére?

David-Maria Sassoli (S&D) . – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Olyan állásfoglalással készülünk a koppenhágai konferenciára, amelynek tanúsága szerint tisztában vagyunk azzal, hogy az éghajlatváltozás megfékezéséhez szükséges politikák sikeréhez a világ valamennyi földrajzi területének részvételére szükség van. Ezenfelül az iparosodott országok felelőssége, hogy a fejlődő országokkal ne csupán az elérendő célokról, hanem az elérésükhöz szükséges forrásokról is megállapodjanak.

E tekintetben a Parlament kiváló munkát végzett. Az állásfoglalás konkrét eszközöket határoz meg, és fontos, hogy az intézkedéseket számszerűsítettük. A 2020-ig tartó időszakra javasolt 30 milliárd euró jelentős összegnek tűnhet, jöllehet a fejlődő országok kezdeményezéseinek támogatása szempontjából ez a minimum. Tegnap De Boer úr, az ENSZ tárgyalója a 2012-ig tartó időszakra vonatkozóan 10 milliárd dollárt kért.

Az Egyesült Államok és Kína által hozott döntéseket követően Európán a sor, hogy új feladatokat vállaljon, és az éghajlatváltozás elleni küzdelem élére álljon.

Seán Kelly (PPE) . – (GA) Elnök asszony! Ma délelőtt igazán sikeres vita bontakozott ki, és sokat tanulhattunk az egyes felszólalóktól.

. – Csupán három pontot szeretnék említeni. Először is, ha Koppenhágában nem sikerül kötelező érvényű megállapodást elérni, akkor a Parlamentnek és az Európai Uniónak minden befolyását latba kell vetnie azért, hogy megnevezzük, felelősségre vonjuk és engedelmességre bírjuk a felelős országokat annak érdekében, hogy megfélemlést kikényszerítő szankciókat alkalmazhassunk velük szemben.

Másodszor, szükség van a polgárok számára szóló ismeretterjesztő programra, mivel sokukban megvan a hajlandóság szénlábnyomuk csökkentésére, de az ehhez szükséges tudásnak és pénzügyi eszközöknek talán nincsenek birtokában.

Harmadszor, többször is szóba kerül a délelőtti folyamán a támogatás kérdése. Az ezzel kapcsolatos észrevételem egyszerű: a kérdés nem az, hogy „megengedhetjük-e magunknak a fellépést?”, hanem az, „megengedhetjük-e magunknak, hogy *ne* cselekedjünk?” Az idő gyorsan fog, és nem lesz második esély. Most kell cselekednünk.

Mairead McGuinness (PPE) . – Elnök asszony! Míg a Koppenhágával kapcsolatos várakozások jelenleg némileg alábbhagytak, az is igaz, hogy célkitűzéseinket nem adhatjuk alább. Ahogyan azt kollégáim is említették, ha az éghajlatváltozásról szóló vitában ki tudjuk emelni a gazdaságok és a polgárok számára pozitív elemeket, talán többen csatlakoznak majd – mivel a vitának van pozitív oldala is. Bár elképzelhető, hogy nem születik majd kötelező érvényű megállapodás Koppenhágában, kétségtelen, hogy egyfajta változtatásra kész lendület tapasztalható, és gondoskodnunk kell róla, hogy ez a lendület ne vesszen el.

Ami a földhasználatot – a mezőgazdaságot és a földhasználat megváltozását – illeti, ez egy kulcsfontosságú terület. Nyilvánvaló, hogy a mezőgazdaság nem csupán a probléma része, hanem egyben a megoldás meghatározó eleme is. A vitát össze kell kapcsolni a globális élelmiszer-biztonsággal kapcsolatos aggodalmakkal: a válasz olyan fenntartható termelési rendszerek kiépítése, amelyek kezelni tudják az éghajlati problémákat, és gondoskodnak az élelmiszerek biztonságáról. Ez az egyik legfontosabb kérdés.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Elnök asszony! Az éghajlat védelme és a fenntartható fejlődés olyan témakörök, amelyek – legalábbis így hisszük – valamennyiünket érintenek. A különösképpen a globális szereplők között megvalósuló szoros együttműködés nélkül azonban nem érhetünk el megfelelő haladást. Amíg az Egyesült Államok és Kína nem hajlandó közös, kötelező érvényű célokat meghatározni az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozóan, addig Koppenhágában – ahogyan az ENSZ éghajlat-változási ügyekért felelős főtisztviselője találóan megfogalmazta – csupán erkölcsileg kötelező érvényű, más szóval „fogatlan” határozatok születhetnek.

Hadd mondjak valamit a nukleáris energiáról. Egyértelmű, hogy nem a nukleáris energia jelenti a probléma megoldását. Az előnyei minimálisak, a vele járó költségek és a kockázat rendkívül magas. Éppen ezért támogatom a felső-ausztriai régióm atomenergia-ellenes küldötte által kidolgozott állásfoglalást, amely a nukleáris energiára vonatkozó adó bevezetésére szólítja fel az EU-t. Az ötlet ésszerű, hiszen azt eredményezné, hogy a kibocsátási tanúsítványok kereskedelmének mérlege nem billen a nukleáris energia felé.

Jolanta Emilia Hibner (PPE) . – (PL) Elnök asszony! Néhány nap múlva a világ vezetői, köztük az Európai Parlament képviselői is összeülnek Koppenhágában, hogy megvitassák az éghajlatváltozás kérdését. Kétségtelen, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése meghatározó jelentőségű ügy, de ugyanilyen fontos az európai ipar védelme is. Nem engedhetjük meg, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben az európai vállalatokat megtöri a rájuk nehezedő nyomás, és az ipar a szén-dioxid-kibocsátásukat nem korlátozó harmadik országokba helyeződik át.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy védelmeznünk kell technológiáinkat és szellemi tulajdonunkat, ezért a koppenhágai csúcs idején az Európai Uniónak vezető szerepet kell játszania, de nem szabad, hogy saját maga vagy mások számára irreális célokat fogalmazzon meg. A szén-dioxid-kibocsátás 2020-ig történő 30 százalékos csökkentése az 1990. évi adatokkal összehasonlítva a legnagyobb szennyezők, vagyis az Egyesült Államok, India és Kína közreműködése nélkül aligha tűnik megvalósíthatónak. Ugyanez a helyzet az állásfoglalás-tervezet azon rendelkezéseivel, amelyek 2050-ig az üvegházhatású gázok 80 százalékos csökkentését célozzák. Ha 2020-ig sikerül 20 százalékkal csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását, (...)

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Liisa Jaakonsaari (S&D) . – (FI) Elnök asszony! A vita igen érdekesen alakult, és úgy tűnik, hogy az Európai Parlament rendkívül elkötelezett a koppenhágai konferencia támogatása mellett.

Néhányan már hangsúlyozták a mezőgazdaságnak a probléma megoldásában játszott jelentős szerepét. Magam is ki szeretném emelni, milyen fontos az erdőpolitika és az erdők, hiszen az erdők valójában szénelnyelők, amelyek felveszik a szén-dioxidot. Úgy tűnik, hogy az Amerikai Egyesült Államok is jó hírekkel érkezik majd Koppenhágába, ami igen jelentős előrelépés.

Most arról is komoly vitát kell indítanunk, hogyan álljuk majd az éghajlatváltozás megakadályozásának számláját. Itt rendkívül meghatározó a jövedelemelosztás kérdése, mivel azt sem engedhetjük, hogy a költségeket az európai szegények fizessék.

Axel Voss (PPE) . – (DE) Elnök asszony! Arra biztatnám a koppenhágai tárgyalások vezetőjét, hogy harcoljon a sikeres eredményért. Az ambiciózus célok kiválóak, és végeredményben a ma megtett erőfeszítések a holnap szempontjából is kedvezőek lesznek, tekintettel az éghajlatváltozás következményeire és az ennek eredményeképpen kialakuló esetleges jövőbeni károokra, amelyek a migráció, a partvidékek pusztulása vagy talán a stabil régiók bizonytalanná válása formájában mutatkoznak majd meg.

Példát kell mutatnunk. Ha azonban más országok, és különösképpen a legnagyobb országok nem tartanak velünk, csak arányossági alapon cselekedhetünk. Ezt figyelembe véve rámutatnék, hogy vállalkozásaink nagy részét már most is igen komoly terhek sújtják.

Egy további szempontot említenék még, mégpedig azt, hogy az egyik tét az EU általános hitelessége, és azért küzdünk, hogy az új generációk számára valódi érvekkel támasszuk alá az EU meglétének szükségességét.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony! Őszinte köszönetet szeretnék mondani a Parlamentnek a hosszú és élénk vitáért, valamint a vita során nyilvánvalóvá vált határozott és széles körű támogatásért. Elhangzott, hogy optimizmusunk alapjául a realizmus kell, hogy szolgáljon. Ugyanakkor ennél tovább mennék, és azt mondanám, hogy tényleges alapját valójában a megélt tapasztalatok adják. Az EU sikeresen csökkentette kibocsátásait. Bármilyen történet is, a felét már teljesítettük annak, amit 2020-ig el kell érniünk, illetve egyharmadát, ha a célunk az, ami reményeink szerint a koppenhágai megállapodás végeredménye is lesz, vagyis 30 százalékos kibocsátáscsökkentés az EU részéről. Ez elsősorban annak köszönhető, hogy egy nemzetközi szinten kötelező erejű megállapodás – a Kiotói Jegyzőkönyv – alapján közös szabályokat hoztunk létre. Ezért törekszünk ilyen határozottan annak elérésére, hogy a koppenhágai folyamat jogilag kötelező érvényű megállapodással záruljon. Ez nem fog azonnal megtörténni Koppenhágában. A megállapodás teljes tartalmát illetően megegyezésre kell jutnunk. Azt követően jön a gyakorlati megvalósítás, amelynek részét képezi a megállapodás jogilag kötelező érvényű szöveggé történő átalakítása. Az EU részéről azt szeretnénk, ha mindezt a koppenhágai konferenciát követő néhány hónapon belül sor kerülne.

Hozzá szeretném még tenni, hogy a világ egészét sújtó pénzügyi válság egyáltalán nem játszott szerepet abban, hogy túl sokat költöttünk az éghajlat megmentésére. Éppen ellenkezőleg, a nagy ívű zöld beruházások szintén hozzátartoznak a gazdasági változásokhoz, más szóval a „zöldebb” gazdaság irányában történő elmozduláshoz, amely szintén segít majd az országoknak, gazdagoknak és szegényeknek egyaránt a gazdasági válságból való kilábalásban. A szén-dioxid-piacok valójában lehetőséget teremtenek arra, hogy a beruházások megfelelő teret kapjanak. Biztosítják, hogy a szennyezőnek fizetnie kelljen, hogy meghatározzuk a kibocsátások felső korlátját, és hogy a szennyezők által a kibocsátásokért fizetett pénz átváltható legyen a fejlődő országoknak az ottani zöld beruházások finanszírozásához. Ezt alkalmanként megkérdőjelezzük. Vannak, akik azon tűnődnek, miért kéne beruháznunk a tiszta fejlesztési mechanizmusba (CDM), mindazonáltal pontosan erről szól mindez, vagyis arról, hogy a szennyezőnek kell megfizetnie a fejlődő országok zöld beruházásait. Úgy vélem, ez így helyes, és fontos is, ugyanakkor e szabályok reformjára is szükség van annak érdekében, hogy a környezeti hatások még fokozottabban és egyértelműbben jelentkezzenek, és ezáltal még biztosabbak lehessünk abban, hogy ezek a hatások is elérik a legszegényebbeket.

A szénátszivárogatás megelőzése érdekében is szükség lesz a megállapodásra. Az ezzel kapcsolatos aggodalmaknak éppen ezért még inkább meg kell erősíteniük a megállapodás elképzelésének valóra váltása iránti elkötelezettséget.

Végül úgy gondolom, hangosan és egyértelműen ki kell mondani, hogy ha a koppenhágai megállapodás nem elégséges ahhoz, hogy az EU elérje a 30 százalékos célkitűzést, vagyis ha olyannyira fellazított végeredményt kapunk, amellyel az EU a korrektség jegyében egyszerűen nem mehet el 30 százalékgig, akkor kudarcot vallottunk. Éppen ezért hangosan és világosan ki kell mondani, hogy van annál rosszabb, mint ha nem születik megállapodás, az pedig az elégtelen megállapodás. Ez az oka annak, hogy az EU magasra tette a lécet. Ezért dolgozunk olyan keményen most a tartalom tekintetében. És ezért van az is, hogy a két fókusz cél említésekor tisztában vagyunk azzal, hogy ez a legmagasabb elérendő cél. Tudjuk, hogy valójában már ma is tapasztalhatók elfogadhatatlan következmények. Kérdezzük meg például a Maldív-szigetek kormányát,

amely a közelmúltban a víz alatt tartotta kabinetülését, ezzel szemléltetve azokat a következményeket, amelyek a világ egyes részein hamarosan elkerülhetetlenül bekövetkeznek majd. Cinikus lenne részünkről, ha nem lépnénk fel határozottan. A világ eleget várt. Itt az ideje, hogy a bolygó érdekében megkössük a szükséges megállapodást Koppenhágában. Ezért olyan fontos a Parlament és az EU egységének elkötelezettsége.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony! Igen érdekes, rendkívüli és építő jellegű felszólalásokat tartalmazó vitán vagyunk túl. Több kérdést illetően is számos nézőpontot ismerhettünk meg. Egészen biztos, hogy vannak, akik nem értenek egyet velünk. Nem értem például, miért ellenezné bárki is az új, jól teljesítő technológiákon alapuló tiszta, zöld és szennyezésmentes iparokat. Mégis, még ma is hallhattam ilyeneket. Nem értem, miért részesítené bárki is előnyben a régi technológiákra épülő, szennyező iparokat, amelyek, ha nyereségesek, az csak azért van, mert nem fizetik meg a szennyezés árát; az ilyen nyereség azonban csak rövid időre szól, hiszen ezek az iparok nem lesznek versenyképesek. A demokráciában és egy demokratikus parlamentben azonban sokféle nézet érvényesül.

A Környezetvédelmi Világszervezettel kapcsolatban is észrevétellel élnék. Ez a szervezet, amelynek létrehozásáért különösen Franciaország igen sokat tett, céljaink egyike, és bízom benne, hogy az elkövetkezendő években valóra válik. Kétségtelen, hogy szükség van egy ilyen szervezetre, így ugyanis létrejön egy nemzetközi szintű környezetvédelmi szervezet, amely a gazdasági vagy társadalmi kérdésekhez hasonlóan népszerűsíti a környezeti kérdéseket, és amely emellett a nemzetközi környezetvédelmi megállapodások koordinációját is biztosítja majd. Mindez az ENSZ meglévő környezetvédelmi programjának aktualizálásával viszonylag egyszerűen megvalósítható, és valóban történnek is ilyen irányú törekvések.

Szólnék a Kiotói Jegyzőkönyvről is, amelyre több utalás is történt. Örömmel látom az Európai Unió teljesítményét, mivel a szén-dioxid-kibocsátás a 2008-2012-es időszakra vonatkozó 8 százalékos csökkentésének közös céljával rendelkező 15 ország teljesíteni fogja ezt a célt, ugyanakkor a 27 tagú EU, a célkitűzéssel rendelkező tíz új tagállammal, és a célkitűzés nélküli Máltával és Ciprussal együtt szintén eléri majd azt. Az Európai Unió azzal az erkölcsi érvvel élhet, hogy állja a szavát, és mindez kétségtelenül az akár nemzeti, akár európai szinten megvalósított intézkedéseknek, többek között a szén-dioxid-kibocsátás kereskedelmi rendszerének az érdeme.

Carlgren úrhoz hasonlóan hangsúlyozni szeretném, hogy az Európai Unió az előrejelzések alapján eredetileg tervezettnél még komolyabb csökkentést fog elérni, méghozzá a gazdasági növekedéssel párhuzamosan. Egy statisztikai példát említenék: 1990 és 2007 között, abban az időszakban, amelyre vonatkozóan rendelkezésünkre állnak adatok, a gazdasági növekedés 44 százalékos, míg a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése a 15 tagállam esetében 5, a 27 tagállam esetében pedig 9 százalékos volt. Az előrejelzések természetesen azt mutatják, hogy 2012-re meghaladjuk majd a kitűzött célt, ami a 2020-ra vonatkozó 30 százalékos csökkentés elérését is megkönnyíti majd.

Érdemes megjegyezni, hogy 2008-ban szintén jelentős, 1,6 százalékos csökkentést értünk el az Európai Unión belül az üvegházhatású gázok kibocsátása terén, miközben folytatódott a gazdasági növekedés, és csupán 2008 végén ért el bennünket a gazdasági válság, amely az üvegházhatású gázok kérdését is befolyásolta.

Csupán néhány nap maradt hátra, és arra kérem önöket, sokszorozzák meg erőfeszítéseiket és bővítsék ki kétoldalú kapcsolataikat. Az ECOFIN-nel, a Környezetvédelmi Tanáccsal és az Európai Tanáccsal folytatott konzultációt követően immár egyértelmű utasítást kaptunk arra vonatkozóan, hogy a finanszírozási forrásokat, a működési struktúrákat és a valamennyi résztvevő komoly közreműködésének meghatározásához szükséges feltételeket illetően konkrét javaslatokat terjesszünk elő. A fennmaradó időben próbáljuk meg a lehető leghatékonyabban kihasználni ezeket az eszközöket.

Széles körű egyetértés mutatkozik a tekintetben, hogy a 2 °C-os célkitűzés elérése érdekében világszintű megállapodásra kell törekednünk. Általános meggyőződés, hogy a 2012 utáni időszakra vonatkozó éghajlati megállapodás alapvető pilléreit Koppenhágában lehet és kell majd lefektetni. Ezek az alapok többnyire a kibocsátások csökkentése iránt tett ambiciózus vállalások a fejlett országok, köztük az Egyesült Államok részéről, a fejlett országok által alkalmazott, a kibocsátások növekedésének csökkentését célzó megfelelő intézkedések, valamint a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi támogatás, amelynek segítségével visszafoghatják kibocsátásaikat, és alkalmazkodhatnak az éghajlatváltozáshoz.

Gyorsan közeledünk a célvonalhoz. Használjuk ki maximálisan a Koppenhágában kínálkozó alkalmat, és az egyes országok vállalásait foglaljuk össze egyetlen történelmi jelentőségű megállapodásban. Koppenhágában a bali cselekvési terv valamennyi elemére vonatkozóan komoly tartalommal bíró megegyezésre kell jutnunk. Ezekről az elemekről Koppenhágában kötelező alapú megállapodást kell kötni, és közvetlenül a csúcs után, az azt követő 3, legkésőbb 6 hónapon belül le kell bonyolítani a jogi formaságokat annak érdekében, hogy

létrejöjjön az a kötelező erejű megállapodás, amelyre az Európai Unió végig törekedett, és amely biztosítani fogja az üvegházhatású gázok hatásának 2 °C-ban történő korlátozására vonatkozó célkitűzés elérését.

Úgy vélem, magától értetődő, hogy az Európai Parlament tagjai is hozzájárulnak majd e néhány nap során tett erőfeszítésekhez, különösképpen a döntő koppenhágai találkozók alkalmával, és ezért, illetve az eddig tett valamennyi erőfeszítésükért köszönetet mondok önöknek.

Elnök. – Ismét felhívnam a képviselők figyelmét, hogy a parlamenti reform munkacsoport által kidolgozott kék kártyák rendszere a Bizottságra és a Tanácsra nem vonatkozik; csak a parlamenti képviselők között folyó viták esetében alkalmazható.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság állásfoglalási indítványt nyújtott be a vita lezárására vonatkozóan ⁽¹⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Senki sem hagyhatja figyelmen kívül a Kiotó utáni időszakra vonatkozó nemzetközi megállapodás elérésének rendkívül sürgető voltát, amelynek révén jelentősen csökkenthető lesz a szén-dioxid-kibocsátás mértéke.

Gondoskodnunk kell róla, hogy a Föld felmelegedése ne lépje túl a 2 fokot. Ha ezt el szeretnénk érni, a világ kibocsátásainak mennyiségét az elkövetkezendő 10 év során legalább 30 százalékkal kell csökkenteni. Az emberiség jövője forog kockán, az idő pedig egyre fogy. Ez az egyetlen esélyünk arra, hogy enyhítsük az éghajlatváltozás már jelenleg is érezhető hatásait, amelyek a XXI. század legsúlyosabb problémájává nőhetik ki magukat.

Mivel mi, akiknek lakóhelye a sziget, a legkevésbé járulunk hozzá e változások előidézéséhez, komoly aggodalmakkal viseltetünk a kérdés iránt.

Az Európai Uniónak továbbra is vezető szerepet kell játszania, és egységes álláspontot kell képviselnie a környezetvédelmi ügyekben. Minden politikai befolyását fel kell használnia annak érdekében, hogy biztosíthassa: a közeledő koppenhágai csúcson határozott megállapodás jön majd létre a legnagyobb globális hatalmak részvételével. A döntő lépések megtétele és az energiafelhasználás globális modelljének átalakítása – amit Portugália és az Azori-szigetek már meg is tettek – rendkívül fontos, csakúgy, ahogyan a megújuló energiaforrások és az energiahatékonyság terén megvalósított beruházások.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Az elmúlt néhány napban Írországot súlyos áradások sújtották, amelyek szigetszerte sok család, kisvállalkozás és gazdálkodó számára hoztak pusztulást. Írország második legnagyobb folyójának, a Barrow-nak az áradása nyomán Carlow nagy része napokig víz alatt állt! A szomszédos Kilkennyben 60 éve nem volt ilyen súlyos özönvíz! Bár az áradások mindig is az írországi élet részét képezték, ezek fokozott gyakorisága és súlyosbodó volta szintén hatékony emlékeztetőül szolgál a környezetünk gátlástalan kihasználásából eredő éghajlatváltozás hatásaira. Bármilyen történet is kevesebb mint két hét múlva az ENSZ koppenhágai klímakonferenciáján, az írországi árvízhez hasonló szélsőséges időjárási események egyre gyakoribbá válnak majd. Ki kell alakítanunk az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenálló-képességünket. Elnök asszony, arra kérem az ír kormányt, hogy az Európai Szolidaritási Alap keretén belül azonnal kérjen természetikatasztrófa-enyhítési segítyt. Az írek a közelmúltban tanúságot tettek az EU iránti elkötelezettségükről, amikor nagy többséggel megszavazták a Lisszaboni Szerződést. E segélyalapok mozgósításának felgyorsításával az EU-nak is bizonyítania kell az írek, köztük Carlow és Kilkenny lakosai iránti elkötelezettségét.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A koppenhágai politikai megállapodás nélkülözhetetlen, ám ennek globális szintűnek kell lennie. A gazdaság szempontjából hiba lenne olyan helyzetbe hozni az európai ipart, amely más fejlett gazdaságokkal összehasonlítva rendkívül aránytalan, és ez ökológiai szempontból sem járna jelentős előnnyel. Az európai erőfeszítéseket olyan megállapodás elérésének szolgálatába kell állítani, amely valamennyi résztvevő fél számára kötelezettségekkel jár.

(1) Lásd a jegyzőkönyvet.

Európának ezenfelül hatékony és ésszerű megoldást kell találnia a finanszírozás kérdésére. Ez elejét venné annak az elképzelésnek, amelynek értelmében a fejlődő országok éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásának támogatása a nemzetközi pénzügyi tranzakciókra kivetett adóból (Tobin-adó) származna.

Az effajta segítségnyújtás, jóllehet szükséges, nem mehet a gazdaság, a kereskedelem és a vagyonteremtés rovására.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, milyen ára lenne egy ilyen adónak a társadalom egésze számára (növekednének az adóterhek, aminek következményeivel valamennyi adófizetőnek és fogyasztónak számolnia kellene), illetve hogy milyen hatással járna az a pénzügyi piacokra nézve (csökkentené a szükséges fizetőképességet és a vállalkozások, illetve a háztartások számára nyújtható hitelek mennyiségét).

Ezenfelül a globális adó bevezetése technikai problémákhoz és bonyolult adminisztrációhoz vezetne. Válság idején nem a további adók létrehozása jelenti a megoldást, amelyeket azután igen nehéz behajtani. El kell felejtünk az új adó elképzelését.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az EU-nak továbbra is jó példával kell elől járnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Érdemes megjegyezni, hogy az EU túlteljesítette a Kiotói Jegyzőkönyvben foglalt célkitűzéseket.

Úgy vélem, hogy a szén-dioxid-kibocsátás csökkentését célzó koppenhágai megállapodásnak kötelező érvényűnek kell lennie. Ennek fényében módosítást nyújtottam be a Parlamenthez a kérdéssel foglalkozó állásfoglalásra vonatkozóan, és azt kértem, hogy a végleges szövegben szerepeljenek bizonyos nemzetközi érvényű szankciók.

Úgy gondolom, hogy a megállapodásnak világszintűnek és ambiciózusnak kell lennie, valamint világos menetrendet kell tartalmaznia. Ha nem vagyunk ambiciózusak, olyan használhatatlan eszköz kerül majd a kezünkbe, amelynek hatékonysága még a Kiotói Jegyzőkönyvét sem éri majd el, amely már maga is rendelkezik nemzetközi szankciókról. Bízunk benne, hogy hatékony szabályozás születik, és a megállapodás tartalmazni fog egy felülvizsgálati záradékot, amely megkönnyíti majd annak aktualizálását.

Ezenfelül egyértelmű üzenetet kell közvetítenünk a feltörekvő ázsiai országok számára. Kína és India nem mentesíthető a felelősségvállalás alól, hiszen a világ kibocsátásainak nagy része tőlük származik, saját iparaink pedig mindent megtesznek az általuk termelt kibocsátás csökkentéséért.

A csúcstalálkozó sikerének biztosítása tekintetében az Egyesült Államok jelentős felelősséggel bír. Bízom abban, hogy Barack Obama elnök úr bebizonyítja majd, hogy megérdemelte a Nobel-békedíjat, mivel az éghajlatváltozás elleni küzdelem valamennyi nemzet békéjéhez és boldogságához hozzájárul majd!

Adam Gierek (S&D), írásban. – (PL) Az éghajlat változik. Ez a múltban már sokszor megtörtént. Több mint 6 milliárdan vagyunk, és ami régen szélsőséges jelenségnek tűnt, és észrevétlenül lezajlott, az ma már nyilvánvaló. Mi több, - az aprólékosan kidolgozott, például energiatermelő vagy ellátó infrastruktúrák gyakran kudarcot vallanak, és többek között áramszünettel vagy az informatikai hálózatok üzemszünetével járnak. Ott van még a Föld hatalmas területeinek elsvatagosodása. Ez humanitárius és gazdasági katasztrófához vezet. Ennek első jelei a szomáliai zavargások, és a vízzel kapcsolatos jövőbeni konfliktusokra vonatkozó előrejelzések. A migrációs hullám egyre erőteljesebb. Meg fogják oldani ezeket a problémákat a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó korlátozások? Nem fogják.

Először is, ez idáig senki sem bizonyította, hogy az éghajlatváltozás oka a szén-dioxid-kibocsátás. Másodszor, a szén-dioxid-kibocsátás korlátozásának hatásai várhatóan csak a század végén mutatkoznak majd meg. Harmadszor, a szén-dioxid-kibocsátás terén bevezetett korlátozások csupán meggyengítik majd az emberi gazdaságot, és ezáltal tovább súlyosbítják a katasztrófát. Ami a kibocsátáskereskedelmet illeti, a javaslat társadalomellenes, költségeit az átlagemberek fogják viselni. A nyereséget azonban a pénzügyi világ söpri majd be, többek között a spekulánsok világa. Éppen ezért humanitárius és társadalmi okokból a legfontosabb nem az éghajlatváltozás meglehetősen valószínűleg okai, hanem az éghajlatváltozás következményei ellen való küzdelem. Nem az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra van szükség, hanem megelőző fellépésre. Hazámban például a vízellátás biztonsága már most is igen fontos kérdés.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A globális felmelegedés jelenleg két fő problémát jelent az emberiség számára: egyrészt drámai mértékben csökkenteni kell az üvegházhatású gázok kibocsátását, másrészt pedig alkalmazkodnunk kell az éghajlatváltozás hatásaihoz. Figyelembe véve, hogy világjelenséggel van dolgunk, és hogy az EU csupán a világ üvegházhatásúgáz-kibocsátásainak mindössze 10 százalékáért felelős, fontos, hogy két hét múlva kötelező, globális jogi megállapodásra jussunk Koppenhágában. Üdvözlöm, hogy

Obama elnök olyan mandátummal vesz majd részt Koppenhágában, amelynek részét képezik olyan konkrét kibocsátáscsökkentési célok, amelyek iránt az Egyesült Államok elkötelezi majd magát. Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás érdekében támogatási mechanizmusra van szükség, amely pontos számadatokkal szolgál a munkahelyeket teremtő zöld technológiákba való beruházásokhoz szükséges összegek tekintetében, amelyekre a válság időszakában olyan nagy szükség van.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) A Koppenhágában december 7-én kezdődő nemzetközi éghajlat-változási konferencia célja a Kiotó utáni időszakra vonatkozó megállapodás létrehozása, amely kötelezi a világ országait a szennyező kibocsátások csökkentésére. Az EU egyoldalúan vállalta, hogy a 2005. évi szinthez képest 20 százalékkal csökkenti szennyező kibocsátásait, valamint biztosítja, hogy a felhasznált energia 20 százaléka megújuló energiaforrásokból fog származni. Ezeket az erőfeszítéseket azonban össze kell hangolni a többi fejlett és fejlődő ország tevékenységével. Az energiafogyasztás és a szennyező kibocsátások gyorsan és olcsón csökkenthetők, ha globális szinten növeljük az energiahatékonyságot. Az EU-nak és tagállamainak ezért javítaniuk kell energiahatékonyságukat, különösképpen az építőipari és a közlekedési ágazatban. Ahhoz, hogy az EU a vállalatoknak megfelelő szinten tudja csökkenteni a nagy energiafogyasztású ágazatok szennyező kibocsátásait, biztosítani kell az európai vállalatok korszerűsítéséhez szükséges pénzügyi forrásokat. Ez az egyetlen módja annak, hogy fenntarthassuk a termelést, és következként megőrizhessük az Európai Unió munkahelyeit. Az EU költségvetésének felülvizsgálata során gondoskodnunk kell róla, hogy a megfelelő pénzügyi erőforrások rendelkezésre álljanak az éghajlatváltozással szembeni védelemhez és az annak hatásaihoz való alkalmazkodáshoz szükséges intézkedések elfogadásához. Az ökológiailag hatékony világgazdaság létrehozása új beruházásokat tesz majd lehetővé, új munkahelyeket teremt és javítani fogja az életszínvonalat.

(Az ülést 11.50-kor félbeszakították, függőben lévő szavazások órája következett, majd 12.00-kor folytatták)

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

4. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

4.1. Elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások (A7-0070/2009, Catherine Trautmann) (szavazás)

4.2. A növényvédő szerekre vonatkozó statisztikák (A7-0063/2009, Bart Staes) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Bart Staes, előadó. – (NL) Csupán magyarázatképpen: ez egy a növényvédő szerek használatáról szóló jelentéssorozat harmadik része.

Az év során korábban, a legutóbbi parlamenti ülésen állásfoglalást fogadtunk el a növényvédő szerek forgalomba hozataláról. Ugyanakkor elfogadtunk egy irányelvet is a növényvédő szerek fenntartható alkalmazásáról, és ez a növényvédő szerekre vonatkozó statisztikai adatokról szóló rendelet jelenti a harmadik elemet.

Ezt a javaslatot át kellett tekintenie az egyeztetőbizottságnak, de a legutóbbi parlamenti ülésen valami probléma történhetett. Nagyon sokan nem voltak jelen, és a második olvasat alkalmával túl kevesen voltak jelen ahhoz, hogy elegendő szavazattal zárhassuk a második olvasatot.

Ezzel kapcsolatban akartam szót kérni, hogy köszönetet mondjak a svéd elnökségnek – és a cseh elnökségnek külön –, mivel teljesen tönkretelthették volna a második olvasatot: elutasíthatták volna annak egyeztetését. A Parlamenttel ápoló jó kapcsolatainknak és a politikai képviselőcsoportok elnökeinek köszönhetően – akik a választásokat követően haladéktalanul, velem együtt levélben fordultak az elnökséghez – sikerült

megmenteni ezt a jelentést, és az egyeztető eljárás révén biztosítani, hogy ma szavazni tudunk a szövegről, annak második olvasat során elfogadott formájában. Minden érintettnek meg szeretném köszönni.

4.3. Községi pénzügyi támogatás nyújtása a transzeurópai hálózatok területén (kodifikált szöveg) (A7-0057/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

4.4. Az Europoltól származó információk bizalmas kezelésének védelmével kapcsolatos szabályok (A7-0065/2009, Timothy Kirkhope) (szavazás)

4.5. Az Europol és partnerei közötti kapcsolatokra, többek között a személyes adatok és minősített információk cseréjére irányadó végrehajtási rendelkezések (A7-0064/2009, Sophia in 't Veld) (szavazás)

4.6. Harmadik államok és szervezetek, amelyekkel az Europol megállapodásokat köt (A7-0069/2009, Jan Philipp Albrecht) (szavazás)

4.7. az Europol elemzési munkafájljaira vonatkozó végrehajtási szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozatról (A7-0068/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (szavazás)

4.8. Az Európai Bűnmegelőzési Hálózat (EUCPN) (A7-0072/2009, Sonia Alfano) (szavazás)

4.9. A kriminalisztikai laboratóriumok tevékenységeinek akkreditációja (A7-0071/2009, Timothy Kirkhope) (szavazás)

4.10. A Grúziának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás (A7-0060/2009, Vital Moreira) (szavazás)

4.11. Az Örményországnak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás (A7-0059/2009, Vital Moreira) (szavazás)

4.12. Szerbiának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatás (A7-0061/2009, Miloslav Ransdorf) (szavazás)

4.13. A Bosznia-Hercegovinának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatás (A7-0067/2009, Iuliu Winkler) (szavazás)

4.14. Közös hozzáadottértékadó-rendszer (A7-0055/2009, Udo Bullmann) (szavazás)

4.15. Az Atlanti-óceán északkeleti körzete tengeri környezetének védelméről szóló egyezmény (OSPAR-egyezmény) II. és III. melléklete – a szén-dioxid-folyamok földtani közegekben való tárolása (A7-0051/2009, Anna Rosbach) (szavazás)

4.16. Az EK és Dánia között a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről létrejött megállapodás (a 2006/326/EK határozat módosítása) (A7-0058/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

4.17. Az EK és Dánia között a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról létrejött megállapodás (a 2006/325/EK határozat módosítása) (A7-0056/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

4.18. A grönlandi laposhalra vonatkozó helyreállítási terv az Északnyugat-atlanti Halászati Szervezet keretében (A7-0046/2009, Carmen Fraga Estévez) (szavazás)

4.19. Megállapodás az 1999. június 3-i vilniusi jegyzőkönyvvel módosított 1980. május 9-i nemzetközi vasúti fuvarozásról szóló egyezményhez (COTIF) történő csatlakozásról (A7-0053/2009, Dieter-Lebrecht Koch) (szavazás)

4.20. A tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló jegyzőkönyv (A7-0062/2009, Diana Wallis) (szavazás)

4.21. Tobias Pflüger képviselői mentelmi jogának fenntartására irányuló kérelem (A7-0054/2009, Tadeusz Zwiefka) (szavazás)

4.22. Hozzáigazítás az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljáráshoz – Ötödik rész (A7-0036/2009, József Szájer) (szavazás)

- A jogalkotási állásfoglalás-tervezetről szóló szavazás előtt:

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Véleményem szerint nem kellene visszavonnunk a javaslatot.

(A Parlament úgy határozott, hogy a javaslatot visszautalja a bizottsághoz.)

4.23. Az informatika vámügyi alkalmazásáról szóló egyezmény (A7-0052/2009, Alexander Alvaro) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Petru Constantin Luhan (PPE). – Tisztelt elnök úr! A PPE képviselőcsoport nevében azt szeretném kérni, hogy külön szavazzunk a 27. számú módosításról, amely szerint az Eurojust és az Europol számára korlátlan hozzáférést biztosítanánk az adatbázishoz. Minden kollégát arra kérek, hogy ne szavazzon a módosítás mellett.

(A Parlament elutasítja a javaslatot)

5. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) A távközlési csomag egyik árnyékelőadójaként a sikeres szavazást követően el szeretném mondani, hogy nagy örömmre szolgál, hogy az elektronikus hírközlést érintő, belső piaci szabályok ezen fontos módosítása az internet kikapcsolásokra vonatkozóan is tisztességes eljárást fog eredményezni. Örülök annak, hogy a Tanács végül elfogadta a javaslatainkat. A garanciáink biztosítani fogják, hogy az internet-kikapcsolások valódi bűnözőket – például terroristákat vagy gyermekpornográfiát terjesztőket – fognak érinteni, nem pedig rendes felhasználókat.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Tisztelt elnök úr! Véleményem szerint szükség van erre a jogszabálysomagra, mivel az elektronikus hírközlés egységes piaca felé mozdulunk el. A Lisszaboni Szerződés keretében már határozat született arra vonatkozóan, hogy ebben az irányban kell haladnunk.

Igencsak aggódom azonban az internet-felhasználók alapvető jogainak, valamint az internethez való szabad hozzáférés biztosítása miatt. Egyrészt aggódom annak illegális használata és az azzal való visszaélés miatt, másrészt – amint azt jól tudjuk – jelenleg a kalózkodás jelenti az egyik legnagyobb kérdést és problémát. A kalózkodás egyre jobban terjed, az egyik fő tevékenységi területe pedig az internet.

Remélem, hogy a jövőben biztosítani tudjuk, hogy a kreatív alkotók megkapják a munkájukért járó, megfelelő javadalmazást, és a kalózkodás ne veszélyeztesse megélhetésüket, mint ahogyan az jelenleg elterjedt az interneten, ahonnan illegálisan töltik le a fájlokat. Ez a helyes lépés és a helyes irány, habár a jövőben különös figyelmet kellene szentelnünk a kreatív alkotók jogainak és a kalózkodás megelőzésének.

- Jelentés: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Daniel Hannan (ECR) . – Tisztelt elnök úr! Látható, hogy milyen lopakodva, milyen behízelgő módon, mennyi apró lépéssel, milyen ármányosan és szégyenletesen mozdultunk el egy páneurópai szövetségi rendőrség létrehozása felé.

Amikor 1990-as évek elején létrejött az Europol, azt információs központként – ha úgy tetszik, az Interpol regionális fiókjaként – mutatták be. Azóta apránként végrehajtói és rendőri hatáskört kapott.

Először úgy írták le a hatásköröket, mint amelyek szigorúan a határokon átnyúló terroristaellenes tevékenységek területére korlátozódnak. Természetesen így indult az FBI is, és apránként kiterjesztette hatáskörét és összes jogkörét, míg végül egy egész földrész szövetségi rendőrségévé nem vált.

Most hasonló folyamat játszódik le az Europol esetében, amely fokozatosan kiterjesztette hatáskörét egy sor nemzeti jellegű bűntényre, ugyanakkor figyelemre méltó az, ahogyan elnéztünk afelett, hogy személyi állománya még mindig diplomáciai mentességet élvez, más szóval a rendőrségi túlkapások esetén nem vonhatók felelősségre.

Mikor szavaztunk mi erre? Mikor egyeztünk meg abban, hogy páneurópai büntető igazságszolgáltatási rendszert hozunk létre, saját letartóztatási felhatalmazással, saját rendőrséggel, saját ügyészséggel és saját páneurópai államügyésszel?

Azt hiszem, hogy udvariasan meg kell kérdeznünk a polgárainkat, a szavazóinkat, hogy egyetértenek-e ezzel.

- Jelentés: Vital Moreira (A7-0060/2009)

Daniel Hannan (ECR) . – Tisztelt elnök úr! A legjobb, amit a balkáni és a kaukázusi köztársaságokért tehetünk, hogy feltétel nélküli vámuniót alakítunk velük, és piacainkat megnyitjuk a termékeik előtt. Olyan országokról van szó, amelyek ideálisan illeszkednek a piaci árstruktúrába. Jól képzett és szorgalmas munkaerővel rendelkeznek, ugyanakkor viszonylag alacsonyak a költségeik, és ezért versenyképes az exportjuk.

Ehelyett számos kulcsfontosságú területen bojkottáljuk termékeiket, majd a lelkiismeretünk megnyugtatása érdekében kormányközi pénzügyi támogatást nyújtunk nekik. Ennek révén természetesen gyarmatokká, alkirályságokká alakítjuk őket. Nem csak az oroszok tekintenek ezekre az országokra úgy, mint „közeli szomszédokra”. Úgy tűnik, hogy ez olyan kifejezés, amit időnként Brüsszelben is alkalmaznak.

Politikusaikat és döntéshozóikat belekényszerítjük a javak újraelosztásának hatalmas rendszerébe, és ezzel előre európaiasítjuk őket, mert megtanulják azt, amit itt, a tisztelt Házban mi is mindannyian tudunk: azt, hogy az Európai Uniónak manapság az az elsőrendű funkciója, hogy erős eszközként lépjen fel annak érdekében, hogy pénzt vegyen el az adófizetőktől, és azt azoknak az embereknek adja, akik elég szerencsések ahhoz, hogy a rendszeren belül dolgozhassanak.

- Jelentés: Alexander Alvaro (A7-0052/2009)

Zuzana Roithová (PPE) . – (CS) Tisztelt hölgyeim és uraim! Határozott meggyőződéselem, hogy fejlett információs rendszerre van szükségünk a tagállamok vám- és rendőri hatóságait összekapcsoló polgári igazgatás számára. Tartozunk annyival az Unió polgárainak, hogy hatékonyabban küzdjünk a harmadik piacokról származó, hamisított és egyben veszélyes termékek importja ellen. A tagállamok többségével ellentétben hiszem, hogy a Bizottság javaslata biztosítani fogja a személyes adatok fokozottabb védelmét, ugyanakkor hatékonyabbá fogja tenni a szervezett bűnözés elleni harcot. Ezért nem szavaztam a bizottság által javasolt 90 módosítás, illetve a jelentés egésze mellett.

Természetesen fel kívánom kérni a Bizottságot, hogy más államokkal is – úgymint India, Vietnam, Oroszország vagy Törökország – tárgyaljon egy, a Kínával létrehozott RAPEX-hez hasonló, gyors tájékoztató rendszerről, hogy a veszélyes vagy hamisított termékeket az európai országokba való érkezésük előtt le lehessen foglalni. Megjegyzem, hogy 2006 óta lehetőség van arra, hogy harmadik országok fogyasztóvédelmi felügyeleteivel nemzetközi együttműködési megállapodásokat kössünk, és nagyon csalódott vagyok amiatt, hogy a Bizottság ez idáig nem élt ezzel a lehetőséggel.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Örömmre szolgál, hogy az Európai Parlament jóváhagyta a távközlési reformcsomagot, így módon megszilárdítva a fogyasztók jogait, és elősegítve az információhoz való jobb hozzáférést és a szólásszabadságot. A liszaboni menetrendben kitűzött célok elérésének érdekében megfelelő ösztönzőket kell biztosítanunk az új nagysebességű hálózati beruházásokhoz, hogy támogassuk az internetes tartalomszolgáltatások innovációját, és fokozzuk az EU nemzetközi versenyképességét. Feltétlenül szükséges támogatnunk az ilyen hálózatok fejlesztésébe történő fenntartható beruházást, mivel ez egyrészt biztosítja a versenyképességet, másrészt növeli a fogyasztók választási lehetőségeinek számát. Annak érdekében, hogy a kevésbé fejlett régiókban is biztosítsuk az új technológiai beruházásokat, az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabályozást összhangba kellene hozni egyéb olyan politikákkal, mint az állami támogatási politika, a kohéziós politika vagy mint a szélesebb körű iparpolitika célkitűzései.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Azért támogatom a távközlési reformcsomagot, mert véleményem szerint az internet alapvető eszköz az oktatás, a szólásszabadság gyakorlása és az információkhoz való hozzáférés területén. Ez a kezdeményezés határozottan tükrözi azt az elgondolást, hogy az internethez való hozzáférés és annak használata az európai polgárok alapvető jogai körébe tartozik. Köszönetet szeretnék mondani Bastos asszonynak, aki a portugál európai parlamenti képviselők közül egyedül vett részt a folyamatban. Támogatom az internet szabadságát, ami nem jelenti azt, hogy ne lenne szükség valamilyen szabályozásra. Az internet virtuális világában is – a valós világhoz hasonlóan – megjelennek a tiltott és illegális tevékenységek, többek között a videó és zenei fájlok letöltése, a terrorizmusra felbujtás és a gyermekpornográfia. A Parlament számos nemzeti kormány szembenállása ellenére biztosítja, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben (ECHR) rögzített jogok és garanciák valamennyi felhasználó javát szolgálják. Ez azt jelenti, hogy az internet-felhasználók jogainak vagy alapvető szabadságjogainak bármilyen korlátozása – mint például a hozzáférés letiltása – az ECHR egyezményben foglaltaknak és az általános jogi elveknek megfelelően kell, hogy történjen, és legelsősorban bírósági végzés útján kell azt engedélyezni, hogy figyelembe vegyék az eljárási biztosítékokat, az ártatlanság véleményét és a magánélethez való jogot, az állambiztonsági érdekek miatt sürgősnek talált esetekben külön mechanizmusokat fenntartva.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Előzetes törvényszéki jóváhagyás: ezt akartuk elérni. Ezzel a kompromisszummal legalább ebben a szakaszban biztosítottuk a lehető legjobb jogi védelmet. Az EU üzenete világos: az internethez való hozzáférés alapvető jog, és pontos és kötelező érvényű eljárásokat kell követni annak biztosítása érdekében, hogy az internet-felhasználók valóban éltélhetők legyenek a szerzői jogok megsértéséért. Most a nemzeti bírókon és az Európai Bíróság bíróin a sor, hogy érvényt szerezzenek valamennyi internet-felhasználó „előzetes tisztességes és pártatlan eljáráshoz” való jogának. Mivel számos rendelkezés nem tisztázott, e fontos jogszabálysomag alkalmazása és átültetése során szoros nyomon követésre lesz szükség. Mivel a Liszaboni Szerződést már ratifikálták, az Európai Parlament társ-jogalkotóként továbbra is képes lesz megóvni az internet semlegességét. A mai szavazás nem más, mint egy hosszú folyamat egyik szakasza. Továbbra is meg kell védenünk az internet-felhasználók jogait, illetve közelebbről meg kell azokat határoznunk. Sürgősen foglalkoznunk kell az internetes szerzői jog szükségszerű kérdésével is.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Trautmann asszony jelentése mellett szavaztam, mivel úgy vélem, hogy a jelenlegi megállapodás jóval túlmegegy azon, ami a folyamat korábbi szakaszaiban lehetséges lett volna, különös tekintettel a fogyasztók jogaira. Úgy vélem, hogy feltétlenül szükséges olyan intézkedéseket bevezetni, amelyek a vezetékes vagy mobiltelefon, valamint az internet-felhasználók szólásszabadságához és a tájékozódás szabadságához fűződő jogainak és a jogok garantálásának védelmét szolgálják. Fontos, hogy a belső távközlési piacot oly módon harmonizáljuk, hogy ösztönözzük a társaságok közötti versenyt, ezzel párhuzamosan megszilárdítva a nemzeti szabályozó hatóságok saját kormányaiktól való függetlenségét. Ugyanilyen fontos volt a korszerűbb rádióspektrum-gazdálkodás biztosítása, olyan technikák kidolgozása révén, amelyek lehetővé teszik e szolgáltatások biztosítását a vidéki térségekben.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a Parlament és a Tanács között létrejött kompromisszumot, miszerint beleveszik a keretirányelvbe a felhasználók megfelelő védelmét olyan esetekben, amikor letiltják a szolgáltatásokhoz és alkalmazásokhoz elektronikus hírközlési hálózaton való hozzáférést.

Úgy gondolom, hogy a törvény azt diktálja, hogy nem köthető feltételekhez senki információhoz való hozzáférése és elektronikus hírközlési hálózat használata anélkül, hogy az szigorúan az ártatlanság védelmének alapelvét követné, és a hozzáférés korlátozását előzetes tisztességes és pártatlan eljárás kell, hogy megelőzze, aminek során biztosítják a meghallgatáshoz való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez fűződő jogot.

Úgy vélem továbbá, hogy különösen fontos a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségét biztosító mechanizmusokat támogatni – hogy azok hatékonyan tudják szabályozni a piacot, elősegítve a szolgáltatók tisztességes versenyét –, valamint a különféle európai szabályozó szervezetek közötti együttműködési mechanizmusokat, hogy átláthatóbb és versenyképesebb piacot teremthessünk, ami a felhasználók szempontjából a kínált szolgáltatások minőségének javulását fogja jelenteni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Tanács október végén – a Trautmann-jelentésben foglalt néhány kivétellel – elfogadta a Parlamenttel megtárgyalt, úgynevezett távközlési csomagokról szóló szövegek többségét.

A szöveg megvitatása az egyeztetőbizottságban folytatódott, ahol elfogadták a most szavazásra bocsátott szöveget.

Igaz, hogy a jóváhagyott szöveg tartalmaz néhányat a képviselőcsoportunk által, a felhasználók jogainak védelmére vonatkozóan előterjesztett javaslatok közül. Nem megy viszont elég messze, mivel sürgős esetekben megengedi az eljárási biztosítékok alóli kivételt, habár a sürgős esetekben indoklás szükséges, és összhangban kell, hogy álljanak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményrel.

A legnagyobb problémát mégis a szöveg hatálya jelenti, mivel az csak a tagállamok által kiróható korlátozásokat említi, a magántársaságok által kirótt korlátozásokat pedig nem.

Valóban úgy tűnik, hogy az Európai Uniót inkább az érdekli, hogy olyan belső távközlési piacot hozzon létre, amely kizárólag az ágazatot uraló gazdasági csoportok érdekeit szolgálja, semmint hogy megvédje a végfelhasználók jogait és alapvető szabadságjogait. Nincs más választásunk, mint hogy elutasítsuk az ilyen hozzáállást.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Én tartózkodtam a távközlési csomag végleges változatának megszavazásától, mivel az nem kielégítő, azonban jobb a semminél. Nem védi meg az internet-felhasználókat a szabadságot romboló törvényekkel való visszaélésektől – lásd a franciaországi Hadopi-törvény első változatát – vagy a visszaélések végrehajtására hivatalosan felhatalmazott közigazgatási hatóságok dühétől. Mindazonáltal legális eszközöket ad az internet-felhasználóknak arra, hogy megvédjék magukat. Sajnos aggasztó, hogy idáig fajultak a dolgok, hogy arra az Európai Unióra kellene támaszkodnunk, amely ennél kevésbé nem is törődhetne azzal, hogy mit gondolnak a polgárai, és amelynek szinte valamennyi lépése alapvetően mindenféle lobbierdekek kielégítésére irányul, ily módon minimális szintű tájékoztató és szólásszabadságot biztosítva az európaiak számára.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Habár a távközlési ágazat eddig soha nem látott fejlődésen megy keresztül, feltétlenül támogatni kellett kollégám, Trautmann asszony jelentését, mivel az a fogyasztók számára jobb szolgáltatási kínálatot és tisztességebb árakat fog jelenteni.

Üdvözlöm, hogy ez a szöveg egyértelműbb szerződések, hozzáférhetőbb segélytelefonszám, eltűnt gyermekek bejelentését szolgáló forródrót, a fogyasztókkal élők jogainak fokozott figyelembe vétele, valamint a számhordozhatóság garantálása révén ki fogja szélesíteni a felhasználók egyetemes szolgáltatásokhoz fűződő jogait. Az elektronikus hírközlési hálózatok biztonságának és sérthetlenségének javítása révén lehetővé fogja tenni továbbá a magánélet fokozottabb védelmét és az interneten folytatott illegális gyakorlatok elleni küzdelmet.

Végül jóleső érzéssel tölt el, hogy jogi szempontból szilárd megoldásra jutottunk, az európai polgároknak olyan eljárási biztosítékokat kínálva, mint a kontradiktórius eljárás elvének betartása, az ártatlanság védelme és a meghallgatáshoz való jog, és amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy az internet-hozzáférés korlátozására irányuló intézkedések meghozatala előtt tegyenek eleget ezen biztosítékoknak.

Małgorzata Handzlik (PPE), írásban. – (PL) A Trautmann-jelentés jóváhagyása azt jelenti, hogy a távközlési csomag rendelkezései hamarosan hatályba lépnek. Ez jó hír a fogyasztók számára, akiknek jogait megszilárdítja

ez a jogszabálycsomag. Az, hogy a telefonszám egy nap alatt átvihető másik hálózatra, a díjszabások átláthatóbbá válnak és a személyes adatok védelme megszilárdul, csak néhány a csomag számos pozitív eredménye közül.

Mi több, az Európai Parlament figyelembe vette az európai polgárok attól való félelmeit, hogy az internet-felhasználókat elzárják az internettől. Az Európai Parlament fenntartja nézetét, miszerint minden polgárnak jogában áll hozzáférni az internethez. Erre vonatkozóan csak indokolt esetekben, az ártatlanság védelmének elvét és a magánélethez való jogot tiszteletben tartva, valamint tisztességes és pártatlan vizsgálatot követően lehet majd a polgárok internet-hozzáférést kikapcsolni. Ez a megoldás bizonyára tetszeni fog az internethez való nyílt hozzáférés támogatóinak.

Jacky Hénin (GUE/NGL), írásban. – (FR) El kell mondanom, hogy a Tanács és a Parlament között létrejött kompromisszumos javaslat nem biztosít elegendő jogi garanciát a felhasználóknak.

Habár a szöveg azt állítja, hogy a tagállamok nem korlátozhatják az internet végfelhasználóit, lehetőséget ad arra, hogy a fogyasztók hozzáférést a szolgáltatók előzetes bírói végzés nélkül korlátozzák.

Ez a tényállás aláássa az emberek jogait.

A képviselőcsoportunk által, a polgárok jogainak védelmében benyújtott módosításokat nem fogadták el.

Végül pedig a belső piac „törvénye” érvényes a csomagra. Következésképpen az Európai Bíróság fog dönteni az „érdekelletétekről”. Tehát minden valószínűség szerint a belső piac új törvénye fog vonatkozni a szólásszabadságra, amint azt a számos legutóbbi példa is mutatja.

A felhasználók és polgárok részéről megnyilvánuló, határozott nyomásnak köszönhetően sikerült a felhasználók védelmét elérni, azonban a baloldal véleménye szerint továbbra sem megfelelő ez a védelem. Nem mehetünk bele tisztességtelen kompromisszumokba, ha a polgárok szólásszabadságáról van szó.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A távközlésről szóló megegyezések csomagra szavaztam. Habár a kompromisszumok természetéből adódóan nem tökéletes a csomag, úgy vélem, hogy ezzel a helyes irányba lépünk, és ez meg fogja szilárdítani a fogyasztók jogait.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az igen szavazatot egyszerűen az a tény indokolja, hogy a távközlési ágazatra vonatkozó, új európai jogszabálycsomag támogatja a vezetékes és mobiltelefon, valamint az internet-felhasználók jogait, és élénkíti a versenyt.

Az új szabályok közül a legfontosabb a fogyasztói jogok megszilárdítása, az internet-hozzáférés garanciái és a személyes adatok védelme, mivel az EU-ban egyre inkább érvényesülnek a jogok és szabadságjogok.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Az elektronikus hírközlési hálózatokról és szolgáltatásokról szóló keretirányelv ellen szavaztam, mert az véleményem szerint felér egy támadással a szólásszabadság és a polgárok polgárjogai ellen. Amennyiben jóváhagyja az Európai Unió ezt az irányelvet, engedélyt ad arra, hogy bírósági végzés nélkül kikapcsolhassák az internet-szolgáltatásokat. A polgárjogok védelmezőjeként kötelességem, hogy tiltakozzak e döntés ellen, amely felhatalmazza a magántársaságokat arra, hogy az internet használatára vonatkozóan korlátozásokat vezessenek be, és amely újabb példa az európai távközlési piac liberalizálására.

Az pedig, hogy bíróságon kívüli szervezetek (amelyek jellegét és összetételét nem határozták meg) dönthetnek úgy, hogy állítólagos illegális gyakorlatok (amelyeket szintén nem határoztak meg) miatt kikapcsolják az internet-szolgáltatásokat, ellentmond azzal az alapelvvel, miszerint a polgárok mindaddig ártatlannak tekintendők, amíg be nem bizonyosodik bűnösségük, és olyan szolgáltatók előtt nyitja meg a kapukat, amelyek korlátozzák a felhasználók jogait, tartalomszűrőket építenek be, egyes oldalakat mások rovására felgyorsítanak, ami gyakorlatilag a világháló semlegességének végét jelentené.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A csomag mellett szavaztam, annak megkérdőjelezhetetlen hasznossága miatt. Úgy ítélem meg azonban, hogy nem világos, mit jelent a gyakorlatban a tisztességes és pártatlan eljárás abban az esetleges helyzetben, ha korlátozzák az internet-hozzáférést. Úgy vélem, hogy jobb megoldás lett volna kötelező érvényűvé tenni az előzetes bírói ítéletet.

Teresa Riera Madurell (S&D), írásban. – (ES) Olyan jelentés mellett szavaztam, amely a „távközlési csomag”, két irányelv és egy rendelet körüli munka csúcspontját jelenti, amely alapvető előrelépést jelent az információs társadalom fejlesztése és a felhasználók jogainak védelme területén.

Ez az új jogszabálycsomag továbbá megadja az új beruházások ösztönzéséhez szükséges, egyértelmű szabályokat és jogbiztonságot, ami viszont lehetővé fogja tenni az új szolgáltatások kínálatát és új gazdasági tevékenységek kialakulását. Ezek a rendelkezések tehát jelentős gazdasági hatást fognak gyakorolni. A jóváhagyott végleges szöveg azt is garantálja – a 138. számú módosításban jogbiztonságot nyújtva –, hogy fokozottabban tiszteletben tartsák a fogyasztók alapjogait és a világhálózathoz való hozzáférésehez fűződő szabadságjogait.

Az elért kompromisszum az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményre hivatkozik, míg a 138. módosítás az Európai Unió alapjogi chartáját említi.

Ez utóbbi választás egyértelmű hátránnyal jár. Az Egyesült Királyság, Lengyelország és a Cseh Köztársaság eltérésről szóló jegyzőkönyvet vezetett be, ami megakadályozza, hogy az Európai Unió Bírósága és a vonatkozó nemzeti bíróságok felléphessenek jogsértés esetén, miközben valamennyi tagállam aláírta az egyezményt, és az nem zavarja a nemzeti jogi struktúrákat.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az Európai Parlament balközép és jobbközép politikai tömbje a verseny és a biztonság kritériumait figyelembe véve – más szóval a monopóliumok nyereségét biztosítandó és a munkavállalók szabadságjogait és jogait korlátozandó – a távközlésről és az internetről szóló „jogszabálycsomag” mellett szavazott. Ugyanezen politikai erők egyrészt a monopóliumhelyzetű üzleti csoportok fölényeskedésével szemben, demagóg fellengzősséggel hivatkoztak a felhasználók jogaira és az internethez való szabad hozzáférésre, másrészt támogatták a Bizottság reakciós javaslatait, így módon támogatva a tőke érdekeit.

Az Európai Parlament határozata támogatja azokat a kapitalista szerkezetátalakításokat, amelyek lehetővé fogják tenni, hogy óriási mértékben növekedhessenek a társaságok, és „zöld gazdaság” alakuljon ki, hogy mind európai, mind világszinten uralmat szerezzenek mindenkinek fölött, ezáltal a munkavállalók és a szolgáltatásaik felhasználóinak rovására megtöbbszörözzék a nyereségüket.

A monopóliumok törvényes jogot kapnak arra, hogy nyomon kövessék és korlátozzák a felhasználók internet-hozzáférést. Ugyanakkor a rádióspektrum összehangolásának, valamint a vezetékes és internet-szolgáltatások és a szükséges infrastruktúra közötti „munkamegosztásnak” köszönhetően biztosított a nyereségük. A Tanács és az Európai Parlament rendeletére irányuló indítvány ellen szavaztunk, és kiállunk a munkavállalók és az elektronikus hírközlés felhasználói mellett, akik az EU reakciós politikájával és a tőke pártján állókkal szemben állva, továbbra is követelik jogaikat és szabadságjogaikat.

- Jelentés: Bart Staes (A7-0063/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ebben az esetben a javaslat célja egy olyan keret létrehozása, amely a statisztikai adatok gyűjtésére és terjesztésére vonatkozó szabályok harmonizálásáról fog rendelkezni, a növényvédő szerek használata és értékesítése esetén. Számos fontos definíció és magyarázat megszületett, ezért döntöttem úgy, hogy a jelentés mellett szavazok.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Üdvözlöm az egyeztetőbizottság által jóváhagyott, közös szövegre vonatkozóan elért megállapodást, ami az Európai Parlament és a Tanács növényvédő szerek statisztikájáról szóló rendeletét készíti elő. Ennek révén lehetővé válik egy új jogi keret létrehozása, valamint a növényvédő szerek használatára és értékesítésére vonatkozó statisztikai adatok gyűjtésére és terjesztésére vonatkozó, harmonizált szabályok felállítása, aminek célja a növényvédő szerek fenntartható használata.

Peter Jahr (PPE), írásban. – (DE) Üdvözlöm, hogy a növényvédő szerek statisztikájára vonatkozó rendelet kiegészíti az európai növényvédelmi politika törvénycsomagját, ami végül hatályba léphet. Valamennyi tagállam összehasonlítható és megbízható adatain alapuló, harmonizált kockázati mutatókra van szükségünk annak érdekében, hogy a minimálisra csökkentsük a növényvédő szerek használatában érintett embereket és környezetet fenyegető kockázatokat. Pontosan ez válik most lehetővé. Az adatok gyűjtése azonban nem növelheti tovább a bürokráciát, tehát nem róhat nagyobb terheket a mezőgazdasági termelőinkre és közintézményeinkre. Lehetőség szerint a meglévő adatokat kellene használni, és nem kellene újabb adatokat gyűjteni. A mi felelősségünk azt biztosítani, hogy a rendelet végrehajtásának nyomon követése során abszolút minimális szinten tartsuk a bürokratikus költségeket. Egyébként jobbnak tartottam volna, ha megtartjuk a rendeletben eredetileg használt „növényvédő szerek” kifejezést. A „peszticid” kifejezés német megfelelője teljesen negatív mellékjelentéssel bír, és általában a növényvédő szerek helytelen használatára utal. A rendelet most sajnos hozzá fog járulni ehhez a félreértelmezéshez.

Elisabeth Köstinger (PPE), *írásban.* – (DE) Kifejezett örömmel üdvözlöm, hogy a növényvédő szerek statisztikájára vonatkozó rendelet közös jogi keretet fog biztosítani a növényvédő szerek forgalomba hozatalára és használatára vonatkozó statisztikai adatok gyűjtésére és terjesztésére vonatkozóan. Az emberek egészségét érintő kockázatok minimalizálása és a környezetvédelem kétségtelenül elsőbbséget kell, hogy kapjon. Az összehangolt kockázati mutatók és a valamennyi tagállamtól származó, megbízható adatok ezt most lehetővé teszik. Ezzel azt kívánom nyomatékosan hangsúlyozni, hogy az adatgyűjtéssel járó adminisztratív többletköltséget nem lehet a mezőgazdasági termelőinkre terhelni. Azzal, hogy nem gyűjtjük be újra az egyszer már megszerzett adatokat, olyan szinergiákat tudunk kihasználni, amelyek a bürokrácia és a további terhek csökkenéséhez fog vezetni.

Miroslav Mikolášik (PPE), *írásban.* – (SK) A növényvédő szerek, különösen a mezőgazdaságban használt növényvédő szerek jelentős hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, következésképpen határozottan tovább kell csökkenteni azok használatát. A növényvédő szerek értékesítésére és használatára vonatkozó adatok gyűjtése során szerzett nagy tapasztalat rámutatott, hogy mind nemzeti, mind közösségi szinten szükség van a statisztikai adatgyűjtés harmonizált módszereire. Ez a rendelet a szubszidiaritás és az arányosság elvének megfelelően olyan közös keretet hoz létre, ami a növényvédő szerek forgalomba hozatalára és használatára vonatkozó, közösségi statisztika szisztematikus létrehozását szolgálja.

Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Parlament és a Tanács növényvédő szerek statisztikájáról szóló rendeletének egyeztetőbizottság által jóváhagyott, közös szövege megfelelő intézkedést jelent, ami végül is hozzá fog járulni a növényvédő szerek fenntartható használatához, az egészségi és környezeti kockázatok általános és tetemes csökkenéséhez, valamint a növényi kultúrák megfelelő védelméhez.

Rovana Plumb (S&D), *írásban.* – (RO) hangsúlyozni, hogy a növényvédő szereket célszerűbb módon kell használni, ami a velejáró kockázatok jelentős és általános csökkenését is maga után vonja. A növényvédő szereket továbbá összhangba kell hozni a termés védelmének szükségességével. Szigorú mennyiségi és minőségi nyomon követés nélkül csak akkor használhatók azonban növényvédő szerek, ha megbízható adatbázis áll rendelkezésre. A növényvédő szerek értékesítésére vonatkozó, harmonizált és összehasonlítható közösségi statisztika rendelkezésre állása és használata fontos szerepet játszik a növényvédő szerek fenntartható használatáról szóló tematikus stratégiára vonatkozó jogszabályok és közösségi politikák kidolgozásában és nyomon követésében. Ilyen statisztika szükséges az Európai Unió fenntartható fejlesztési politikáinak értékeléséhez, valamint a növényvédő szerek használatával járó egészségügyi és környezeti kockázatokra vonatkozó, fontos mutatók kiszámításához. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Oldřich Vlasák (ECR), *írásban.* – (CS) Az Európai Parlament az egyeztetőbizottság által jóváhagyott, a növényvédő szerekre vonatkozó statisztikákról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló közös javaslatról szóló jogalkotási állásfoglalás-tervezete mellett szavaztam. Azért szavaztam mellette, mert véleményem szerint határozott előnyökkel fog járni. Harmonizálja, és főleg egyszerűsíti a növényvédő szerek statisztikájára vonatkozó jogszabályokat. Harmonizálja a statisztikai felméréseket, és ezáltal összehasonlíthatóbbá teszi az adatokat, lehetőséget ad az összegyűjtött adatok adminisztrációs erőforrásának jobb és szélesebb körű felhasználására, ami csökkenteni fogja a költségeket, valamint a mezőgazdasági termelők és a mezőgazdasági ágazatban működő egyéb szervezetek adminisztratív terheit. A tervezet továbbá biztosítani fogja a bizalmas adatok fokozott védelmét. Mi több, ez a norma végül is a növényvédő szereket és a közegészségügyi hatásokat illetően nagyobb tájékozottsághoz fog vezetni, amit én magam kulcsfontosságúnak tartok.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0057/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *írásban.* – (FR) A közösségi pénzügyi támogatás transzeurópai hálózatok területén történő nyújtásának általános szabályairól szóló, 1995. évi európai parlamenti és tanácsi rendelet kodifikálásáról szóló jogalkotási állásfoglalás mellett szavaztam. Sajnálom, hogy a szövegek alakulása és bonyolultsága miatt a Bizottság még nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját – miszerint arra utasítja munkatársait, hogy valamennyi jogalkotási aktust legfeljebb 10 módosítást követően kodifikálni kell –, hangsúlyozva, hogy ez a minimum követelmény, és hogy az osztályoknak arra kellene törekedniük, hogy a felelősségi körükbe tartozó szövegeket még ennél is rövidebb idő alatt kodifikálják. Az adott esetben az 1999. évi rendeleteket, két 2004. évi rendeletet és egy 2005. évi rendeletet egységesítünk. Úgy vélem, hogy a közösségi jog egységesítésének politikája az Európai Bizottság egyik prioritása kellene, hogy legyen, és hogy a jelenlegi helyzet nem kielégítő, különös tekintettel a tagállamokra, a polgárookra és általánosabban fogalmazva a jog valamennyi alkalmazójára: bírókra, ügyvédekre, tanácsadókra, hatóságokra stb.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) A közösségi pénzügyi támogatás transzeurópai hálózatok területén történő nyújtásának általános szabályairól szóló, 1995. évi európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat mellett szavaztam. Ezek a hálózatok nagyon fontosak Európa közlekedési infrastruktúrája fejlesztésének szempontjából. Az új szabályozás egyértelműen fogja szabályozni a közösségi pénzügyi támogatás nyújtásának feltételeit és eljárásait, ami megfelelő jogbiztonságot fog teremteni különösen az ilyen projekteket tervező államok és régiók számára.

- Jelentés: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, így módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó új hatásköreit. Ezért szavazok a jelentés mellett, amely a Tanácstól javaslata visszavonását kéri.

Bruno Gollnisch (NI), *írásban*. – (FR) Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság jelentés-sorozatának elutasítása ellen szavaztunk, de nem az érintett szabályozási javaslatok tartalma miatt – ami az Europolra és egyéb bűnügyi rendőrségi tevékenységekre vonatkozik –, hanem formai okok miatt. Valójában a tisztelt Ház egyetlen ok miatt akarja visszautalni ezeket a jelentéseket a bizottságnak: időt akar nyerni a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésig. E szerződés értelmében ezekre az ügyekre a rendes jogalkotási eljárás fog vonatkozni, ami jogalkotás szempontjából egyenlőséget jelent a Parlament és a Tanács között, az Európai Bizottság számára kizárólagos kezdeményezési jogot jelent, és ami még ennél is rosszabb, joghatóságot az Európai Bíróság számára.

Ami minket illet, ez elfogadhatatlan. Életbevágó a rendőrségi együttműködés egy olyan, határok nélküli világban, amellyel teljes mértékben visszaélnek a bűnözők, az illegális migránsok és a csempészek. Feltétlenül fontos azonban, hogy az együttműködés kormányközi szinten maradjon.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A harmadik pillérbe tartozó, az európai térség biztonságára vonatkozó, rendkívül fontos ügyről lévén szó, egyetértek azzal, hogy ezzel a kérdéssel a Lisszaboni Szerződés keretében kellene foglalkozni, figyelembe véve annak együttműködési politikára gyakorolt hatását.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Elvileg kíváncsi vagyok, hogy a különböző bűnüldöző hatóságok szorosan együttműködjenek. A valamennyi hatóság számára tervezett, korlátlan hozzáférésre vonatkozóan azonban teljes mértékben hiányzik az adatvédelmi szabályozás, és még az sem egyértelmű, hogy milyen vizsgálati jogokkal fog ténylegesen rendelkezni a javasolt adatvédelmi tisztviselő. A SWIFT-megállapodás is határozott adatvédelmi aggodalmakat fogalmaz meg erre vonatkozóan. Az Európai Parlamentnek lehetőséget kell adni arra, hogy Európa polgárai nevében megakadályozza az adatvédelmi jogok fiaskóját. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

- Jelentés: Sophia in 't Veld (A7-0064/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *írásban*. – (LT) Támogatom az előadó véleményét, és egyetértek azzal, hogy az Europolra vonatkozó jogszabályokat az Európai Parlament és a Tanács közös megegyezésével kellene átgondolni. Különösen nagy figyelmet kellene fordítani a személyes adatok védelmének. Valóban nem elég világos, hogy léteznek-e határozott biztosítékok, amelyek biztonságossá teszik a személyes adatok harmadik félnek való átadását. Nem sérti-e ez a polgárok magánéletéhez való jogát, és bízhatnak-e az emberek adataik védelmében? Alaposan meg kell vizsgálni ezt a kérdést. A Tanácsnak ezért a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően új javaslatot kell benyújtania.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés

megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, ily módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszhasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó, új hatásköreit. Ezért szavazok a jelentés mellett, amely a Tanácstól javaslata visszavonását kéri.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk az Európai Rendőrségi Hivatal (Europol) jelentőségét, és annak ellenére, hogy harmadik pillérként általános támogatást kellene, hogy élvezzen, ezt az európai térség biztonsága szempontjából rendkívül fontos ügynek tartom.

Ennélfogva egyetértek azzal, hogy ezzel a kérdéssel a Lisszaboni Szerződés keretében kellene foglalkozni, figyelembe véve annak együttműködési politikára gyakorolt hatását.

- Jelentés: Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, ily módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszhasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó, új hatásköreit. Ezért szavazok a jelentés mellett, amely a Tanácstól javaslata visszavonását kéri.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Az Albrecht-jelentés vitára bocsátja azon harmadik országok és szervezetek listáját, amelyekkel megállapodást kíván kötni az Europol. A harmadik országok listáján szerepel például a Moldovai Köztársaság is, jöllehet a bukaresti székhelyű határokon átnyúló bűnözés elleni regionális központnak is szerepelnie kellene azon szervezetek listáján, amelyekkel az Europol megállapodást kíván kötni, hiszen az éppen most folytat tárgyalásokat az Europolal kötendő, együttműködési megállapodásról. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport testületileg a jelentés ellen szavazott a plenáris ülésen, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően áttekinthesse a dokumentációt. Pontosan a téma fontossága miatt döntöttünk úgy, hogy rendkívüli figyelmet szentelünk neki, és a jövő évtől kezdődően fogjuk azt megvitatni, a Tanáccsal való együttdöntési eljárás szerint.

- Jelentés: Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009)

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Az Europol keretében négy kezdeményezést terjesztettek elénk, amelyek új szabályok bevezetését irányozzák elő az információ bizalmas kezelésére, valamint az Europol partnerkapcsolatainak szabályozásának végrehajtására vonatkozóan, beleértve a személyes adatok és a minősített információk cseréjét, azon harmadik országok és szervezetek listájának elkészítését, amelyekkel megállapodás kötendő, valamint az elemzési dokumentumokra vonatkozó végrehajtási szabályokat.

Mivel a Lisszaboni Szerződés napokon belül hatályba lép, és a Parlament a rendőrségi együttműködésre vonatkozóan új jogköröket kap, a négy előadó jogi indokok miatt próbálkozott a javaslatok elvetésével. Ezért támogatom álláspontjukat, miszerint nem fűztek megjegyzést e javaslatok lényegéhez, elvetették azokat, és arra kérték a Bizottságot és a Tanácsot, hogy plenáris ülésen tegyenek nyilatkozatot és vállalják, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követő hat hónapon belül új döntést terjesztenek elő. Ami a gyakorlatot illeti, ne feledjük, hogy a jelenlegi ösztönzőkre vonatkozóan – ami csupán a Parlamenttel való konzultációt jelenti – a Tanács mindenképpen kialakíthatja az álláspontját az év vége előtt, mivel a végrehajtás négy lépése 2010. január 1-jén lép hatályba.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, ily módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszhasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó, új hatásköreit. Ezért szavazok a jelentés mellett, amely a Bizottságtól javaslata visszavonását kéri.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk az Európai Rendőrségi Hivatal (Europol) jelentőségét, és annak ellenére, hogy harmadik pillérként általános támogatást kellene, hogy élvezzen, ezt az európai térség biztonsága szempontjából rendkívül fontos ügynek tartom.

Ennélfogva egyetértek azzal, hogy ezzel a kérdéssel a Lisszaboni Szerződés keretében kellene foglalkozni, figyelembe véve annak együttműködési politikára gyakorolt, jövőbeli hatását. Következésképpen úgy vélem, hogy mindaddig elhamarkodott bármilyen döntést hozni ebben a kényes ügyben, amíg nem lép hatályba a szerződés, mivel az az európai térség biztonságával foglalkozik.

- Jelentés: Sofia Alfano (A7-0072/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unióban egyre nő a bűnözés. Szervezett bűnözői hálózatok seregével, valamint az egyre szélesebb körű számítógépes bűnözéssel kell szembenéznünk. Az európai bűnmegelőzési politikát következetesen össze kell hangolni és meg kell szilárdítani, ugyanakkor a tagállamoknak a területre vonatkozó, hatékony közös stratégiára támaszkodva, fokozottabban és szorosabban együtt kell működniük. A bűnmegelőzési hálózat az elmúlt évek során eléggé korlátozott haladást ért el. Valójában nagyon messze van még attól, hogy lehetőségeit kiaknázza. A hálózat feladatainak kiszélesítése, világos, egyszerű és hatékony igazgatási struktúra kialakítása, valamint a civil társadalom, az egyetemek és a civil szervezetek bevonásának biztosítása mind egy ilyen hálózat sikeres működésének kulcsfontosságú feltételei.

A Parlament megfelelő törvényhozói felhatalmazást kap, és a Tanáccsal együtt – az együttdöntési eljárással összhangban – képes lesz döntéseket hozni a tagállamok bűnmegelőzési fellépéseinek ösztönzését és támogatását célzó intézkedésekről. Következésképpen támogatom az előadó javaslatát, miszerint vessük el a kezdeményezést, és a Lisszaboni Szerződés hatályba lépést követően vitassuk meg ezt a fontos dokumentumot.

David Casa (PPE), írásban. – A szóban forgó jelentés azt kéri, hogy vessük el az Európai Bűnmegelőzési Hálózat jelenlegi rendszerének módosításait. Úgy vélem, és egyetértek az előadóval abban, hogy számos olyan terület van, ahol előrehaladásra van szükség, még a javaslat tekintetében is. Az ideiglenes intézkedések azonban megfelelőek ahhoz, hogy a lehető leghamarabb végrehajtsuk a fontos változtatásokat. Ezen okok miatt döntöttem úgy, hogy a jelentés ellen szavazok.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Bűnmegelőzési Hálózat 2001-ben jött létre, de mind a mai napig nem mutatott fel különösebb eredményt, aminek oka a számos szervezeti hiányosság, amely megakadályozta abban, hogy hatékonyan kihasználja a benne rejlő lehetőségeket, pedig már két alkalommal is sor került belső felülvizsgálatra. A jelen kezdeményezés kísérletet tesz arra, hogy érvénytelenítse a 2001-ben hozott döntést, és a hálózat átszervezését javasolja, ami véleményem szerint egyértelműen helytelen megoldást jelent a jelenlegi problémákra.

Ily módon feltétlenül komolyabban és szervezetét tekintve ambiciózusabban kell a hálózat reformjához hozzákezdennünk. Az tehát, hogy a svéd elnökség ragaszkodott ahhoz, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt hozzon döntést, elfogadhatatlan, és nemcsak azért, mert gyenge kezdeményezésről van szó, hanem azért is, mert arra kéri a Parlamentet, hogy pár nappal azelőtt mondjon le a Lisszaboni Szerződés értelmében a bűnmegelőzésre vonatkozóan ráruházott intézményi jogköréről, hogy az új szerződés hatályba lépne.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, így módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszhasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó, új hatásköreit. Következésképpen a jelentés mellett szavazok, és azt kérem, hogy a Tanács a Lisszaboni Szerződés közelgő hatályba lépése előtt ne hagyja jóvá hivatalosan a kezdeményezést.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Bűnmegelőzési Hálózat (EUCPN) 2001-ben jött létre, mivel a bűnmegelőzés érdekében intézkedésekre és tapasztalatcserére, valamint a bűnmegelőzésért felelős, nemzeti hatóságok hálózatának megszilárdítására volt szükség.

Hét évvel később – az EUCPN külső értékelését követően – arra a következtetésre jutottak, hogy az intézmény működésére vonatkozóan sok a javítanivaló.

Rendkívül fontos, hogy az EU szintjén fejlesszük a bűnmegelőzés különféle aspektusait, és ugyanez igaz a nemzeti és a helyi bűnesetek megelőzésének, valamint a bűnözés elleni küzdelem támogatására is.

A jelentésben tárgyalt ügyek érzékeny jellegére tekintettel egyetérték azzal a döntéssel, miszerint a Lisszaboni Szerződéssel összhangban, együttdöntési eljárás keretében kérünk új javaslatot a Tanácstól.

- Jelentés: Timothy Kirkhope (A7-0071/2009)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A bűnmegelőzéssel, biztonsággal és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos ügyeknek mindig különös figyelmet szentelő európai parlamenti képviselőként elismerem az Europol alapvető jelentőségét a biztonságos európai övezet megteremtésében és a transzeurópai bűnözés megelőzésében, ugyanakkor elismerem azt is, hogy azt több szinten – többek között a vita tárgyát képező szinteken is – meg kell erősíteni.

A mai vita tárgyát képező fő kérdés azonban az, hogy a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt kevesebb mint egy héttel le kellene-e mondania a bűnmegelőzésre és rendőrségi együttműködésre vonatkozó, új intézményi előjogairól, így módon elszalasztva annak lehetőségét, hogy az együttdöntési eljárás keretében szerepet játszhasson e kérdésekre vonatkozó döntéshozatali folyamatban.

Nem hiszem, hogy ez a helyes út. Ennek a Parlamentnek teljes mértékben magára kell vállalnia az ezekre a kérdésekre vonatkozó, új hatásköreit. Erre tekintettel a jelentés mellett szavazok, és arra kérem a Svéd Királyságot és a Spanyol Királyságot, hogy vonják vissza kezdeményezésüket.

Europol csomag (Timothy Kirkhope (A7-0065/2009), Sophia in 't Veld (A7-0064/2009), Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009), Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009), Sofia Alfano (A7-0072/2009), Timothy Kirkhope (A7-0071/2009))

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Az Europolra vonatkozó intézkedéscsomagról szóló in 't Veld-jelentés, a Kirkhope-, az Albrecht- és a Díaz de Mera García Consuegra-jelentések, valamint az Európai Bűnmegelőzési Hálózatról szóló Alfano-jelentés mellett szavaztam, a Tanács e tárgyakban tett javaslatainak elvetését kérve. A javaslatok elvetésének az volt a célja, hogy megvédjük az Európai Parlament jogkörét az olyan érzékeny ügyekben, mint a bűnügyekre vonatkozó rendőrségi és igazságügyi együttműködés. Az Európai Parlamentet arra kérték, hogy különösen rövid idő alatt alkosson véleményt ilyen érzékeny ügyekről. Semmi sem indokolja azonban ezt a sietős lépést, hacsak az nem, hogy december 1-jét követően a harmadik pillér szerint megkezdett eljárások hatályukat veszítik, és a „rendes jogalkotási eljárás” értelmében új eljárás fog vonatkozni azokra. Azért utasítjuk el ezeket a javaslatokat, mert határozott üzenetet kívánunk küldeni a Tanácsnak, miszerint nem örülünk annak, hogy nyomást gyakorolnak az európai parlamenti képviselőkre, és hogy nyilvánvalóan meg akarják kerülni az új eljárásokat, hogy ne kelljen bevonni az Európai Parlamentet a jogalkotási vitába.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Bizottság állampolgári jogokról szóló ajánlásával összhangban az állásfoglalás-tervezet ellen szavaztam. Mivel küszöbön áll a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése, az új jogalkotási eljárások szerint kellene meghozni az erre a témára vonatkozó döntéseket.

Jörg Leichtfried (S&D), írásban. – (DE) Az Europol csomag jóváhagyása ellen szavazok. Az egész csomag elutasítása mellett szavaztam, mivel botrányosnak találom, hogy a Bizottság és a Tanács még mindig azzal kísérletezik, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt keresztülvigye a csomagot.

- Jelentés: Vital Moreira (A7-0060/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Grúziában hihetetlen visszaesés volt tapasztalható, különösen az Oroszországgal való 2008. évi konfliktust követően. A Bizottság többek között Grúzia stratégiai jelentősége miatt makroszintű pénzügyi támogatás nyújtását javasolta az országnak. Habár egyetértek azzal, hogy a Parlamentnek az ügyre vonatkozóan több információra van szüksége, úgy határoztam, hogy támogatom az előadó ajánlását, tehát a jelentés mellett szavazok.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mindig is azt hirdettük, hogy az EU-nak a Szolidaritási Alapból támogatást kell nyújtania a rászoruló országoknak, és amellet érveltünk, hogy olyan projekteket kell támogatni, amelyek az adott ország népének valódi érdekét szolgálják.

Az EU nyújtotta „támogatásnak” azonban mindeddig nem sok köze volt a szolidaritáshoz. A gazdasági vagy pénzügyi nagytőke és a nagy befolyással rendelkezők érdekei mindig felülírják a szolidaritást.

Ugyanez vonatkozik a Grúziának nyújtandó támogatásra is, amiről éppen most szavaztunk. A pénzügyi támogatás elsődleges célja, hogy finanszírozza a Nemzetközi Valutaalap ajánlásait és strukturális kiigazításra vonatkozó politikáit, más szóval ugyanazon neoliberais politikáihoz való ragaszkodását, amelyek ahhoz a gazdasági és pénzügyi válsághoz vezettek, amellyel most szembe kell néznie az országnak.

Ugyanezen okokból tartózkodunk a többi jelentés megszavazásától. Ezenkívül arra sincsen garancia, hogy a megszavazott finanszírozás nem segíti – akár közvetett módon – Grúzia újrafelfegyverkezését azt követően, hogy grúz csapatok támadtak Dél-Ossetia és Abbázia lakosságára, ami az Oroszországgal való háborúhoz vezetett.

Nem mehetünk bele olyan döntésbe, ami militarizálódáshoz vezethet a kaukázusi térség országaiban, amelyek energiakincse és geostratégiai jelentősége fontos az EU és annak monopóliumai számára.

Jacek Olgierd Kurski (ECR), írásban. – (PL) Az Orosz Föderáció csapatai 2008 augusztusában súlyos károkat okozó és számos emberéletet követelő, durva támadást intéztek Grúzia ellen, aminek következtében az ország gazdasági helyzete is súlyosan megrendült. Az Európai Unió nem nézheti tétlenül Grúzia gazdasági problémáit, és készen kell, hogy álljon arra, hogy Grúziának külön makroszintű pénzügyi támogatást nyújtson az ország múlt évi, orosz megszállást követő újjáépítéséhez. A brüsszeli pénzügyi támogatás ahhoz is segítséget fog nyújtani, hogy Grúzia leküzdje a gazdasági és pénzügyi világválság hatásait. Figyelembe véve a fenti körülményeket, valamint azt, hogy Grúzia az Európai Unió számára stratégiai jelentőséggel bír az európai szomszédsági politika és az újonnan létrehozott keleti partnerség keretében, támogattam a Grúziának való makroszintű pénzügyi támogatás nyújtásáról szóló tanácsi határozatra irányuló állásfoglalást.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A makroszintű pénzügyi támogatási program létfontosságú azon európai nemzetek pénzügyi egyensúlyának megtartása érdekében, amelyek nemrég keveredtek ki a fegyveres konfliktusokból, és amelyek a viszontagságok nyomán, a költségvetési deficitet és fizetési mérlegüket tekintve pénzügyi nehézségekkel küzdenek.

Ez a támogatás azért fontos, hogy az érintett országokban békés úton történjen meg az újjáépítés, ami csak nemzetközi támogatással valósítható meg. Ez a támogatás biztosítja továbbá, hogy ezek az instabil térségek ne veszélyeztessék Európa biztonságát és békéjét, és itt különösen az ilyen konfliktusok nyomán megjelenő menekültekre és áttelepítettekre gondolok.

Az EU-nak tehát szolidaritást kell mutatnia, és a Grúziának nyújtott támogatást a fent említett vonatkozó szempontokkal együtt kell megfontolnia.

- Jelentés: Vital Moreira (A7-0059/2009)

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A makroszintű pénzügyi támogatási program azon európai nemzetek pénzügyi egyensúlyának megtartása érdekében is létfontosságú, amelyeket érintett a legutóbbi világválság,

és amelyeket az is sújtott, hogy fő kereskedelmi partnereikre is hatással volt a válság, és itt Örményország esetében Oroszországra gondolok. A költségvetések és a fizetési mérleg körüli problémák okozzák a pénzügyi egyensúlyhiányt.

Ez a támogatás azért fontos, hogy Örményország egységesebben léphessen fel a válság ellen, és elejét vehesse a társadalmi egyensúly felborulásának, ami tömeges kivándorlást indíthatna el, problémákat okozva egész Európában.

Az EU-nak tehát szolidaritást kell mutatnia, és az Örményországnak nyújtott támogatást a fent említett vonatkozó szempontokkal együtt kell megfontolnia.

- Jelentés: Miloslav Ransdorf (A7-0061/2009)

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Szerbia esetében a makroszintű pénzügyi támogatási program létfontosságú az ország pénzügyi egyensúlyának helyreállításához, mivel a világválsághoz hozzájárul az is, hogy Szerbia nemrég keveredett ki a fegyveres konfliktusból, aminek hatása még mindig érezhető.

Ez a támogatás fontos eszközüül szolgál Szerbia pénzügyi egyensúlyának helyreállításához, valamint a Balkán-térség egészén uralkodó helyzet stabilizálódásának elősegítéséhez. Szerbia és a szerb gazdaság rendkívül fontos szerepet játszik a regionális integrációs folyamatban, és az európai integrációban is nélkülözhetetlen a részvétele.

Az EU-nak tehát szolidaritást kell mutatnia, és a Szerbiának nyújtott támogatást a fent említett vonatkozó szempontokkal együtt kell megfontolnia

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) A jövő év során a tervek szerint Szerbia összesen 200 millió eurós makroszintű pénzügyi támogatást kap hitel formájában. Ez az összeg a szándék szerint az ország gazdasági stabilizálását támogatja, finanszírozza a külső fizetési mérleg igényeit, és segít megbirkózni a gazdasági és pénzügyi világválság következményeivel. A Szerbiának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatást – ami a jelen válságban támogatni fogja az ország gazdasági stabilizálási programját – olyan fontos eszköznek tartom, ami elősegíti az egész Balkán-térség helyzetének stabilizálódását. Szerbia és a szerb gazdaság kulcsszerepet játszik a regionális integrációban, és hasonlóan fontos Szerbia európai integrációban betöltött szerepe is. Ezen okok miatt szavaztam Ransdorf úr jelentése mellett, és így módon a Szerbiának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatás mellett.

- Jelentés: Iuliu Winkler (A7-0067/2009)

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A makroszintű pénzügyi támogatási program rendkívül fontos Bosznia-Hercegovina pénzügyi egyensúlyának megteremtésének szempontjából, figyelembe véve, hogy a világválság milyen káros hatást gyakorolt az ország gazdaságára. A támogatás nyomán a költségvetési deficit és a fizetési mérleg szempontjából javulás fog bekövetkezni az ország gazdaságában.

Bosznia szintén érzékeny térségben található, így rendkívül fontos gazdasági és pénzügyi stabilitása, mivel az hozzá fog járulni a Balkán-térség fokozott stabilitásához.

Az EU-nak tehát szolidaritást kell mutatnia, és a Boszniának nyújtott támogatást a fent említett vonatkozó szempontokkal együtt kell megfontolnia.

- Makroszintű pénzügyi támogatás

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Nem fogadjuk el, hogy az európai hitelek és támogatások az IMF korlátozásai alá essenek. A mai napon az Európai Parlament elé terjesztett makroszintű pénzügyi támogatások ellen szavazunk. Látják, milyen körülmények között folynak a dolgok: betarthatatlan határidők, az információ hiánya... Akárhogy is nézzük, ez ellentmond azoknak a demokratikus elvárásoknak, amelyek az Európai Uniót kellene, hogy jellemezzék.

Mindamellét támogatjuk Szerbia, Bosznia-Hercegovina, Örményország és Grúzia népeit. Nem akarjuk, hogy annál többet szenvedjenek, mint amennyit az elavult és veszélyes neoliberais rendszer miatt ez idáig szenvedtek, amely rendszert állandósítani próbál az IMF.

- Jelentés: Udo Bullmann (A7-0055/2009)

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A tanácsi irányelvtervezetről szóló jelentésnek véleményem szerint az a célja, hogy módosítsa a hozzáadottérték-adót, és így módon egyszerűbb és harmonizált rendszert valósítson

meg. Valójában a hozzáadottérték-adó hatékonyabb alkalmazása felé fogunk elmozdulni, ha egyetlen javaslatba sűrítjük a földgáz, az áram és fűtés vagy hűtés szolgáltatására kirótt hozzáadottérték-adóra vonatkozó bizonyos szempontokat, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 171. cikkével összhangban megalkotott közös vállalkozások adózását, az EU bővítésével együtt járó bizonyos következmények meghatározását, valamint a kifizetett hozzáadottérték-adó levonására vonatkozó jog gyakorlásának feltételeit.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Tanács javaslatának célja, hogy tisztázzon bizonyos, a gáz- és áramszolgáltatás importjával és adózási helyével kapcsolatos kérdéseket, hogy belefoglalja az irányelvbe a Bulgária és Románia EU-csatlakozása alkalmával jóváhagyott módosításokat, valamint hogy tisztázza és hangsúlyozza a levonási jogosultságra vonatkozó alapszabályt, ami kimondja, hogy ez csak abban az esetben merül fel, ha a termékeket és szolgáltatásokat adózó személy használta, saját vállalkozása céljaira.

A mai napon jóváhagyott szöveg azonban nem felel meg a nemzeti piacok bizonyos sajátosságainak, mint amilyen a propán-bután gáz használatának esete. Portugáliában más olyan európai országokhoz hasonlóan, ahol a polgárok alacsony jövedelemmel rendelkeznek, és amely országok viszonylag újonnan csatlakoztak az európai földgáz-hálózatokra – és a csatlakozás rendkívül drága –, elkerülhetetlen, hogy a háztartások, valamint a mikro- és kisvállalkozások propán-bután gázt használjanak.

Mi több, rendszerint az ezt a fajta energiát használók nélkülöznek a leginkább, ami azt jelenti, hogy a hozzáadottérték-adóról szóló irányelv a magasabb jövedelemmel rendelkezőkkel szemben ezeket a csoportokat különbözteti meg hátrányosan.

Úgy tűnik továbbá, hogy a jelentés módosításai korlátozzák a tagállamok intézkedési hatáskörét.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Bullmann-jelentésre vonatkozó szavazás alatt tartózkodtam. Jóllehet határozott véleményem, hogy a Tanácsnak feladata, hogy meghallgassa a tisztelt Ház – mint az EU egyetlen, közvetlenül megválasztott intézménye – véleményét, nem hiszem, hogy a hozzáadottértékadó-rendszereket harmonizálni kellene. A szubszidiaritás elve azt diktálja, hogy az adózás olyan téma, amit legjobb Európa nemzeteire bízni.

- Jelentés: Anna Rosbach (A7-0051/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) A szén-dioxid-folyamok földtani közegekben való tárolására vonatkozóan az Atlanti-óceán északkeleti körzete tengeri környezetének védelméről szóló jelentés mellett szavaztam, mivel úgy vélem, hogy a szén-dioxid-folyamok földtani közegekben való tárolásáról szóló keretszabályozás és irányelvek mind rövid, mind hosszú távon elősegítik a tengeri terület védelmét, amennyiben az a cél, hogy a szén-dioxidot tartósan ezekben a közegekben tároljuk, és amennyiben ez nem érinti hátrányosan a tengeri környezetet, az emberi egészséget és Európa tengeri területeinek más, törvényes hasznosítását, különös tekintettel Portugáliára és az Azori-szigetekre.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az Atlanti-óceán északkeleti körzete tengeri környezetének védelméről szóló egyezmény (OSPAR-egyezmény) II. és III. melléklete – a szén-dioxid-folyamok földtani közegekben való tárolásával kapcsolatos – módosításainak az Európai Közösség részéről való jóváhagyásáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló Rosbach-jelentés mellett szavaztam. Fontos azonban azt biztosítani, hogy a szén-dioxid földtani közegekben való megkötését és tárolását szolgáló technológiát – amit ez idáig kevésbé teszteltek – a legszigorúbb biztonsági normákkal összhangban, az ezzel kapcsolatos irányelvben meghatározottak szerint alkalmazzák.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A szén-dioxid földtani közegekben való tárolásának lehetséges megoldása úgy merült fel, hogy az lehetővé teszi, hogy csökkentjük a gáz légkörben való, az emberi tevékenységből következő felhalmozódásának éghajlatra gyakorolt hatását. Ez a megoldás azonban számos kérdést vet fel annak jövőbeli alkalmazhatósága szempontjából, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy még gyerekcipőben jár a szükséges technológia, várhatóan drága megoldás lesz, és potenciális kockázatokkal jár. Érdemes figyelemmel kísérni az e tárgyban készült tanulmányokat, szem előtt tartva, hogy az eddigi eredmények közül néhány pozitív jeleket mutat erre vonatkozóan.

Érdemes azonban megjegyezni, hogy e lehetőségről vagy annak jövőbeli megvalósításáról szóló tanulmányok semmilyen körülmények között nem veszélyeztethetik az energiaparadigma szükséges módosítását, aminek célja, hogy jelentős mértékben csökkenjen a fosszilis üzemanyagoktól való függőség. Másrészt alaposan meg kell vizsgálni a tárolás során alkalmazott technológiák környezeti hatásait és biztonságát. A jóváhagyott határozat garantálja ezek elvégzését, ezért szavaztunk mellette.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – A Rosbach-jelentés mellett szavaztam. A szén-dioxid leválasztása és tárolása jelentősen hozzájárulhat a globális felmelegedést megakadályozó erőfeszítésekhez, és hazám, Skócia fontos szerepet fog játszani a szükséges technológia kidolgozásában. Az OSPAR-egyezmény szóban forgó módosítása azt jelenti, hogy az EU és Skócia vezető szerepet játszhat e területen.

- Jelentés: Geringer de Oedenberg (A7-0058/2009)

Bruno Gollnisch (NI), *írásban*. – (FR) Be kell vallanom, hogy valami újat tudtam meg Geringer de Oedenberg asszony két jelentéséből. Megtudtam, hogy azok az országok, amelyek úgy döntöttek, hogy nem vesznek részt a polgári ügyekre vonatkozó, igazságügyi együttműködésben, szuverenitásukat is elvesztették.

Mi több, Dánia – amelynek sikerült mentességet szereznie a tárgyalásai során, de amely szuverén országgént szerződést kívánt kötni a Közösséggel arról, hogy bizonyos szempontokból részt venne a szóban forgó együttműködésben – most engedélyt kell, hogy kérjen a Bizottságtól arra, hogy másokkal új nemzetközi megállapodásokat kössön e tárgyban! Más szóval elvesztette annak jogát, hogy kapcsolatainak egy részére vonatkozóan teljesen független döntéseket hozzon.

Habár ésszel megértem, hogy az együttműködés kialakításához következetesség szükséges a Közösségen belül és kívül, nehezebben fogadom el, hogy a Közösségnek kizárólagos kompetenciája legyen az ilyen fajta nemzetközi egyezmények esetében, és hogy akár részben is felügyelet gyakoroljon egy tagállam szerződéskötési képessége felett, és ez még inkább igaz arra, hogy az európai jognak elsőbbsége van a többivel szemben.

Csak azért szavaztunk a jelentések mellett, mert nem látunk okot arra, hogy Dániát megfosszuk azon megállapodások megkötésétől, amelyeket meg akar kötni, és mert a jelen körülmények között nemigen látunk más lehetőséget.

- Jelentés: Carmen Fraga Estévez (A7-0046/2009)

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – Az Északnyugat-atlanti Halászati Szervezet keretében létrehozott helyreállítási terv változtatásairól szóló jelentés mellett szavaztam. A nemzetközi halászati szervezetekre feltétlenül szükség van ahhoz, hogy gazdálkodni tudjunk a világ tengeri erőforrásaival. Szerencsétlen dolognak tartom azonban, hogy az EU tárgyal észak-atlanti szomszédainkkal. Habár a Lisszaboni Szerződés mára rögzítette ezt az alapelvet, mégis úgy vélem, hogy van lehetőség arra, hogy a halászat irányítását visszakapják a halászattal foglalkozó nemzetek és a tengermelléki térségek.

- Jelentés: Dieter-Lebrecht Koch (A7-0053/2009)

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az elmúlt néhány évben pozitív változásokat tapasztalhattunk a vasúti fuvarozás és a távolsági közlekedés területén. Az utasokról sem szabad azonban megfeledkeznünk! A nemzetközi vasúti szolgáltatások késedelme esetén fizetendő kártalanításról szóló szabályok nem nyújtanak kielégítő megoldást. Biztosítanunk kell, hogy a regionális közlekedés a globalizációs lázban ne marginalizálódjon teljesen, egész régiókat elvágván a külvilágtól.

Arról is gondoskodnunk kell, hogy az ez idáig mániákusan hangsúlyozott privatizáció ne vezessen az Egyesült Királyságban tapasztalható, jelentős késésekhez és biztonsági hiányosságokhoz. Fontos a határokon átnyúló vasúti közlekedés útjában álló akadályok és műszaki nehézségek legyőzése, és nem csak környezetvédelmi szempontból. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

- Jelentés: Diana Wallis (A7-0062/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE), *írásban*. – (SK) Üdvözlöm a Közösség arra vonatkozó döntését, hogy aláírja a tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2007. november 23-i hágai jegyzőkönyvet, mert a jegyzőkönyv végre-valahára tisztázza az alkalmazandó jogot meghatározó szabályokat, amelyek a gyermektartás és más családi tartások nemzetközi behajtásáról szóló, november 23-i hágai egyezménnyel egészülnek ki.

A szabályok összehangolása jogbiztonságot fog teremteni a tartásra jogosult személyek számára, és lehetőséget fog biztosítani az eltérő jogrendszerektől független fellépésre. A külön szabályoknak köszönhetően továbbá korlátozni fogja a tartási kötelezettségek elkerülését, aminek következtében a jogosult személyek képtelenek a lakóhelyük szerinti országban érvényes jog szerint biztosítani a tartást. A jegyzőkönyv alapján megállapított jog érvényesítésének elutasítása csak olyan esetekben lehetséges, amikor annak hatásai egyértelműen a

kérdései bíróság szerinti ország közrendje ellen hatnának. Mélységes sajnálatomnak adok hangot továbbá amiatt, hogy az Egyesült Királyság nem vesz részt a Közösség által aláírandó jegyzőkönyvre vonatkozó, tanácsi döntésben.

- Jelentés: Tadeusz Zwiefka (A7-0054/2009)

Sabine Lössing (GUE/NGL), írásban. – 2009. november 9-én az Európai Parlament Jogi Bizottsága (JURI) megszavazta és jóváhagyta a Tobias Pflüger mentelmi jogának fenntartására irányuló kérelemről szóló jelentést (A7-0054/2009).

Ez a jelentés igaztalan tényeken alapszik.

Az a lényeg, hogy a jelentés az elsőfokú ítéletet említi, amelyet megsemmisítettek. Az ítélet érvénytelen, mert a müncheni területi bíróság 2009. július 21-én másod- és egyben legfelső fokon elutasította a Tobias Pflüger elleni keresetet. Ítéletre nem került sor, ezért valamennyi kifogás érvénytelen.

Politikai szempontból elfogadhatatlan, hogy ezt a jelentést – amely igaztalan tényeket közöl – a mai plenáris ülésen megszavazták (2009. november 24.).

Megpróbáltuk levenni a napirendről ezt a hiányos és következőképpen a tényekkel ellenkező jelentést, de sajnos nem jártunk sikerrel.

Az Európai Parlament ilyen eljárása azt a benyomást kelti, hogy támogatja a politikailag aktív személyek üldözését: a jelen esetben a Müncheni II. Kerületi Bíróságot támogatva az Európai Parlament volt képviselője ellenében.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – 2009. november 9-én az Európai Parlament Jogi Bizottsága (JURI) megszavazta és jóváhagyta a Tobias Pflüger mentelmi jogának fenntartására irányuló kérelemről szóló jelentést (A7-0054/2009).

Ez a jelentés igaztalan tényeken alapszik.

Az a lényeg, hogy a jelentés az elsőfokú ítéletet említi, amelyet megsemmisítettek. Az ítélet érvénytelen, mert a müncheni területi bíróság 2009. július 21-én másod- és egyben legfelső fokon elutasította a Tobias Pflüger elleni keresetet. Ítéletre nem került sor, ezért valamennyi kifogás érvénytelen.

Politikai szempontból elfogadhatatlan, hogy ezt a jelentést – amely igaztalan tényeket közöl – a mai plenáris ülésen megszavazták (2009. november 24.).

Megpróbáltuk levenni a napirendről ezt a hiányos és következőképpen a tényekkel ellenkező jelentést, de sajnos nem jártunk sikerrel.

Az Európai Parlament ilyen eljárása azt a benyomást kelti, hogy támogatja a politikailag aktív személyek üldözését: a jelen esetben a Müncheni II. Kerületi Bíróságot támogatva az Európai Parlament volt képviselője ellenében.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. –

2009. november 9-én az Európai Parlament Jogi Bizottsága (JURI) megszavazta és jóváhagyta a Tobias Pflüger mentelmi jogának fenntartására irányuló kérelemről szóló jelentést (A7-0054/2009). Ez a jelentés igaztalan tényeken alapszik. Az a lényeg, hogy a jelentés az elsőfokú ítéletet említi, amelyet azóta megsemmisítettek. Az ítélet érvénytelen, mert a müncheni területi bíróság 2009. július 21-én másod- és egyben legfelső fokon elutasította a Tobias Pflüger elleni keresetet. Ítéletre nem került sor, ezért valamennyi kifogás érvénytelen. Politikai szempontból elfogadhatatlan, hogy ezt a jelentést – amely igaztalan tényeket közöl – a mai plenáris ülésen megszavazták (2009. november 24.). Megpróbáltuk levenni a napirendről ezt a hiányos és következőképpen a tényekkel ellenkező jelentést, de sajnos nem jártunk sikerrel. Az Európai Parlament ilyen eljárása azt a benyomást kelti, hogy támogatja a politikailag aktív személyek üldözését: a jelen esetben a Müncheni II. Kerületi Bíróságot támogatva az Európai Parlament volt képviselője ellenében.

- Jelentés: József Szájer (A7-0036/2009)

Peter Skinner (S&D), írásban. – Úgy vélem, hogy a Parlament csak akkor tölti be sikeresen szerepét, ha alá tudja támasztani a jogszabályok érvényét. Ezzel összefüggésben az „ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás” szabályának alkalmazása lehetővé teszi a törvényerőre emelt javaslatok előzetes

megfontolását. Ez a jelentés pontosítja a Parlament szerepét, és fokozza azt a képességünket, hogy ellenőrizzük és nyomon kövessük a jogszabályok tagállamokban történő végrehajtását.

6. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 12.30-kor felfüggesztik és 15.10-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

7. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

8. A Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája.

Szabad kérdések

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Európának újabb gázválsággal kell szembenéznie ezen a télen? Emlékezzünk csak Oroszország és Ukrajna konfliktusára, aminek európaiak milliói látták a kárát! Örömmel üdvözlöm a november 19-én megkötött jaltai megállapodást. Tudjuk azonban, hogy Ukrajnának komoly nehézséget okozott, hogy rendezze Oroszországgal a múlt havi gázszámláját. Azt is tudjuk, hogy januárban – az elnöki választások idején – különösen nehéz lesz a politikai helyzet.

Milyen európai szinten végrehajtható, megelőző intézkedéseket javasol a Bizottság annak érdekében, hogy megvédjük polgártársainkat egy újabb lehetséges válság hatásaitól, és milyen tanulságokat vontak le a 2009. év télen történt eseményekből?

Elég lesz-e az EU és Oroszország között november 16-án létrejött, korai előrejelző rendszerről szóló megállapodás és a gázellátás biztonságáról szóló rendelettervezet – amit örömmel üdvözlök?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr! Tisztelt Daul elnök úr! Köszönöm kérdését. Önhöz hasonlóan én is el szeretném kerülni, hogy megismétlődjön a múlt évi válság.

Ukrajna támogatása érdekében szorosan együttműködtünk – én magam is sokat dolgoztam – Juscenko elnökkel, Tyimosenko miniszterelnök asszonnyal és az orosz hatóságokkal, valamint a nemzetközi pénzintézetekkel.

Mit tehetnénk ennél többet?

Az a korai előrejelző rendszer, amiről a múlt héten állapodtunk meg Oroszországgal, rövid távon abban kellene, hogy segítsen, hogy időben felismerjük a problémákat. Nos, elmondhatom önöknek, hogy kiváló légkörben folyt az Oroszországgal tartott csúcsertekezés, amin Medvegyev elnök is részt vett, sokkal kellemesebb volt a légkör, mint más alkalmakkor.

A tagállamokat és az iparágat képviselő Gázkoordinációs Csoporttal is együttműködünk a gáztárolás témájában. Folytatjuk az Ukrajna gázágazatának reformját és korszerűsítését célzó munkát a nemzetközi pénzintézetekkel. Ukrajnában azonban nem könnyű a helyzet, ahogyan azt ön is említette. A jövő héten Reinfeldt úrral, a Tanács soros elnökével együtt mindenképpen Kijevbe utazunk, ahol újfent kifejezzük, mennyire fontosnak tartjuk Ukrajna gázágazatának reformját.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Meg szeretném kérdezni, hogy a múltban voltak-e nehézségei a Szergej Sztanisev vezette bolgár kormánnyal vagy Ivajlo Kalfin bolgár külügyminiszterrel? Volt-e valamilyen oka arra, hogy kétségbe vonja Sztanisev úr vagy Kalfin úr demokratikus legitimitását vagy az Európai Unió intézményei iránti lojalitásukat?

Ha nem, mi a véleménye a Boriszov úr, hivatalban lévő bolgár miniszterelnök kijelentéseiről, miszerint be kell tiltani a Bolgár Szocialista Pártot? Boriszov úr pimasz útonállóknak titulálta őket – akik alatt a Bolgár Szocialista Párt kongresszusi küldötteit értette.

Harmadsorban itt van Boriszov úr e heti kijelentése is, miszerint „mindenkinek mellénk kell állnia, aki gyűlöli a bolgár szocialistákat.” Hogyan értékeli ezt az álláspontot, amit az Európai Tanács egyik tagja fogalmazott meg?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Köszönöm kérdését, Schulz úr. Mindenesetre megértem, hogy tartózkodással kell kommentárt fűznöm a különböző kormány- és államfők belpolitikájukat érintő megjegyzéseihez. Nem feladatom, hogy itt és most belefolyjak ebbe a belső vitába.

Annyit viszont elmondhatok – hogy konkrét választ adjak a kérdésére –, hogy rendkívül lojális együttműködés jellemezte a bolgár kormánnyal való kapcsolatokat abban az időben, amikor Szergej Sztanisev volt a miniszterelnök. Azt is elmondhatom – amint azt neki is elmondtam személyesen –, hogy Sztanisev úr az európai projekt előmozdítása során mindig lojális partnere volt mind a Bizottságnak, mind valamennyi intézménynek. Azért, mert már nincsen hatalmon, nem fogok megfedkezni lojális együttműködéséről és az Európa iránti elkötelezettségéről.

Martin Schulz (S&D) . – (DE) Megértem, hogy nem kíván beavatkozni Bulgária belpolitikai ügyeibe. Megértem ezt az álláspontot. Értelmezhetem-e úgy a válaszát, hogy véleménye szerint nem szükséges betiltani Sztanisev úr pártját, a Bolgár Szocialista Pártot, aminek elnökét illetően személyes nagybecsülésének adott hangot, a Sztanisev úr által végzett munkát értékelve?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Tisztelt Schulz úr! Természetesen úgy vélem, hogy valamennyi demokratikus pártnak megvan a saját helye a demokratikus országokban. Mivel Bulgária – mint azt mindannyian tudjuk – demokratikus ország, valamennyi demokratikus pártjának megvan a demokratikus rendszeren belüli, saját helye.

Ez a Bulgáriában létező, valamennyi olyan pártra vonatkozik, amely természetesen betartja a közösségünk szabályait.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! A Bizottság felépítésével kapcsolatos a kérdésem, ami érthető, hiszen, hamarosan új Bizottságunk lesz.

Először is vannak bizonyos kétségeim arra vonatkozóan, hogy a környezetvédelmi portfóliót három területre bontják: éghajlatváltozás, energiaügy és környezetvédelem. Erre vonatkozóan vannak kétségeim, és ennek hangot kívánok adni.

A legfontosabb kérdésem azonban az alapjogokra és a megkülönböztetés elleni küzdelemre vonatkozik. Azt hiszem, abban állapodtunk meg, hogy egy biztos lesz a téma felelőse. Most arra kell ügyelnünk, hogy ne legyen olyan „belügyi” portfóliónk, ami a menekültügyeket és bevándorlási ügyeket foglalná magában, mert a „menekültügy és bevándorlás” biztonsági kérdés lenne, nem pedig belügyi kérdés.

Barrot úr három biztosi poszt létrehozását javasolta: alapvető jogok, belügy és biztonság, valamint menekültügy és bevándorlás. A kérdésem nagyon egyszerű: mi a véleménye erről a dologról?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Először is, ami az éghajlat-politika, jobban mondván az „éghajlat-politika terén való fellépés” portfólióját illeti, nagyon fontosnak találom ezt a feladatkört. Ez horizontális feladatkör, az Unió valamennyi politikájába bele kell építeni. Az éghajlat-politika terén való fellépésért felelős biztos feladatkörébe egyértelműen bele fog tartozni a Koppenhágában végzett munka nyomán követése, az abból következő valamennyi, belső és külső fellépéssel együtt.

Ami a jogérvényesüléssel és belügyekkel foglalkozó portfóliót illeti, igen, úgy döntöttem, hogy azt is két területre bontom. Az egyik portfóliót a jogérvényesülésnek és alapvető jogoknak szenteljük, a másikat a belügyeknek. Ez a fajta megosztás egyébként számos olyan tagállamban szokásos, ahol külön igazságügyi és belügyminiszteri tárca létezik.

Természetesen meg kívánom vitatni a pontos meghatározást az érintett biztosokkal, de már most elmondhatom, hogy azt szeretném, ha az igazságügyért és alapvető jogokért felelős biztos különös figyelmet szentelne azon akadályok elhárításának, amelyekbe az európai polgárok ütköznek jogaik gyakorlása során.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! A Verhofstadt úr által megadott irányt szeretném követni, mivel most van alakulóban a Bizottság.

Eléggyé veszélyes pletykákról olvasunk és hallunk. Úgy véli-e, hogy ön, a Bizottság elnöke – megválasztott és jóváhagyott elnökként – alakítja ki és szervezi meg a Bizottságot és határozza meg a biztosok területét, vagy az Unió országai és a nagy országok szabják meg – vagy nem – a pozícióját?

Elfogadhatatlannak tartom – de lehet, hogy tévedek –, amikor azt olvasom a lapokban, hogy Franciaország ezt akarja, az Egyesült Királyság azt akarja, Merkel asszony pedig am azt akarja. Sarkozy úr és Merkel asszony kinevezték önt, többet nem szólhatnak bele, önnek kell kialakítania a Bizottságát!

Így látja-e a Bizottság elnökének szerepét, vagy máshogyan, ami inkább Sarkozy úr és Merkel asszony nézőpontját tükrözi?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Én nagyon egyszerűen látom a dolgokat: be kell tartani mind a Lisszaboni Szerződést, mind az érvényben lévő szerződést a tárgyra vonatkozóan. December 1-jétől a Lisszaboni Szerződés nagyon világosan kijelenti – itt van nálam az angol nyelvű változat, annak is a 17. cikke –, hogy a Bizottság elnöke dönt a Bizottság belső szervezetéről, ily módon a portfóliók kiosztásáról is – és természetesen ezt fogom tenni.

Lássuk világosan, hogy nyomás mindig van, ahogyan azt önök is tudják. Mindannyiunkhoz érkeznek igények. A Bizottság összetételének felelőssége azonban végülis teljes mértékben az én vállamat nyomja, és úgy vélem, hogy ez a Bizottság az Európai Parlamentben is elég határozott támogatást élvez.

Sokat dolgoztam azon, hogy elég szilárd konszenzust érjünk el. Jó hírrel is szolgálhatok (és köszönetemet is kívánom nyilvánítani): a következő Bizottságnak kilenc nő tagja lesz, ami eggyel több az eddiginél. Egy héttel ezelőtt még csak három nőről volt szó. Önök közül sokan segítettek nekem azzal, hogy felhívták a tagállamok figyelmét annak a kérdésnek a fontosságára, hogy több nőt jelöljenek. Ez az eset konkrétan megmutatja, hogy olyan testület megalakítása mellett kötelezem el magam, amely az önök Parlamentjének támogatását élvezheti.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE) . – (FR) Tisztelt Barroso úr! Mivel a Bizottságról és a nőkről beszél, gondolja-e, hogy hosszú távon könnyebbé válna a Bizottság elnökének, ha minden ország két biztost jelölne: egy férfit és egy nőt?

Ily módon kiegyensúlyozott Bizottságot tudna létrehozni, amelyben nem kilenc nő ülne, hanem fele-fele arányban nők és férfiak.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Önnek teljesen igaza van. Nagyon szeretném elérni ezt. A szerződés sajnos nem írja ezt elő.

Egyetértek képviselőtársával, Verhofstadt úrral.

A következő komoly kérdés merül fel: a szerződés nem határozza meg ezt a kötelezettséget. Mint tudják, még nyílt levelet is intéztem a tagállamokhoz, amelyben a segítségüket kértem a nemek egyensúlyának kérdésében. Ideális esetben még kiegyensúlyozottabb Bizottságunk lenne.

Mindenesetre elégedett vagyok a végül kialakult helyzettel, és mindenkinek köszönetet szeretnék mondani, aki a Parlamentben segítséget nyújtott ehhez a feladathoz.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt Barroso úr! Nagyon megköszönöm, hogy ma eljött hozzánk, és hadd kezdjem azzal, hogy úgy tűnik, jobban kellene ösztönöznünk képviselőtársainkat arra, hogy részt vegyenek az önnel folytatott megbeszéléseken, mivel egyes képviselőtársak az önnel való találkozás lehetősége helyett inkább Strasbourg egyéb látóival iránt mutatnak érdeklődést.

A kérdésem az Európai Konzervatívok és Reformerek számára mindig is nagyon fontos lisszaboni stratégia célkitűzéseire vonatkozik. Ez különösen igaz arra, amit nemrég említett, amikor stratégiája részeként mutatta be a közös piac új kezdetét. Valóban úgy gondoljuk, hogy Európának közös piacra van szüksége. A nemrég elfogadott Lisszaboni Szerződés politikai szempontból nagyobb hatáskört ad az európai intézményeknek, és úgy tűnik, hogy bizonyos megosztottság mutatkozik a politikai integráció (ami előre halad) és a gazdasági integráció között. Barroso úr! Nagyon szeretném, ha az új hivatali ideje kezdetétől fogva figyelmet szentelne az új piac kezdetének.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Jó hírem van Kamiński úr számára: a Bizottság itt, Strasbourgban tartott ülésén bizottsági munkadokumentumot hagytunk jóvá, amely konzultációt kezdeményez arról a témáról, amelyet én „Európa 2020”-nak nevezek, és amely a lisszaboni stratégia folytatása, amelyről

természetesen konzultációt kell folytatni mind a Parlamenttel, mind az európai kormányokkal és az emberekkel általában.

A munkadokumentum nagy hangsúlyt fektet a belső piac megerősítésének szükségességére, és még Mario Monti ismert európai személyiséget is megkértem arra, hogy küldjön jelentést arra vonatkozóan, hogy hogyan közelíthetnénk meg a belső piac hiányzó láncszemeit. Remélem, hogy e jelentés első tervezete már márciusban az Európai Tanács elé kerülhet, amelynek spanyol elnöksége egyébként szintén lelkes résztvevő, és sürgősséget tulajdonít e fejleményeknek.

A belső piac fejlesztése az egyik módja annak, hogy új növekedési erőforrásokat találjunk, amelyekkel megfelelhetünk a világ többi részének versenyképessége által támasztott kihívásokra.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) A rendkívüli csúcstalálkozón kellemesnek találtam a nemek egyensúlyát. Elismeréssel kell adóznunk e vívmánynak. Hozzá szeretném tenni továbbá, hogy továbbra is támogatásunkat élvezik, ha fenntartják a nemek egyensúlyát.

Az Európai Unióban két olyan új arccal kell foglalkoznunk, akikről minden oldal azt állítja, hogy fel kell nőniük a szerepükhöz. Ez persze mindig így van. Szó esik a könnyű- és a nehézsúlyúakról is. Én a következőképpen látom a dolgot: a ma könnyűsúlyúnak találtatottból lesz a holnap nehézsúlyúja, és viszont. Sok nehézsúlyú személyből válik másnapra könnyűsúlyú.

Mindamellettt itt van a súlyos gazdasági válság, amellyel meg kell küzdenünk. A társadalmi következmények különösen sok feladatot rónak ránk. Európában emberek tízmillióit érinti a munkanélküliség, a szegénység és a társadalmi kirekesztés. A válság áldozatainak száma az égig nő. A fejlődő világban még ennél is szomorúbbak a következmények.

Tisztelt Barroso úr! Készen áll-e arra, hogy az új Bizottsággal együtt levonja a következtetést a radikális szabadpiaci politikák révén bekövetkezett, helytelen fordulatokból? Készen áll-e arra, hogy sürgősen végrehajtsa azt a politikai fordulatot, ami az embereket a nyereség elé, a társadalmi érdekeket pedig a versenyérdekek elé helyezi?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A frissen bejelentett, új „Európa 2020” stratégiában határozott hangsúlyt kapnak azok társadalmi kérdések, amelyekről éppen most tett említést Bisky úr. Úgy gondolom, hogy a társadalmi kérdések szempontjából sürgető a helyzetünk, különös tekintettel a növekvő munkanélküliségre. A lassú növekedés és a magas munkanélküliség évtizedének kockázata fenyeget, ami súlyos terhet jelenthet a társadalmi modelljeink és életszínvonalunk számára. Ezért vélem úgy, hogy foglalkoznunk kell a társadalmi integrációra vonatkozó kérdésekkel.

Arról is gondoskodnunk kell, hogy az embereink rendelkezzenek a megfelelő készségekkel ahhoz, hogy sikeresek legyenek az új gazdasági modellben. Az Európa 2020 stratégia egyik kiemelt területe tehát az emberek készségekkel való felruházása lesz. Hangsúlyoznunk kell az oktatást és a készségeket, az egész életen át tartó tanulást, a munkavállalók mobilitását, támogatnunk kell a vállalkozó tevékenységet és az önfoglalkoztatást, ugyanakkor küzdenünk kell a kirekesztés és a szegénység ellen. Azt hiszem, hogy nekünk, az Európai Uniónak az a feladatunk, hogy a kirekesztés és a szegénység elleni küzdelem legyen az egyik prioritásunk.

Rolandas Paksas, az EFD képviselőcsoport nevében. – (LT) Tisztelt elnök úr! Még szeptemberben megkerestem önt az Ignalina atomerőmű működésének folytatása ügyében. A válasza azt a benyomást keltette bennem, hogy a Bizottság vagy nincsen tudatában a valós helyzetnek, nem tájékozott, vagy le akarja magáról rázni a parlamenti képviselőket.

Tisztelt elnök úr! Ezért úgy gondolom, hogy tudatában vannak annak, hogy nem épült semmilyen kiegészítő fűtőelem-tároló, és az elhasznált fűtőelemeket a reaktorban fogják tárolni, ily módon rontva a régió nukleáris biztonságát. Ez az első dolog. Másodsorban úgy vélem, hogy ismert önök előtt, hogy az új generátorokat csak három év múlva fogják megépíteni, és Litvánia áramhiánnyal fog küszködni. Ez a második dolog. Harmadsorban úgy vélem, tudatában vannak annak, hogy az általam említett körülmények lehetővé teszik az atomerőmű további működését, és hogy az nem áll készen a bezárásra.

Az a kérdésem, elnök úr, hogy ki vállalja a felelősséget a régió gyengébb nukleáris biztonságáért és az Európai Unió polgárait veszélyeztető, megnövekedett kockázatért?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az Ignalina kérdésre vonatkozóan azt mondhatom, hogy amint tudja, ez az ügy Litvánia csatlakozási szerződéssel áll kapcsolatban. Tiszteletben kell tartanunk azt a csatlakozási szerződést, amelyet valamennyi tagállam – köztük Litvánia is – aláírt.

Most azt csináljuk, hogy a gazdasági szempontokon kívül a biztonsági szempontokat is áttekintjük. Azt hiszem, hogy döntésünk során mindezt figyelembe vesszük, és az ország nukleáris biztonsága érdekében együtt tudunk működni a litván hatóságokkal.

Mellesleg amikor legutóbb találkoztam Medvedyev elnökkel, ismételten kifejtettem a véleményemet Litvánia oroszországi energiával való ellátásáról. Megkérdeztem, miért nem tudunk jobban együttműködni a Barátság kőolajvezeték kérdésében. Tehát aktívan együttműködünk mind litván barátainkkal, mind más, Litvánia energiaellátásának biztonsága szempontjából fontos partnerekkel.

Hans-Peter Martin, (NI) . – (DE) Bizottság tisztelt elnöke! Az Opel gyárak további fennállásának ügye aggodalommal tölti el az európai közvéleményt, és a németországi szövetségi parlamenti választási kampányban is kulcsszerepet játszott. Jóval a választások előtt világos volt már, hogy a Magna által vezetett konzorciumnak való eladásról volt szó, és a Bizottság október 16-ig várt azzal, hogy kétségeinek valamelyes hangot adjon.

Miért vártak a németországi választások végéig? A döntésük nagyon fontos hatást gyakorolt a németországi választások eredményére. Hogyan tudja megcáfolni annak gyanúját, hogy ez politikai megfontolásokból történt, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy ismert a Merkel kancellárral való szoros kapcsolata? Készen áll-e arra, hogy nyilvános vizsgálatnak vesse alá az Opel kérdésre vonatkozó, írásbeli és szóbeli üzenetváltásait, amelyekre a szeptember 27-i németországi szövetségi választásokat megelőzően került sor?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először hadd válaszoljak az utolsó kérdésre: természetesen örömmel a rendelkezésére bocsátom a Merkel kancellárral váltott üzeneteimet. Ez egyáltalán nem okoz problémát.

Erre vonatkozóan a németországi választások előtt két találkozót szerveztünk a General Motors/Opel kérdésében érintett, valamennyi országgal, és tegnapra szerveztük a harmadik találkozót. Ez volt a harmadik, a Bizottság által szervezett miniszteri találkozó az Opel tárgyában, és az első azóta, hogy a General Motors úgy döntött, hogy nem adja el az Opelt.

A Bizottság – elsősorban valamennyi érdekelt azonos tájékoztatását garantálva – továbbra is biztosítja, hogy tiszteletben tartsák a belső piacra és az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat. Nagyon fontos, hogy elkerüljük a tagállamok támogatásért folyó, gyilkos versenyét, ami végül senki hasznát nem szolgálja.

A labda azonban most egyértelműen a GM térfelén van. A Bizottság valójában csak azt követően tudja felmérni, hogy tiszteletben tartják-e a versenyszabályokat, hogy megismerte a GM üzleti tervét, és hogy a tagállamaink esetleg hajlandók állami támogatást nyújtani. Feltételezések alapján nem tehetünk lépéseket. Csak az üzleti tervek láttán jelenthetjük ki, hogy összeegyeztethetők-e a közösségi szabályainkkal vagy nem.

Hans-Peter Martin (NI) . – (DE) Nagyon hálásan köszönöm az ajánlatát, Barroso úr, és örömmel fogok vele élni. A szóbeli megbeszélésekről is természetesen szó van. Biztos vagyok abban, hogy erre vonatkozóan megállapodásra tudunk jutni. A válasza második részében abszolút kulcsfontosságú kérdést említett, nevezetesen azt, hogy nem csak a bérdőmpingért, hanem a támogatásokért is folyik a verseny. Nagyon bölcs lépés volt, hogy tegnapra hívták össze a csúcstalálkozót. Milyen következtetéseket vontak le? A jövőben hogyan küzdhetjük le a támogatásért folyó verseny veszélyét – amint az időről időre tapasztalható a különböző EU-tagállamok között, az európai adófizetők pénzén –, ugyanakkor természetesen beavatkozva a változások gazdasági folyamatába?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Pontosan az állami támogatások szabályainak szigorú végrehajtása révén, és ez az eset – az érdekelt feleken kívül – mindannyiunk számára valóban nagyon érdekes, mert amint azt a kérdése sugallja, ha minden tagállam elkezdene versenyezni a többiekkel abban, hogy ki ad több pénzt egy társaságnak, olyasmi következne be, ami ártana a tagállamoknak, és nem használna sem a fogyasztóknak, sem pedig az adófizetők pénzének.

Azt garantálhatom, hogy a Bizottság szigorú lesz az állami támogatásokra vonatkozó szabályok végrehajtása során, nem azért, mert a piaci versenyszabályokat tekintve fundamentalisták vagyunk, hanem azért, mert véleményünk szerint fontos, hogy szigorú kegyen a közösségi hozzáállás, és hogy egyenlő teret kapjon valamennyi társaság és valamennyi tagállam, legyen akár nagy, akár kicsi, akár módos, akár kevésbé módos. Ez a legjobb módja annak, hogy tisztességesek maradjunk az Unión belül.

A 2009. november 19-i Európai Tanács nyomon követése

Kinga Gál (PPE) . – Tisztelt Barroso úr! Nagy örömmre szolgál kijelentése, miszerint azt szeretné, hogy a Bizottságon belül legyen olyan portfólió, amelyik az alapjogokkal foglalkozik.

Ezzel kapcsolatban további kérdést szeretnék feltenni. Teljes tudatában annak, hogy az EU területén jelentős számú őshonos nemzeti kisebbség és nyelvi kisebbség él – 15 millió ember, a lakosság 10%-a – bele kívánja-e venni az alapvető jogokkal foglalkozó, új biztos portfóliójába e közösségek, e nemzeti és nyelvi kisebbségek kérdését?

Véleményem szerint az EU tovább kellene, hogy finomítsa e közösségekhez való hozzáállását, különösen a Lisszaboni Szerződés és az alapjogi charta hatályba lépését követően.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A válaszom egyszerűen igen. Pontosan az a szándékom, hogy a megkülönböztetés-mentesség kérdéseit – és így természetesen a kisebbségek kérdéseit is – az alapvető jogokért felelős biztos felelősségi körébe rendeljem.

Glenis Willmott (S&D) . – Én is a nemek Bizottságon belüli egyensúlyára vonatkozó kérdést akartam feltenni, így hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy gratuláljak Cathy Ashton kinevezéséhez. Bizonyára egyetértetek velem abban, hogy rendkívüli tehetség. Rendkívül örülök, hogy a főképviselői posztot elsőként brit állampolgár töltheti be, és külön örömmre szolgál, hogy brit nőről van szó. Ez olyasvalami, amit mi, a Szocialisták képviselőcsoportjának nő tagjai már jó ideje szorgalmazunk.

Cathy Ashton volt az Egyesült Királyság parlamentje felsőházának elnöke a Lisszaboni Szerződés keresztülvitelének idején, ami nem csekély tett. Nagyszerű politikai képességekkel rendelkezik, és sok mindent megvalósított, mióta biztosként dolgozik. Az pedig, hogy a „két lábon járó önelégültség” helyett a nyugodt diplomáciai fellépést választotta, olyan megállapodások megkötését garantálta, amelyek esetében mások nem jártak sikerrel, és amelyek a múltban nehéznek bizonyultak. Annyit mondanék Cathy Ashton-nak, hogy nem azért van ott, hogy megállítsa a forgalmat, hanem pont azért, hogy kialakítsa a forgalmi rendszert. Biztos vagyok benne, hogy fantasztikusan fogja tenni a dolgát.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Rendkívüli büszkeséggel tölt el, hogy Catherine Ashtont jelölték a Bizottság első alelnökének és főképviselőnek. Az Európai Tanácsban határozottan támogattam és jóváhagytam ezt a kinevezést. Természetesen mindannyian úgy ismerjük őt, és tudjuk, hogy rendelkezik azzal a politikai tudással és vezetői képességgel, ami ahhoz szükséges, hogy ellássa a főképviselő és a Bizottság alelnökével szemben nagy követelményeket támasztó feladatot.

Mindannyian tudjuk, hogy ez újítás. Időbe telik, mire megtanuljuk, hogyan alkalmazzunk új intézkedéseket annak érdekében, hogy a legjobb eredményeket érjük el az Európai Unió világban betöltött, megnövekedett szerepe tekintetében. Világos, hogy ezt csak az intézmények közötti valódi partnerség révén fogjuk elérni. Ezt fogja szolgálni a kettős pozíció, és határozottan állítom, hogy a Bizottság ajánlata a világban betöltött lehető legjobb szerep.

Természetesen rendkívül örülök annak, hogy Britanniát képviseli – azt hiszem, hogy Britanniának feltétlenül az Európai Unió kebelében kell maradnia –, és hogy nőről van szó, mert mint tudják, határozottan támogatom a nemek egyensúlyát. Tehát mindezen okok miatt – és azért is, mert ő bizottsági kollégám – elképzelhetik, mennyire örültem ennek a döntésnek.

Andrey Kovatchev (PPE) . – (BG) Legelőször is tisztázni szeretnék valamit, Schulz úr! A bolgár miniszterelnök soha nem követelte a Bolgár Szocialista Párt betiltását. És most következik a Barroso úrnak intézett kérdésem. November 19-ét követően világos, hogy a külpolitika mely területei maradnak a Bizottság kompetenciájában, és melyek kerülnek át az Európai Külügyi Szolgálatához, úgymint bővítés, kereskedelem vagy fejlődő országok támogatása?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Igen, a főképviselő egyben a Bizottság alelnöke is lesz, ami nagyszerű lehetőséget ad arra, hogy a külkapcsolatok terén egyesítsük a főképviselő közös kül- és biztonságpolitikai kompetenciáit és a hagyományos közösségi kompetenciákat. Egyszerűbben fogalmazva ugyanaz a személy végzi Javier Solana és Benita Ferrero-Waldner feladatait. Ez a személy a Bizottság alelnökeként és egyben a Külügyek Tanácsának elnökeként végzi a feladatot. Véleményem szerint ilyen szinten rendkívül fontos ez az elképzelés.

Általánosságban elmondható, hogy az állam- vagy kormányfők szintjén – amint az a Lisszaboni Szerződés nagyon világosan megfogalmazza – ezen a szinten és ilyen minőségében a Tanács elnöke képviseli az Európai

Uniót a közös kül- és biztonságpolitikai ügyekben, és a Bizottság képviseli az Európai Uniót minden egyéb külügyben, ahogyan azt a Lisszaboni Szerződés 17. cikke megállapítja.

Derek Vaughan (S&D) . – Tisztelt Barroso úr! Akár kommentálni szeretné a nemrég kiszivárogtatott költségvetési felülvizsgálati anyagot, akár nem, kétségtelenül tudomást fog szerezni arról, hogy az nagy aggodalmat keltett Európa számos térségében. Sőt Rhodri Morgan, Wales első minisztere nemrég írt önnek, hogy aggodalmainak hangot adjon.

Ennek fényében megkérdezhetem, hogy elő fognak-e terjeszteni olyan új javaslatokat, amelyek biztosítják, hogy Európa valamennyi térsége hozzáférhessen a strukturális alapokhoz 2013 után? És ha szándékukban áll ilyen javaslatokat előterjeszteni, az a jelenlegi Bizottság vagy az újonnan kinevezett Bizottság hivatali ideje alatt történik-e?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elmondhatom, hogy olvastam Wales első miniszterének levelét, de soha nem láttam az említett dokumentumot.

Van néhány munkadokumentum a Bizottságnál, amelyet a különböző szolgálatai állítottak össze, de azok nem tükrözik a Bizottság nézeteit. Kizárólag a biztosok testületének állásfoglalásai kötelező érvényűek a Bizottságra nézve. Az előkészítő munka szakaszában vagyunk. Elmondhatom önnek, hogy én személyesen rendkívül elkötelezetten állok a társadalmi, gazdasági és területi kohézió mellett, és hogy a regionális politika a következő Bizottság egyik kiemelt témája lesz.

Ami a költségvetés felülvizsgálatát illeti, a Parlamenttel összhangban – a költségvetési bizottság elnökeként – úgy döntöttem, hogy a költségvetés felülvizsgálatát egy későbbi időpontban terjesztjük elő. Először az Európa 2020 stratégia körvonalairól kellene megállapodnunk, és azt követően az új Bizottság előterjeszti a költségvetés felülvizsgálatát, hogy az új kollégium teljes meghatalmazással tudjon a javaslaton dolgozni, annak érdekében, hogy önökkel szorosan együtt tudjon működni a jövőbeli pénzügyi kilátásokkal kapcsolatban.

Sarah Ludford (ALDE) . – Chris Patten említette, hogy a balkáni államokkal kapcsolatban az a veszély fenyeget minket, hogy úgy tesznek, mintha reformokat hajtanának végre, az EU pedig úgy tesz, mintha hinne nekik.

Úgy tűnik, hogy ez történik Boszniában, ami riasztó gyorsasággal halad a működésképtelenség, ha nem az összeomlás felé. Boszniában úgy tekintenek a nemzetközi közösségre és az EU-ra, mint akik nem ragaszkodnak a reformokhoz, és nem állnak ki Milorad Dodik, a Republika Srpska vezetője mellett. Ez aláássa a főképviseleti tisztséget, és csorbítja a nemzetközi közösség tekintélyét.

Hogyan reagálna arra a vádra, miszerint az EU olyan menetrendet követ a nyugat-balkáni országokban, ami a belgrádi és Bagna Luca-i szerbek javát szolgálja – a bosnyákok pedig ennek vesztesei?

Arra fogja-e ösztönözni Cathy Ashton új főképviselet és a Bizottság alelnökét (ha már megerősítették kinevezését), hogy abszolút elsőbbséget biztosítson Bosznia ügyének? Hogyan fogja biztosítani, hogy az EU különmegbízottjának valódi súlya és egyértelmű mandátuma legyen, és az EU egységes támogatását élvezze?

Elnök. – Valami nagyon komoly dologról szeretnék említést tenni. A Tanács legutóbbi, 2009. november 19-i ülésének eredményéről beszélünk. Tudom, hogy szinte bármiről szó lehetett volna, bármi történhetett volna a Tanács ülésén, de ez valószínűleg nem volt a legutóbbi tanácsi ülés témája, úgyhogy kérem, ne térjen el a témától.

Sarah Ludford (ALDE) . – Cathy Ashton főképviselet felől kérdeztem, akit a múlt héten neveztek ki. Ez határozottan az „Európai Tanács nyomán követése”.

Elnök. – Rendben van, ha Barroso elnök úr válaszolni kíván erre, de hadd kérjem meg önöket, kollégáimat, hogy ne térjünk el a nagyon világosan meghatározott témánktól.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is hadd mondjam el önnek, hogy maradéktalanul osztom a boszniai helyzet miatt kifejezett aggodalmakat. Valójában rendkívül nehézé válik ez az ügy. Erről a boszniai hatóságokkal és valamennyi európai és Európán kívüli érintettel folytatunk megbeszéléseket.

A válaszom természetesen igen. Remélem, hogy Cathy Ashton a bővítésért felelős biztossal együtt nagy figyelmet fog szentelni a kérdésnek, mert Bosznia – mint tudják – az Európai Unió potenciális bővítési területén található. Minden bizonnyal meg kell tennünk mindent annak érdekében, hogy megbizonyosodjunk

a felől, hogy az ország képes megállni a saját lábán, és képes létezését teljes jogú államként, demokratikus államként megszilárdítani, aminek nyomán törekedhet arra, hogy egy napon az Uniónkhoz csatlakozzon.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) . – (DE) Éppen most szolt arról, hogy hogyan nyitotta meg a konzultációkat a Lisszaboni Szerződést követő folyamatról, amellyel az új Bizottság fog foglalkozni együttesen.

Sokaknak bosszúságot okoz, hogy a konzultációs folyamat ilyen sokat késett. Egyesek komolyan tartanak attól, hogy az nem más, mint formalitás, és hogy a konzultációk eredményei semmilyen komoly hatást nem gyakorolnak a Lisszaboni Szerződést követő folyamatra.

Mit javasol arra, hogy hogyan lehet e folyamatba és a bizottsági dokumentumokba bevonni valamennyi érdekeltet és a konzultációs folyamat alapvető elemzését? Mely biztosokat kívánja Ön megbízni azzal a feladattal, hogy biztosítsa ennek megtörténtét, és mi az ön személyes felelőssége erre vonatkozóan?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az én felelősségem a Bizottság és a stratégia általános koordinálása, de több biztosal is együtt fogok dolgozni, mert mint tudják, az Európa 2020 stratégia annak jellegénél fogva több területet átfogó stratégia: a gazdasági versenyképességtől a fenntarthatóságig – azaz a környezetvédelemig – terjedő, igen fontos ágazatokat fed le, valamint társadalmi integrációs szempontokkal is foglalkozik. Tehát a kompetenciák széles körét fogja át.

Ami a késedelmet illeti, igaza van: van valamennyi késedelem. Ez sajnos annak tudható be, hogy az Európai Tanács nem hozta meg korábban döntését, aminek eredményeképpen még nem jöhetett létre a Bizottság.

Így ma kezdjük a munkadokumentum összeállítását, hogy minden készen álljon a márciusban tartandó, tavaszi Európai Tanácsra, mert már mostanra meg kellett volna, hogy alakuljon az új Bizottság, és erre nem került még sor. Remélem, hogy január végéig megalakul.

Egyébként egy másik hírt is meg szeretnék önökkel osztani: éppen ma kaptam meg a 27 biztosjelölt végleges névsorát. Pontosan a mai nap. Ezért vagyunk kicsit elmaradva, mindazonáltal úgy vélem, hogy a konzultációs időszakot a lehető legjobban ki kell használnunk arra, hogy komoly tanácskozást folytassunk az Európa 2020 stratégia jövőjéről.

Isabelle Durant (Verts/ALE) . – (FR) Tisztelt Barroso úr! Visszatérnék a kollégám által előbb feltett kérdéshez. Rendkívül szoros menetrendet szab nekünk. Hogyan határozhatunk meg három hónap alatt egy 2020-ig szóló stratégiát? Az egész Európai Unió számára kell meghatároznunk társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi ügyekre vonatkozó stratégiát, erre pedig három hónap és a ma kezdődő konzultációs időszak áll rendelkezésünkre.

Ezért fel szeretném hívni a figyelmét, Barroso úr, arra a tényre, hogy véleményem szerint meg kellene várnunk, amíg maga a Bizottság megalakul, hogy nekik tehessük fel kérdéseinket, de legfőképp időt kellene szakítanunk egy valódi projekt létrehozására. Egy európai uniós projektet lehetetlen három hónap alatt kidolgozni.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Osztom az ügy miatt érzett aggodalmát. Ezért is döntöttünk úgy, hogy most csináljuk meg, és nem hagyjuk későbbre. Így önöknek is több idejük lesz. Ha megvárjuk, amíg hivatalba lép az új Bizottság, valószínűleg január végéig kell várniuk, tehát már most lépünk. A részleteket ma hozzuk nyilvánosságra az interneten, de az is lehet, hogy már ott olvashatók. Remélem, hogy önök is az ügy elkötelezettjei. Én készen állok.

Az Európai Tanács tavaszi ülése mindenesetre a folyamat elejét jelenti, és nem a végét. A Tanács soros elnöksége azonban – mint tudják, a Lisszaboni Szerződés megtartja ezt a rendszert –, a spanyol elnökség felszólított minket, hogy állítsunk össze egy vitaalapként szolgáló, kiinduló anyagot. Ezért akartam feltétlenül előterjeszteni azt most. Minden tőlem telhetőt megteszek annak biztosítása érdekében, hogy a kérdésben érintettek valamennyien részt vehessenek a munkában, és hozzájárulhassanak az önök által is rendkívül fontosnak tartott stratégia felülvizsgálatához.

Ryszard Czarnecki (ECR) . – (PL) Tisztelt Barroso úr! Az Európai Unió fő tisztségviselői pozícióit tekintve a régi EU és az új EU közötti mérkőzés eredménye 3:0 a régi EU javára. 2010. január 1-jétől – amikor új elnöke lesz az Európai Parlamentnek – az Európai Unió élén nem lesz senki, aki a 12 új tagállamot képviselné. Hogyan védené meg ezt a döntést?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is a Tanács elnöke és a főképviselő nem Európa egy részét, hanem Európa egészét képviseli.

Hadd mondjam el, hogy Herman Van Rompuy jelölésének is rendkívül örültem. Amikor Reinfeldt miniszterelnök előterjesztette a nevét, egyértelmű volt, hogy ez az a név, amiben az asztal körül mindenki meg tud egyezni. Az a tény pedig, hogy Belgiumból érkezik – ösztönzőleg támogatva a közösségi módszert, és ösztönösen Európa pártján állva – Belgium számára is elismerést jelent.

Az új tagállamok jelentőségére vonatkozóan elmondottakat figyelembe véve úgy vélem, hogy önök is megmutatták az új tagállamok fontosságát azzal, hogy Buzek urat választották meg az Európai Parlament elnökének, aki az egyik új tagállamból jön, és aki igen sokat tett Európa újraegyesítéséért.

Tehát a jelen pozícióinkban nem egyetlen országot vagy egyetlen régiót képviselünk, hanem egész Európát képviseljük.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Tisztelt elnök úr! A Tanács a múlt héten szerzett tudomást az intézmények 2010. évi költségvetéséről szóló megállapodásáról. A Koppenhágában meghozott döntések következményei nem képezhetik e megállapodás vagy kötelezettségvállalás részét. Inkább költségvetés-módosítás tárgyát kellene képezniük.

Nagyon egyszerű kérdést szeretnék feltenni önnek: figyelembe véve azt, hogy az adott költségvetésre vonatkozóan milyen nehézségeket okozott a gazdaságélénkítési terv második részletének finanszírozása, honnan remél pénzeszközöket a Bizottság az éghajlatváltozás elleni küzdelem első évének finanszírozására, ami legalább 2 milliárd euróba fog kerülni? Mi több, ez az összeg évről évre nőni fog, tehát az elnök úr szerint honnan teremthető elő ez a pénz?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Tisztelt Portas úr! Köszönöm kérdését. Való igaz, hogy rendkívül nehéz volt meggyőzni a Parlamentet arról, hogy hagyja jóvá az energiahatékonysággal, az energiabiztonsággal és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos, egyes fellépésekre vonatkozó költségvetést, és rendkívül örülök annak, hogy sikerrel jártunk. Mindenkinek megköszönöm, aki lehetővé tette e költségvetés jóváhagyását.

Amennyiben reményeim szerint egyezsége jutunk Koppenhágában, azt követően azon kell dolgoznunk, hogy megszerezzük a megállapodás költségvetésen belüli végrehajtásához szükséges alapokat.

Még nem tartunk ott, de teljesen biztos vagyok abban, hogy ha a tagállamok megállapodásra jutottak a fejlődő országok számára szükséges enyhítő fellépések jövőbeli finanszírozásáról, meg kell állapodniuk azokról az alapokról is, amelyeket e célkitűzés megvalósítása érdekében kell rendelkezésre bocsátanunk.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Tisztelt Barroso úr! Ashton asszony és Van Rompuy úr kinevezése és maga a Lisszaboni Szerződés is változásokat fog hozni a Bizottság munkavégzésének módjában. Egyes változásokat a Lisszaboni Szerződés állapít meg, más változások viszont pontatlanok és tisztázatlanok, azokat bizonyos gyakorlatok és döntések fogják kialakítani. Azt szeretném kérdezni, milyen változásokat vár az Európai Bizottság munkájában és funkciójában a közeljövőben és az elkövetkezendő néhány évben? Ez a pillanat megfelelne a változtatások bevezetésére, és amint már említettem, jelenleg vannak olyan lehetőségek, amelyeket nem határoz meg teljes mértékben a Lisszaboni Szerződés. Egyes biztosok kinevezéséről beszélt. Én politikákról és fellépésekről beszélek, amelyek nem korlátozódnak az új biztosok kinevezésére és a funkcióik kiosztására.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Egyetértek azzal az általános nézetével, miszerint az intézmények is szerepet játszanak a gyakorlati kialakításukban. Ezért örültem Cathy Ashton és Herman Van Rompuy kinevezésének, mert tudom, hogy mindketten a valódi európai szellem és a közösségi ügyek elkötelezett hívei.

Ami a gyakorlati dolgokat illeti, az Európai Tanács döntésének értelmében Cathy Ashton lesz december 1-jétől a főképviseelő és a Bizottság alelnöke. Bizottsági alelnöki minőségében ugyanezen a napon kapja meg a külkapcsolatok portfólióját. A Bizottság alelnökeként a Parlamentnek tartozik beszámolóval, és a Parlament jól tudja, hogy Cathy Ashton mennyire elkötelezett a parlamenti demokrácia iránt. Tudom, hogy a lehető leghamarabb találkozni akar a külügyi bizottsággal, hogy a megfelelő alapokra helyezhesse új szerepkörét.

Ami a legközelebbi kollégiumot illeti, a többi biztosjelölt mellett Catherine Ashton meghallgatására is sor kerül, és a következő kollégium alkalmával fognak együttesen szavazni a jelöltekről.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Tisztelt elnök úr! Tisztelt biztos úr! A múlt heti ülésre hivatkozva meg szeretném kérdezni, hogy elégedett-e azzal a kiválasztási eljárással, amellyel két fontos poszt betöltésére került sor, vagy

ön is egyetért-e azzal, hogy az Unió bizonyos döntéshozatali eljárásai még mindig jócskán híján vannak az átláthatóságnak és demokráciának?

Meg szeretném kérdezni, hogy az alkalmazott kiválasztási módszer – amelynek során égből pottyant jelöltek jelentek meg – az EU hatáskörének megerősítésére szolgált-e, és növelte-e az EU döntéshozatalába vetett bizalmat? A nagy képviselőcsoportoknak komolyan át kellene-e, hogy gondolják, milyen jelölteket állítanak a jövőben a vezető pozíciókra, és hogy valamilyen módon felülvizsgálható-e és javítható-e a kiválasztási eljárás, és kinek kellene azt végrehajtani? Ez alighanem az Európai Parlament és az EP-képviselők feladata lesz. Finnországnak ezúttal magasan képzett jelöltjei vannak, és ennek örülhetünk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is, mint ahogy azt tudják, a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit maradéktalanul betartottuk, és természetesen támogatom a szerződések végrehajtását. Az Európai Unióban tiszteletben kell tartanunk a jogállamiságot.

Ami a kiválasztott személyeket illeti, őszintén hiszem, hogy tisztelnünk kell őket, mert van Rompuy miniszter úr Belgium miniszterelnöke, Lady Ashton pedig a Bizottság tagja. Úgy vélem tehát, hogy rendelkeznek a feladataik elvégzéséhez szükséges képességekkel.

Ami az intézményeket illeti, fontos megjegyezni, hogy a Tanács elnökét az állam- vagy kormányfők jelölik ki. Nem olyan választásról van szó, mint Franciaország vagy Portugália elnökének megválasztása esetében. Az Európai Tanács elnökéről van szó, és ezt az elnököt az állam- vagy kormányfők jelölik ki. Ez eltér a Bizottság elnökének esetétől, akit az állam- vagy kormányfők jelöltek, és az önök Parlamentje választott meg. Tehát a különböző intézmények esetében különböző logikát kell követnünk.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Tisztelt elnök úr! Tisztelt Barroso úr! E napirendi pont során sokat vitáztunk a Bizottság összetételéről, és a biztosoknak kiosztandó portfóliókról. Az egyik dolog az, hogy mi, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportban ülők igencsak aggódunk amiatt, hogy milyen portfóliót kap az éghajlat-politikáért felelős új biztos, mivel rendkívül fontos eldöntenünk, hogy üres fecsegésről van-e szó, vagy olyan biztosunk lesz, aki valóban változást tud elérni, ha az éghajlatváltozásról van szó – és ugyanakkor megőrzi Európa versenyképességét.

Ezért meg szeretném kérdezni, hogy mit tesz és mit fog tenni a Bizottság elnöke annak biztosítása érdekében, hogy az éghajlat-politikáért felelős biztosnak olyan súlya legyen, amilyen a Bizottság elnöke szerint kellene, hogy legyen. Ezzel kapcsolatosan két kérdésem van: az éghajlat-politikáért felelős biztos lesz-e felelős az energiaügyekért, és az éghajlat-politikáért felelős biztosnak lesz-e saját igazgatósága?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is úgy vélem, hogy úgy méltányos, ha üdvözljük azt a tényt, hogy lesz éghajlat-politikáért felelős biztosunk. Eddig nem létezett ilyen pozíció. Pontosan azért döntöttem úgy, és azért jelentettem be a Parlamentnek az éghajlat-politikáért felelős biztosi poszt létrehozását, mert sok a tennivaló ezen a területen, és az ön szavával élvezni kívánok helyezni erre a funkcióra. Ennek a biztosnak számos feladata lesz. Össze kell fognia az éghajlat-politikát, mert az éghajlat-politika az energiaüggyön kívül a környezetvédelemhez, a kutatáshoz, a mezőgazdasághoz és az iparhoz is kapcsolódik. Tehát nagyon fontos koordináló szerepe van mind az EU-n belül, mind azon kívül.

Elég világos, hogy a koppenhágai csúcs nem zárja le a folyamatot. Remélem, hogy működő megállapodást kötünk Koppenhágában, de azt követően is sok dolgunk lesz, a fő partnereinkkel való együttműködést is beleértve.

Az éghajlat-politikáért felelős biztos tehát nagyon fontos szerepet tölt be mind az EU-n belül, mind azon kívül, és eleget kell, hogy tegyen az Európai Unió határozott éghajlat-politikáját illető elvárásainknak.

John Bufton (EFD). – Tisztelt Barroso úr! Herman van Rompuy elnökké való kinevezését követően számos feltevés látott napvilágot arra vonatkozóan, hogy bevezetésre kerülnek-e közvetlen EU-adók. Mondja meg őszintén, hogy így lesz-e, és hogyan kívánják kivetni ezeket az adókat?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is nem látom, mi az összefüggés az adók és Herman Van Rompuy között, mivel nem a Tanács tesz javaslatot az adókra. Ez a Bizottság kompetenciája.

A következő a válaszom: először is, mindig őszintén válaszolok, nem szükséges őszinte választ kérnie tőlem. Másodszor, az Európai Unió valamennyi adóügyi kérdését szándékomban áll megvizsgálni. Meg kell vizsgálnunk ezt a kérdést. Meg kell vizsgálnunk az Európai Unió saját erőforrásait. Ezt megígértük a Parlamentnek. Az a program, amivel engem megválasztottak, a lehetséges saját erőforrások vizsgálatára vonatkozott, és ezt tartalmazza az Európai Parlament által jóváhagyott program.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) A Bizottság rendkívül kritikátlan módon folytatja a csatlakozási tárgyalásokat Törökországgal. Ezalatt kevésbé veszi figyelembe a tagállamok és azok lakosainak hangulatát. Azzal, hogy Van Rompuy urat választották meg az Európai Tanács elnökének, olyan személyt választottak meg, aki egyértelműen ellenzi Törökország csatlakozását, és most őt idézem: „Törökország nem Európa része, és soha nem is lesz az. Az Európában érvényes egyetemes értékek, amelyek a kereszténység alapvető értékei is, súlyukat vesztenék egy olyan nagy iszlám ország csatlakozásával, mint amilyen Törökország.”

Következésképpen megkérdezem, mi a Bizottság álláspontja erre az egyértelmű kijelentésre vonatkozóan? Mi több, ha a nyilvánosság erre vonatkozó aggodalmait nem is veszik komolyan, komolyan veszi legalább az Európai Tanács elnökének hasonló aggodalmait?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A Bizottság figyelembe veszi a tagállamok álláspontját, és a tagállamok egyhangúlag úgy döntöttek, hogy tárgyalásokba bocsátkoznak Törökországgal. Mi eleget teszünk annak a megbízásnak, amit arra vonatkozóan kaptunk a tagállamoktól, hogy a nevükben tárgyalásokat folytassunk Törökországgal és más tagjelölt országokkal.

Fontos tudnunk, hogy ez a tagállamok egyhangú döntése volt. Nem a Bizottság találta ezt ki. A tagállamok egyhangúan döntöttek úgy, hogy Törökországgal és más tagjelölt országokkal tárgyalásokat folytassanak csatlakozásuk lehetőségéről.

Teljesen világos, hogy Törökország nem áll készen a csatlakozásra – mi sem állunk készen arra, hogy tagságot adjunk neki –, de folytatnunk kell a jóhiszemű tárgyalásokat valamennyi tagjelölt országgal.

Ami Van Rompuy úr megjegyzéseit illeti, általában nem szoktam kommentálni a megjegyzéseket. A Tanács elnökeként egyértelműen kijelentette, hogy tiszteletben tartja a tagállamoktól kapott megbízatást.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE) . – (ES) Tisztelt elnök úr! Két fogalomról, nevezetesen az egyeztetésről és a rugalmasságról fogok szólni.

A Tanácsban tárgyalt valamennyi ügy esetében felmerült egy probléma. Az elmúlt években rendkívül hiányos volt a Bizottságon belüli főigazgatóságok közötti egyeztetés. Az éghajlat-politikával gyakran foglalkoztak a Kutatási Főigazgatóság tudományos ismereteinek igénybe vétele nélkül. A földhasználatot sem kapcsolták hozzá például, pedig az összefüggésben áll az éghajlatváltozással.

Az első kérdésem így hangzik: készen áll-e arra, hogy oly módon szervezze meg és erősítse meg a belső egyeztetést, hogy amikor kinevezzük biztosainkat, biztosak lehetünk abban, hogy garantált az egyeztetés?

A második kérdésem arra a tényre vonatkozik, hogy versenyképességről, gazdasági válságról van szó. A Bizottság is készen áll-e arra, hogy rugalmasabban álljon hozzá egyes kérdésekhez, úgymint a REACH és annak megvalósítása, ami rendkívüli kárt fog okozni versenyképességünknek? Készen áll-e arra, hogy rugalmasabb legyen?

Az egységesség politikájára vonatkozó utolsó gondolatom az, hogy nem beszélhetünk gazdaságról és gazdaságélénkítésről anélkül, hogy megnyitnánk az energiapiacainkat. Vannak olyan országok, amelyek nem rendelkeznek energiapiaccal, mint például Spanyolország a gáz esetében. Ez azt jelenti, hogy az árak emelkednek, és lehetetlenné válik a fejlődés.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni a Bizottságon belüli egyeztetés javítása érdekében, de el kell mondanom, hogy véleményem szerint eddig is megfelelő volt az egyeztetés. Ezt az is bizonyítja, hogy a Bizottság mindig konszenzus alapján hozta meg döntéseit.

Teljesen természetes, hogy ha a különböző biztosokkal beszélünk, azt tapasztaljuk, hogy mindegyikük a legsürgetőbb ügyének próbál prioritást szerezni. Nem meglepő, hogy a környezetvédelmi biztos nagyobb érdeklődést tanúsít a környezetvédelmi ügyeknek, mint az iparügyi biztos, aki viszont az ipari fejlődéssel kapcsolatos kérdések iránt mutat fokozottabb érdeklődést. Egy dolog számít azonban: a kollégium döntése, és erre vonatkozóan hatékony az egyeztetés.

Továbbá fejlett környezetvédelmi politikát akarunk kidolgozni, ugyanakkor biztosítani akarjuk a vállalkozásaink versenyképességét is. Úgy vélem, hogy a Bizottság által előterjesztett javaslatok biztosítják, hogy még akkor is megfelelő megoldásokat találunk, ha más országok nem is osztják lelkes ambícióinkat környezetvédelmi kérdésekben. Nem kívánjuk kiszervezni az európai munkahelyeket olyan országokba, ahol a környezetvédelmi követelmények nincsenek az EU követelményeinek szintjén.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Tisztelt elnök úr! Tisztelt Barroso úr! Szeretném, ha világosan kifejtene álláspontját a következő Bizottság összetételéhez kapcsolódó két kérdésben.

Először is azt hallottam öntől a tisztelt Házban, hogy a jogérvényesüléssel és belügyekkel foglalkozó portfóliót két külön portfólióra tervezi osztani: alapvető jogok és jogérvényesülés, valamint a biztonsági és bevándorlási portfólióra. Ma délután azonban egy alapvető jogi és jogérvényesülési, valamint egy belügyi portfólióról beszélt, ami véleményem szerint sokkal jobb kombináció, mert azt jelenti, hogy a bevándorlásra többé nem tekintünk úgy, mint ami veszélyezteti a biztonságot, vagy a biztonság szempontjából jelentéktelenebb dolognak tartjuk. Véleményem szerint nemcsak hogy helytelen, de veszélyes is, ha ily módon foglalkozunk a bevándorlással.

Tudni szeretném, hogy ezt a hozzáállást fogják-e magukénak vallani, és hogy az érinteni fogja-e a főigazgatóságok struktúráját – a jelenlegi Bel- és Igazságügyi Főigazgatóság struktúráját. Azt is hallani szeretném, hogy kötelezettséget vállal arra a jogalkotási programra vonatkozóan, amelyet a Stockholmi Program fog végrehajtani a jogérvényesülés, a biztonság és a szabadság területén. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével a Parlament a kezdetektől fogva szilárd lesz, és határozott elkötelezettséget akarok öntől hallani arra vonatkozóan, hogy a tisztelt Házat bevonja a Stockholmi Programból eredő jogalkotási program kidolgozásába.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Tisztelt López Aguilar úr! A második kérdésére válaszolva igen, határozottan és szorosan be kívánjuk vonni a Parlamentet, és ezért lesz ez – az akkorra már biztosan megalakuló – Bizottság következő ülésének egyik prioritása, nem kevésbé azért, mert a Parlamentnek ez ügyben nagyobb döntéshozói hatásköre lesz.

Ami a portfólió kérdését illeti, a következőt szeretném mondani: lesz egy jogérvényesülésért és alapvető jogokért felelős biztos és egy uniós belügyekért felelős biztos.

A bevándorlási ügyek részben biztonsági ügyek. A Frontex Ügynökség például az uniós belügyekért felelős biztos hatáskörében marad. Nincsen értelme más biztos feladatkörébe helyezni. Az integrációs ügyekre vonatkozóan az az elképzelésem, hogy a szociális ügyekért felelős biztos hatáskörébe helyezem.

López Aguilar úrhoz hasonlóan én is úgy vélem, hogy a bevándorlásra nem tekinthetünk kizárólag a biztonság szempontjából. Másik szempont az illegális bevándorlás és a csempészhálózatok elleni küzdelem. Ez a Frontex feladata. Az ezekért az ügyekért felelős biztos hatáskörébe kell, hogy tartozzon. Az integrációra vonatkozó bevándorlási ügyeket azonban a szociális ügyekért felelős biztos hatáskörébe rendelem, mivel ezek társadalmi integrációs ügyek.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Az Európai Tanács reményét fejezte ki az iránt, hogy lehetőség szerint április végéig megállapodás születik az Európai Külügyi Szolgálat felépítéséről. A Bizottságnak jóvá kell hagynia ezeket a javaslatokat, és meg szeretném kérdezni öntől, Barroso úr, hogy a Bizottság e javaslatok jóváhagyását megelőzően előterjeszt-e megfelelő javaslatokat, és tárgyalásra bocsátja-e azokat, különös tekintettel a több évre szóló pénzügyi tervezés kiigazítására, az intézményközi költségvetési megállapodás kiigazítására és – ahol a külpolitikai programok feladatkörének átadására kerül sor – e programok kiigazítására és újratárgyalására, amely programokra már természetesen az együttdöntési eljárás vonatkozik. Ez azért szükséges, mert ha nem születik rendelet az általam említett ügyekre vonatkozóan, az Európai Külügyi Szolgálat torzó marad, amely nem rendelkezik a szükséges költségvetési feltételekkel és a tartalom meghatározásához szükséges lehetőségekkel. Hogyan fogja a Bizottság a Parlamenttel együtt elvégezni ezt a feladatot az elkövetkező hónapok során?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Köszönöm Böge úr kérdését. Tudom, hogy milyen elkötelezetten áll a költségvetési szabályok és a Parlament kompetenciája mellett.

A válaszom igen, természetesen megfelelő időben elő fogunk állni a javaslatokkal, amelyekre vonatkozóan a Parlament elfogadja a szükséges kiigazításokat annak érdekében, hogy az új szervezet, az Európai Külügyi Szolgálat megkapja a fellépési megvalósításához szükséges eszközöket, a költségvetési eszközöket.

Amint az már korábban elmondtam, azt akarjuk, hogy ez legyen a Lisszaboni Szerződés egyik sikertörténete. Véleményem szerint nagyon fontos újításról van szó, és természetesen az Ashton alelnök főképviselői minőségben tett javaslata alapján fogunk az ügyön dolgozni, a Parlamenttel együtt.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt Barroso úr! Szeretném tájékoztatni, hogy néhány napon belül sor kerül a Palesztin Szolidaritás Nemzetközi Napjára.

Az összetört, gyarmatosított, megsebzett és meggyilkolt palesztin lakosság helyzete nem maradhat változatlan.

Mi, európaiak, akik magunkénak valljuk a szolidaritás és testvériség értékeit, felelősséggel tartozunk azért, hogy gyorsan, még az előtt megoldást találjunk erre a helyzetre, hogy az vérfürdőbe torkollna.

Az izraeli kormány erőltetett menetben folytatja a gyarmatosítást, és mindezt azt követően, hogy ez év elején háborús bűnöket követett el. A jelképek és a könnyek már nem elegendők. Ma a palesztin állam elismerése – és főleg létezése – jelenti az egyetlen megoldást az izraeli kormány gyilkos politikájának megállítására.

A palesztin népnek más népekhez hasonlóan jogában áll, hogy az elvárásainak megfelelő, méltóságteljes életet éljenek.

A Bizottság elnökeként és Ashton asszonnyal együtt tesz-e lépéseket ez irányban, és ha igen, hogyan?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Először is csatlakozni kívánok a palesztin néppel való szolidaritásra vonatkozó megjegyzéseihez. A palesztin nép valóban szenved attól, hogy önrendelkezési jogai csorbulnak.

A nekem intézett konkrét kérdésre vonatkozóan azt válaszolhatom, hogy a tagállamok felelőssége arról dönteni, hogy elismernek-e egy másik államot, vagy nem.

A mi álláspontunk – amely álláspontot mindig is magáénak vallott a Bizottság – a két állam egymás mellett létezését támogatja: Izrael Állam jogát arra, hogy szabadon és a biztonságának fenyegetése nélkül létezzen, és ezzel párhuzamosan a palesztin nép jogát a saját állam kiépítésére.

Azt akarjuk, hogy e két állam egymás mellett létezése új helyzetet hozhasson létre nemcsak az izraeli és a palesztin nép számára, hanem az egész térség számára is, mivel valóban rendkívül súlyos az ottani helyzet. Nemcsak a palesztin nép reményeit ássa alá, hanem a térség és a világ békéjét is.

Elnök. – A Bizottság tisztelt elnöke, köszönöm! Sokkal többet végeztünk, mint legutóbb, egy hónappal ezelőtt. Azt is nagyon köszönöm, hogy tökéletesen betartotta a rendelkezésre álló időt. Megértjük, hogy nem mindig könnyű egy percben válaszolni a néha bonyolult kérdésekre.

Azt hiszem, nagyon sokat segít, ha a két intézményben ülők megértik egymást. Ez igen felelősségteljes dolog, és nagyon fontos jelzést ad polgárainknak arra vonatkozóan, hogy a két intézmény meg tudja vitatni az ügyeket, és kommunikálni tud egymással.

Viszontlátásra egy hónap múlva, a kérdések óráján.

(Taps)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

9. A szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségére vonatkozó többéves program (2010-2014) (Stockholmi Program) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségére vonatkozó többéves programról (2010-2014) (Stockholmi Program).

Beatrice Ask, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, bizottsági elnök urak, tisztelt képviselők! December 10-11-i ülésén az Európai Tanács elfogad egy új, öt évre szóló programot a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségére vonatkozóan. A program célja, hogy felváltsa a 2004 óta érvényben lévő Hágai Programot. Az új programot hosszú előkészületi folyamat előzte meg, amelyet több mint két éve indítottak el a jövőbeli képviselőcsoportok.

A program alapját a Bizottság közleménye képezi számos véleménnyel együtt, amelyeket a nemzeti parlamentek, a civil társadalom és különböző uniós szervek és ügynökségek terjesztettek elő a folyamat során. A program természetesen az uniós tagállamokkal és az Európai Parlamenttel fenntartott intenzív kapcsolat és a velük folytatott részletes tárgyalások eredménye is egyben. Fontos szerepet játszik az Európai Parlament hozzáállása a jövőbeli együttműködéshez, különösen annak tekintetében, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződés eredményeképpen nagyobb szerepet kap.

A korábbi Tamperei és Hágai Program alapján az Unió jelentős előrelépéseket tett a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségét illetően. Európa azonban továbbra is olyan kihívások előtt áll, amelyeket európai szinten közösen kell leküzdenünk. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése új lehetőségeket nyújt majd erre, ennél fogva az új többéves munkaprogram – a Stockholmi Program – a Lisszaboni Szerződés nyújtotta új lehetőségekre épül.

A Stockholmi Program jövőképe egy biztonságosabb és nyitottabb Európa, amelyben az egyének jogai védelmet élveznek. A polgárok, az egyének igényei a korábbinál jóval kézzelfoghatóbb módon képezik az e téren megvalósuló jövőbeli együttműködés alapját. A polgárok érdekében dolgozunk, és érezniük kell, hogy a jövőbeli uniós együttműködés lényeges a számukra. Ezért annak valós problémákon kell alapulnia, lényegbevágó kérdéseket kell feltennie és olyan konkrét intézkedésekre kell összpontosítania, amelyek hozzáadott értékkel gazdagítják az emberek mindennapi életét.

Az e téren megvalósuló jövőbeli együttműködésnek a biztonságos Európa megteremtését, illetve az egyének jogainak védelmét szolgáló intézkedések közötti jobb egyensúlyon is kell alapulnia.

A polgárok szemszögéből nézve fontos a bűnözés elleni küzdelem. A polgárok azt várják az uniós együttműködéstől, hogy megkönnyítse a határokon átnyúló bűnözés megelőzését, de elvárják a szabadságot és a jog érvényesülését is. Amint korábban hangsúlyoztam az Európai Parlamentnek, a fokozott biztonságot, illetve a jogbiztonság és az egyének jogainak biztosítását szolgáló intézkedések együtt járnak, és természetesen ez lehetséges.

A határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelem terén jelentős kihívásokkal kell szembenézni. A kábítószer-kereskedelem, az emberkereskedelem és a terrorizmus valóság a kontinensünkön, ugyanakkor például az internet következtében új bűncselekménytípusok is megjelentek. Nem engedhetjük meg, hogy az ország- vagy közigazgatási határok megakadályozzák, hogy a bűnüldöző hatóságok hatékonyan végezzék a munkájukat.

A határokon átnyúló bűnüldözési együttműködés a múlthoz képest fejlődött, de még mindig van mit tennünk a hatékony európai rendőrségi és büntetőjogi együttműködés érdekében. A közös problémák közös megoldásokat igényelnek. A fejlett rendőrségi együttműködés, a hatékony információ- és tapasztalatcsere, valamint a fejlett munkamódszerek alapvető jelentőséggel bírnak e problémák kezelésében.

Természetesen a bűnözés elleni küzdelemben kulcsfontosságú tényező a hatékony és az igényeinkhez igazodó információcsere. Európai szinten bizonyos esetekben szabványosítani kell az információcserét, az igényeinkhez kell igazítani és hatékonyabbá kell tenni. Ugyanakkor rendkívül fontos biztosítani, hogy az információcsere megfeleljen az adatvédelem és magánélet védelme alapvető követelményeinek, amelyeket rögzítenünk kell, és hogy ne gyűjtsünk és tároljunk több információt, mint amennyire szükség van a cél eléréséhez. Egy biztonságos Európát kell létrehoznunk, amely a határokon átnyúló bűnözéssel eredményesen veszi fel a küzdelmet, miközben az egyének magánéletéhez való joga nem sérül. Teljességgel lehetséges és szükséges, hogy mindkét célt megvalósítsuk. Ehhez mindössze a különböző intézkedések közötti helyes egyensúlyt kell megtalálni.

A kölcsönös elismerés elvének továbbra is jogi együttműködésünk egyik alapelvét kell képeznie. Az egyéb államok ítéleteit és határozatait elismerni és végrehajtani kívánó tagállamok számára előfeltétel, hogy kölcsönösen megbízzanak egymás jogrendszerében. Ez egyben a nemzeti hatóságaink közötti bizalom kérdése is, és a polgároknak is meg kell bízniuk a meghozott intézkedésekben. E bizalom növelhető azáltal, ha törekszünk jobban megismerni egymás jogrendszereit. Ez történhet képzések, csereprogramok, a meglévő hálózatok és a fejlett értékelési mechanizmusok megerősítése révén.

A bizalomépítés tekintetében talán mégis az a legfontosabb, hogy biztosítsunk bizonyos minimális jogokat arra való tekintet nélkül, hogy az adott polgár hol tartózkodik az Európai Unión belül. Ezek olyan egyszerű dolgokat jelentenek, mint hogy az adott személy egy számára érthető nyelven kideríthesse, hogy mivel vádolják és egy jogi eljárásban gyanúsítottként vagy áldozatként milyen jogok illetik meg. Nagy örömmel szolgál, hogy a Tanácson belül megállapodásra jutottunk egy arra vonatkozó ütemtervről, hogy a gyanúsítottak és a vádlottak eljárási jogait hogyan kell kezelni és lépésről lépésre végrehajtani. Jó lenne, ha az ütemterv beépülne a Stockholmi Programba, és úgy hiszem, ez meg fog történni.

A Stockholmi Programnak a bűncselekmények áldozatainak szempontjait is magában kell foglalnia. A saját országukban vagy egy másik tagállamban bűncselekmény áldozatává váló polgároknak lényegbevágó tájékoztatást kell kapniuk egy számukra érthető nyelven, és megfelelő támogatást, tájékoztatást és védelmet

kell nekik biztosítani a büntügyi eljárások előtt, alatt és után. Az áldozatoknak megfelelő kártérítést is kell nyújtani az elszenvedett kárért vagy sérülésért.

Végezetül szeretnék néhány szót szólni a polgári joghoz kapcsolódó kérdésekről, amelyek nagymértékben befolyásolják az emberek mindennapi életét. Az egyik konkrét kérdés a más tagállamok határozatainak elismeréséről és végrehajtásáról szóló Brüsszel I. rendelet felülvizsgálata. Ezek talán nagyon szakmai jellegű kérdéseknek tűnnek, de az egyes polgárok számára nagy jelentőséggel bírnak.

Az egyik legfontosabb kérdés a végrehajthatóvá nyilvánítási eljárás eltörlése. Jelenleg ha valaki egy másik tagállamban kéri egy ítélet végrehajtását, azt először kérelmeznie kell az adott országban és egy bíróságnak rendelkeznie kell a végrehajtásról. Ez az adott személy számára idő- és költségigényes folyamat. Észrevettük, hogy a végrehajthatóvá nyilvánítási eljárás eltörlését sokan támogatják, annak azonban összhangban kell lennie az eljárási garanciákkal és a kollíziós szabályokkal.

Íme néhány a Svédország és sok más tagállam által kiemelt főbb kérdések közül. Köszönöm a figyelmet, és várom az észrevételeiket és kérdéseiket, amelyekre szívesen válaszolok. Mielőtt azonban ezt megtenném, átadom a szót kollégámnak, Billström úrnak, aki bizonyos menekültügyi és migrációs kérdésekért felelős, amelyek a nemskára érvénybe lépő Stockholmi Programban fontos szerepet kapnak, ő ismerteti most ezeket Önökkel.

Tobias Billström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők, először is szeretném megköszönni az Európai Parlament rendkívül építő jellegű együttműködését az Európai Menekültügyi Támogató Hivatallal kapcsolatban. Néhány formáság még hátravan, de nemskára minden feltétel adott lesz ahhoz, hogy a Hivatal létrejöjjön. A Tanács véleménye nagyon pozitív az Európai Parlamenttel folytatott építő jellegű együttműködésről, amelynek köszönhető ez az eredmény. Jó előjel ez azt a fokozott együttműködést illetően, amely a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően indul majd el. Az, hogy sikerült gyors döntést hoznunk a Támogató Hivatalról, a hatékony és jól működő együttműködési folyamat jó példája.

Ma természetesen az elkövetkező öt évre szóló bel- és igazságügyi programot vitatjuk itt meg. Azzal kezdeném, hogy az Európai Unióban a menekültügy és a migráció terén az elmúlt néhány évben sok minden történt. Döntéseket hoztunk például egy közös bevándorlási politika és egy közös menekültügyi rendszer első alapjaira vonatkozó közös jogi szabályozásról. Ez a célkitűzés egyébként szerepelt mind a tamperei, mind a hágai munkaprogramban. Amikor az Európai Tanács tavaly elfogadta az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumot, ez a szakpolitikai terület új politikai erőre tett szert. Most itt az ideje, hogy meghatározzuk, milyen irányba haladjon tovább e terület szakpolitikája. A munkánk arra az elvre épül, hogy a megfelelően kezelt migráció minden érintett fél számára előnyös lehet, nemcsak az egyes tagállamok és az egész Unió, hanem a származási országok és az egyes migránsok számára is. Ha el akarjuk érni a lisszaboni stratégia azon célkitűzéseit, hogy az Unió váljon dinamikus és versenyképes gazdasággá, valószínűleg a jelenleginél nagyobb mértékben kell lehetővé tennünk a munkavállalók bevándorlását, különösen, ha figyelembe vesszük az előttünk álló demográfiai kihívást is.

A migráció nemzetközi vetületének hangsúlyozása érdekében a származási és tranzitországokkal a globális menekültügyi és fejlesztési megközelítés keretében folytatott együttműködésnek a Stockholmi Programból kell kiindulnia. A létrehozott eszközök – például a mobilitási partnerség – fejlesztését és megerősítését stratégiai módon kell folytatni. A migráció és a fejlesztés közötti kapcsolatot jobban ki kell használni, és fokozni kell a migráció fejlesztésre gyakorolt pozitív hatásának jobb kiaknázását szolgáló megfelelő intézkedéseket.

A Stockholmi Program munkálatai során kiderült, hogy mindenki egyetért abban, hogy a tagállamoknak együttes és összehangolt módon kell megelőzniük az Európai Unióba irányuló illegális bevándorlást. Egy eredményes hazatelepítési politika kidolgozása lényeges része e munkának. Kétség sem férhet ahhoz, hogy a Frontex fontos szerepet játszik e téren, és egyértelmű, hogy a tagállamok az ügynökség megerősítését szorgalmazzák. A származási és tranzitországokkal folytatott együttműködés fokozása is lényeges kérdés. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy az illegális bevándorlás megelőzésében fontos az egyensúly, hogy a biztonsági intézkedések végrehajtása következtében ne váljon bonyolultabbá az Unióba való legális bevándorlás, vagy hogy ne legyen nehezebb a menedékkérők számára a menekültügyi eljáráshoz való hozzáférés. A veszélyeztetett csoportokat – például az egyedül érkező gyermekeket – érő kockázatokat minimálisra kell csökkenteni. A Bizottság ki fog dolgozni egy cselekvési tervet, amely a gyermekek legjobb érdekeit figyelembe vevő intézkedéseket is tartalmaz.

A Stockholmi Program a szolidaritás és a felelősség megosztásának kérdésével is foglalkozik. Nincsenek egyszerű megoldások. Első lépésként széles körű és fenntartható megoldásokat kell keresnünk, amelyek a

migráció globális megközelítésén és azon alapulnak, hogy tudatában vagyunk annak, hogy a harmadik országokkal folytatott közös együttműködés döntő fontosságú. Szükség lesz bizonyos szolidaritási mechanizmusokra, hogy segíteni tudjunk azoknak a tagállamoknak, amelyekre különösen nagy nyomás nehezedik és amelyek aránytalanul nagy számban fogadnak menedékkérőket. A tagállamoknak a további kapacitásépítéshez is támogatást kell kapniuk. A Frontexet meg kell erősíteni, és nagyobb szerepet kell kapnia a hazatelepítésben. Az a cél, hogy jobban ki tudjuk mutatni a legnagyobb migrációs nyomás alatt álló tagállamok és harmadik országok iránti szolidaritást. Ugyanakkor világosan ki kell nyilvánítanunk azt is, hogy átfogó megközelítésre van szükség, amely rövid és hosszú távon egyaránt fenntartható.

Fontos, hogy szerepeljen a Stockholmi Programban, hogy továbbra is érvényben marad az a korábban meghatározott célkitűzés, hogy legkésőbb 2012-ig ki kell alakítani egy közös európai menekültügyi rendszert. A közös menekültügyi rendszernek arra kell épülnie, hogy bármely tagállamba érkeznek is, a menedékkérőknek ugyanolyan fogadtatásban kell részesülniük és kérelmüket ugyanazon kritériumok alapján kell elbírálni. A jól működő gyakorlati együttműködés alapvető ahhoz, hogy ezt meg tudjuk valósítani. Ezzel kapcsolatban a Menekültügyi Támogató Hivatal fontos szerephez jut majd.

A közös menekültügyi rendszer másik lényeges eleme az úgynevezett „külső vetület”. Elsősorban a harmadik országokból érkező menekültek áttelepítésére gondolok. A Bizottság a közelmúltban javaslatot nyújtott be egy közös uniós áttelepítési programra. A tagállamok többsége szeretné, ha a Stockholmi Program tükrözné a téma e vetületét.

Ahhoz, hogy teljesítsük a kitűzött célt, vagyis 2012-re létrehozzunk egy közös menekültügyi rendszert, a Tanácsnak és a Parlamentnek szorosan együtt kell működnie. Számos jogszabályjavaslat hever az asztalon. Mindenekelőtt ezeket illetően kell előrelépünk.

Az Unió belső, bel- és igazságügyi tevékenysége és külkapcsolatai közötti kapcsolat egyre fontosabbá válik az előrelépés tekintetében, és ez nemcsak a menekültügyi és migrációs politikára vonatkozik. Meg kell erősíteni az Európai Unió szerepét e terület egyik globális szereplőjeként, és különös figyelmet kell szentelni a harmadik országokkal kialakított partnerségekre és együttműködésre. Tovább kell növelni a bel- és igazságügyek szerepét az Unió külkapcsolataiban.

Ez tehát a Stockholmi Program a soros elnök által kidolgozott tervezetének fő eleme. Nagyon intenzív tárgyalási időszak végére értünk, és reméljük, hogy a programot néhány héten belül elfogadják.

Végezetül szeretnék néhány szót szólni a Lisszaboni Szerződésről. Az új szerződés számos új jogalap bevezetése következtében jelentős változásokat eredményez majd a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségében. A bevezetés alatt álló rendes jogalkotási eljárás azt jelenti majd, hogy az Európai Parlament számos területen nagyobb szerephez jut a jogalkotási folyamatban. Ask asszonnyal együtt nagyon várjuk az Európai Parlamenttel való fokozott együttműködést. Úgy vélem továbbá, hogy a nemzeti parlamentekre ruházott új feladatok fontos szerephez jutnak az e szakpolitikai terület feletti demokratikus ellenőrzés megerősítésében. Köszönöm, hogy meghallgattak. Amint kolléganőm, Ask asszony említette, várjuk véleményeiket.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, Ask asszony és Billström úr kiváló beszámolója után én a fő kérdésekről kívánok beszélni.

Először is szeretném megköszönni a Tanács soros elnökének, hogy életben tartotta a Stockholmi Program szellemiségét és tájékoztató munkája során az európai polgárokat állította tevékenységének középpontjába. Reméljük, hogy ez a szöveg, amelyet a Bel- és Igazságügyi Tanács következő ülésén minden bizonnyal elfogadnak és azt követően az Európai Tanács decemberi ülésén benyújtanak, nagyra törő és kiegyensúlyozott szöveg lesz, és egyértelműen olyan, amely az új intézményi egyensúlyt tükrözi.

Önök mostantól gyakorlatilag minden bel- és igazságügyi területen társjogalkotók lesznek, ezért igaz, hogy az Európai Unió parlamenti jellegének e megerősödése azt jelenti, hogy az Európai Parlament nagyobb hatáskört kap a döntéshozatali folyamatban, de egyben a nemzeti parlamentek is nagyobb ellenőrzési jogkört kapnak kormányaik felett. A parlamentek e bekapcsolódása új lehetőséget jelent a biztonság, a jogérvényesülés és a szabadság e fontos térsége számára.

Most rátérek az Önök állásfoglalás-tervezetében kiemelt prioritásokra. Önök hangsúlyozzák, hogy tiszteletben kell tartani az alapvető jogokat. Helyesen fektetnek hangsúlyt a szabad mozgásra, amely fontos érték és egyértelműen megkérdőjelezhetetlen.

Az alapvető jogok terén két jelentős áttörést értünk el a Lisszaboni Szerződéssel: az Alapjogi Charta kötelező erejűvé válik, valamint megnyílik az út az Unió előtt, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének szerződő felévé váljon. Amint Önök is hangsúlyozzák az állásfoglalásukban, átfogó adatvédelmi rendszert kell kialakítanunk, amely az új technológiai eredményeket is magában foglalja. A Bizottság 2010-ben közleményt ad ki e témáról. Úgy gondolom továbbá, hogy ezzel az átfogó adatvédelmi rendszerrel valamennyi uniós szakpolitikát le kell fednünk.

Önök nagy hangsúlyt fektetnek a gyermekek védelmére. A svéd elnökség alatt újra megünnepeltük a gyermek jogairól szóló nemzetközi egyezmény aláírásának – idén huszadik – évfordulóját. Az Uniónak e kérdés terén az élen kell járnia. Ezért 2010 elején bemutatunk egy cselekvési tervet a kísérő nélküli kiskorúakról.

Általában véve a Bizottság és a Parlament akarata egyezik a megkülönböztetés minden formája elleni küzdelem, valamint a nemek közötti egyenlőség előmozdítása tekintetében. Örömmre szolgál, hogy a Parlament és a Bizottság ugyanúgy közelíti meg a témát, vagyis az európai polgárokat állítja az intézmények szabad mozgással, választójogokkal, konzuli védelemmel stb. kapcsolatos tevékenységének középpontjába. Most már képesek leszünk mindezt átültetni a gyakorlatba. A Lisszaboni Szerződés engedélyezi a polgári kezdeményezésekre vonatkozó eljárást, és a Bizottság a minap tett közzé egy zöld könyvet ezt illetően. 2010-ben a megvalósult konzultációk eredményei alapján javaslatot nyújt be.

Amint Ask miniszter asszony az imént nagyon jól kifejtette, el kell érnünk, hogy tagállamainkban a bírók közös európai igazságszolgáltatási kultúrával rendelkezzenek. Ez pedig a képzéstől függ. A Stockholmi Programban kötelezettséget vállaltunk: az Unióban dolgozó bírók és ügyészek legalább felének európai képzésben kell részesülniük vagy egy másik tagállammal folytatott csereprogram során kell tapasztalatot gyűjteniük.

Önök azt is hangsúlyozzák, hogy meg kell könnyíteni az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést és támogatni kell a gazdaság megfelelő működését. Nagy hangsúlyt fektetnek az áldozatok védelmére, ideértve a családon belüli erőszak és a terrorizmus áldozatait. A Bizottság kihasználja a Lisszaboni Szerződés kínálta lehetőségeket, és e kérdésre vonatkozóan is benyújt majd javaslatokat.

A biztonság és a védelem tekintetében Önök kiemelik, hogy nem létezik az Unió biztonsági struktúrájára és a határigazgatásra vonatkozó átfogó stratégia. Amint Ask asszony kitűnően elmondta, éppen ezért a Stockholmi Program valódi belső biztonsági stratégiát foglal magában, olyan stratégiát, amely természetesen tiszteletben tartja az alapvető jogokat és kiegészíti a külső biztonsági stratégiát.

Ez az átfogó belső biztonsági stratégia a rendőrségi és bűnügyi együttműködésen és az európai területre való bejutás igazgatásán alapul.

Amint Billström úr az imént helyesen rámutatott, a bevándorlási politikának egy hosszú távú jövőképhez kell illeszkednie, amelynek célja optimalizálni a migránsok hozzájárulását a gazdasági és társadalmi fejlődéshez. A legális bevándorlóknak egyértelmű és közös státuszt kell adnunk. Továbbá meg kell előznünk és csökkentenünk kell az illegális bevándorlást, miközben tiszteletben tartjuk az emberi jogokat és az emberi méltóságot. Szeretném hozzátenni, hogy ebben a részben felvázoltuk a fejlesztés és a migráció összekapcsolását lehetővé tevő átfogó megközelítés elemeit.

A menekültügy kérdését illetően támogatom az Önök követelését a tagállamok közötti valódi szolidaritásra vonatkozóan. Az Uniónak igazi közös és egységes védelmi területté kell válnia, amely az alapvető jogok, az igényes védelmi szabályok tiszteletben tartásán alapul, és – ahogy Billström úr is elmondta – a menedékjogot egész Európában azonos kritériumok alapján kell megadni a kérelmezőknek. A tagállamok közötti és különösen a legtöbb menekültet fogadó tagállamok iránti szolidaritásnak teljes mértékben meg kell mutatkoznia.

A szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés e térségének természetesen az Unió külpolitikájával összhangban levő külső vetülettel is rendelkeznie kell. Önök többször is említik az állásfoglalásban a nyomon követés fontosságát és az értékelést. E tekintetben is egyetértünk Önökkel. Csökkentenünk kell az európai szinten elfogadott szabályok és szakpolitikák és ezek nemzeti szintű alkalmazása között tátongó jelentős szakadékot. Figyelmet kell fordítanunk továbbá arra, hogy a jogszabályi javaslatok milyen hatást gyakorolhatnak a polgárookra, és javítanunk kell az elfogadott jogi eszközök értékelését.

Végezetül: a Bizottság teljes mértékben részt vesz a Stockholmi Program tárgyalásaiban. Már említettem, mennyire elégedett vagyunk az együttműködésünkkel, amelyet a svéd soros elnökséggel folytattunk, amellyel valóban alapos és komoly munkát végeztünk. A Parlament véleménye nyilvánvalóan nagyon fontos a számunkra, és ez nem kevésbé igaz a Stockholmi Program Európai Tanács általi elfogadását megelőző utolsó

pillanatokban. Ezért őszintén köszönetet mondok Önöknek, és ezért cserébe nagyon figyelek a mondanivalójukra. Köszönöm, Parlament.

Manfred Weber, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, miniszter úr és miniszter asszony, hölgyeim és uraim! Immár 5 éve vagyok képviselő az Európai Parlamentben, és a belügyi és jogi területen dolgozom. Ezért öröm számomra a mai nap, amikor alkalmunk nyílik megvitatni a következő öt év programjait, amikor egyenjogú jogalkotói státuszt élvező Európai Parlamentként dönthetünk a jövőről.

Olyan dokumentumokról, olyan témáról vitázunk, amely foglalkoztatja a közvéleményt, amelyet illetően az emberek válaszokat várnak tőlünk és még azt is mondják, hogy itt több Európára van szükség. Ez nem mondható el minden területről, de erről igen. Követelményeket támasztanak velünk szemben. Válaszokat akarnak tőlünk. Ezért röviden jellemezni szeretném, milyen változás fakad majd e témákból és a munkánk új alapjából.

Az első kérdés a Tanáccsal való munka. Mindig jelen vannak itt a Tanács képviselői, és a Tanács soros elnökeiként mindig azt mondják nekünk, hogy a Parlament nagyon fontos és hogy együtt kell működnünk. Amikor azonban lejár a mandátumuk, ez az egyetértés gyakran lassanként eltűnik. Parlamenti képviselőként a mi feladatunk lesz megkövetelni a Tanácstól, hogy többé ne tűrje el, hogy – amint az például a SWIFT-megállapodás esetében is történt – kész tények elé állítson minket úgy, hogy minket itt a Parlamentben nem vont be a jóváhagyási eljárásba. Ez a jövőben többé nem történhet meg és nem is fog. Ez rossz példa volt arra, hogy az intézmények mennyire veszik komolyan egymást.

A második kérdés, amelyet ki kívánok emelni, az, hogy ötletekkel kell előállnunk. Az új szerződés megadja nekünk a lehetőséget, hogy jogalkotói kezdeményezéseket nyújtunk be. Ha meg akarjuk erősíteni a Frontextet, nem elég, ha csak követeljük, hogy történjen valami és javaslatokat teszünk, hanem jogalkotói kezdeményezéseket is elő kell terjesztenünk. A jövőben erre lehetőségünk lesz.

A harmadik kérdés az, hogy komoly partnerként kell viselkednünk, aki nem csupán kívánságlistákat állít össze. Ha például az illegális migráció elleni küzdelemmel foglalkozunk, nem elég csak átvenni a nem kormányzati szervezetek álláspontjait, hanem komoly partnerként kell cselekednünk. Végül pedig az Európai Parlamentnek komolyan kell vennie a szubszidiaritást. Ha hatáskörrel rendelkezünk, azon is el kell gondolkodnunk, mely területekkel lenne jobb nemzeti vagy regionális szinten foglalkozni.

Úgy vélem, ez a négy kérdés fontos szerepet játszik az elkövetkező néhány évben. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport még nagyra törőbb javaslatokat szeretett volna vizsgálni a Stockholmi Programban, de örömteli nap a mai, mivel új szakaszba lépünk, és nincs más hátra, mint hogy azt mondjuk: folytassuk a munkát!

Monika Flašíková Beňová, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SK) A Lisszaboni Szerződés bevezetése nagymértékben hozzájárul majd az egész kezdeményezés sikeréhez.

A szerződés által életbe léptetett eljárás belülről és globális összefüggésben egyaránt megerősíti az Uniót, valamint nagyon szorosan kapcsolódik a jelenlegi harmadik pillér területén megvalósuló együttműködés megerősítéséhez. Az Unió nyitottabb, hatékonyabb és demokratikusabb lesz. A fő kihívás és prioritás az alapvető jogok és szabadságok, valamint a sértetlenség és biztonság biztosítása Európában a jelenlegi jogi eszközök végrehajtásának teljes mértékű támogatása, valamint megfelelő tiszteletben tartásuk és fejlesztésük által, az emberi jogok és a polgári szabadságjogok védelmének szem előtt tartásával.

A Stockholmi Program kiemeli, hogy e jogokat meg kell erősíteni, különösen a bel- és igazságügy területén. Előnyben kell részesítenünk azokat a mechanizmusokat, amelyek megkönnyítik a polgároknak, hogy bírósághoz forduljanak, hogy jogaikat és jogos érdekeiket az egész Unióban érvényesíthessék. Stratégiánk részét kell képeznie a rendőrségi együttműködés és a jogérvényesítés megerősítésének, valamint az európai biztonság javításának.

Szeretnék továbbá köszönetet mondani valamennyi előadónak a következtetéseikért és Önnek, elnök úr, az idejéért.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, most összefoglalhatnám a 27 oldalas állásfoglalásunk a többi képviselőcsoport számára leglényegesebb részeit, de nem teszem. Inkább a következő történetet szeretném megosztani Önökkel.

A British Airways egy Johannesburgból induló járatán egy jómódú, középkorú, fehér bőrű dél-afrikai hölgy egy fekete férfi mellett kapott helyet. Odahívta a légiutas-kísérőt, hogy panaszt tegyen az ülések kiosztása

miatt. „Mi a probléma, hölgyem?” „Hát nem látja?” – válaszolta a hölgy. – „Nem ülhetek egy ilyen undorító ember mellett. Keressen nekem másik helyet!” Néhány perc múlva a légiutas-kísérő visszatért. „Hölgyem, sajnos a gyanúm beigazolódott: a turistaosztály tele van. Beszéltem a kabinszolgálat vezetőjével, és a Club osztályon sincs már hely. Van azonban egy helyünk az első osztályon.” Mielőtt a dél-afrikai hölgynek alkalma nyílt volna válaszolni, az utaskísérő így folytatta: „Meglehetősen ritkán ültetjük át utasainkat magasabb kategóriájú osztályra, de az adott körülmények között a kapitány úgy vélte, hogy felháborító, hogy valakinek egy ilyen kellemetlen ember mellett kelljen ülnie.” Ezzel odafordult a dél-afrikai hölgy mellett ülő fekete férfihoz és így szólt: „Uram, kérem, a csomagjaival együtt fáradjon velem, várja Önt egy hely a gép elején, az első osztályon.” A körülöttük ülő utasok felállva, hangos tetszésnyilvánítással kísérték, ahogy a fekete férfi átsétált az első osztályra.

Hogy ennek mi köze hozzánk? Talán alacsonyabb rendűnek tekintünk másokat? A fehér dél-afrikai hölgy mindannyiunkat megdöbbenene. De ez nyilvánvalóan rendkívüli eset volt. Mégis úgy gondolom, hogy néhány kollégánk főként az Európai Néppártban, de a Tanácsban is, tökéletesen érti, hogy mit akarok mondani. A másik képviselőcsoport – amelynek én is tagja vagyok – szilárdan hisz egy olyan Európában, amelyet az emberek képesek megérteni, amelyben képesek megbízni és hinni. Ennek az Európának az emberi jogokra, az alapvető szabadságjogokra, a demokráciára, a jogállamra és igen, a mindenkit megillető valódi egyenlőségre kell épülnie. Épp itt az ideje, hogy véget vessünk a bármiféle alapon – például a szexuális irányultság alapján – történő megkülönböztetés minden formájának.

Jan Philipp Albrecht, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, mi a Zöldek / az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportban már most is gyakran feltesszük magunknak a kérdést, hogy hogyan lehetséges az, hogy egy olyan programról szóló állásfoglalásról hozunk döntést, amely már elavult. Csupán tegnap volt, hogy a svéd elnökség új és nagymértékben módosított javaslatot nyújtott be a Stockholmi Programra. Feltételezem, hogy e tisztelt Ház képviselői nagy többségének még nem nyílt alkalma olvasni a szóban forgó javaslatot. Véleményem szerint ez elfogadhatatlan helyzet e rendkívül érzékeny kérdést illetően.

Sőt mi több, a jelenlegi állásfoglalást eredményező parlamenti eljárásból nagymértékben hiányzott az átláthatóság, sőt olykor kaotikus volt. Amennyire csak lehetett, a kisebb képviselőcsoportokat kizárták az állásfoglalás kidolgozásának folyamatából, és a közös bizottságok eljárásaihoz kapcsolódó rengeteg módosítás jelentős mértékben akadályozta a demokratikus döntéshozatalt. Ezért kérem, fogadják el a kérésünket, hogy az állásfoglalásról számos részenkénti szavazás keretében határozzunk. A Parlamentnek komolyan meg kell fontolnia, hogyan kívánja kezelni ezeket a feltételeket mind a Tanácsot, mint saját képviselőit illetően.

Most rátérek a Stockholmi Program tartalmi kérdéseire. E munkaprogram bizonyos részei kétségkívül előrelépésnek tekinthetők. A jogérvényesülés és a polgári jog szabályainak közös kialakítása terén mi, Zöldek is azt látjuk, hogy a következő évek szempontjából pozitív folyamatok indulnak el. A polgárok és az állam közötti kapcsolat terén azonban a program egy felettebb rosszul kialakított keretet tükröz. A migrációs és menekültügyi politika, a polgári jogok védelme és az adatvédelem terén Európa biztonsága előtérbe került az emberi jogokkal és a szabadsággal szemben. A program nyíltan azt sugallja, hogy az Európán belüli nagyobb szabadság automatikusan a biztonság csökkenéséhez vezet.

Megkérdem Önöktől: mi történt itt az európai ideál mítoszával, amely oly fontos volt az alapításkor? Félelmet keltünk, és nem – a program szavaival élve – a szervezett bűnözéstől vagy a terrorizmustól való jogos félelmet, hanem félelmet európai embertársainktól, azoktól, akik Európába akarnak jönni és mindenekelőtt bármitől, amit valamilyen módon idegennek tartunk.

A Stockholmi Program és sajnálatos módon az állásfoglalásra irányuló javaslat továbbra is összekapcsolja a bel- és külpolitikát, hogy ezáltal megkönnyítse minden egyes ember figyelemmel követését Európában és megfossza a külső határainkon élő embereket jogaiktól, és mindezt a Frontexnek kell végrehajtania. Európának végre hátat kellene fordítania ennek az irányzatnak, és alapos vizsgálat alá kellene vennie az elmúlt évek hibás lépéseit.

Ez azt is jelenti egyben, hogy mindenkinek tudatosan ki kell állnia és szót kell emelnie amellett, amiben hisz. Ez vonatkozik például a SWIFT-megállapodásról folytatott vitáinkra. Miért engedünk újra ok nélkül az Egyesült Államok politikájának a biztonságpolitikai kérdésekben – mint a SWIFT-megállapodás esetében – és ismét anélkül, hogy átfogó vitát folytattunk volna e kérdésről itt, ebben a Házban? Parlamentként miért engedjük meg a Tanácsnak, hogy újra meg újra megkerüljön bennünket? Nekünk, a Parlamentnek, nagyon is tennünk kell valamit ez ügyben. Üzenjenek itt és most – többek között a kormányaiknak – az emberi jogok és a szabadság támogatásáról, és szavazzák meg valamennyi módosításunkat. Mi, Zöldek nem szavazhatunk igennel az állásfoglalásra annak jelenlegi formájában.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, azt kell mondanom, hogy az állásfoglalásra irányuló indítvány, amelyről most vitázunk, tökéletes példa arra, amikor az Európai Parlament a legrosszabb formáját hozza. Míg elismerem az előadók kemény munkáját és kétségtelenül nemes szándékát, amellyel igyekeztek mindent belefoglalni a 27 oldalas szövegbe, az indítvány zavaros és véleményem szerint sokkal kevesebbet ér, mint amit a Stockholmi Cselekvési Program és a svéd elnökség megérdemel.

Hadd hangsúlyozzam, hogy mi is nagyobb együttműködést szeretnénk látni a megoldások keresése terén, és szeretnénk, ha a szolidaritás jellemezné a bevándorlást, a korrupció elleni küzdelmet és az információcserét, de ennek nem kell szükségszerűen a nemzeti szuverenitás kárára történnie, és nem szabad túlzottan előíró jellegűnek sem lennie.

A menekültügyi kérdések legjobb kezelési módja még mindig az, ha egész Európában megfelelően alkalmazzuk az Egyesült Nemzetek Szervezetének a menekültekről szóló 1951. évi egyezményét. Támogatjuk az információcserét, hogy az adatok felhasználására valódi bel- és igazságügyi megközelítéssel rendelkezünk, amelyet erőteljes adatvédelem támaszt alá és amely az arányosság, a szükségesség és az átláthatóság elvén alapul.

Ezenkívül támogatjuk a kölcsönös elismerés elvét, és úgy véljük, hogy biztosítani kell az európai polgároknak a szabad mozgásra vonatkozó jogokat, ám az e jogokkal való visszaélést csökkenteni kell az erősebb határellenőrzések révén, valamint azért, hogy a gyorsabb visszafordítások érdekében latba vetjük az Unió súlyát, és fejlesztjük az Unió külső határait védő Frontextet. Az információcsere segítségünkre van a terrorizmus elleni küzdelemben.

Támogatjuk továbbá az Unió szervezett bűnözéssel kapcsolatos komoly stratégiáját, amelynek részét képezik az ember-, fegyver- és kutyakereskedelem foglalkozó csoportok ellen irányuló intézkedések, a jogellenes módon szerzett bevételek elkobzása és az európai szervezetekkel való együttműködés az Unió határai mentén. Nem támogathatunk azonban olyan elemeket, amelyek véleményünk szerint kirívó módon beavatkoznak a szuverenitásba, kivéve, ha nagyobb fokú együttműködést eredményeznek. Bizonyos, hogy a kötelező és visszavonhatatlan szolidaritás követelésében van némi ironia: a szolidaritás ugyanis igazából nem kötelező, hanem általában felkínálják.

Mindent egybevéve úgy vélem, hogy a svéd elnökségnek és magának az indítványnak vannak jó ötletei, de sajnálatos módon, mint általában, olyan területekre fordítunk hatalmas figyelmet, ahol nagyon kevés eredményt lehet elérni.

Cornelia Ernst, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Egységes Európai Baloldal / az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport nem támogatja az állásfoglalást. A Stockholmi Program egyáltalán nem ad választ a jelenlegi valódi kihívásokra. Fő hibája az, hogy létrehozza a jogok Európáját, amelyhez az uniós polgárok hozzáférhetnek ugyan, más Európában élő emberek azonban nem. Ez utóbbiak nem lesznek jogosultak ugyanazokra az emberi és polgári jogokra.

Az Unió csatlakozni kíván az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez – ezt örömmel halljuk –, ugyanakkor a migránsokat külön kell választani a „legális vagy illegális” kitétel alapján. A Frontextet ezért felszerelik, hogy háborút folytasson az úgynevezett illegális migráció ellen, az előítélet-mentes bevándorlási politika gondolata pedig teljesen homályba borul. Itt keresendő a Stockholmi Program hiányossága.

Egy másik probléma a szabadság és a biztonság közötti egyensúly teljes hiánya. Való igaz, hogy nem létezik szabadság biztonság nélkül, de az is igaz, hogy szabadság nélkül sincs biztonság. A szabadság nem képezheti alku tárgyát, a szabadság minden embert megillető egyetemes jog. A Stockholmi Program ezzel szemben az Unió mániás biztonságvágyát jelképezi, amelynek jegyében óriási, nemzetek feletti adatbázisok jönnek létre anélkül, hogy megfelelően ellenőrizni lehetne azokat, és ezek később európai szinten összekeverik a hírszerző szolgálatok és a rendőrség által gyűjtött adatokat. Ez azt jelenti, hogy az embereket megfosztják az adataikkal kapcsolatos önrendelkezési joguktól, és az átlátszó ember jövőképe végül is valósággá válik.

Engedjék meg nekem, kelet-német európai parlamenti képviselőnek, hogy végezetül megállapítsam, hogy húsz évvel a berlini fal leomlása után tűrhetetlennek tartom, hogy Európa egyre jobban hasonlít egy erődhöz.

Mario Borghesio, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Stockholmi Programról szóló dokumentum a Tanács következtetéseihez képest csökkentett változat, és nem tartalmazza például azokat a jelentős követeléseket, amelyeket az olasz kormány fogalmazott meg bizonyos konkrét témákat illetően. A dokumentum valójában számos, a szervezett bűnözői csoportok vagyonának felszámolását célzó európai stratégiával nem foglalkozik.

Ma és korábban számos alkalommal sok minden elhangzott a bűnözés különböző aggasztó vonatkozásairól. A szavakat azonban tettekre kell váltanunk. Európának Olaszországhoz hasonlóan kellene cselekednie, amely Maroni miniszter úrnak köszönhetően példát mutat egész Európának a maffia vagyonának felszámolására irányuló intézkedéseivel. Úgy tűnik, Európa nem akar ugyanebbe az irányba haladni.

Egységes európai jogrendszert kell kialakítanunk, amennyiben európai szinten meg akarjuk állítani a bűnözést, amely mára nemzetközi méreteket öltött és könnyedén mozog a bankok, adóparadicsomok, pénzügyi piacok, az álló- és forgóeszközök piacai között.

Ezenkívül kevés figyelmet kap a bevándorlás elleni küzdelem Európa déli határai mentén, ahol nehézségekbe ütközhet például a Líbiával kötött megállapodás, amely Olaszországot illetően érvényben van, amennyiben az Európai Unió nem teljesíti tovább kötelezettségvállalását arra, hogy társfinanszírozza azt a műholdas megfigyelőrendszert, amely Líbia déli határa, vagyis azon határszakasz felett működik, amelyen rendkívül sok illegális bevándorló jut át.

Végezetül a nem fehér bőrű személyt érő rasszista incidenssel kapcsolatban szeretnék rámutatni, hogy rengeteg hasonlóan súlyos fehérellenes rasszista incidens történik az illegális bevándorlók lakta területeken, hogy ne is említsük a Mugabe elnök uralma alatt, valamint Dél-Afrikában zajló „fehérvadászatokat”. Akik oly sokat beszélnek a feketék elleni rasszizmusról, jó lenne, ha tudatában lennének az európaiak és fehérek elleni rasszizmusnak is.

Andreas Mölzer (NI) . – (DE) Elnök úr, a terror, a szervezett bűnözés és az illegális bevándorlás elleni küzdelem fontos Európa számára. Meg kell mondani azonban, hogy a Stockholmi Program sajnálatos módon következetesen folytatja az általunk 2001. szeptember 11-én megkezdett utat, amelyre a garantált emberi jogok, polgári jogok és szabadságjogok folytonos rombolása és érvényesülésük megakadályozása jellemző. Az állítólagos terror elleni küzdelemben az adatvédelmi törvénnyel kapcsolatos aggályok egyszerűen félre lettek söpörve.

Holott épp az EU által újra és újra a figyelem középpontjába állított átlagos polgárok azok, akiknek adatait nyilvántartásba veszik és összegyűjtik még akkor is, ha a bűnözői tevékenység gyanúja fel sem merül, és akiknek adataival esetleg visszaélhetnek. A cél állítólag a szervezett bűnözés megállítása. Ez mind szép és jó, vannak azonban kezdeti jelek, tendenciák és vélemények, amelyek nem felelnek meg az úgynevezett politikai korrektség körül kialakult konszenzusnak, amelyek a korlátozást, a tilalmat és – ki tudja, előbb vagy utóbb – a büntetést szorgalmazzák. George Orwell figyelmeztetett erre, és nem szabad hagynunk, hogy bekövetkezzen.

Carlo Casini (PPE) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Alkotmányügyi Bizottság, amelynek elnöki tisztét nagy megtiszteltetésként én tölthetem be, felkért, hogy e dokumentum előadója legyen a közösen ülésező Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság és Jogi Bizottság előadóival együtt.

Ez az első alkalom, hogy az eljárási szabályzat 51. cikke alkalmazásra került, és meg kell mondanom, hogy véleményem szerint igen kielégítő eredményt hozott, ami a három előadó közötti együttműködést illeti.

Voltak persze problémák – komolyak is – az időkeret és mindenekelőtt az árnyékelőadók bevonása, valamint a mintegy 500 módosítás időben történő lefordítása kapcsán. Mindez azonban nem az 51. cikknek tudható be, hanem annak a szűkös határidőnek, amelyet magunknak szabtunk, hogy a Tanács december 10-i ülésén benyújthassunk egy kész dokumentumot. Elkerülhetetlen volt tehát, hogy a munkatempó kapcsán felmerüljenek ezek a problémák. Egyébként pedig úgy gondolom, el kell ismernünk, hogy az 51. cikk, amelyet most alkalmaztunk először, hasznos.

A Parlament által megvitatott dokumentum nem ismertethető abban a néhány másodpercben, amely még a rendelkezésemre áll. Szeretném elmondani, hogy elégedett vagyok, mert az együttdöntési rendszert kiterjesztették és ez lett a rendes jogalkotási rendszer, mert a bevándorlás immár európai kérdésnek számít – remélem, hogy így érti a Bizottság és a Tanács – és nem az egymással szolidárisan viselkedő egyes tagállamok problémája, mert a nemzeti parlamentekkel folytatott együttműködés tekintetében azokat nem korlátokat állító öröknek, hanem a jogalkotási folyamat pozitív résztvevőinek tartjuk, és végül azért, mert hivatkozás történik az emberi jogokra, amely rendkívül fontos és hozzátartozik az Európai Unió szellemiségéhez.

Úgy gondolom tehát, hogy mivel e dokumentum nem volt hivatott a végletekig részletezni a Stockholmi Program végrehajtását, csak általánosan körvonalazni azt, mindenképpen pozitív lépésnek tekintendő. Lesz majd idő és mód arra, hogy átfogóbbá tegyük és több részletet foglaljunk bele.

Juan Fernando López Aguilar (S&D) . – (ES) Elnök úr, szeretném azzal kezdeni, hogy elismerem a Tanács svéd elnöksége és a Bizottság munkáját, amelyet azért végzett, hogy előmozdítsa a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségének a következő öt évre szóló többéves programját.

Mindenekelőtt azonban szeretném kiemelni a Parlament munkáját, mivel három bizottság, a Jogi Bizottság, az Alkotmányügyi Bizottság és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság vállvetve dolgozott – első alkalommal az 51. cikk által rögzített eljárás keretében – azért, hogy időben elkészüljünk. Ennek az az oka, hogy a szabadság, a jogérvényesülés és a biztonság térségének előmozdítása fontos, nagyon fontos, közben pedig szem előtt kell tartani, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba fog lépni, ami nagy előrelépés. Nagy előrelépés lesz, mert megerősíti majd a Parlamentet, amely társjogalkotóvá és döntéshozóvá válik egy egész olyan területen, amely mostanáig a kormányközi együttműködés hatálya alá tartozott, de azért is, mert hatályba lép az Európai Alapjogi Charta és az Európai Emberi Jogi Egyezmény ratifikálására szóló mandátum, ami által megerősödik majd a szabadság és a biztonság közötti harmonikus kapcsolat.

A biztonság nincs alárendelve a szabadságnak, nem is fenyegeti azt. A biztonság a polgárokat megillető jog, akárcsak a szabadság. Ezt megfogalmazza sok tagállam alkotmánya, és ezeknek együtt kell működniük azért, hogy kiterjedjenek az európai polgár státuszra, a polgárok alapvető jogaira, a bevándorlásra, a menekültügyre, a menedékhelyekre, az Unió külső határainak igazgatására és az igazságügyi együttműködésre. Mindennek a célja a kölcsönös bizalom megerősítése, a polgári jogok és a szerződések jogának kölcsönös elismerése, amely ösztönzi a gazdasági növekedést és az állásteremtést, és mindenekelőtt a rendőrségi és bünyügyi együttműködés megerősítése az igazi közös ellenségek, a szervezett bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelem érdekében.

A Parlament keményen dolgozott és sokat javított a Tanács által kidolgozott dokumentumon. Javított rajta azáltal, hogy megerősítette a megkülönböztetésellenes záradékot, főként a nőkre és gyermekekre vonatkozóan, valamint a dokumentum immár kötelezettségvállalást is tartalmaz a nemi jellegű erőszakos cselekmények elleni küzdelemre és a nemi jellegű erőszakos cselekmények áldozatainak védelmére azáltal, hogy a menekültügyi kérdéseket illetően megerősíti a szolidaritási záradékot. Ez jól mutatja, hogy sem a bevándorlás, sem a menekültügy nem csupán egy tagállamot érintő kérdés, hanem mindkettő valamennyi tagállam együttműködését igényli, mivel máskülönben nem leszünk képesek véget vetni ezeknek.

A Parlament azáltal is javított a szövegen, hogy kiemelte a jogi szakemberek képzésének szerepét az együttműködésben és a jogrendszeink kölcsönös elismerés és bizalom útján történő közelítésében, hogy a választ szolgáló eszközöket integrálni tudjuk, hogy az Európai Unió a szabadság, a jogérvényesülés és a biztonság igazi térségévé váljon.

Ezért gondolom úgy, hogy a Parlamentnek érdemes lenne világos üzenetet küldenie a polgároknak, akik figyelnek bennünket, amikor holnap szavazunk a három bizottság által közösen kidolgozott parlamenti jelentésről. Az üzenet pedig úgy szól, hogy az ő alapvető jogaik fontosak nekünk, a szabadságuk fontos nekünk, a biztonságuk fontos nekünk, és lényeges számunkra, hogy együtt küzdjünk a nemzeteken átívelő szervezett bűnözés, erőszak és terrorizmus ellen, és hogy védelmet nyújtsunk az ilyen jellegű bűncselekmények, különösen a terrorizmus valamennyi áldozatának.

Úgy vélem, hogy a polgárok nem értenék meg, ha e téren magukra hagynánk őket. Ezért a Ház lehető leg szélesebb körű támogatását kérem a holnap bemutatandó jelentéshez, amelyről ezen az ülésen kell szavazni.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Sophia in 't Veld (ALDE) . – (NL) Először is örömmel hallok a Tanács szívélyes szavait a Parlamenttel folytatott együttműködésről, azonban jobban szeretném azt látni, hogy megérti és elfogadja a Parlament ajánlásait. Albrecht úrhoz hasonlóan megjegyzem, hogy a Tanács bizonyos mértékig nem hajlandó figyelni és csak megy tovább a saját feje után, miközben a Parlament keményen dolgozik, hogy kialakítson egy álláspontot, amely azt követően nem kerül be a Tanács programjába.

A második kérdést, amelyről beszélni kívánok, nagyon jól szemléltette képviselőtársam, Hennis-Plasschaert asszony. Szeretném emlékeztetni a Parlamentet, különösen a két nagy képviselőcsoportot, hogy az egyenlőség oszthatatlan. Nem adhatunk egy kis egyenlőséget néhány csoportnak, a többieknek meg semmit. A múltban az állam beavatkozott az emberek párválasztásába, betiltotta a bizonyos vallású vagy különböző fajhoz tartozó emberek közötti házasságot. Szerencsére mindez már a múlté, és véleményem szerint az Európai

Unió egyetlen tagállama sem teheti meg, hogy nem ismeri el az egy másik tagállamban jogszerűen kötött házasságokat, és ebbe beletartozik az egyneműek házassága is. Ezért arra kérem a két nagy képviselőcsoportot, hogy vonják vissza azt a kompromisszumot, amellyel a homoszexuális párok jogait igyekeznek gyengíteni. Itt különösen az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport soraiban ülő barátainkra nézek.

A XXI. században élünk, és úgy vélem, hogy valamennyi európai polgár – faji, vallási hovatartozásától, korától vagy szexuális irányultságától függetlenül – megérdemli a védelmünket. Épp itt az ideje, hogy a Parlament ezt kivételesen elismerje.

Rui Tavares (GUE/NGL) . – (PT) Elnök úr, úgy gondolom, hogy a Parlament örömmel fogadna egy konkrét és lényegre törő Stockholmi Programot, amely képes valóban elősegíteni a polgárok Európáját.

Sajnos azonban úgy vélem, hogy ahhoz képest, ahol lehetnénk, le vagyunk maradva. A Stockholmi Program sajnálatos módon hajlik az elnagyolt, homályos megfogalmazásokra és általánosságokra, és kénytelen vagyok azt mondani, hogy a probléma, amelynek köszönhetően nem meggyőző és túlzottan leegyszerűsített program áll előttünk, részben abban áll, hogy a Parlament nem rendelkezik demokratikus ellenőrzési joggal, illetve hatáskörrel arra, hogy valódi, változást vagy tényleges hatást eredményező módon beavatkozzon.

Példa erre a bevándorlási politika. Mindannyian nagy érdeklődéssel követtük az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal végrehajtását, úgy vélem azonban, hogy nagyon kevés lépést tettünk például a bevándorlás legális csatornáinak megnyitása felé, amelyekre nagyon is szükség van, vagy az idénymunka céljából érkező bevándorlókról szóló irányelv kidolgozása felé, amelyre már nagyon régóta várunk, de amelyet, úgy látszik, a Stockholmi Program figyelmen kívül hagy.

Gerard Batten (EFD) . – Elnök úr, a Stockholmi Program az egész Európai Uniót lefedő közös jog- és igazságügyi rendszer kialakítási folyamatának része. A dokumentum „a polgárok életének megkönnyítéséről – a jogérvényesülés Európájáról” beszél.

Hadd mondjam el, hogy az Önök közös jogrendszere mit tett egy ember életéért. Egy 20 éves londoni fiatalembert, Andrew Symeout idén nyáron emberölés vádjá miatt kiadták Görögországnak. Most egy görög börtönben sínylődik tárgyalásra várva. Az ellene felhozott bizonyítékok öt percre sem állnak meg a helyüket, ha egy brit bíróság vizsgálná meg azokat. Az azonosítás alapjául szolgáló bizonyíték ellentmondásos. Minden jel arra utal, hogy a tanúvallomásokat a rendőrök írták. Két tanú azt állítja, hogy embertelenül bántak velük, megverték és arra kényszerítették őket, hogy írják alá az eléjük tett nyilatkozatokat, amelyeket később azonnal visszavontak.

A londoni fellebbviteli bíróság nagyon is tisztában volt vele, hogy nincs valódi bizonyíték Symeou úr ellen, de kénytelen volt őt kiadni, mivel az európai elfogatóparancs értelmében nem akadályozhatta meg a kiadatást. A brit bíróságok immár nem védhetik meg a brit állampolgárokat a külföldi bíróságok által elrendelt igazságtalan letartóztatástól és bebörtönzéstől.

Nagy-Britanniában a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés tökéletes térségében éltünk egészen addig, amíg be nem léptünk az Európai Unióba. Az Európai Unió lerombolja azt a jogi védelmet, amelyet Angliában évszázadokon keresztül élveztünk. Eközben tönkreteszi az emberek életét. Lehet, hogy a Stockholmi Program a jogról szól, de biztosan nem a jogérvényesülésről. Ha a britek meg akarják őrizni szabadságjogaikat, el kell hagyniuk az Európai Uniót.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Elnök úr, a Stockholmi Program kétségtelenül számos hasznos kezdeményezést tartalmaz, és teljes mértékben támogatom a gyermekpornográfia és az internetes terroristahálózatok elleni küzdelem fokozását. Az illegális bevándorlók és a szervezett bűnözés elleni intézkedések is számíthatnak a támogatásomra. E tekintetben jogos a biztonsági szolgálatok korlátlan hozzáférése az Unió ujjenyomat-adatbázisához. A megfigyelés azonban nem terjedhet addig, hogy az Unió rendőrállammá váljon, amely a birtokában lévő adatokat még tovább is adja az Egyesült Államoknak.

Ezért biztosítani kell, hogy az összegyűjtött adatokkal ne történjen visszaélés. Mindez végül is a magánélet védelmére vonatkozó, minden uniós polgárt megillető alapvető jogról szól, és e tekintetben meg kell jegyeznünk, hogy a szabadság alatt az államtól való szabadságot értjük és nem az államon keresztüli szabadságot.

Az uniós menekültügyi jog harmonizációjáról is szeretnék szólni. Egyértelműen ez a helyes lépés. Teljesen egyértelművé kell tennünk azonban, hogy a különböző országok gazdasági feltételeinek harmonizációja nélkül nem fog működni, mivel az emberek természetes módon oda mennek, ahol a legjobb

társadalombiztosítási rendszer, a legmagasabb jövedelem, a legtisztább utcák és a legbiztonságosabb városok várják őket. Egy dolog biztos: valóban szükség van harmonizációra, de Európa nem válhat egy önkiszolgáló menekültügyi politika földjévé.

Simon Busuttil (PPE) . – (MT) A jogérvényesülés, a szabadság és a biztonság térségét az Európai Unió következő nagy projektjének tartjuk. Én azt mondanám, hogy ezt a projektet az Európai Unió nagy belső piaci projektjéhez hasonlóan kell megvalósítani. Meg kell teremtenünk a jogérvényesülés, a szabadság és a biztonság térségét, amely valamennyi európai uniós polgár javát szolgálja.

Hogy jutunk el odáig? A Stockholmi Program, vagyis egy öt évre szóló munkaprogram segítségével. Széles körű programról van szó, amely számos, a jogérvényesülés, a szabadság és a biztonság körébe tartozó területet lefed. A Parlament állásfoglalása meghatározza az Európai Parlament e területre vonatkozó politikai prioritásait. A bevándorlás terén például az illegális bevándorlás elleni küzdelem és a valódi és kötelező szolidaritásra épülő közös menekültügyi politika élvez prioritást. Hozzá kell tennem, hogy az Európai Parlament nagyon jelentős és konstruktív szerepet fog játszani az együttdöntési jogköre folytán, amelyet a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésétől kezdődően élvez majd.

A Parlamenten belül is vannak bizonyos politikai különbségek. Miért ne lennének? Különböző képviselőcsoportok és eltérő politikai vélemények vannak itt jelen. Hadd mondjam el azonban – különösen mélyen tisztelt képviselőtársamhoz, Jeanine Hennis-Plasschaert asszonyhoz fordulva –, hogy az emberi jogok az Európai Néppárt politikájában is prioritásnak számítanak, és nemcsak a liberális képviselőcsoport foglalkozik velük. Nem fogadhatjuk el, hogy a liberális képviselőcsoport úgy véli, joga van kisajátítani a megkülönböztetésmentesség elvét. Mi hiszünk ebben az elvben, de hiszünk a szubszidiaritás elvében is, ami azt jelenti, hogy kötelesek vagyunk tiszteletben tartani azokat a nemzeti kérdéseket, amelyek az Európai Unió egyes tagállamaiban érzékeny témának számítanak. Nem felejtethetjük el, hogy ez az Unió a sokszínűsége épül és nem a homogén egysége.

Luigi Berlinguer (S&D) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Hágai Programhoz képest a Stockholmi Program két újdonságot vezetett be: a jogok és a biztonság közötti méltányos egyensúlyt, valamint a jogi védelmet a büntető- és a polgárjogi ügyeket illetően egyaránt.

A biztonság egy jog: azt jelenti, hogy az embert nem támadják meg a saját munkahelyén, hogy végigmehet az utcán anélkül, hogy az élete veszélyben forogna, hogy nőként nem válik erőszak tárgyává, és hogy nincs kitéve terrorista cselekményeknek.

A tagállamoknak és Európának garantálnia kell a biztonságot. A szabadság biztosítékait csökkentő biztonsági intézkedések azonban a jogból eltávolítják a bizonyosságot, és ezért bizonytalanság és kegyetlenség forrásai. Gondoljanak csak Guantánamóra.

Európa a jogok szülőföldje. A Stockholmi Program ma rendkívül részletesen meghatározza e jogokat. Tisztességes egyensúly áll fenn egyrészt a bűnmegelőzési intézkedések szabályai és a polgárok mindennapi élete, családi, társadalmi, gazdasági, munka- és tanulmányi kapcsolataik között, amelyek mindegyikét a polgári jog és a polgári igazságszolgáltatási rendszer szabályozza.

Ez a polgárok Európája, amelyet a tagállamokon és a közösségi intézményeken belül kell kialakítani. Az európai társadalom egységesebb és nagyobb mobilitás jellemzi, mint általában gondolnánk. A mobilitás immár jog. A tagállamok közötti határok nem áthatolhatatlan falak, hanem hálók, amelyeken keresztül a társadalom nap mint nap átszívárog. A Stockholmi Program alkotja azt az intézményi alapot, amely biztosítja az igazságügyi együttműködést és a kölcsönös elismerést, amely – a nemzeti rendszerekből és a közösségi rendszerből álló – európai igazságszolgáltatási rendszert biztosít, nemzeti és közösségi jogot, európai polgárokat és európai bírói szerveket, nemzeti és közösségi bíróságokat egyaránt.

Az európai szabályokat a közösségi szabályok és az európai bíróságok ítélezési gyakorlata diktálja, de fontos forrásuk a munkások, vállalkozások, diákok és bírók magatartása is, tartozzanak akár nemzeti bíróságokhoz, akár az igazságszolgáltatási rendszerek működtetőinek európai hálózataikhoz. Alulról kiinduló folyamat ez, amelyet a Stockholmi Program támogatni kíván.

A Parlament nagyon jó munkát végzett ezzel az állásfoglalással, amelyért nagyon keményen megdolgoztunk és amelyet, remélem, egyhangú szavazással, sok leadott szavazattal elfogadunk. A Tanácsnak megfelelő módon figyelembe kell vennie. A Lisszaboni Szerződés még nem lépett életbe, de itt van és érezteti a hatását. Miniszter úr, legyen nagyra törő a Tanács, és tartsa nagy becsben az itt megfogalmazottakat, valamint a belőlük fakadó követeléseket.

Sarah Ludford (ALDE) . – Elnök úr, a svéd elnökség elismerést érdemel azért, ahogy sürgette a vádlottak tisztességes bánásmódhoz való, őket Európa egész területén megillető jogának már régóta esedékes kérdését. Erre az európai elfogatóparancs kiegészítéseként kétségtelenül szükség van. Biztosítanunk kell, hogy a kölcsönös elismerés valóban a valamennyi nemzeti büntető igazságszolgáltatási rendszerbe vetett kölcsönös bizalomra épülhessen. Ez jelenleg nem így van, és több hiányosság is fellelhető.

Van egy választópolgár a körzetemben, Andrew Symeou, aki július óta börtönben van Görögországban, és nem lehetett érte óvadékot letenni, mert külföldi. Görög ügyvédje rendőri visszaélés és bizonyíték megsemmisítése miatt panaszt tett. Az Emberi Jogok Európai Bíróságához fognak fordulni, és igencsak szégyenletes, hogy erre szükség van, hiszen itt arról van szó, hogy milyen elbánásban részesül egy uniós polgár egy másik tagállamban. Megdöbbentő, hogy ennek el kell jutnia Strasbourgig.

Ezért támogatom ugyan az európai elfogatóparancsot, de teljes mértékben biztosítanunk kell, hogy használatával ne sérüljenek a vádlottak jogai. Más különben olyan botrányok várnak ránk, mint Andrew **Symeou** esete, és ezek következtében az emberek nem fogják támogatni az európai elfogatóparancsot, amint az most jellemző az én országomban.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL) . – (EL) Elnök úr, már több hónapja beszélünk arról, hogy meg kell találnunk az egyensúlyt a biztonság fenntartása és a polgárok egyéni jogainak védelme között, és hangsúlyozzuk, hogy a polgárokat kell a Stockholmi Program középpontjába állítani. Az Európai Unió azonban olyan intézkedéseket fogad el és alkalmaz, amelyek felborítják a biztonság és a jogok egyensúlyát, mindenféle személyes adatot gyűjtő és ellenőrző szervek felállításához vezetnek, és megsértik a méltóságunkat azzal, hogy valamennyiünkben gyanúsítottat csinálnak. Elfogadhatatlan továbbá, hogy a bevándorlókat úgy kezeljék, mintha bűnözők vagy potenciális terroristák lennének. Nem értünk egyet az állásfoglalás-tervezettel, mivel annak teremti meg az alapját, hogy egy modern európai panopticon építsünk fel, amelyben a Jeremy Bentham által tervezett börtönhöz hasonlóan minden egyes ember cselekedeteit folyamatosan figyelik anélkül, hogy a fogvatartottak tudnák, milyen mértékű megfigyelés alatt állnak, és ezáltal a magánélet hamis érzete alakul ki bennük.

Tadeusz Zwiefka (PPE) . – (PL) Elnök úr, nem habozok azt állítani, hogy az Európai Unión belül a jogérvényesülés területén a Stockholmi Program az elmúlt néhány év legnagyobb kezdeményezése. Annál is inkább örülök neki, mivel a Program egyik alapvető elgondolása az, hogy könnyebbé tegye az Európai Unió lakosainak életét. Természetesen a Stockholmi Program megfelelő végrehajtása a jogérvényesülés terén egy valódi európai igazságszolgáltatási kultúra kialakításának, az új jogszabályok kidolgozását érintő gyakorlati megközelítés változásának és az elektronikus igazságszolgáltatási portál megfelelő működésének függvénye.

A kölcsönös elismerés elve – amely az én szememben alapvető elv – kölcsönös bizalmat igényel, de egyben a többi ország jogrendszerébe vetett bizalmat is, amint arról ma már szó esett. Ezek az értékek csak a kölcsönös elismerésből és megértésből fakadhatnak, amely később egy európai igazságszolgáltatási kultúrát eredményez majd. Egy más kölcsönös ismerete és megértése csak egy aktív és kedvező szakpolitikából születhet, amelynek részét képezi az információcseré, látogatások, információmegosztás és tanfolyamok az igazságszolgáltatásban dolgozók, főként az első fokú bíróságokon dolgozó bírók számára. Ide tartozik az Európai Unió belüli egyetemi oktatási programok alapos korszerűsítése is, ami rendkívül fontos.

Hangsúlyozni kell továbbá a többnyelvű elektronikus igazságszolgáltatási portál jelentőségét. E portálnak hozzáféréssel kell rendelkeznie jogi adatbázisokhoz, valamint a bírósági és nem bírósági elektronikus fellebbviteli eszközökhöz. Hozzáférést kell biztosítani az egyes tagállami jogrendszerekről szóló útmutatókhoz és azokhoz az intelligens rendszerekhez, amelyeket segítségként fejlesztettek ki azon polgárok számára, akik megoldást keresnek jogi problémáikra, vagy munkájuk során terjedelmes nyilvántartásokat használnak, illetve listákat az igazságügyi rendszerben dolgozókról. Ezért nagyon örülök, hogy Ask asszony és Barroso úr szót ejtett erről.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy a polgári ügyeket érintő igazságügyi együttműködés terén a legjobb minőségű, megfelelően végzett hatásvizsgálatokon alapuló európai jogi szabályozást kell kialakítani, hogy hatékony eszközök álljanak a polgárok és a vállalkozások rendelkezésére, amelyek lehetővé teszik számukra a belső piacon számos jogi probléma megoldását.

A sok uniós tagállamban egyre növekvő euroszkepticizmus idején a Stockholmi Program alkalmat kínál arra, hogy megmutassuk a polgároknak, hogy az uniós intézmények képesek választ adni az ő jelenlegi igényeikre.

Zita Gurmai (S&D) . – Elnök úr, külön köszönetemet szeretném kifejezni annak a három titkárságnak, amely a mai plenáris ülésre összeállította ezt az állásfoglalást.

A Stockholmi Program egy közös értékeken, elveken és intézkedéseken alapuló, biztonságosabb és nyitottabb Európa kialakítását célzó gyakorlati cselekvési tervnek tekinthető. Hozzájárul a bűnüldöző szervek, a bíróságok és a bevándorlási szolgálatok közötti gyakorlati együttműködéshez. Megteremti az intézkedések egyensúlyát, fenntartja a közös biztonságot, a jogállamiságot és az egyének jogait. Mégis rendkívül összetett kérdéssről van szó.

Szeretném kiemelni a konvergencia elvének bevezetését. Ez újabb lépés egy uniós állam építésében; nem más, mint a szuverenitások egyesítése. Az Európai Unió egész területén működő valamennyi ügynökség birtokában lévő összes adat, információ és értesülés elérhetőségének elvén alapul.

El kell érni, hogy az Unió informatikai rendszerei átjárhatóak legyenek, hogy valamennyi ügynökség hozzáférhessen a többi adataihoz. A Parlament hozzáadott értékkel járul hozzá a Bizottság javaslatához. Az egyenlőséghez, a nemhez és a megkülönböztetéshez kapcsolódó valamennyi kérdés szerepel és jól le van írva a dokumentumban.

A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése után megragadhatjuk ezt a történelmi pillanatot, hogy a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés életképes és erős térséget hozzuk létre. A Parlament helyesen emeli ki saját új szerepét, miszerint a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével a Tanáccsal egyenrangú társjogalkotóvá válik. Elégedett vagyok, mivel sok közös európai érték kapott helyet a szövegben: a szabadság, a jogérvényesülés, az alapvető jogok, a demokrácia, a minőség és ehhez kapcsolódóan a magánélet.

Tudom, hogy ezek az értékek az általános politikai hangulattól függően különböző jelentéssel bírnak, de ez az állásfoglalás eltalálta a helyes egyensúlyukat. Szeretnék az Európai Szocialisták Pártjának „A gyermekeket az első helyre” elnevezésű kampányáról is szót ejteni. Örömmel látom a dokumentum gyermekekre – és családokra – vonatkozó bekezdéseit. Politikai szándékom az Európai Unión belül minden polgár számára biztosítani az egyenlő jogokat és részvételt.

A polgárainknak gyakorlatias, előretekinő és átfogó európai migrációs politikára van szükségük, amely közös értékeken és szabályokon alapul, köztük a szolidaritás és az átláthatóság elvén.

A jól igazgatott migráció minden érintett számára előnyös lehet, és hozzájárul az Unió és azon tagállamok gazdasági növekedéséhez, amelyeknek migráns munkavállalókra van szükségük.

Elnök. – Köszönjük, Zita. Sikerült két percig beszélnie, de nem tudom, vajon a tolmácsok lépést tudtak-e tartani Önnel, mivel folyamatosan a piros fényt láttam világítani. Mindenesetre ha sikerült követniük Önt, elismerésünk a tolmácsoknak.

Pascale Gruny (PPE) . – (FR) Elnök úr, miniszter úr, miniszter asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nem ismételtem meg a legfontosabb dolgokat, amelyeket képviselőtársaim már elmondtak a jogérvényesüléssel és bevándorlással kapcsolatban, de szerettem volna rámutatni arra, hogy egy európai igazságszolgáltatási térséget csakis úgy lehet létrehozni, ha javítjuk a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat, hiszen ez javítani fogja a kölcsönös elismerés elvét, amely az európai jogérvényesülés sarokköve.

Jelentős előrelépés történt az elmúlt 15 év során, de még mindig sok hiányossággal kell szembenéznünk. Rendkívül örülök, hogy a Lisszaboni Szerződést végre minden tagállam ratifikálta, miközben folytak a tárgyalások erről a szövegről. Az Európai Parlamentnek a bel- és igazságügyekhez kapcsolódó kérdésekbe ugyanannyi beleszólása lesz, mint a Tanácsnak; a demokratikus legitimitás növekszik és ez a polgárok javát szolgálja.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport véleményének előadójaként, a Petíciós Bizottság nevében szeretném hangsúlyozni, hogy túl sok panasz érkezik a Petíciós Bizottsághoz a polgárok Európai Unión belüli szabad mozgását gátló akadályokkal kapcsolatban.

Szeretném megemlíteni a képesítések kölcsönös elismeréséhez és a szociális jóléti ellátásokhoz való joghoz, valamint a megkülönböztetéshez kapcsolódó problémákat. Az azonos neműek házasságának elismerése ezzel szemben olyan terület, amely a tagállamok joghatósága alá tartozik. Az Uniónak tiszteletben kell tartania ezt a nemzeti hatáskört.

Felszólítom az Európai Bizottságot, hogy minél hamarabb tegye közzé az útmutatásait, hogy ezáltal segítsen a tagállami hatóságoknak hatékonyan küzdeni a szabad mozgás elvének megsértése ellen. Fontos, hogy a

polgárok szabadon mozoghassanak és teljes mértékben gyakorolhassák jogaikat e belső határok nélküli térségben.

Rendkívül nagy örömmel látom, hogy az állásfoglalásban az Európai Unió kábítószer-ellenes stratégiája is szerephez jut ezen európai igazságszolgáltatási térség megteremtésében. Remélem azonban, hogy az Európai Unió több kezdeményezőkézséget mutat e tekintetben. Miért nem szerelkezik fel az Unió új fegyverekkel ez ellen az egyre erősödő tendencia ellen, amely egyre korábban fejt ki hatását a gyermekeinkre? Ők a jövő. Mit teszünk, hogy megvédjük őket? Tegyük végre tanúbizonyosságot némi gyakorlatiasságról az intézményeinken belül! Ezt várják tőlünk polgártársaink.

Claude Moraes (S&D) . – Elnök úr, hosszú út vezetett Tamperétől, ahol a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségének csupán a körvonalait láttuk – és talán túl sokat beszélünk – a mostani rendkívüli helyzetig, ahol Stockholm és Lisszabon összetalálkozik. Tisztelettel mondom mindazoknak, akik úgy gondolják, hogy nincs szükségünk részletes tervre ahhoz, hogy megharcoljunk az igazunkért a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés általunk célul kitűzött térségének érdekében: nem hozzuk le a játékosainkat a pályáról a mérkőzés kezdetekor. Megvédjük a haladó pozíciókat, és ami a képviselőcsoportunkat illeti, küzdeni fogunk haladó politikáinkért.

Először azonban szükség van egy stockholmi tervre. Lisszabon teljesült, tehát nekünk – minden képviselőnek, akárhogy szavazzon is – fel kell vállalnunk a felelősséget, hogy karácsony után jogszabályokat alkossunk azokról a kérdésekről, amelyek fontosak nekünk. Ez súlyos felelősség, és a képviselőcsoportomnak megvannak a maga prioritásai, amelyeket szorgalmas előadók, López Aguilar és Berlinguer urak jelöltek ki. Ha erre sor kerül, akkor működik majd a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térsége egy demokráciában, amelyet vagy megnyerünk, vagy elvesztünk.

A megkülönböztetés elleni küzdelemre vonatkozó prioritásaink kapcsán van egy üzenetünk a Tanács részére: horizontális irányelvet akarunk. Küzdenünk kell ezért a haladó irányvonalért. A bűnügyi igazságszolgáltatás kapcsán azt mondjuk: a kölcsönös elismerés lényeges ahhoz, hogy az európai elfogatóparancs ténylegesen működjön. A menekültügy terén pedig igent mondunk a tagállamok közötti szolidaritásra, a haladó megoldás azonban azt jelenti számunkra, hogy a veszélyeztetett menedékkérők kapják a legjobb képviselést.

Ezek tehát a képviselőcsoportunk prioritásai, ez a mi hozzáadott értékünk a gyűlölet-bűncselekmények, a migrációs politikák módosítása, a nők elleni erőszak, az európai védelmi rend terén. E kérdések mindegyike jól szemlélteti, hogy képviselőcsoportként – mint minden képviselőcsoport – értéket adhatunk hozzá a Stockholmi Programhoz, és olyan jogszabályokat alkothatunk, amelyeknek van értelme.

Végezetül, mi korrektül cselekszünk, mert a polgáraink számára ez nem játék. Arról van szó, hogy végre – sok idő elteltével – megadjuk nekik azokat a jogokat, amelyeket már régóta kértek, vagyis az adatvédelemhez, a biztonsághoz és a terrorizmus elleni védelemhez való jogokat. Ezek mindegyike jelentéssel bír majd, amikor mi ebben a Házban felvállaljuk a jogalkotás felelősségét. Ezt pedig csak akkor tesszük meg, ha megszavazzuk a Stockholmi Programot. Akkor egy haladó Stockholmi Programért és haladó szellemiségű jogszabályokért fogunk harcolni.

Carlos Coelho (PPE) . – (PT) Elnök úr, szeretnék őszintén gratulálni a körünkben megjelent Barrot alelnök úrnak és a svéd elnökségnek a Stockholmi Programhoz. A Stockholmi Program jó hír azok számára, akik támogatják azt az elgondolást, hogy Európa több, mint pusztán egy közös piac.

A polgárok Európájának építése a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés valódi térségét jelenti. Örülök, hogy e háromszög mindhárom oldala egyenlő súlyt kapott. Bizonyos radikálisabb véleményekkel ellentétben én úgy vélem, hogy mindháromra szükség van. A biztonság szabadság nélkül diktatúra, a szabadság biztonság nélkül anarchia, és a jogérvényesülés szabadság vagy biztonság nélkül lehetetlen.

Ez az öt évre szóló program a tamperei célokhoz nyúlik vissza és sok területen valódi előrelépésre törekszik. Mindazonáltal lényeges biztosítani, hogy e célkitűzések teljesüljenek. Az elfogadott jogszabályokat és eszközöket hatékonyan végre is kell hajtani. Az európai emberek nem vesznek minket komolyan, ha nem megyünk át hatékonyságunk e vizsgáján. Nem lehet például egy beléptetési/kiléptetési rendszer kialakítását sürgetni és felkérni a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatot arra, hogy e rendszer 2015-ben kezdje meg működését, ha nem tudjuk, hogy a Schengeni Információs Rendszer második generációja vagy a Vízuminformációs Rendszer életbe lép-e, hiszen jelenleg mindkettő problémákkal küzd és jelentős csúszásban van.

Remélem, hogy 2012 előtt létrejön egy közös európai menekültügyi rendszer, valamint egy közös megközelítést alkalmazó bevándorlási politika, amelyek közül mindkettő a bevándorlók befogadására és integrációjára, valamint az illegális bevándorlás elleni eredményes küzdelemre vonatkozik.

Végezetül sok, közösen elvégzendő munka áll még előttünk a polgárok Európájának megteremtése érdekében. Nincs értelme olyan kérdésekre vesztegetni az időnket, amelyek nem tartoznak a felelősségi körünkbe. Megpróbálni beavatkozni a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozó családjogba nemcsak jogilag felesleges, hanem politikailag is téves lépés, mivel értelmetlen konfliktusokba keveredünk általa és elvonja a figyelmünket a valóban lényeges kérdésekről, vagyis a döntő fontosságú Stockholmi Programról.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Elnök úr, én is szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek és az egész Parlamentnek az általunk kidolgozott jelentéshez. Szeretnék azonban figyelmeztetni három dologra, amelyek véleményem szerint fontosak a jövőre nézve.

Az első az, hogy ha nincsenek jogalkotási kezdeményezések, ha a Tanács és a Bizottság nem tesz javaslatot jogalkotási aktusokra, hogy megtöltsé tartalommal a programot, akkor egyértelmű, hogy a program nem lehet sikeres.

A második figyelmeztetés – amely képviselőtársaim részéről már helyesen elhangzott – az, hogy e Ház új szerepet kap. Mostantól fogva már nemcsak azért dolgoz ki jelentéseket, hogy elmondja a véleményét, mint korábban. Társjogalkotó lesz, megállapodásokat fog kötni, gyakorolnia kell majd a biztonság és a szabadság közötti – olykor igen nehéz – egyensúlyt. Ez új feladat és új felelősség az Európai Parlament valamennyi képviselője számára.

Végül a harmadik figyelmeztetés a szubszidiaritás elvének fundamentalista alkalmazásához kapcsolódik. Hallom, ahogy képviselőtársaim arról beszélnek, hogy a nemzeti parlamenteket tiszteletben kell tartani, és ez így is van, de figyelmeztetnem kell Önöket arra, hogy a szubszidiaritás merev és fundamentalista értelmezése nem teszi lehetővé a Stockholmi Program keretében elérhető előrelépést. Ha a tagállamok ragaszkodnak a szubszidiaritás elvének túlzó értelmezéséhez, nem születik közös jogszabály a Stockholmi Programról.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Elnök úr, szeretnék röviden hozzászólni a Stockholmi Program gazdasági bűncselekményekről és korrupcióról szóló szakaszához. A szöveg a Coreperben folyó tárgyalások során némileg veszített erejéből. A jelenlegi szöveg például a GRECO korrupcióellenes szabályaira hivatkozik, bár a GRECO az Európa Tanács szerve. Míg a GRECO-val és az Európa Tanáccsal folytatott együttműködés elengedhetetlen, az Európai Unió korrupcióellenes szabályai szigorúbbak, mint – ahogy mindannyian tudjuk – a 47 országból álló Európa Tanács szabályai.

Ezért finoman megkérdem és egyben sürgetem a Tanácsot, hogy olyan szöveget tartson meg, amely erőteljes korrupcióellenes kötelezettségvállalást tartalmaz. Uniós politikára és mechanizmusra van szükségünk a korrupció és csalás elleni erőteljes küzdelemre az EU-n belül, és a Stockholmi Programnak tükröznie kell ezt az igényt és kötelezettségvállalást.

Michael Cashman (S&D). – Elnök úr, elismerésem mindazoknak, akik részt vettek e jelentés kidolgozásában, valamint a svéd elnökségnek. A társadalmakat nem a közepszerűség, hanem a bátorság, a meggyőződés és a jövőkép alakítja át. És ma délután megnyilvánult itt a Parlamentben.

Szabadságról, biztonságról és jogérvényesülésről beszélünk: három alapvető elvről. Egyenlőség és egyenlő elbánás nélkül mégsem lesz soha szabadság, sem biztonság, és bizonyosan nem érvényesül a jog sem. Ez különösen a kisebbségekre vonatkozik, amelyeket oly sokszor befeketítenek és hamis színben tüntetnek fel.

Csak az egyenlőség és az egyenlő elbánás lehet egy civilizált társadalom tartós építőköve. És ezért büszkén támogatok egy olyan Európát és vallom magam hozzá tartozónak, amelyben mindannyian egyenlőek vagyunk, fajra, etnikai hovatartozásra, vallásra, hitre, korra, fogyatéokra, nemre vagy szexuális irányultságra való tekintet nélkül; ez az egyenlők Európája, az alapvető értékek Európája.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Elnök úr, a Stockholmi Program az uniós polgároknak garantált biztonság lényeges kérdésére adott válasz. Ez a válasz azonban nem mindig kielégítő, mivel nincs szükség teljes szabványosításra a büntető- és polgári jog terén. A jog e területein – és ezen belül is csak világosan meghatározott, korlátozott területeken – csak harmonizációra van szükség.

Európának leginkább jó együttműködésre van szüksége a rendőri erők és az igazságügyi hatóságok között, hogy a bírói ítéletek végrehajtása hatékony legyen és a bűnözők elleni eljárások eredményesek legyenek az Unió belső határaitól függetlenül. A Stockholmi Programnak ezért számos ösztönzőt kell létrehoznia és e

területekre kell összpontosítania. Szeretném ma felhívni a figyelmet három kérdésre, amelyek a tagállamok intézkedéseinek összehangolásához kapcsolódnak.

Az első a szabad mozgás, az egyik fontos értékünk, amelyet illetően elengedhetetlen, hogy együttműködjünk a közrendet különösen fenyegető bűncselekményekről rendelkezésre álló információk cseréje terén. Itt különösen a szexuális jellegű bűncselekményekre gondolok, amelyek a leggyengébbeket és legvédtelenebbeket, vagyis a gyermekeket veszélyeztetik, és a stockholmi dokumentum helyesen felhívja erre a figyelmet.

Amilyen gyorsan csak lehet, el kell kezdeni dolgozni egy európai nyilvántartáson, amely a szexuális bűncselekmények elkövetőit tartalmazza, különös tekintettel azokra, akik ezen erőszakos és felettébb veszélyes bűncselekményeket gyermekek ellen követik el. Az érintett feleknek és szervezeteknek a lehető legszélesebb körű hozzáféréssel kell rendelkezniük ezekhez az információkhoz. A szabad mozgásnak együtt kell járnia az esetleges veszélyekről való ismeretek és információk áramlásával, hogy a társadalom és köztük a legveszélyeztetettebbek, vagyis ebben az esetben a gyermekek megfelelő védelmet élvezzenek.

Másodszor biztosítanunk kell a bűnözők vagyonának elkobzására vonatkozó ítéletek tényleges végrehajtását. Ez különösen vonatkozik arra, hogy a szervezett bűnözés elleni küzdelmet hatékonyra kell tenni, és azt jelenti, hogy az egy országban meghozott ítéletek lehetővé tennék a bűnözők által egy másik országban elrejtett vagyon felkutatását és tényleges elkobzását. Ez egyenlő mértékben vonatkozik a bűncselekményekből közvetlenül, illetve később, közvetett módon származó nyereségre.

Harmadszor pedig, bár egyetértek azzal, hogy a szabadságvesztéssel nem járó büntetések megfelelő választ jelentenek a kisebb bűncselekményekre, nem felejtjük el, hogy néhány különösen indokolt esetben a szabadságvesztéssel járó büntetés, amely a bűnelkövetőt elkülöníti a társadalomtól, az egyetlen valódi és gyakorlati módja annak, hogy a társadalmat megvédjük a legveszélyesebb bűncselekményektől. Ezért azt is szem előtt kell tartani, hogy ez a fajta büntetés szintén igazságos válasz a legkegyetlenebb bűncselekményekre.

Végezetül szeretném elismerésemet kifejezni az elkészült dokumentummal kapcsolatban, és hangsúlyozni, hogy a Programnak a tagállamok közötti együttműködés javítására kell törekednie, miközben megőrzi az államok jogrendszereinek nemzeti jellegét.

Elnök. – Elérkezett a „catch the eye” eljárás ideje. Szigorúan tartani fogom magam az eljárási szabályzathoz.

Elmondanám, hogy öt képviselő kap szót egy-egy percre, és a felszólalási idő leteltekor kikapcsoljuk a mikrofont. Mivel több mint tizenöt képviselő kért szót, az első ötöt hallgatjuk meg.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE) . – Elnök úr, először is szeretném üdvözölni a Stockholmi Programot, amely a legjobb út a polgárokat a középpontba állító Európa felé, és megköszönöm Ask miniszter asszonynak és Billström miniszter úrnak az általuk kialakított jövőképet. Végre hazamehetünk és elmondhatjuk mindenkinek, valóban mindenkinek, hogy Európa az övék, Európa velük van, Európa mi vagyunk.

A Stockholmi Programból természetesen az lesz, amivé mi alakítjuk. Adjunk neki egy esélyt. Adjuk meg hozzá a lehető legszélesebb körű támogatást és lássunk munkához, hogy végrehajtsuk.

Szeretnék különösen köszönetet mondani a gyermekekre irányuló figyelemért, amely végre lehetővé teszi, hogy foglalkozzunk a gyermekek, köztük a migráns gyermekek védelmére irányuló megerősített intézkedésekkel. Pozitív eredmény az is, hogy több lehetőségünk van a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelemre, miközben az egyének jogai nem sérülnek.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Anna Hedh (S&D) . – (SV) Elnök úr, nagyon örülök, hogy a Tanács Stockholmi Programjának legfrissebb verziója alaposabban foglalkozik a gyermekek jogaival, a nők elleni erőszakkal és az emberkereskedelem megelőzésével. Egy kicsit aggódtam, hogy az elnökség nem törődik majd a Program prioritásaival. Most arra is alkalmunk nyílik, hogy a parlamenti szavazás eredményének fényében javítsunk rajta.

Csalódott vagyok azonban amiatt, hogy nem történt említés egy európai gyermekjogi stratégia kialakításáról, amelyre a Parlament a közelmúltban tett javaslatot. Ahogy Barrot biztos úr említette, az Európai Uniónak továbbra is ki kell állnia a gyermekek jogaiért. Az emberkereskedelemre vonatkozó rész megfogalmazását illetően szintén csalódott vagyok amiatt, hogy az elnökség nem tartott ki az álláspontja mellett a fizetett szexszel való kapcsolatot, a szolgáltatások vásárlását és az e területre vonatkozó jogalkotás lehetőségét illetően. Az Uniónak jogalapra van szüksége a nők elleni erőszak elleni küzdelemhez is.

Franziska Keller (Verts/ALE) . – Elnök úr, mindössze két dologról szeretnék beszélni, amelyet a képviselőcsoportom döntő fontosságúnak tart a Stockholmi Programmal kapcsolatban. Először is úgy gondoljuk, hogy a Programban nagyon gyakran használt egyensúlyteremtő módszer egy kicsit rossz irányba mutat. Úgy véljük ugyanis, hogy a biztonság csupán egy eszköz a szabadság elérésére, és azzal nem áll ellentétben. Amikor nem vagyunk szabadok, nem vagyunk biztonságban sem. Véleményünk szerint a Programban szereplő egyensúly egy kissé félrevezető.

Másodszor pedig, Wallström miniszter asszony, mire gondol valójában, amikor a Frontex megerősítéséről beszél? Mit ért ez alatt? Ezt ugyanis a Stockholmi Programnak az a változata sem tisztázta, amelyet én láttam.

És nem gondolja, hogy rendkívül fontos lehet – akár még fontosabb – a Frontex feletti parlamenti ellenőrzést megerősíteni és megakadályozni, hogy a Frontex az idehez hasonló módon olyan embereket is visszaküldjön, akik joggal folyamodhatnak menekültstátuszért? Jobban szeretném, ha e téren történne megerősítés. Úgy gondolom, hogy a Stockholmi Programnak az Unió valamennyi lakosát kell szolgálnia, nemcsak néhányat közülük.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE) . – (ES) Elnök úr, ma nem kétséges, hogy az Európai Unió elkötelezte magát a terrorizmus elleni küzdelem mellett, és a Stockholmi Programnak köszönhetően további előrelépéseket teszünk majd a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés e lényeges térségét illetően.

Véleményem szerint ez a küzdelem a tagállamok közötti kölcsönös bizalmon alapul, most azonban a Lisszaboni Szerződés következtében kínálózkodó lehetőségek fényében itt az ideje, hogy harmonizáljuk a nemzeti jogszabályokat, hogy a terroristák által elkövetett bűncselekmények – amelyeket emberiség elleni bűncselekményeknek kell tekinteni – miatt indított eljárások ne legyenek időkerethez kötve.

Amikor erre sor kerül, sem ebben, sem más Parlamentben többé senki nem vesz védelmébe terroristákat – amint az történt korábban, történik most vagy esetleg a jövőben – a terrorizmus áldozatainak rovására, akik végignézik, hogy azokat, akik az ő szeretteiket meggyilkolták, hősként kezelik, míg ők csendben szenvednek.

Ezért arra kérem a Parlamentet, hogy nyújtson be vagy fogadjon el egy, a terrorizmus áldozatainak jogairól szóló európai chartát, amelynek alapja az emlékek védelme...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Sylvie Guillaume (S&D) . – (FR) Elnök úr, a mai megjegyzéseiből az tűnik ki, hogy sok felszólaló úgy gondolja, hogy a Stockholmi Program méltó a lehető legszélesebb körű konszenzusra és egy nagyra törő program kidolgozására irányuló erőfeszítésekre. Ez a célja a holnapi állásfoglalásnak, amelyről szavazni fogunk.

Sajnálom, hogy a nem uniós tagállamok állampolgárainak szavazati jogára és a beteg migránsok egészségügyi ellátáshoz való hozzáféréseinek biztosítására való hivatkozás kimaradt az állásfoglalásból. Mindazonáltal szeretném megemlíteni, hogy néhány lényeges téma bekerült a szövegbe, ezek közé tartozik a megkülönböztetésmentességről szóló irányelv elfogadásának követelménye, az európai polgárok és családjaik – és ez alatt én az összes családot értem – szabad mozgása, a családegyesítés jogának gyakorlását gátló akadályok lebontásának követelménye és a kísérő nélküli kiskorúak őrizetbe vételének tilalma, csak hogy néhányat említsek.

Véleményem szerint a Stockholmi Program sikere a következő négy kérdés iránti tiszteleten mérhető le: a polgárok javát szolgáló konkrét eredmények; az Európai Parlament új szerepének pontos tiszteletben tartása, mivel az együttdöntés hozzáadott értéket képvisel; a Stockholmi Program nemzeti parlamentek általi alkalmazásának minősége; és a Program értékeinek ismertsége a polgárok, főként az európai fiatalok körében.

Mostantól kezdve annyi lendülettel kell elfogadni a Programot, mint amennyi a jövőbeli végrehajtás...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – A „catch the eye” eljárás keretében elhangzott felszólalások végére értünk. Sajnálom, hogy tíz-tizenkét képviselő nem kapott szót, de a csúszást látva és a minket kötő eljárási szabályzat miatt nem volt rá lehetőség.

Beatrice Ask, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, köszönöm az összes elhangzott véleményt. Én valójában nem sajnálom, hogy az említett tíz képviselő nem kapott szót. Nagyön örülök annak az elkötelezettségnek, amelyet Önök e fontos kérdések iránt tanúsítanak.

Valaki azt mondta, hogy ez a Program nagyra törő. Ezt örömmel hallok, mivel a mögötte álló munka nagyra törő volt, de egyben gyakorlatias is abban az értelemben, hogy a jövőképet egy arra vonatkozó gyakorlatias megközelítéssel akartunk elegyíteni, hogy miként javítsuk a dolgokat a polgárok szemszögéből. Miközben a felszólalókat hallgattam, úgy tűnt, hogy Önök közül sokan osztoznak legalább a ma tárgyalt programtervezet fő elgondolásában.

Engedjék meg, hogy két területhez szóljak hozzá. Az első a forma kérdése. A mai vita egy kicsit zavaros volt, ha fogalmazhatok így, mivel néhányan a Stockholmi Programra hivatkoztak ugyan, de valójában arról az érdekes, állásfoglalásra irányuló javaslatról beszéltek, amelyről a Parlamentben fognak vitázni és szavazni, vagyis az Önök véleményéről a Tanács által benyújtott tervezetről.

Valaki azt kérdezte a vita kezdetén, hogy „miért vitázunk egy tervezetről, ha már van újabb?” Az az igazság, hogy az Európai Parlament már a folyamatban lévő viták és tárgyalások felénél jár. A tervezet állandóan változik, és pénteken vagy a hétvégén már más tervezet lesz. Azonban annak a képviselőnek, aki azt gondolta, hogy régi dokumentum van a birtokában, azt mondhatom, hogy mindig közzétettük a legfrissebb tervezetet az elnökség honlapján. Azon képviselőknél, akik szeretnék naprakészek lenni és követni a tervezetet érintő eseményeket és azt, hogy az Önök által folytatott vita miként befolyásolja a végső eredményt, természetesen gondoskodniuk kell róla, hogy megszerezzék az általunk közzétett dokumentumokat.

Az elnökség számára felettébb lényeges az átlátható és nyitott munkafolyamat. Ezért folytatunk rengeteg megbeszélést. Örömmel veszem, ha az a tíz képviselő, aki itt ma nem kapott szót, e-mailben elküldi a véleményét nekem vagy Billström úrnak. Nagyon egyszerű, a cím: beatrice.ask@justice.ministry.se, és Billström úr ugyanilyen formátumú. Elküldhetik nekünk a véleményüket, hogy figyelembe vehessük azokat. El kell kezdenünk korszerű módon dolgozni, és a svéd elnökség szemében a nyitottság jelenti a korszerű utat. Nagyon várom az állásfoglalást és az eredményt, mivel azt látom, hogy az állásfoglalásban szereplő elgondolások, árnyalatnyi különbségek és hangsúlyok egy része jelentős támogatottságot élvez. Természetesen ezeket gondosan mérlegeljük majd.

Van ezenkívül néhány politikai kérdés, amelyet csupán megemlítek. Először is két képviselő – az egyikük Batten úr volt – konkrét példákat hozott fel arra, hogy a polgárokat – talán egy másik országban – milyen hatások érik, és véleményük szerint a helyzet nem igazán kedvező. Az általuk felsoroltak tipikus példák arra, hogy hiányzik az egymás jogrendszerébe vetett bizalom. Ebben az esetben két választási lehetőségünk van: az első az, hogy azt mondjuk a polgárainknak, hogy maradjanak otthon, mert mindig a sajátunk a legjobb jogrendszer. Ha azonban azt gondoljuk, hogy a polgáraink továbbra is élni fognak a szabad mozgás lehetőségével, akkor talán itt az ideje, hogy elgondolkodjunk azon, hogy miként javíthatunk az eljárási jogokon és egyéb területeken az egész Unióban. Pontosan ez a Stockholmi Program célja. Ezért örülök neki annyira, hogy meg tudtuk tenni az első lépést az eljárási jogok megerősítése irányában, hogy biztosítsuk, hogy ha valakit bűncselekmény elkövetésével gyanúsítanak vagy bűncselekmény áldozata lesz és érintetté válik egy jogi eljárásban Európában, akkor most már valóban kap segítséget a fordítás és tolmácsolás terén. Ez az alapjog szerepel többek között az Európai Tanács egyezményeiben, de a gyakorlatban nem. Ezen most változtathatunk, és pontosan ezt kell tennünk.

Macovei asszony a korrupció és a pénzügyi bűncselekmények kérdését vetette fel, és véleménye szerint a megfogalmazás nem elég erőteljes e tekintetben. Szeretném elmondani, hogy ez a szakasz nagyon egyértelmű és jelentős követelményeket támaszt. Az, hogy megemlíthetjük a Korrupció Elleni Országok Csoportját (GRECO), nem jelenti azt, hogy az ő véleményük miatt kevésbé nagyra törő célokra törekszünk, és a Stockholmi Programban nem is ez szerepel. A Programban az szerepel, hogy sok más feladat mellett e kérdések terén szoros együttműködésre törekszünk e fontos szervvel, mivel a pénzre kell összpontosítanunk, ha fel akarjuk számolni a szervezett bűnözést. Úgy gondolom, hogy ez lényeges.

Sokan említették a szubszidiaritást. Úgy vélem, hogy a javaslat, amelyről jelenleg tárgyalunk, nagyon világosan állást foglal azt illetően, hogy az Unión belüli bel- és igazságügyi együttműködésnek hozzáadott értéket kell képeznie. Minden olyan területet, amely nemzeti szinten ugyanolyan jól igazgatható, nemzeti szinten kell hagyni. Az európai intézményeket akkor kell felhasználni, amikor együttműködésre van szükség. Úgy gondolom, hogy nem fosztjuk meg a nemzetállamokat jogaitól, hanem sokkal inkább hozzáadott értéket nyújtunk, amely valamennyi polgár számára előnyös lehet.

Végezetül szeretnék kitérni a magánélet és az adatvédelem kérdésére, amely kiterjedt és fontos vita tárgya. Azt hiszem, Borghezio úr vetette fel ezt a témát, és úgy érezte, hogy a Stockholmi Program jelenlegi formáját e tekintetben jelentős aggodalom övezi. Aggályainak adott hangot többek között a nyomon követést és a nagy adatbázisokat illetően. Az e területen folyó jelenlegi munkát a volt Kelet-Németország és Európa volt kommunista államainak helyzetével hasonlította össze. Véleményem szerint ez a fajta érvelés nem illik a

tárgyhoz. Kelet-Németországban nem létezett adatvédelem, nem volt demokrácia és nem voltak alapvető állampolgári jogok – három fontos tényező, amelyek alapvető szerepet töltenek be az együttműködésünkben. Ami a Stockholmi Programot illeti, számos különböző tekintetben megerősítjük és megszigorítjuk az adatvédelemre, az egyének jogainak tiszteletben tartására és a demokráciára vonatkozó szabályokat. Valójában az az információs stratégia, amelyet szeretnénk, hogy az Unió kidolgozzon, megteremti a módszeres és tényleges információcsere, a magánélet védelmére és a biztonságos adatkezelésre vonatkozó szigorú követelmények, valamint az információk túl hosszú időn át való megtartásának tilalma közötti egyensúlyt. Nyugodtan olvassák át még egyszer ezeket a szakaszokat, hiszen nagyon világosak. Mindez előrelépést jelent, amelyért az Európai Unió ombudsmanja – aki ezzel a kérdéssel foglalkozik – is dicsérrel illetett minket.

Végül valaki azt mondta, hogy kézzel foghatóbbá kellene tennünk a Stockholmi Programot. A Program sok nagyon is kézzel fogható és gyakorlati elemet tartalmaz, de a valódi munka csak most kezdődik. Néhány képviselő rámutatott, hogy az állásfoglalás kidolgozására megszabott határidő szoros volt, és hogy nagyon nehéz volt mindent időben elvégezni. Erre azt tudom mondani Önöknek, hogy ennél csak rosszabb lesz. A Stockholmi Program elfogadásától kezdve Önök is részt vesznek majd abban a fontos munkában, amelyet a különböző javaslatok részleteinek végrehajtása és megoldása keretében el kell végezni. Ez jelentős időbeli nyomással és stresszel jár majd, de nem hiányoznak majd a nagy kihívások és a fontos lépésekre kínáló lehetőségek sem. Nagyon köszönöm, hogy elmondták a véleményüket, és amint említettem, használják az internetet, ha a következő napok során kapcsolatba kívánnak lépni az elnökséggel.

Tobias Billström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők! Természetesen teljes mértékben egyetértek azzal, amit Ask asszony az imént elmondott a Programhoz kapcsolódó általános következtetésekről. Fogadják köszönetemet a ma itt az Önök részéről elhangzott építő véleményekért.

Szeretnék köszönetet mondani a három bizottság, vagyis az Alkotmányügyi Bizottság, a Jogi Bizottság és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökének az e kérdések terén folytatott rendkívül építő jellegű együttműködésükért. Amint bevezető beszédemben elmondtam, ez valóban azt jelzi, hogy valamennyi érintett fél nagymértékben elfogadja az őt terhelő felelősséget, amire véleményem szerint joggal lehetünk büszkék.

Szeretném kiemelni az együttműködés fontosságát a Program valamennyi jelentős területén. Felszólalásában Busuttill úr a belső piac nagyságával vont párhuzamot, amely véleményem szerint nem áll messze a valóságtól, hiszen méretét és jelentőségét tekintve ez bizony hasonló projekt. Az elmúlt években a menekültügyi és bevándorlási kérdésekről folytatott politikai eszmecsere során időről időre természetesen felmerült egy szó: a szolidaritás. Minden tagállam egyetért abban, hogy nagyobb szolidaritásra van szükség, és ez nemcsak a tagállamok közötti, hanem az Unió és a harmadik államok közötti szolidaritásra is vonatkozik. Ezt az üzenetet kívánjuk közvetíteni a Stockholmi Programmal.

Amint a bevezetésben mondtam, úgy gondoljuk, hogy ez az összetett kérdés nagyon széles körű és fenntartható megoldásokat igényel, amelyek az egész szakpolitikai területet lefedik. Ez az egyik oka annak, hogy a Stockholmi Programon belül nem foglalkozik külön szakasz a szolidaritással. Ehelyett valamennyi témában helyet kap a szolidaritás.

A migráció globális megközelítését e tekintetben a fontos kiindulópontok egyikének kell tekinteni. A Frontex szerepét meg kell erősíteni. Keller asszony beszélt erről a felszólalásában. Szeretném egyértelművé tenni, hogy a Frontex egyedül nem képes megoldani ezt a problémát. A Frontex a tagállami határellenőrzések összehangolásáért felelős, de nem rendelkezik semmiféle hatáskörrel például a tengeri mentés terén. A Földközi-tenger térségének helyzete elsősorban nem határellenőrzési probléma, hanem egy olyan probléma, amelynek megoldása számos különböző típusú intézkedést igényel. A származási és tranzitországok közötti fokozott együttműködés felettébb fontos. A fejlesztési együttműködés terén segély formájában is kell beruházásokat megvalósítanunk. Úgy vélem, ki kell hangsúlyozni, hogy az Európai Parlament a legnagyobb mértékben részt vesz az e kérdéseket érintő munkában most, hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadására sor került, és e területeken növekedni fog a demokratikus ellenőrzés.

A ma itt elhangzottak alapján én is úgy gondolom, hogy fontos rámutatni arra, hogy a Lisszaboni Szerződés valódi és lényeges változást eredményez majd. Természetesen jelentős változás ez, amelynek következtében a rendes jogalkotási eljárás helyébe olyan eljárás lép, amely az Európai Parlamentnek erőteljesebb szerepet biztosít a jogalkotási folyamatban számos területen. Ezért nem osztom Keller asszony egyik aggodalmát sem, amelyeknek ma itt e kérdések kapcsán adott hangot. Épp ellenkezőleg, úgy vélem, hogy hatalmas előrelépésnek vagyunk tanúi az e szakpolitikai területen egyre fokozódó demokratikus ellenőrzés irányában.

Elnök úr, kollégámhoz, Ask asszonyhoz hasonlóan én is azzal fejezem be felszólalásomat, hogy örömmel veszem, ha véleményüket megírják nekünk e-mailben, amennyiben ma itt nem volt alkalmuk elmondani azt.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, szeretném kiemelni a három parlamenti bizottság, vagyis a Jogi Bizottság – Casini úr itt van -, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság – López Aguilar úr itt van - és az Alkotmányügyi Bizottság által végzett munka minőségét. Rendkívül érdekes anyagot dolgoztak ki, amely segíteni fog nekünk és a svéd elnökségnek, hogy elkészítsük a Stockholmi Program végleges verzióját.

Amint Busuttil úr mondta, való igaz, hogy a polgároknak rendelkezésére áll egy belső piac, a jogérvényesülés, a biztonság és a szabadság térsége azonban még nem, még ha a schengeni övezetnek köszönhetően a szabad mozgás már megvalósult is. Az ebből származó előnyöket meg kell tartanunk. Hozzáteszem, hogy a visszaélés elleni iránymutatások közzétételére már sor került.

Szeretném elmondani, hogy ez a szöveg meglehetősen kiegyensúlyozottnak tűnik nekem. Sok ember különböző elvárásait meghallva úgy vélem, ez a szöveg bizonyos egyensúlyt teremt. Azt is mondhatnám, hogy olyan világban dolgozunk a Stockholmi Program megszövegezésén, amelyben a szervezett bűnözés, a számítástechnikai bűnözés és a terrorizmus egyre terjed, és amelyben egyértelműen meg kell védenünk magunkat. E téren teremthet Európa hozzáadott értéket.

Azt is el szeretném mondani, hogy – az igazságszolgáltatás e területén egyre inkább – vannak olyan polgárok, házaspárok, akik kettős állampolgárok, és ezért itt is módjukban kell, hogy álljon a jogaik gyakorlása a különböző tagállamokban, ahol éppen vannak.

Szintén fontosnak tartom kiemelni, hogy előrelépést értünk el az eljárási garanciák terén, amint azt Ask asszony nagyon jól kifejtette, és ez a Stockholmi Program nagyon lényeges eleme. A Görögországban lévő brit állampolgár példáját hozták fel. Ha léteznének minimumeljárások, az nagyban megkönnyítené a dolgokat. Továbbá Coelho úr egy kifejezését ismételve azt mondanám, hogy nagy utat tettünk meg Tampere óta.

Hozzáteszem azt is, hogy nem fogadhatjuk el az „Európa-erőd” kifejezést sem. Billström úr beszélt erről. Ez is a kiegyensúlyozott európai migrációs politika biztosítója. Ha elutasítjuk az illegális bevándorlást, a mögötte álló emberkereskedelmet és szervezett bűnözést, akkor teszünk így. Ez vitathatatlan. Mégis azt gondolom, hogy sikerült egy olyan menekültügyi politikát bemutatnunk, amely az európai értékeknek megfelelően nagylelkű.

Nyilvánvaló, elnök úr, hogy az idő szűke miatt nem tudok minden kérdésre válaszolni. Csak annyit szeretnék elmondani, hogy a Stockholmi Program – amint Ask asszony is említette – nagyon gyakorlatias, kialakul majd belőle egy cselekvési terv, amelyet a spanyol elnökség fog végrehajtani, és Önök, hölgyeim és uraim, a jövőben társjogalkotók lesznek. Ezt erőteljes eszköznek tartom a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés a polgárok által hűn áhított térségének előmozdítására.

Hálás vagyok a Parlamentnek azért, amit már mostanáig is tett és amit a jövőben tenni fog, most, hogy társjogalkotó lesz a jogérvényesülés és a biztonság térsége kérdéseinek terén.

Elnök. – A vita lezárásaként átveszek egy állásfoglalásra irányuló javaslatot⁽²⁾, amelyet az eljárási szabályzat 110. cikke (2) bekezdésének megfelelően nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap 12.00-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az elmúlt évek során az emberi jogok védelme és támogatása vesztett jelentőségéből az Unió programjában, miközben a tagállamok biztonsága vált a politika prioritásává. A szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térsége az Unióban döntő szakaszba lép. A Maastrichti Szerződés közösségi szinten bevezetett új elemeket a bel- és igazságügyek terén, amelyekkel addig szigorúan kormányközi szinten foglalkoztak. A Tamperei és a Hágai Program jelentős politikai lendületet adott e politikák megszilárdításának. A több évre szóló Stockholmi Program ezzel szemben azzal a céllal tűz ki prioritásokat a következő öt évre, hogy a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségének előnyei a

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

polgárok életében valósággá váljanak. A Program végrehajtására a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően kerül sor. Az együtdöntési eljárások rendes jogalkotási eljárásként való bevezetése révén az európai bel- és igazságügyi politikák és a nekik való megfelelést szolgáló intézkedések parlamenti vizsgálat tárgyává válnak.

Kinga Gál (PPE), írásban. – (HU) A Stockholmi Program megalkotása során célunk, hogy kézzelfoghatóvá váljanak a polgárok számára a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség előnyei. A polgárok Európájának megalkotása azonban messze túlmutat csupán a programalkotáson. A Lisszaboni Szerződés új dimenziót nyit meg a polgárok érdekérvényesítésében. Az Alapjogi Chartában foglalt jogok, szabadságok és elvek kötelező erőre emelkednek. Az Európai Unió immáron csatlakozhat az Európa Tanács emberi jogok védelméről szóló egyezményéhez. E jogi aktus megtételére a lehető leghamarabb sort kell keríteni. Ezen kötelezettségek érvényesítéséhez világos végrehajtási akciótervre lesz szükségünk, hogy a rendelkezésre álló új jogi keretek ténylegesen tartalommal legyenek megtöltve.

Ez már a következő (spanyol) EU-elnökség feladata lesz. Az emberi jogok, így a kisebbségi jogok közösségi jogi megerősítése kezdődött el a Lisszaboni Szerződés életbe lépésével. A Stockholmi Program pedig lefordítja ezt politikai prioritásokká, hogy az elkövetkező évek konkrét akcióterveiben teljenek meg tartalommal. Mindebben a folyamatban az Európai Parlamentnek nem csak lehetősége nőtt december 1. után, de felelőssége is.

Kinga Göncz (S&D), írásban. – (HU) A Stockholmi Program egyik kiemelt területe az alapjogok érvényesítése lesz, hiszen az Alapjogi Charta kötelezővé válásával, valamint az EU-nak az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez való csatlakozásával az EU kötelessége, hogy megerősítse Európa emberi jogi elkötelezettségét, és hozzájáruljon ahhoz, hogy az európai polgárok minél nagyobb mértékben ismerjék jogaikat.

Nem feleslegesek ezek a lépések, hiszen az emberi jogi alapelvek folyamatos gondozást igényelnek, és az EU-ban is sok tennivalónk van még. A diszkrimináció erősödése, az intolerancia egyre komolyabb társadalmi problémát jelent. A nemzeti és etnikai kisebbségeknek, különösen a romáknak, a melegeknek, a fogyatékkal élőknek naponta kell szembenézniük a diszkrimináció valamilyen formájával. Ezért fontos, hogy minden tagállamban következetesen végrehajtsák a már meglévő irányelveket, és a Tanács kiterjessze a védelmet minden veszélyeztetett csoportra, az új átfogó irányelv-tervezet elfogadásával.

A gazdasági válsággal összefüggésben nő a rasszizmus és az idegengyűlölet és az ezen alapuló bűncselekmények száma is. Az Alapjogi Ügynökség szerint a statisztikai adatok nem tükrözik hűen a valóságot, hiszen legtöbb esetben a sértettek nincsenek tisztában jogaikkal, és nem fordulnak a hatóságokhoz. Az EU-intézmények és a tagállamok közös felelőssége, hogy változtassunk ezen a helyzeten, és olyan európai szintű jogszabályokat készítsünk, amelyek biztosítani tudják, hogy Európa és a tagállamok a sokszínűség védelmezői maradnak, és nem adnak teret az erőszaknak.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A Stockholmi Program arra kötelezi az Európai Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatot az Európai Unió csatlakozására az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez. Ez fontos és jelentős lépés, amely lehetővé teszi, hogy kialakítsuk az alapvető jogok egységes és minimális szintű védelmét Európában. Az Egyezményhez való csatlakozásnak köszönhetően az uniós intézmények külső, független vizsgálat tárgyává válnak abban a tekintetben, hogy az Unió jogszabályai és tevékenységei megfelelnek-e az Emberi Jogok Európai Egyezményének. Ugyanakkor az Unió képes lesz megvédeni álláspontját az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt. Ez kiküszöböli az Európai Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának határozatai közötti eltérések lehetőségét.

Az állásfoglalásra irányuló indítvány 16. pontjára hivatkozva azt kérem, hogy hamar kezdjük meg a tárgyalásokat az Uniónak az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez való csatlakozásáról. A szóban forgó állásfoglalással kapcsolatban követelem, hogy azonnal vonják vissza az Európai Unió Alapjogi Chartájának Lengyelországra és az Egyesült Királyságra történő alkalmazásáról szóló jegyzőkönyvet. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az Alapjogi Chartát a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló közös térség kapcsán megvalósított valamennyi intézkedésre alkalmazni kell majd. Szégyenletes, hogy a Lengyel Köztársaság jobboldali hatóságai engedtek a Katolikus Egyház hierarchiája által gyakorolt nyomásnak és megtagadják a lengyelektől az őket illető jogokat. A lengyel állampolgároknak e jogokat ugyanúgy kellene élvezniük, mint más uniós tagállamok polgárainak. Ha nem akarjuk, hogy a lengyelek másodrangú polgárok legyenek az Unióban, az Alapjogi Chartát teljes egészében el kell fogadni.

Csaba Sógor (PPE), írásban. – (HU) A Stockholmi Program fontos része a veszélyeztetett, hátrányos helyzetű csoportok fokozott védelme. A szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség kialakítása elképzelhetetlen a diszkrimináció minden formájának tilalma nélkül. Ám nem elég a tilalom, az Európai

Uniónnak (EU) konkrét intézkedéseket kell hoznia az előforduló diszkriminatív intézkedések ellen, hiszen csak így lehetséges, hogy e térség valóban az összes európai polgár szolgálatában álljon. A fellelhető diszkriminatív intézkedések közül most csak egyet említenék, azt, ami a hagyományos nemzeti kisebbségeket érinti. Jelen pillanatban két EU-s országban is nyelvi genocídium folyik. Ezért kérem az Európai Bizottságot (EB), valamint a későbbi spanyol elnökséget, hogy a Stockholmi Program életbeléptetése során szenteljen fokozott figyelmet a diszkriminatív intézkedések megelőzésének. Másképp ez a program nem minden EU-polgár, csak a többségi nemzetek tagjainak szolgálatában fog állni.

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

10. Az illegális bevándorlók Afganisztánba és egyéb harmadik országokba történő közös kitoloncolása (vita)

Elnök. – A következő pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai - Az illegális bevándorlók Afganisztánba és egyéb harmadik országokba történő közös kitoloncolása.

Tobias Billström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők, először is szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy eljöhettek ma ide megvitatni ezt a fontos ügyet. Az egyes képviselők által felvetett kérdésekből ítélve világos, hogy ez az ügy bizonyos fokú aggodalomra ad okot. Remélem, hogy sikerül ma megvilágítanom a Tanács ezzel kapcsolatos álláspontját és választ adnom a kérdéseikre.

A jogállamiság, az emberi jogok tiszteletben tartása és az alapvető szabadságok alkotják az Európai Unión belüli együttműködés alapelveit. A tagállamok közti, Unión belüli együttműködést ezeknek az elveknek kell vezérelniük. Ezek az alapelvek képezik, és a jövőben is ezeknek az alapelveknek kell képezniük az együttműködés kiindulópontját a menekültügy és a bevándorlás terén.

Az elmúlt néhány évben az európai uniós együttműködés a bevándorlás területén gyors fejlődésnek indult és számos különböző jogi aktust és egyéb intézkedést foglal magába. A menedékkérők jogainak tekintetében szeretném felhívni figyelmüket a menekültügyi együttműködés alapvető céljára. Ennek a munkának egy olyan közös európai menekültügyi rendszer létrehozása célja, amely a menekültek jogállásáról szóló Genfi Egyezményrel és más, védelemre szoruló személyekre vonatkozó nemzetközi szerződésekkel összhangban védelmet fog nyújtani az érintett személyek számára. Ennek az együttműködésnek a keretében a kiegészítő védelem nyújtásáról, valamint a menekültügyi eljárásról, a befogadásról és a visszatérésről is rendelkeznek. A rendelkezések lefedik a menekültügy teljes területét, és ezek képezik a közös európai menekültügyi rendszer alapját.

A menekültügy területén a legfontosabb jogi aktusok a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló dublini rendelet, a menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló befogadási irányelv, az elismerésről szóló irányelv, amely a harmadik országbeli állampolgárok nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének minimumszabályaira vonatkozik, valamint a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló menekültügyi eljárási irányelv.

Mindezek a jogi aktusok jelenleg felülvizsgálat alatt állnak a tagállamok vonatkozó jogszabályainak további összehangolásának és ezáltal teljesebbé és hatékonyabbá tételének érdekében. A javasolt módosításokról együttdöntési eljárás keretében fogunk dönteni, ami azt jelenti, hogy széles politikai alappal fogunk bírni a közös európai menekültügyi rendszer kiépítéséhez.

A jól irányított bevándorlás egyrészt lehetőséget teremt a személyek számára az Európai Unió területére történő legális belépésre, másrészt lehetővé teszi az azok visszaküldését, akik nem teljesítik az Unió területére történő belépés, ill. az ott-tartózkodás feltételeit vagy nem jogosultak menedékre. Azoknak a személyeknek az alapvető jogaival kapcsolatban, akik nem jogosultak az Unió területén tartózkodni, először is azokra az általános jogi elvekre utalnék, amelyek az összes uniós tevékenység alapját kell, hogy képezzék, másodsorban pedig konkrétan azokra a jogszabályokra hivatkoznék, amelyek azoknak a harmadik országbeli állampolgároknak a visszatérésére vonatkoznak, akik nem jogosultak valamely tagállamba történő legális belépésre vagy ott-tartózkodásra. Ezek a szabályok a visszatérési irányelvben kerültek rögzítésre, amelyet az Európai Parlament és a Tanács 2008-ban fogadott el. Ez az irányelv az első fontos lépés olyan jogszabályok alkotásához, amelyek igazságosságot és átlátható eljárásokat biztosítanak egy hatékonyabb európai szintű

visszatérési politika kialakításához. A visszatéréssel kapcsolatos munka egyik alapelve, hogy jogbiztonságot kell nyújtania és emberségesen és hatékonyan kell működnie.

A visszatéréssel kapcsolatos munka magába foglalja a kitoloncolást szolgáló közös légi járatok szervezését is. A harmadik országok tartózkodási engedélyre vagy menedéjogra nem jogosult állampolgárainak kitoloncolását szolgáló közös légi járatok szervezéséről szóló tanácsi határozat 2002-ben, a kitoloncolási cselekvési program keretében került elfogadásra. A közös légi járatok szervezése az erőforrások hatékony felhasználását teszi lehetővé, és segíti a tagállamok közötti operatív együttműködés javítását. Ugyanakkor szeretném hangsúlyozni, hogy nem kollektív kitoloncolási határozatok végrehajtásáról van szó. Ez egy kooperatív intézkedés, amelynek célja a tagállamok kapacitásainak hatékonyabb felhasználása. A tanácsi határozatot kísérő közös iránymutatások értelmében közös légi járatok szervezhetők azon személyek számára, akik az Európai Unió valamely tagállamában érvényes belépési, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem, vagy már nem felelnek meg. A szervező tagállamnak és valamennyi részt vevő tagállamnak garantálnia kell, hogy minden egyes, a felügyelete alatt álló kitoloncolandó személy jogi helyzete lehetővé teszi a kitoloncolást.

Az Európai Unió Tagállamai Külső Határain Való Operatív Együttműködési Igazgatásért Felelős Európai Ügynökséget létrehozó rendelet szintén lehetővé teszi, hogy ez az ügynökség, a Frontex, megfelelő támogatást nyújtson a kitoloncolást szolgáló közös intézkedések megszervezéséhez. Ez év októberében az Európai Tanács felszólította a Frontextet, hogy vizsgálja meg a kitoloncolást szolgáló közös légi járatok finanszírozásának lehetőségét.

Mindezek az intézkedések annak biztosítását szolgálják, hogy a nemzetközi védelem elérhető legyen azok számára, akiknek szükségük van arra, és hogy az illegálisan az EU területén tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok visszatérése jogilag biztos módon és jogszerűen történjen. A közös légi járatok használata a kitoloncoláshoz nem sérti a visszaküldés tilalmának elvét, és nem jelenti az egyes esetek egyedi elbírálására vonatkozó követelmény megkerülését sem. A tagállamoknak figyelembe kell venniük minden egyes kitoloncolandó személy egyedi körülményeit, beleértve a nemzetközi védelem iránti esetleges kérelmeket is. Ez természetesen az Afganisztánból érkező személyekre is vonatkozik.

Elnök úr, tisztelt képviselők, a kitoloncolásra vonatkozó közösségi politika természetesen fontos, de csak egy vetülete az átfogó bevándorlási politikának. Az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum, amelyet az Európai Tanács tavaly szeptemberben fogadott el, megerősíti az Unió elkötelezettségét a bevándorlás globális megközelítése mellett. Ez azt jelenti, hogy a bevándorlási kérdéseknek integrált részét kell képezniük az EU külkapcsolatainak, és hogy a bevándorlás hatékony igazgatásának egységesnek kell lennie. Ez a származási, a tranzit- és a célországok között is szoros partneri kapcsolatot tesz szükségessé.

A stockholmi program, amely a délután folyamán korábban került megvitatásra, természetesen meg fogja erősíteni és tovább fogja fejleszteni ezt az átfogó stratégiát.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, megpróbálom felidézni az ezekkel a migrációs és visszatérési problémákkal kapcsolatos megközelítésünk alapelveit.

Az európai jogszabályok annak biztosítására kötelezik a tagállamokat, hogy a területükön tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok – amennyiben kívánják – nemzetközi védelmet kérhessenek. Az érintett, jelen esetben afgán állampolgárok valamilyen nemzetközi védelemre való jogosultságára vonatkozóan a tagállamoknak minden egyes menedékkérő iránti kérelmet meg kell vizsgálniuk, és ennek során az európai jogszabályokban rögzített kritériumokat az egyes menedékkérők konkrét, egyéni körülményeire kell alkalmazniuk. A tagállamoknak el kell döntenie, hogy a menedékkérő jogosult-e menekült jogállásra, és amennyiben a személy nem tesz eleget a menekült jogállás kritériumainak, meg kell vizsgálniuk, hogy a személy jogosult-e ún. kiegészítő védelemre.

Felsorolom az alapelveket. Először is, a harmadik országok állampolgárait nem szabad visszaküldeni hazájukba, ha ott súlyos támadások fenyegetik őket. Az Európai Unió jogszabályai, egészen pontosan az elismerésről szóló irányelv rögzíti, hogy a tagállamoknak a nemzetközi kötelezettségvállalásaikkal összhangban tiszteletben kell tartaniuk a visszaküldés tilalmának elvét. Ezért a tagállamok nem küldhetnek vissza Afganisztánba olyan személyeket, akik a Genfi Egyezmény értelmében menekülteknek minősülnek vagy kiegészítő védelemre jogosultak. Továbbá a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy nem kerül sor olyan visszatérítési műveletekre, amelyek sértik az Európai Emberi Jogi Egyezmény 3. cikkét, amelynek értelmében a tagállamok kötelesek garantálni, hogy egyetlen személyt sem küldenek vissza hazájába, amennyiben ott visszatérését követően üldöztetésnek vagy súlyos támadásnak van kitéve.

Másodszor az afganisztáni visszatérítési műveletek helyénvalóságának tekintetében a kérelmeket nem lehet általánosítani. Afganisztán az egyik legjelentősebb származási ország az Európai Unióban tartózkodó menedékkérők körében. Hadd tegyem hozzá, hogy az Unió csupán az összes afgán menekült töredékének nyújt menedéket, legtöbbjük a szomszédos országokban, elsősorban Iránban és Pakisztánban tartózkodik.

Nem lehet általános következtetéseket levonni arra vonatkozóan, hogy az afgánok kényszerített visszatérése származási országukba sértene a közösségi jogot, az Európai Emberi Jogi Egyezményt vagy az Európai Unió Alapjogi Chartáját. Azoknak a tagállamoknak kell az egyéni körülmények fényében az egyes kérelmekről dönteniük, amelyekben a kérelmek benyújtásra kerültek. A kérelmek megvizsgálása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük a konkrét, releváns egyedi körülményeket ahhoz, hogy meghatározzák, az egyes menedékkérők védelemre szorulnak-e, és ha igen, akkor milyenre.

Ez magába foglalja a politikai és a humanitárius biztonsági feltételek és az emberi jogi körülmények felmérését Afganisztánban. Továbbá magába foglalja azon országrész sajátos helyzetének vizsgálatát is, ahonnan a menedékkérő származik, valamint a személy egyedi körülményeinek felmérését is, úgymint családi helyzet, a származási országban végzett tevékenységek vagy bármilyen más egyedi jellemző, amely sebezhetőbbé teheti.

Nem lehet általános következtetéseket levonni az afgán menedékkérők védelmi szükségletére nézve, de a statisztikák azt mutatják, hogy az elmúlt hónapokban nőtt az elismerési arány ebben a csoportban. 2009 első felében az Európai Unióban az afgán menedékkérők csaknem 50%-a részesült nemzetközi védelemben, míg 2008 utolsó negyedében kevesebb, mint 30%.

Most egy másik kérdésre térnék rá: milyen feltételeknek kell teljesülniük azt megelőzően, hogy döntés születne egy visszatérítési művelet végrehajtásáról? Legutóbbi, az Egyesült Királyság és Franciaország által közösen végrehajtott, afgánokat Kabulba visszaszállító művelettel kapcsolatos állásfoglalásomban jeleztem, hogy a tagállamoknak három óvintézkedést kellett foganatosítaniuk, mielőtt egy egyént visszaküldtek volna egy olyan országba, mint Afganisztán.

Először is meg kellett bizonyosodniuk arról, hogy a kérdéses bevándorló nem kíván nemzetközi védelemért folyamodni, másodszor, hogy amennyiben a bevándorló nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, ezt a kérelmet alapos és egyedi vizsgálatnak vetették alá és megfelelő értékelési eljárást követően utasították el, valamint harmadszor, hogy a visszaküldött bevándorló élete származási országában nem kerül veszélybe.

A Bizottság a Franciaország és az Egyesült Királyság által végrehajtott visszatérítési művelet körülményeinek pontosabb tisztázását kérte. Jelenleg azonban nincs a Bizottság birtokában olyan információ, amely arra engedne következtetni, hogy az érintett személyek esetében ne teljesült volna ez a három feltétel.

Mi a helyzet ezekkel a több hazatelepített személyt is érintő visszatérítési műveletekkel abból a szempontból, hogy minden egyes személy aktáját egyedileg bírálták el?

Az Európai Emberi Jogi Egyezmény negyedik kiegészítő jegyzőkönyve és az Európai Unió Alapjogi Chartája tiltja a kollektív kiutasítást, de nincs jogi, sőt, elvi akadálya sem annak, hogy több olyan, egyedileg foganatosított visszatérítési intézkedést együttesen hajtsanak végre, amelyek mindegyike külön döntésen alapul, valamint például ugyanazt a légi járatot alkalmazzák a végrehajtásukra. Annak sincs jogi akadálya, hogy ezeket a műveleteket több tagállam közösen szervezze.

A Frontex jelenlegi mandátuma már rendelkezik az operatív együttműködésről a közös visszatérítési műveletek területén. Az Európai Tanács kérte a Frontex operatív hatásköreinek megerősítését és különösképpen annak a lehetőségnek a mérlegelését, hogy rendszeresen légi járatokat indítson ezeknek a műveleteknek a végrehajtására. Ezek a közös műveletek logisztikai szempontból várhatóan hatékonyabbá teszik a visszatérítési műveleteket, és számos egyéb nagyon is kívánatos előnnyel is járhatnak a hazatelepülések szempontjából, amelyek mindig fájdalmasak.

Megjegyzendő az is, hogy habár a visszatérési irányelvet a tagállamok többsége még nem ültette át a nemzeti jogba, a Bizottság arra ösztönzi a tagállamokat, hogy jelen időpontban is gondoskodjanak arról, hogy visszatérítési határozataik összhangban legyenek az irányelvben rögzített szabályokkal. Ez főként azt jelenti, hogy az önkéntes visszatérésnek prioritást kell élveznie, hogy a visszatérítési határozatokkal szemben biztosítani kell a fellebbezés jogát, és hogy a sebezhető személyek sajátos szükségleteit figyelembe kell venni. A visszatérési irányelv még nem lépett hatályba. Hamarosan hatályba fog lépni és további garanciákat fog nyújtani az érintett személyek részére.

Minthogy így áll a dolog, ezek lennének a válaszok, elnök úr, hölgyeim és uraim, amelyeket az európai joggal összhangban adni kívántam. Természetesen Billström úr is elmondta, hogy ezeknek a problémáknak a tekintetében megpróbálunk megfelelő egyensúlyt találni arra irányuló szándékunk, hogy fogadjuk be azokat, akiket politikai okok miatt üldöznek és valóban védelmet érdemelnek, valamint annak szükségessége között, hogy elismerjük, egyes kérelmeket nincs okunk elfogadni. Itt tehát kényes az egyensúly, amelyre a Bizottság éberen figyel.

Ezt szerettem volna elmondani a Parlamentnek, és természetesen figyelmesen meg fogom hallgatni az ez után az állásfoglalás után következő felszólalásokat.

Véronique Mathieu, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az Uniónak kötelessége az emberi méltóságnak megfelelő befogadási feltételeket biztosítani a háborúból és üldöztetés elől menekülőknél és olyan nemzetközi védelmi rendszereket kínálni nekik, amelyek összhangban állnak értékeivel.

Azonban az Európai Uniónak évek óta vegyes migrációs áramlatokkal kell megküzdenie, valamint olyan csempészhalózatokkal, amelyek visszaélnék a nemzeti menekültügyi rendszerekkel annak érdekében, hogy olyan személyeket léptessenek be, akik nem teljesítik az ezeknek a rendszereknek az igénybevételéhez szükséges feltételeket.

Akkor mit tehetünk? Ezt a kérdést minden egyes tagállamunkban feltették már. Tény az, hogy a tagállamok befogadóképessége véges. A védelmi rendszereket olyanoknak kell felkínálni, akik megfelelnek az objektív kritériumoknak, ha pedig fenn kívánjuk tartani a menedékkérők befogadásának hagyományát, akkor határozottan fel kell lépünk az ellen, amikor gazdasági migrációs célokra használják fel ezeket a menekültügyi eljárásokat.

Fontos azt is hangsúlyozni, hogy mindazok az országok, amelyek az afganisztáni vagy iraki illegális bevándorlási hálózatok célkeresztjében állnak, kényszerített visszatérési intézkedéseket alkalmaznak. Ezek az országok kötelesek így eljárni. Elég csak néhány olyan uniós tagállamot említenem, amelyek politikai meggyőződésüktől függetlenül vezettek be ilyen intézkedéseket.

Ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban már nincs politikai nézeteltérés az Unión belül, és pontosan ez a konszenzus fogja a közeljövőben a Frontex által finanszírozott közös visszatérési műveletek végrehajtását lehetővé tenni. Ez a kezdeményezés a migrációs áramlatok irányításának közös eszközeként üdvözlendő. Ezért szeretném kiemelni, hogy a csoportos visszatérési műveletek az Európai Emberi Jogi Bíróság ítélezési gyakorlatának értelmében teljes mértékben különböznek a kollektív kiutasításoktól.

A strasbourgi bíróság tilt minden olyan intézkedést, amely külföldieket egy ország csoportos elhagyására kötelez, de engedélyezi ezt olyan esetekben, amelyekben egy ilyen intézkedés valamennyi külföldi egyedi körülményeinek kielégítő és tárgyilagos vizsgálatát követően kerül foganatosításra.

A nemzetközi és az európai menekültügyi jog elég összetett ahhoz, hogy biztosítsa ezeknek a kiutasítási eljárásoknak a szigorú ellenőrzését és az emberi méltóság alapvető elvével összhangban történő végrehajtását.

Sylvie Guillaume, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, figyelmesen hallgattam a felszólalókat, mindazonáltal szeretnék néhány kérést és aggodalmat megosztani Önökkel az érintett témával kapcsolatban, és ennek során elkerülhetetlenül két közelmúltbeli példára fogok hivatkozni.

Az első példa 27 afgán állampolgár Kabulba történő kitoloncolására vonatkozik, amelyre egy Franciaország és az Egyesült Királyság által szervezett csoportos kitoloncolás részeként került sor. Szeretném tudni, hogy a Bizottság és a Tanács úgy véli-e, hogy Afganisztán olyan ország, amelyben a kitoloncolt személyek testi épsége biztosítva van.

A Bizottság éppen arról számolt be, hogy nem tudta garantálni azt, hogy ezekre a kitoloncolásokra csak azt követően kerüljön sor, hogy ellenőrizték, az érintett személyek nem nyújtottak be nemzetközi védelem iránti kérelmet, ill. amennyiben kérelmet nyújtottak be, akkor az elbírálási eljárás minden egyes szakaszának tiszteletben tartása mellett került sor a kitoloncolásokra.

A második példa román kitoloncolására vonatkozik Németországból, Belgiumból és Ausztriából Koszovóba, amellyel a felsorolt országok annak ellenére kötöttek visszafogadási megállapodást, hogy az UNHCR november 9-i iránymutatásaiban úgy ítéli meg, hogy, idézem, „a Koszovó bármely részén élő romákat továbbra is súlyosan korlátozzák szabad mozgásukban és alapvető emberi jogaik gyakorlásában [...] és az ezekkel a közösségekkel szemben elkövetett fenyegetésekről és fizikai erőszakról számolnak be”.

Ezzel kapcsolatban három pont tisztázását szeretném kérni. Miért kerül a 2004-es elismerésről szóló irányelv 15. cikkének (c) pontja, amely azon személyek számára garantál kiegészítő védelmet, akiknek, idézem, „nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében [...] súlyos és egyedi fenyegetettség” áll fenn, olyan kevésbé végrehajtásra?

A második kérdés: kielégítőnek tarthatjuk-e azt az elképzelést, miszerint törvényes az illegálisan az Európai Unióban tartózkodó személyek kitoloncolása, mivel nem nyújtottak be nemzetközi védelem iránti kérelmet – még ha tudjuk is, hogy a Dublin II rendeletnek köszönhetően számos potenciális menedékkérő nem nyújt be ilyen kérelmet abban az országban, ahova elsőként érkezik, mert kevés a kilátás az eljárás sikerére és a befogadási feltételek szörnyűek?

Végül a harmadik kérdés: amennyiben a tagállamok megerősítik a Tanács október 29-30-i határozatát a Frontex ügynökség által finanszírozott kitoloncolásra szolgáló rendszeres közös légi járatok indításának megfontolásáról, akkor ezzel egyidejűleg hozzá kívánnak-e járulni egy a biztonságos országokat tartalmazó európai lista felállításához, és gyors lépéseket kívánnak-e tenni egy olyan közös menekültügyi rendszer kialakításának érdekében, amely magasabb szintű harmonizációt tenne lehetővé a menekültjogállás elbírálásának, elismerésének és gyakorlásának feltételeire vonatkozóan?

Marielle De Sarnez, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, először is szeretném tolmácsolni azt a szomorúságot, amelyet sok európai polgár érzett akkor, amikor október 20-án az EU két tagállamának szervezésében afgán bevándorlók kényszerített visszatérésére került sor: hárman Franciaországból, huszonnégyen az Egyesült Királyságból tértek vissza. Így ezeket a férfiakat, akik egy háborús országot hagytak el azért, hogy Európába jöjjenek és azt gondolták, hogy itt menedékhez és védelemhez juthatnak, egy olyan országba küldték vissza, amelyben még mindig háború folyik, és ahol a biztonságukat semmilyen módon nem lehet garantálni.

Ez teljesen felborítja az emberi jogokról alkotott képünket. És képzeljék el meglepetésemet, amikor néhány nappal később azt látom – és itt nyilvánvaló az összefüggés –, hogy az európai csúcs nem csak hogy közös légi járatok indítását tervezi, hanem – és ez új fejlemény – az európai költségvetésből kívánja azokat finanszírozni!

Biztos úr, ez nem az az Európa, amelyet szeretünk. Európa nem arra való, hogy alapvető jogokat sértő nemzeti gyakorlatokat legitimizáljon. Túl könnyű Európát hibáztatni. Amikor például azt hallom, hogy a francia bevándorlási miniszter úgy nyilatkozik, hogy a kényszerített visszatéréseket európai zászló alatt kellene végrehajtani, akkor azt mondom Önöknek, hogy az alapító atyák nem ezért hozták létre Európát.

Arra kérték Párizst és Londont, hogy garantálják, a kitoloncolt afgán személyeknek valóban volt lehetőségük menedékjogot kérelmezniük, ezt a kérelmet elutasították, és az életük nem forog veszélyben abban a régióban, ahova visszaküldték őket. Ezért világos megerősítést kérem annak, hogy valamennyi menedékjog iránti kérelem esetében valóban egyedi elbírálásra került sor.

Azt is szeretném tudni, hogy a Bizottság biztonságos országnak tekinti-e Afganisztánt, és amennyiben nem, szeretném tudni, hogy a Bizottság egyetért-e azzal, hogy ennek a kényszerített visszatérésnek a végrehajtása a Genfi Egyezmény 3. cikkébe ütközik.

Minden magyarázatot hálással köszönök.

Hélène Flautre, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, először is szeretném elmondani, hogy mennyire örülök, hogy megvitatjuk ma ezt a témát, mivel a kormány- és államfők nyilvánvalóan azt várták, hogy az illegális bevándorlók Európai Unióból Afganisztánba történő kitoloncolása úgy fog menni, mint a karikacsapás, és nem ez történt.

Két okból kifolyólag nem történt ez így: először is, mert az Európai Bizottság tájékoztatást kért az Egyesült Királyság kormányától és a francia kormánytól, ami jó dolog, és másodszor azért, mert mi ma itt vitát folytatunk erről a kérdéssel.

A kérdéseket már feltették. Biztonságos ország-e Afganisztán? Talán meg kellene kérdeznünk Obama urat, aki éppen nemrégiben döntött úgy, hogy 34 000 katonát küld oda. Egyetlen hadsereg sem képes garantálni katonái túlélését Afganisztánban, és mi képesek lennénk garantálni azt, hogy az általunk az országba visszaküldött bevándorlók élete nem fog veszélybe kerülni? Ez a helyzet egy vicc, amelybe az UNHCR sem nyugszik bele, hiszen melegen ajánlotta a tagállamoknak, hogy hagyjanak fel az ilyen típusú kitoloncolások folytatásával.

Másodsorban, félreérthetőség veszi körül a kollektív kiutasításokat. Mindenki – jómagam leginkább – üdvözli, hogy az Alapjogi Charta a jövőben kötelező érvénnyel fog bírni. 19. cikk (1) pont: „Tilos a kollektív kiutasítás.

Őn azt mondja, hogy ez nem kollektív kiutasítás. Billström úr bájosan fogalmaz, hiszen azt mondja, hogy az erőforrások ésszerű mobilizálásáról van szó. Nemsokára ugyanúgy próbálják majd eladni nekünk a közös légi járatok indítását, mint a közös autóhasználatot a globális felmelegedés elleni harc nevében. Vannak határok! De hol húzódnak ezek a határok?

Jómagam Pas-de-Calais választott képviselőjeként, ahol sok afgán él – ráadásul ők adtak alkalmat ezekre a Bresson úr által szervezett kitoloncolásokra –, elmondhatom, hogy amikor a francia kormány kommunikációs okokból úgy dönt, hogy kollektív visszatérítési műveletet szervez és azt médiaeseménnyé teszi, akkor Pas-de-Calais-ban letartóztatásokra kerül sor: kollektív letartóztatásokra, amelyek éppen ezért illegálisak, hiszen diszkriminatívak.

Ezért semmi esetre sem tudjuk garantálni azt, amiről Ön beszél, Barrot úr, azaz, hogy ez a közös művelet azokat érinti, akikről az egyéni értékeléseket követően kiderült, hogy illegális bevándorlók. Itt valóban kollektív kiutasításról van szó, mivel kollektív letartóztatásra került sor.

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, öröme adhatna okot, hogy erre a vitára sor került. Engem azonban elborzaszt ez a mellébeszélés, amelyet válaszul kapunk. Ne játsszunk tovább a szavakkal. Igen, valóban sor került kollektív kiutasításokra.

Az Európai Unió nagyon büszke az emberi jogok védelmére. A menedéjog egyike ezeknek az alapvető jogoknak. Azonban ma afgánokat toloncoltak ki egy háborús országba, egy háborúba, amelyben sok európai ország is részt vesz.

Sajnálom, Barrot úr, de a kérdéses jogszabályok éppen annyira európai jogszabályok, mint amennyire nemzetiék, és kérem, ne emlékeztessen bennünket minden egyes nemzeti helyzetre. Az előállt helyzetek nagy része a visszatérítési irányelvnek köszönhető, amelyet én inkább „szégyen” irányelvnek hívok, mivel ez az emberi jogok minden védelmezője számára egy szégyenletes irányelv. Tudja, hogy a menedékkérőkkel nagyon különböző módon bánnak az egyes európai országokban, és pontosan ezen különbségek miatt nem tudnak az afgánok jó körülményeket biztosító menedéket kérni.

Ezért csatlakozom a képviselőtársaim által korábban feltett kérdésekhez, és kérem, hogy biztosítsák, hogy amennyiben lehetséges, mindezeknek a szakpolitikáknak az eredményei esetenként kerüljenek kiértékelésre.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Elnök úr, szeretném támogatni az Egyesült Királyság Munkáspárt vezette kormányának és a francia kormánynak az arra irányuló közös kezdeményezését, hogy az illegális afgán bevándorlókat toloncolják vissza saját országukba.

Az elhangzottakkal ellentétben ezeknek a személyeknek a politikai menedéjog iránti kérelmét valóban elutasították, és ezt a bilaterális kezdeményezést most ki kell terjeszteni európai szinten is. A migrációs nyomás olyan kihívás, amellyel együttesen kell szembenéznünk, és ez az elgondolás áll a néhány hónappal ezelőtt, a francia soros elnökség alatt elfogadott bevándorlási és menekültügyi paktum hátterében is. Most még tovább kell lépniünk az erőforrásaink egyesítésével és a Frontex által finanszírozott, a kitoloncolást szolgáló közös légi járatok szervezésével.

A huszonhetek arra vonatkozó határozata, hogy felkérje a Bizottságot egy ezzel kapcsolatos tanulmány elkészítésére, az első lépés, és biztos úr, remélem, hogy a Bizottság támogatni fogja ezt a javaslatot, hiszen az illegális bevándorlás elleni küzdelmet várja tőlünk a közvélemény, és főképpen ezt várják a legális bevándorló csoportok is.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr, a Genfi Egyezmény menekültekre vonatkozó meghatározásának kontextusában a menedéjog elismerésének előfeltételeit minden személy esetében egyedileg kell megvizsgálni. Amint azt az előző felszólalásban hallhattuk, a menedéjog iránti kérelmeket megfelelően dolgozták fel, és lehetőség nyílt ezeknek az embereknek a közös műveletek keretében történő kitoloncolására, mivel az előfeltételek minden egyes személy esetében külön kerültek megvizsgálásra.

Ami aggasztó a Parlament és az én számomra is, az az, hogy az afganisztáni biztonsági helyzet olyan, hogy nem tudjuk, bárki visszaküldhető-e oda. Finnországban ezt a helyzetet például úgy oldottuk meg, hogy ideiglenes tartózkodási engedélyeket adtunk ki még akkor is, ha a menekültstátusz személyes feltételei nem teljesültek – így a személyek menedéjogot nem kaptak –, mivel nem szeretnénk egy háborús országba

embereket visszaküldeni. A jelenlegi biztonsági helyzet Afganisztánban túl veszélyes ahhoz, hogy bárki is visszatérjen oda, de később, ha már lecsendesültek a dolgok, vissza fogjuk küldeni ezeket az embereket.

Janusz Władysław Zemke (S&D) . – (PL) Elnök úr, a következőkkel szeretném kezdeni – több évig dolgoztam a Lengyel Köztársaság nemzetvédelmi minisztériumában és ebből kifolyólag számos alkalommal jártam Afganisztánban, mivel kétezer lengyel katona teljesít ott szolgálatot. A helyzet drámaisága abban áll, hogy egyrészt vannak olyan emberek, akik kétségbeesettek, nem tudnak megküzdeni egy ilyen nehéz helyzettel, hiszen állandóan háború folyik körülöttük. Másrészt vannak olyan emberek, és nem habozok ezt kimondani, akik kettős játékot játszanak. Nappal azokat támogatják, akik éppen hatalmon vannak, éjjel pedig a tálibokat segítik. Ezzel kapcsolatban az alapvető kérdésem a következő lenne: rendelkezünk-e olyan eszközökkel és képességekkel, amelyek segítségével felmérhetjük azok valós szándékait és helyzetét, akik Európába jönnek? Úgy vélem, néhányan egyszerűen azért jönnek, mert nem látnak más kiutat, és mert egyszerűen kétségbeesettek, de lehetnek olyan egyedi esetek is, amikor olyanok érkeznek, akik többszörös játékot űznek.

Franziska Keller (Verts/ALE) . – Elnök úr, a vita egy részét egy kicsit furcsának találtam. Miért vannak itt illegálisan ezek az emberek? Azért tartózkodnak itt illegálisan, mert nincs módjuk legálisan kijutni az országukból, amelyben háború dúl. Nincs módjuk arra, hogy legálisan jöjjenek ide, így valójában nem meglepő, hogy illegálisan érkeznek. Mindannyian tudjuk, hogy milyen nehéz menedékkérelmet kérni és kapni, mivel a Genfi Egyezmény elég szigorúan kezeli ezt, és bizonyítani kell a személyes üldöztetést, ami természetesen nehéz, ha valaki háború elől menekül. Most Önök azt mondják, hogy csak azért, mert a menedékkérelmi kérelmük nem járt sikerrel, vissza kellene küldeni őket Afganisztánba, ahol háború folyik, ahol képtelenek élni és túlélni, ahol nincs lehetőségük pénzt keresni, és ahol mellel súlyos háborút folytatnak a nők ellen is. Így már csak az utolsó okból kifolyólag is, minden onnan menekülő nőnek menedékkérelmet kellene kapnia.

Arra sürgetném valamennyi tagállamot és a Bizottságot, hogy lépjen fel az ellen, hogy ezeket az embereket visszaküldjék Afganisztánba.

Tobias Billström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők, köszönöm a sok érdekes hozzászólást ehhez a vitához. Azzal szeretném kezdeni, hogy megpróbálom a kérdéssel kapcsolatos legfontosabb elvek egy részét összefoglalni. Azzal kezdem, amit Mathieu asszony mondott első felvetésében a vegyes összetételű migrációs áramlatokról. Valóban vegyes összetételű csoportok áramlanak az Európai Unióba, és mivel az Unió sem rendelkezik végtelen kapacitással a befogadásukra, ahogyan arra Mathieu asszony is rámutatott, fontos, hogy egyedi, jogilag biztos értékelések kerüljenek végrehajtásra annak meghatározására, hogy ki kapjon az európai jogszabályokkal és a nemzetközi egyezményekkel összhangban védelmet. A Bizottság ezt azoknak az irányelveknek a segítségével kíséri szorosan figyelemmel, amelyeket az Unión belül egyhangúlag elfogadtak.

Ez jó átvétel a korábban Guillaume asszony és de Sarnez asszony által kifejtett nézetekhez, miszerint Afganisztán olyan ország-e, amelyben lehetséges az egyének biztonságát garantálni. Igen, pontosan erről szól ez az egész vita! Pontosan ezt kívánják az egyéni vizsgálatok tisztázni és biztosítani. A közös európai menekültügyi rendszer létrehozása ennek a célnak az elérését szolgálja. Úgy gondolom, hozzászólásában több felszóló tökéletesen megfeleltetett erről a tényről, más szóval arról, hogy egy olyan jogilag biztonságos vizsgálat elérésére kell törekednünk, amelynek célja, hogy tisztázza, az „igen” valóban „igent”, a „nem” pedig valóban „nemet” jelent. „Nem” esetében a személyt vissza kell küldeni, függetlenül attól – és ezt megismétlem annak érdekében, hogy mindenki pontosan értse az elnökség szándékait –, hogy melyik országról van szó. Ha már tisztáztuk és garantáltuk, hogy a személynek nincs szüksége különleges védelemre, akkor tiszta lelkiismerettel küldhetjük vissza származási országába. Hogy erre, ahogyan azt Barrot biztos úr mondta, koordinált módon, egy több olyan különböző személyt szállító légi járattal kerül sor, akiknek az esetét minden esetben egyénileg vizsgálták meg, vagy hogy ezek a személyek külön utaznak, valójában másodlagos jelentőségű. Ez ebben az összefüggésben csupán logisztikai kérdés.

Most pedig Keller asszonyhoz fordulok, aki mindig érdekes érvekkel szolgál ezekben a kérdésekben. Igen, osztom azt a nézetét, hogy a hozzáférés kérdése összetett. Nehéz úgy, hogy a jelenlegi rendszer a menedékkérelmi kérelem benyújtásához elvileg megköveteli, hogy a kérelmező az Európai Unión belül tartózkodjon, miközben valószínűleg nem mindig túl könnyű számukra a bejutás az Európai Unióba ahhoz, hogy ezt megtehessek. Azonban pontosan ezért sürgettük a svéd elnökség alatt a közös európai áttelepítési rendszer létrehozását célzó munkát, amely egy alternatív út felkínálását fogja lehetővé tenni, egy átszállítást az Európai Unión belül azok számára, akik talán leginkább védelemre szorulnak, a legsebezhetőbbek és nem rendelkeznek anyagi forrásokkal az Európai Unión belüli utazáshoz.

Engedjék meg, hogy elmondjam, ha a lakosságához képest valamennyi uniós tagállam ugyanannyi helyet tudna biztosítani, mint amennyit jelenleg Svédország biztosít – évi 1900 hellyel rendelkezünk –, akkor az Európai Unió évente 100.000 helyet tudna az UNHCR-nek, az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának felkínálni. Jelentős stratégiai lépés lenne, ha világszerte be tudnánk zárni a legrosszabb menekülttáborokat és kiállhatnánk és megmutathatnánk azt a szolidaritást, amelyet mi az elnökség részéről úgy vélünk, hogy az Európai Uniónak a határain kívül fekvő országokkal szemben, amelyekben valójában a világ menekültjeinek legtöbbje tartózkodik, mutatnia kellene.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, köszönetet mondok minden hozzászólónak.

A legnagyobb nehézséget, amellyel szembe kell néznünk, a Mathieu asszony által vegyes összetételű migrációs áramlatoknak nevezett csoportok okozzák, amelyekben vannak gazdasági vagy környezeti okokból érkező bevándorlók, és ugyanakkor olyan személyek is, akiket üldöznek és nemzetközi védelemre vagy kiegészítő védelemre jogosultak. Ez jelenti a nehézséget, és ezt kell világosan megérteni ahhoz, hogy ezeket a problémákat kezelni tudjuk. Ez nagyon, nagyon nehéz.

Először is válaszolni szeretnék. Felolvasom a francia válasz néhány részét – nem tudok mindenre válaszolni –, mivel erre vonatkozóan kaptam kérdéseket Önöktől. A következőket olvasom fel a francia válaszból:

„Az érdekelt feleket, akik önszántukból nem nyújtottak be menedékjog iránti kérelmet, illegális bevándorlókként kezelték ki és közigazgatási őrizetbe, a letartóztatásért és szabadon bocsátásért felelős bíró ellenőrzése alá helyezték őket.

Valamennyi személyt származási nyelvén tájékoztatták fellebbezési jogáról, amelynek értelmében a közigazgatási bírósághoz fellebbezhet az Afganisztánba történő kitoloncolására vonatkozó határozat ellen, valamint arról a jogáról, hogy menedékjogot kérhet a Francia Menekülteket és Hontalanokat Védő Hivatalnál (OFPRA), vagy részt vehet valamely a Nemzetközi Migrációs Szervezettel együttműködésben végrehajtott önkéntes visszatérési intézkedésben.

Ezek közül a külföldiek közül csak egy személy nem nyújtott be menedékjog iránti kérelmet, ill. nem fellebbezett a közigazgatási bírósághoz sem, továbbá két másik személy kérelmét megvizsgálta az OFPRA, ahol tolmács jelenlétében hallgatták meg őket. Lehetőségük volt arra, hogy a közigazgatási bíróság előtti meghallgatáson ügyvédi segítséggel, tolmács jelenlétében beszámoljanak azokról a kockázatokról, amelyeknek véleményük szerint származási országukba történő visszatérésük esetén ki lennének téve.

Habár az OFPRA menekült jogállást és kiegészítő védelmet biztosított számos olyan afgán állampolgár számára, akik hasonló körülmények között kértek védelmet, az OFPRA a kérdéses esetben úgy ítélte meg, hogy nincs nyomós vagy ismert oka azt hinni, hogy ezek a személyek valóban üldöztetés vagy súlyos, életüket vagy személyüket veszélyeztető fenyegetések kockázatának lennének kitéve, amennyiben kitoloncolnák őket.”

A brit kormánytól is kaptunk választ. Valóban megtettem mindent, amit a lelkiismeretem és a kötelesség megkívánt, gondunk volt a tagállamok kikérdezésére.

Szeretném azt is elmondani Önöknek, hogy a biztonságos ország fogalmával kapcsolatban a Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélezési gyakorlatának értelmében az a tény önmagában, hogy valaki egy nyugtalan térségből érkezett, még nem indokolja kielégítő mértékben a kitoloncolás elleni teljes körű védelmet vagy a kiegészítő védelemhez való jogot, kivéve azokat a kivételes helyzeteket, amelyekben az erőszak általános szintje olyan magas, hogy bárki életét vagy személyét valós veszély fenyegeti, ha akár csak az érintett országban vagy régióban tartózkodik. Emellett igaz, hogy a kérdéses esetben nem hivatkoztak ezekre a kivételes körülményekre.

Minthogy így áll a dolog, szeretnék a csoportos légi járatok kérdésére is válaszolni. El kell mondanom, hogy a Frontex már szervezett ilyen csoportos légi járatokat és részben finanszírozta is ezeket a repülőutakat. Úgy vélem, ennek valóban el kell hangoznia. 2008-ban és 2009-ben is sor került ilyen repülőutakra, tehát nem új dologról van szó. A Frontex most azt próbálja biztosítani – és úgy vélem, hogy a Frontex igazgatója sikeres is ezen a téren –, hogy a csoportos hazatelepítéseket megfelelő körülmények között, a személyek tiszteletben tartása mellett hajtsák végre. A Frontex igazgatója nemrégiben még arról is beszámolt nekem, hogy azt tapasztalta, Ausztriában van egy ombudsman, aki pontosan ezeknek a hazatelepítéseknek a végrehajtási körülményeire figyel.

Azt reméljük, hogy sikerül olyan szakértői vizsgálatot kidolgoznunk, amellyel biztosíthatjuk, hogy amikor ezeket a személyeket kitoloncolják – miután igazolást nyert, hogy nem felelnek meg a nemzetközi védelemre

vagy a kiegészítő védelemre jogosult személyek meghatározásának –, megfelelő körülmények között kerülnek átadásra származási országuknak. Ez az a kérdés, amelyet jelenleg az Európai Tanács kérésére is vizsgálunk. Valóban nem egyszerűen csak kigondoltuk a kényszerített visszatérést szolgáló légi járatokat, anélkül, hogy gondoskodtunk volna a személyek iránti tisztelet garántálásáról.

Mindezekén túl szeretném emlékeztetni Önöket arra – és itt köszönetet mondok Billström úrnak és a svéd elnökségnek, amely sokat segített nekünk –, hogy tavasszal elkezdtek azoknak a szövegeknek a benyújtását, amelyek segíteni fognak bennünket abban, hogy előrelépjünk a menedék Európája felé. Van egy szövegünk a befogadási feltételekről, felülvizsgáltuk – és De Sarnez asszony helyesen vetette fel ezt a kérdést – a dublini rendelet problémáját, és valójában pontosan azért vetettük fel a dublini rendelet elfogadásának kérdését, mert meg akartuk akadályozni, hogy időről időre aláássa a sebezhető személyek, különösen a gyermekek érdekeit, valamint támogattuk a dublini rendelet alóli egyes felmentések bevezetésének elvét.

Október 21-én a Bizottság két másik fontos szöveget fogadott el: az egyik az elismerésről szóló irányelvre, a másik pedig a menekültügyi eljárási irányelvre vonatkozott. Ebben az új menekültügyi eljárási irányelvtervezetben próbálunk valóban objektív, mindenhol egységes kritériumokat meghatározni. Szükségünk lesz arra, hogy a Támogató Hivatal pontosan ellenőrizze, hogy az alkalmazott gyakorlatok többé-kevésbé egész Európában azonosak, hogy végül létrejöhessen a menedék Európája.

Szeretnék köszönetet mondani a svéd elnökségnek. Úgy vélem, jó munkát végzett a különböző szövegek Tanácshoz történő benyújtásával, de ezek még mindig távol állnak az elfogadástól. És van néhány problémánk. Minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy megpróbáljam útjára indítani a menedék Európáját, és ebben segítségemre van a svéd elnökség, amely példát mutatott – Billström úr emellett rámutatott, hogy micsoda példát is mutatott országa Európának. Ennek a problémának a tekintetében a tagállamok is nagyobb fokú szolidaritásról tesznek tanúbizonyságot, amikor ezeknek a menekülteknek a befogadásáról és a védelmük garántálásáról van szó. Minden országnak el kellene kezdenie így viselkedni. Még mindig nem értük el ezt, még mindig van néhány olyan ország, amely nem fogad menekülteket.

Ezt szerettem volna elmondani. Tisztában vagyok azzal, hogy nem válaszoltam minden egyes kérdésre. De azt elmondhatom, hogy mindezek ellenére mi a Bizottság részéről mindent megtettünk annak érdekében, hogy érvényt szerezzünk az európai törvényeknek és még annál is inkább, mondhatnám, az európai értékeknek.

Elnök. – Ezzel a napirendi pont lezárul.

11. 2007. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, Tanács (vita)

Elnök. – A következő pont: - Második jelentés az Európai Unió 2007-es pénzügyi évre vonatkozó általános költségvetésének végrehajtása alóli mentesítésről - II. szakasz - Tanács (C6-0417/2008 - 2008/2277 (DEC)) - Költségvetési Ellenőrző Bizottság. Előadó: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Søren Bo Søndergaard, előadó. – (DA) Köszönöm, elnök úr. Hét hónappal ezelőtt – egészen pontosan április 23-án – a Tisztelt Ház nagy többsége nem volt hajlandó mentesítést adni a Tanács 2007. évi költségvetését illetően. Miért? Azért, mert a Tanácsnak a Parlamenttel és a Költségvetési Ellenőrző Bizottsággal szemben tanúsított magatartása elfogadhatatlan volt. A Tanács nem válaszolta meg a költségvetésével kapcsolatban hozzá intézett írásbeli kérdéseinket, és nem volt hajlandó egy találkozó keretében megvitatni a kérdéseket a Költségvetési Ellenőrző Bizottsággal. A helyzet abszurditása odáig fokozódott, hogy a Tanács képviselői haladéktalanul távoztak bármilyen megbeszélésről, ha ott a Tanács költségvetésére vonatkozó kérdés hangzott el.

Ebben valójában semmi szokatlan nem volt. Mindez már évek óta folyik. Az újdonság az volt, hogy áprilisban a Parlament véget vetett ennek. Úgy hiszem, áprilisban a legtöbb képviselő feltett magának egy igen egyszerű kérdést: európai parlamenti képviselőként hogyan vállalhatom a felelősséget választóim irányában a tanácsi költségvetés tekintetében, ha a Tanács még csak válaszra sem méltatja a Parlament hozzá intézett kérdéseit? Úgy vélem, ennek a kérdésnek köszönhető, hogy a Tisztelt Ház képviselői nagy többségben nem voltak hajlandók mentesítést adni a tanácsi költségvetéshez. Egyesek talán azt gondolták, hogy a júniusi választásokat követően a Parlament majd irányíthatóbb lesz, vagy hogy a nyitottság és átláthatóság iránti követeléseink inkább tűntek választási ígéretnek, semmint tényleges attitűdváltásnak. Ha így van, akkor ezek a személyek csalódni fognak.

A Költségvetési Ellenőrző Bizottságban még a választásokat követően is egységesen képviseltük rendkívül egyszerű álláspontunkat: ha a Tanács mentesítést kíván kapni költségvetése teljesítése alól, először fogadnia kell bennünket, és választ kell adnia kérdéseinkre. Szeptember végén végül történt valami. Szeptember 24-én a Tanács, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnöke, a bizottsági előadók és koordinátorok részvételével megbeszélésre került sor. Ugyanekkor a Tanács – jóllehet csak közvetetten – megválaszolta a bizottság kérdéseit, és e válaszokat a Tanács honlapján is közzétették.

Hadd legyen őszinte: ez igen okos lépés volt a Tanács részéről – rendkívül okos lépés. Ennek köszönhető, hogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjaiként ma azt javasoljuk: a Parlament adjon mentesítést a Tanács 2007-es évre szóló költségvetése alól. Hadd tegyem azonban azt is világossá, számítunk rá és megköveteljük, hogy e lépés egyben a Tanács Parlamenttel szemben tanúsított hozzáállásának megváltozását is jelentse.

Ami a Tanács 2008-as évre szóló költségvetését illeti, nem szeretnénk, ha a 2007. évi képtelen cirkusz megismétlődne. Éppen ellenkezőleg, feltételezzük, hogy arról a pontról folytatjuk majd, ahová végül elértünk. Más szóval elvárjuk, hogy a Tanács indokolatlan késlekedés nélkül írásbeli választ adjon a Parlament illetékes bizottságai és előadói által benyújtott kérdésekre, valamint hogy hajlandóságot mutasson az illetékes bizottságokkal való találkozókra való részvételre, és válaszoljon a kérdésekre.

Annak érdekében, hogy mindehhez kétség se férjen, a mai vita tárgyát képező jelentés ezt egyértelműen megfogalmazza, és bízom benne, hogy e jelentést holnap a Parlament – ha nem is egyhangúlag, de legalább nagy többséggel – elfogadja majd. Azzal, hogy mentesítette a Tanács 2007-es évre szóló költségvetését a végrehajtás alól, a Parlament bizonyította előzékenységét. A labda ismét a Tanács térfelén pattog.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők! A ma megvitattott kérdések rendkívüli jelentőséggel bírnak. A nyitottság és az átláthatóság azok a demokratikus eszközök, amelyekkel élhetünk. A polgárok bizalmát az erősítheti meg, ha betekintést nyernek a folyamatokba, és ez az Unió tevékenysége szempontjából is kedvező. E tekintetben a Parlament és a Tanács közös célokért küzd, ami természetesen valamennyi területen és valamennyi intézmény esetében érvényes.

Ma a 2007. évi mentesítésről folytatunk vitát. Ezzel kapcsolatban mindenképpen hangsúlyozni szeretném általában a külső könyvvizsgálat és különösképpen a költségvetés végrehajtásának fontosságát, továbbá ebben az összefüggésben fel szeretném még hívni a figyelmet a Számvevőszék szerepére, valamint az elszámoltathatóság éves megítélésének alapjául szolgáló kiváló munkára.

A 2007-es költségvetés mentesítésével foglalkozó jelentés konkrét kérdésről illetően nagy meglepetéssel tölt el, hogy a Parlament ajánlása a Tanácsnak szóló mentesítés megadását szorgalmazza. Ha közelebbről megvizsgáljuk a fő kérdéseket, valójában semmi okunk nincs rá, hogy ne így tegyünk. A Tanács minden esetben törekedett a szabályok betartására, és gazdasági irányítási tevékenységét igyekezett a nyitottság elvének alkalmazásával végezni. Ez a jövőben sem lesz másképp. Ha jól értem, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság és a tanácsai küldöttség között lezajlott szeptemberi nem hivatalos találkozó számos kérdés tisztázását lehetővé tette, és ennek köszönhető – ahogyan azt az előadó is említette –, hogy a 2007. évre szóló költségvetés tekintetében mentesítést lehetett adni a Tanácsnak.

Ez igen egyszerűen azt jelzi, milyen fontos, hogy intézményeink között a jövőben is tovább folytatódjon a párbeszéd. Éppen ezért nagy örömmel tölt el, hogy e kérdésekben sikerült elmozdulnunk, és ennek eredményeképpen megadható a mentesítés; számítok arra, hogy e döntést a holnapi szavazás is megerősíti majd.

Ingeborg Gräßle, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, Barrot úr! Csoda történt. Öt éve most először azt látom, hogy a Tanács részt vesz a vitában, és őszinte köszönetemet szeretném kifejezni a Tanács svéd elnökségének ezért a döntő jelzésért.

(Taps)

Nagy örömmel üdvözljük önöket itt a plenáris ülésen, az első alkalommal, amikor a Tanács képviselői is jelen vannak a mentesítésről szóló vitán.

Ahogy Németországban mondjuk: minden jó, ha vége jó? Nem, ez alkalommal nem. Bebizonyosodott, hogy a Tanáccsal a mentesítésről folytatott eljárás leírhatatlan, és sürgősen helyt kellene kapnia az intézményközi napirenden, amelyet véletlenül az Európai Tanács elnökére is ki kell terjeszteni. Új szereplő jelent meg az európai szinten, ezért a meglévő eljárás a jelenlegi formában nem folytatódhat, nem szabad, hogy folytatódjon. Az, ahogyan a Parlamentnek ki kell könyörögnie az információkat és a párbeszédet, hogy megkaphassa kérdéseire a régóta késlekedő válaszokat, nem méltó a parlamenti demokráciához. A Tanács

egy legfelsőbb, abszolút testület képében tetszeleg, én pedig mint az Európai Unió polgára megszegyenülve állok választókerületem lakosai előtt e viselkedés láttán. A mostanáig alkalmazott eljárás egész egyszerűen groteszk, és nem engedhetjük, hogy a jövőben is folytatódjon.

Még egyszer köszönetet szeretnék mondani a svéd elnökségnek. Nagyszerű dolgokat indítottunk útjukra. Ott volt elsőként a megbeszélés, új és egyedülálló mérőföldkő, az pedig, hogy ma jelen vannak, fantasztikus jelzés. A többi uniós intézményhez hasonlóan a Tanács elnökségének is erőfeszítéseket kell tennie a Parlamenteől várt mentesítés eléréseért, és ez, mint a Külügyi Szolgálat vezetőjére, természetesen az új főképviselőre is vonatkozik, jobban, mint valaha. Nekünk, parlamenti képviselőknek most be kell bizonyítanunk, hogy ez az ügy fontos számunkra, és közös erővel kell azt előmozdítanunk. Ennek a kérdésnek valamennyi napirenden szerepelnie kell, ezért arra kérem a Bizottságot, hogy vegye is fel a napirendjére.

Sajnálattal vesszük tudomásul a vita eddigi alakulását. Nyugtalanító, hogy semmit, egyetlen javaslatot sem sikerült még megfogalmazni arra vonatkozóan, hogyan folyjanak a dolgok a jövőben. Nem szabad, hogy Lisszabon egy átláthatatlan Európai Unió színimájává váljon, amelyben a parlamenti ellenőrzést úthengerrel eltiporták. Megnyílt egy új kezdet lehetősége, olyané, amelyet a polgárok által választott képviselők markáns részvétele jellemez, és ennek első döntő próbája az Európai Tanács elnökének szóló mentesítés megadása.

Bogusław Liberadzki, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Rögtön az elején hálás köszönetemet fejezem ki az előadó, Søndergaard úr részére, aki igen nehéz körülmények között kezdte meg munkáját, nagy türelemmel végezte azt, értékeléseit és véleményeit pedig jellemzően kiegyensúlyozottan fogalmazta meg.

Malmström asszony, egyetértek önnel abban, hogy jó, ha tiszteletben tartjuk az átláthatóság elveit, köztük a pénzügyi átláthatóság elvét is, ugyanakkor azokkal az észrevételekkel is egyetértek, amelyek ennél többről beszélnek. Működésünk módját illetően ma döntő pillanathoz érkeztünk. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépésének küszöbén a Tanács lényegében elismeri, hogy a Parlament az egyetlen választott testület, mivel a Parlament tevékenysége nyilvános. Ahhoz, hogy a Parlament és a Tanács egymást kiegészítő testületek lehessenek, a Tanácsnak is – az eddigieknél jóval nagyobb mértékben – nyitottan kellene tevékenykednie, és jelenleg éppen ez történik. Sikerül legyőznünk a Tanácsnak a Parlamenteel folytatott együttműködés iránti ellenérzését. Úgy vélem, mindez nem csupán tevékenységünk e területén fog megvalósulni, hanem más területeken is, ideértve a parlamenti bizottságokat is.

Képviselőcsoportom ezért határozottan támogatja a költségvetés mentesítéséről szóló döntés iránti javaslatot, ahogyan azt a nagyra becsült Tanács a mai vita során láthatta is. Nem térünk vissza a számokra, nem mutogatunk a bal oldali oszlopra, a jobb oldali oszlopra, a bevételekre, a kiadásokra vagy a józan vezetésre. Nincsenek komoly fenntartásaink. A mai vita és annak menete azonban örömeinkre szolgál.

Luigi de Magistris, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnökeként el kell ismernem a bizottság által végzett fontos munkát és az előadó kiváló teljesítményét, valamint a politikai szolidaritást, amely tapasztalható volt.

Ennek az az oka, hogy a kezdetektől fogva egyértelmű üzenetet kívántunk közvetíteni: a közforrások kezelése, és ennek megfelelően a költségvetés ellenőrzése terén nagy szigorral kívánjuk biztosítani az átláthatóságot, a pontosságot és a jogszerűséget.

Igen jelentős előrelépést sikerült elérni a Tanáccsal, amely kezdetben nem kívánt reagálni. Mindezt személyes elismerésemet szeretném kifejezni a svéd elnökségnek. Az ő céljuk mindig is az átláthatóság és a pontosság elősegítése volt.

Ebből a szempontból tehát további haladásra számítunk, mivel nyilvánvalóan teljességgel elfogadhatatlan, különösképpen a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően, hogy a Parlament ne rendelkezzen a költségvetések és a közforrások ellenőrzéséhez szükséges információkkal és adatokkal, amely ellenőrzés nem csupán az Európai Unió, de valamennyi uniós polgár érdekeit is szolgálja.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Legyünk őszinték, ez továbbra is nehéz feladat, és örömmel veszem, hogy a Tanács soros elnöke ma jelen van körünkben. Ez nagy áttörést jelent. Valójában most először fordul elő, hogy az elnökség részt vesz egy ilyen vitán, amit üdvözlök. Ennek ellenére el kell ismernünk, hogy a feladat továbbra is nehéz.

A Tanács valójában továbbra is egy valamikor az 1970-es évek elején – tehát negyven évvel ezelőtt – megkötött becsületbeli megállapodással takarózik, amelyben a Parlament és a Tanács elfogadta, hogy nem avatkoznak bele egymás költségvetésébe, nem vizsgálják egymás könyveit, és tiszteletre méltó úriemberek módjára

minden felett szemet hunynak. Ez már a múlté, mivel a Tanács költségvetése alapvető változásokon ment keresztül. Negyven évvel ezelőtt csupán az adminisztrációs kiadásokat tartalmazta, mára azonban kiegészült a működési költségekkel. Ennek megfelelően törekednünk kell a hagyományokkal való szakításra.

Átmenetileg feloldottuk a patthelyzetet. Hajlandók vagyunk megadni a mentesítést, most azonban valóban egy lépéssel tovább kell mennünk. A problémákat ugyanis végeredményben nem sikerült megoldani. Gondoskodnunk kell arról, hogy az átláthatóság és a demokratikus ellenőrzés a Tanács költségvetése, valamint saját parlamenti költségvetésünk esetében is érvényesüljön. Ezért egyetértek mindazokkal – a felszólalókkal, az előadóval és a képviselőcsoportok felszólalóival – akik egyértelműen kimondták: nézzék, ez egy figyelmeztető jel, és a következő tanácsi mentesítési eljárásban ennél eggyel tovább kell lépünk. A Számvevőszék éves jelentése e tekintetben tartalmaz javaslatokat, és ismét felhívja a figyelmet a SESAME-programmal kapcsolatos kérdésekre. Malmström asszony, elképzelhető, hogy ön hamarosan már nem vesz majd részt ebben, mi azonban továbbra is küzdeni fogunk az átláthatóság megteremtéséért.

Richard Ashworth, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Először is megragadnám az alkalmat, hogy elismerjem Kallas biztos úr munkáját, amelynek köszönhetően tényleges előrelépés történt a Számvevőszék által említett problémák és fenntartások kezelésében. Véleményem szerint a leköszönő Bizottságnak minden korábbi közelmúltbeli Bizottságnál nagyobb haladást sikerült elérnie, ezért köszönetet mondok a biztos úr erőfeszítéseiről.

Széles körű egyetértés övezi azt a tényt, hogy az eredmény szemléletű elszámolási rendszer sikeresnek bizonyult, és hogy ez a megoldás jelentős fejlődést eredményezett. Meg szeretném még említeni a közös agrárpolitika, és különösképpen az Integrált Igazgatási és Ellenőrzési Rendszer keretén belül elért haladást, amely szintén számos előnnyel járt.

Van azonban két olyan aggályos terület, amelyről szólnom kell. Először is, a Számvevőszék éves jelentésében többször bírálta az elszámolás „alapjául szolgáló ügyletek pontosságát és megbízhatóságát”. Ezzel egyetértek, és e tekintetben 2007 semmiben sem különbözött a korábbi évektől. Üzenetük teljesen egyértelmű: rendkívül sok még a tennivaló.

Másodszor meg szeretném említeni, hogy a Számvevőszék kritikával illette a közösen irányított programok esetében tapasztalható ellenőrzési hiányosságokat is. A Parlament folyamatosan arra kéri a tagállamokat, hogy jóval sürgetőbb módon igyekezzenek megoldást találni a Számvevőszék által felvetett aggódalmakra, különösképpen pedig felszólítottuk a tagállamokat, hogy teljesítsék a 2006. évi intézményközi megállapodás előírásait.

A pénzügyi feddhetetlenség és a nyilvános elszámoltathatóság érdekében a tagállamoknak fokozottabb elszántságot kell tanúsítaniuk, és ezen okból, valamint mindaddig, amíg a Tanács nem lép előre ebben a kérdésben, jómagam és a Brit Konzervatívok küldöttségében helyet foglaló kollégáim a 2007-es évre szóló általános költségvetés végrehajtás alóli mentesítése ellen fogunk szavazni.

Marta Andreasen, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az Európai Parlament választott képviselői vagyunk, szavazóink azonban nem tudják, mi zajlik a színpalak mögött. 2009 áprilisában a Költségvetési Ellenőrzési Bizottság úgy döntött, elnapolja a Tanácsnak nyújtandó mentesítést. Még ha a Számvevőszék nem bírálta is volna az elszámolásokat, a Bizottság állítása szerint enélkül is elegendő oka volt rá, hogy így járjon el. Miután azonban létrejött a Bizottság és a svéd elnökség közötti találkozó, és a Parlament írásbeli választ kapott kérdéseire, Søndergaard úr, a 2007-es évre szóló tanácsi mentesítés ügyének előadója továbbra is olyan jelentést készített, amely a legnagyobb jóindulattal sem tette volna lehetővé a mentesítés megadását. Ennek ellenére megszületett a mentesítést biztosító politikai döntés, a kompromisszumos bekezdések tartalmát pedig fellazították.

A Bizottság a jövőbeni elvárásokra vonatkozóan mentesítést kíván javasolni. Ha azok, akik júniusban vették maguknak a fáradságot, és ránk szavaztak, tudták volna: hogy egy 1970-ben kötött becsületbeli megállapodás értelmében közös megegyezéssel nem bolygatjuk egymás ügyeit; hogy a Tanács belső könyvvizsgálóját nem hívják meg a Költségvetési Ellenőrzési Bizottságba, máskülönben a Tanács is meghívhatná az Európai Parlament könyvvizsgálóját, mindennek pedig igen bizonytalan lenne a kimenetele; és hogy a politikai úton kinevezett Számvevőszék semmilyen észrevételt nem fűzött a Tanács 2008. áprilisi belső könyvvizsgálói jelentéséhez – vajon mit szólnának?

2002-ben, amikor az Európai Bizottság főkönyvelőjeként tevékenykedtem, az akkori költségvetési főigazgató a Bizottság akkori belső könyvvizsgálójának címzett levelében kijelentette, hogy a mentesítési eljárás egy intézményközi játszma, semmi több. Továbbra sem beszélünk tehát arról, ami mindenki számára nyilvánvaló,

csak mert féltjük a hosszú évek hallgatásával megszerzett kiváltságainkat? A Tanács 2007. évi mentesítéséről történő szavazáskor dönthetünk úgy, hogy leleplezzük a képmutatást, és véget vetünk neki. Úgy vélem, a döntésem mindenki számára világos, és bízom abban, hogy hozzám hasonlóan önök is elutasítják majd a Tanács mentesítését.

Martin Ehrenhauser (NI) . – (DE) Elnök úr! Az európai biztonsági és védelmi politika jelenleg nem hadiflotta, csupán hadihajó a nemzetközi politika színterén. Minden évben, amikor elérkezünk a Tanács e költségvetési hajójának biztosított mentesítés kérdéséhez, az hirtelen eltűnik a Bermuda-háromszögben, és az Európai Parlament látható örömmel veszi elő a mottót, amely szerint „ami a radarképernyőnkön nem látható, az a valóságban sem létezik”.

Múlt tavasszal váratlanul előkerültek költségvetésen kívüli elszámolások, és a Tanács nem részesült mentesítésben. Ezt négy pontban indokolták. Az első szerint a Tanács nem volt hajlandó részt venni semmilyen hivatalos, formális találkozón a Parlamenttel. Másodszor, a Tanács semmiféle átfogó írásbeli válasszal nem szolgált. Harmadszor, a Tanács elmulasztotta elkészíteni tevékenységi jelentését vagy költségvetési műveleteinek listáját. A negyedik indok értelmében pedig lehetetlen volt meghatározni, vajon a tanácsi költségvetés kiadási tételei operatív jellegűek voltak-e.

Holnap pedig – néhány hónappal később – hirtelen, minden átmenet nélkül mentesítést kívánunk adni a Tanácsnak. Ugyanakkor a mentesítés elutasításának alapjául szolgáló négy ok egyikét sem sikerült igazán tisztázni vagy felszámolni. A Tanács képviselői továbbra sem hajlandók formális keretek közt megbeszélést tartani a Parlamenttel. Hasonlóképpen nem számíthatunk tevékenységi jelentésre, és kérésünkkel ellentétben nem zárták le, illetve nem szüntették meg a költségvetésen kívüli elszámolásokat.

Emlékeztetném az előadót, hogy kezdeti jelentése összesen húsz érdeklődést és kérdést intézett a Tanácshoz. De hol vannak az ezekre adott pontos válaszok? Meg tudja ezt nekem mondani? Nem, nem tudja. Ahelyett, hogy ezen a ponton fokoznánk a Tanácsra gyakorolt nyomást, mit teszünk? Könyörögni kezdünk, és e követelések az új jelentésben már kérés formájában szerepelnek. Ha valaki a Tanács mentesítése mellett szavaz, az pontosan ezt a helyzetet erősíti meg, amelyben a Parlament alázatos kéréseket fogalmaz meg a Tanáccsal szemben.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE) . – (PL) Elnök úr! Támogatom az Európai Parlament határozattervezetét, amelynek értelmében a 2007-es pénzügyi évről szóló költségvetés végrehajtása tekintetében mentesítést adna a Tanács főtitkárnak. Örömmre szolgál, hogy a svéd elnökség és Kallas úr bebizonyították: elkötelezettek a probléma megoldása iránt.

Fel szeretném azonban hívni a figyelmet számos olyan kérdésre, amelyek továbbra is megoldatlanok, és amelyekre az elkövetkező néhány évben választ kell találnunk. A Tanács mentesítésének bonyolult és nehézkes folyamata rávilágít arra, mit szeretne az Európai Parlament. Az Európai Parlament átláthatóságot szeretne, és a Tanáccsal folytatott nyílt, mégis hivatalos párbeszédet. Az Európai Parlament makacsul kitart e követelések mellett, mindez azonban nem a képviselők rosszindulatát jelzi, hanem a közpénzekkel kapcsolatos aggodalom, illetve – és ez így is van rendjén – az adófizetői pénzek elköltésének átláthatóságával kapcsolatos aggodalom megnyilvánulása.

Hangsúlyozni kívánom, hogy a tanácsi mentesítés megadásának folyamata azt is bemutatja, hogyan ismeri meg a Parlament a Tanács munkájának új területeit, valamint azt, hogy a Parlament nem szeretné, ha kizárnák a Tanács bármely tevékenységi területén folytatott költekezésének ellenőrzéséből és felügyeletéből.

Véleményem szerint a 2007. évi tanácsi mentesítéssel a helyes irányba teszünk egy lépést, azt is világosan le kell azonban szögezni, hogy vannak még olyan ügyek, amelyekre nem kaptunk kielégítő magyarázatot, és erre a jövőben is emlékeztetnünk kell a Tanácsot. Bízom abban, hogy építő jellegű párbeszéd alakul ki, amely tovább fokozza az átláthatóságot és a nyitottságot annak érdekében, hogy a közpénzek ellenőrzése a leghatékonyabb módon valósulhasson meg.

Jens Geier (S&D) . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Magam is köszönetet szeretnék mondani Søndergaard úrnak sikeres munkájáért, amelynek eredményeképpen a Tanács végül helyet biztosított a Parlamentnek a mentesítési eljárásban. A Tanács hosszú időn át elzárkózott attól, hogy tényleges válaszokat adjon a Parlament kérdéseire, és mindezt egy becsületbeli megállapodással indokolta – egy olyan nem hivatalos jellegű megállapodással, amely mára egyébként is már 40 éves. Egyenesen bizarr, hogy a tanácsi tisztviselők 40 év után nyilvánvalóan nincsenek tisztában a becsületbeli megállapodás tartalmával, az Európai Parlament által biztosított változat ugyanis pontosan az ellenkezőjét mondja annak, amire a Tanács a tárgyalások során szüntelenül hivatkozott.

A becsületbeli megállapodás első határozata kimondta, hogy a Tanács nem tesz kísérletet az Európai Parlament kiadásainak módosítására. A harmadik határozat kimondja, hogy a két intézménynek szorosan együtt kell működnie a költségvetési kérdésekben. A Tanács ezt úgy értelmezi, hogy egyik intézmény sem avatkozik bele a másik költségvetési tevékenységébe. Itt most lemondok róla, hogy kifejtsem az ilyen érvelés komolyságával kapcsolatos észrevételeimet. Ehelyett köszönetet szeretnék mondani a Tanács svéd elnökségének, amiért megtette az első lépést afelé, hogy véget vessen ennek a méltatlan helyzetnek.

A megoldást az intézményközi megállapodáshoz fűzött kiegészítés jelentheti, amely világosan szabályozná a tanácsi mentesítés Parlament által történő megadásának eljárását, ahogyan az a javasolt állásfoglalási indítvány követeléseiben is szerepel. Arra kérem tehát a Tisztelt Házat, hogy támogassa az indítványt.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE) . – (DE) Elnök úr, Kallas biztos úr! Először is nagy örömmel üdvözlöm, hogy a Tanács svéd elnöksége jelen van körünkben, és személyes köszönetet szeretnék mondani Malmström asszonynak is, amiért átláthatóbbá tette az eljárást. A képviselőtársaim által elmondottak mind igazak – az eljárás átláthatóbb, és még ha Malmström asszony ma némileg óvatosabban fejezte is ki magát, kijelenthetjük, hogy meg fogjuk adni a mentesítést. De még hosszú utat kell megtennünk. Arra kérjük a Tanácsot, hogy e kezdeti lépést továbbiak kövessék, különösen mivel a Lisszaboni Szerződés jóval pontosabban meghatározza a Tanácsnak a kül- és biztonságpolitika területén érvényes hatáskörét. A jövőben ez a szakpolitika is saját arcot kap, Ashton bárónő személyében. A polgárok azonban korábban nem ismerték Ashton bárónőt, és ők, az európai adófizetők továbbra sem tudják, hogy a jövőben pontosan mekkora összeg áll majd rendelkezésére, és mire fordítja majd azt. Ezen a helyzeten változtatnunk kell. Itt valóban elengedhetetlen lépésről van szó akkor, amikor tulajdonképpen egy átlátható, demokratikus Európáért küzdünk.

Köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Sørensgaard úrnak, amiért nevünkben – a Parlament nevében – nyomást gyakorolt, és a jövőben magunk sem engedünk majd e nyomásból.

Ville Itälä (PPE) . – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Magam is köszönettel illetném az előadót, aki rendkívüli munkát végzett. A 2007. évi közforrásokkal kapcsolatos mentesítésről szóló vitában nem a Tanács, a Bizottság vagy a Parlament, hanem az adófizetők pénzéről beszélünk. Ez a pénz polgárainké, és joguk van tudni, mire költjük el.

A Parlament elsősorban a polgárokat képviseli, és ezért jogában áll hozzáférni minden általa kért szükséges információhoz. Nem engedhetjük meg, hogy a Parlamentnek jószerével könyörögnie kelljen ezekért. Ez az oka annak, hogy a nyitottság és az átláthatóság az egyetlen olyan eszköz, amelynek segítségével az EU intézményei elnyerhetik az emberek bizalmát.

Csatlakozni szeretnék azokhoz, akik méltatták a kérdésben elért nagyszerű előrelépést és a svéd elnökség kiváló munkáját, amelynek köszönhetően most megadható a mentesítés. Köszönetet szeretnék még mondani Kallas biztos úrnak, aki az elmúlt öt év során igazán kiemelkedő teljesítményt nyújtott. A tárgyalat területeken előre léptünk. Ez a lépés pedig a helyes irányba mutat.

(Taps)

Aldo Patriciello (PPE) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Április 23-án a Tisztelt Ház elnapolta a tanácsi elszámolásokkal kapcsolatos döntését, mivel a Tanács nem volt hajlandó átnyújtani a Parlament részére éves tevékenységi jelentését, és ezzel megakadályozta, hogy a többi intézményre vonatkozó eljáráshoz hasonlóan megvizsgálják a kiadásait.

Valójában kötelességünk, hogy a közösségi költségvetés felhasználásával kapcsolatos tudatosság növelése, valamint az európai intézmények, elsősorban a Tanács nyilvánosság felé való elszámoltathatóságának megteremtése révén fokozzuk a közösségi intézmények átláthatóságának elősegítését célzó erőfeszítéseinket.

Úgy vélem, hogy számos törekvés figyelhető meg azóta, hogy a Parlament nem volt hajlandó mentesítést adni a Tanácsnak. Különösképpen üdvözlöttük a Tanács honlapján közzétett éves tevékenységi jelentést, valamint a közös kül- és biztonságpolitika területén megvalósult átláthatóság magasabb szintjét. Örömkre szolgált továbbá a szeptemberi találkozó, ahol végre építő jellegű párbeszéd alakulhatott ki a Költségvetési Bizottság és a svéd elnökség képviselői között. Hasonlóképp elismerésre méltók a Tanács abbéli erőfeszítései, hogy megfelelő választ adjon a Parlament által áprilisban megfogalmazott kérésekre.

Elnök úr! Befejezésésképpen elmondanám, hogy a szavazásra váró szöveg a Parlament és a Tanács közötti párbeszéd szempontjából jelentős lépés, a Parlament részéről pedig határozott jelzés, amelynek célja az, hogy a tanácsi kiadásokkal kapcsolatos világos, átlátható és időszerű jelentéstétel révén biztosítsa az adófizetők védelmét.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Köszönet önnek e rendkívül fontos kérdésben folytatott vitáért. Örömmel tölt el, hogy a nyitottság és átláthatóság jelentőségét illetően egyetértünk. Ezek ugyanis természetesen nem csupán a közöttünk lévő konstruktív együttműködés alapját képezik, hanem egyben azt is lehetővé teszik, hogy a polgárok bízassanak az európai intézményekben. A Parlamenthez hasonlóan a Tanács is örömmel vállalja arra irányuló felelősségét, hogy biztosítsa az adófizetők pénzével kapcsolatos legnagyobb fokú átláthatóságot, és e kérdések a mindössze egy héten belül hatályba lépő új szerződéssel nyilvánvalóan még meghatározóbbá válnak majd.

Az uniós pénzügyi irányítás vizsgálatának kívánt formájáról szóló szélesebb körű megbeszéléseknek a jogszabályok felülvizsgálata, illetve a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése nyomán kötelezővé váló éves uniós költségvetési eljárás keretében kell megvalósulnia. A Tanács azonban törekszik, és a jövőben is törekedni fog az előírások betartására, és arra, hogy gazdasági irányítási tevékenységét a nyitottság elvének alkalmazásával végezze. Az Európai Parlamentet illetően továbbra is az évek során kialakult gyakorlatot fogjuk követni, és jövőre nem hivatalos tárgyalásokat folytatunk majd a Parlamenttel, hogy tisztázni lehessen a költségvetés végrehajtására vonatkozó esetleges kérdéseket. E tekintetben nagy várakozással tekintek az Európai Parlamenttel a mentesítés tárgyában folytatott párbeszéd elébe, és biztos vagyok abban, hogy jövőre szintén építő jellegű informális párbeszéd alakul majd ki közöttünk a Számvevőszék 2008-ra vonatkozó jelentéséről. Nagyon köszönöm a vitában való részvételt.

Søren Bo Søndergaard, előadó. – (DA) Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik felszólaltak a vitában. Különösképpen megemlíteném az Andreasen asszony és Ehrenhauser úr által mondottakat, és rámutatnék, hogy a folyamat kezdetén semmiféle megállapodás nem volt. A folyamat kezdetén, amikor kérdéseket intéztünk a Bizottsághoz és írásbeli választ kértünk, semmiféle visszajelzést nem kaptunk. A folyamat kezdetén a Bizottság minden alkalommal, amikor kérdéseket kezdtünk feltenni, távozott a tárgyalásról. Ez volt a kiindulópont.

Ma az a feladatunk, hogy eldöntsük, előre léptünk-e valamelyest, vagy továbbra is ugyanebben a helyzetben vagyunk. A kérdés nem az, elértünk-e mindent, amit szerettünk volna. Elismerem, hogy nem értünk el mindent, amit szerettünk volna. Csak el kell olvasniuk a jelentésemet, illetve a bizottság jelentését, és láthatják, hogy továbbra sem vagyunk elégedettek. A Tanácsot is arra kérem, nagyon figyelmesen olvassa át a jelentést, mert az sok olyan hasznos pontot tartalmaz, amelyre jövőre szükség lehet.

Mindazonáltal mégis egy lépéssel előrébb léptünk. Amikor majd a 2008. évi mentesítésről lesz szó – és már most is ezzel foglalkozunk –, már nem üres lappal indulunk majd. Onnan fogunk indulni, ahová ebben az évben eljutottunk. Meggyőződésem tehát, hogy támogató szavazatunkkal jogunk van kiállni amellett, amit elértünk, és ezáltal folytatni ezt a küzdelmet – mert végeredményben itt küzdelem zajlik. Az idő lesz a megmondhatója – majd ha már látjuk, hogyan alakulnak az idei, a jövő évi és az azt követő fejlemények –, vajon helyes döntést hoztunk-e. Éppen ezért létfontosságú, hogy bizottságként és Parlamentként összefogjunk, és ragaszkodjunk ahhoz a célhoz, amelynek elérésére mind ez idáig törekedtünk.

Megragadnám az alkalmat, hogy köszönetet mondjak a titkárságnak, az árnyékelőadóknak és a bizottság egészének, köztük elnökének is, amiért lehetővé tették számunkra, hogy egységesen lépjunk fel. Ha megőrizzük ezt a szolidaritást – a 2008. évi mentesítéssel kapcsolatban is –, akkor 2008-ban még tovább léphetünk előre, meghaladva a 2007. évi eredményeinket. Abban a helyzetben realitássá válik majd, hogy elérjük, amit valamennyien szeretnénk.

Elnök. – A vitát lezárom. A szavazásra szerdán, 2009.11.25-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Georgios Stavrakakis (S&D), írásban. – (EL) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Először magam is gratulálni szeretnék az előadónak, aki kivételes munkát végzett, közvetlenül felvetette a lényegi kérdéseket, majd ragaszkodott hozzá, hogy a mentesítésre vonatkozó javaslat előtt ezekre egyértelmű választ kapjunk. Elismerés illeti a Költségvetési Ellenőrzési Bizottságot is, amely kitartott álláspontja mellett, és támogatta az előadót, valamint a kezdeti nehézségek ellenére sikeresen meggyőzte a Tanácsot, hogy a legfontosabb kérdésekre választ adjon. Hiszen hogyan is javasolhatnánk a költségvetés végrehajtás alóli mentesítést, hogyan érvelhetnénk felelősen amellett, hogy a költségvetés megfelelő, ha nem tudjuk, mit rejtenek a számok? Ez teljes képtelenség lenne. A Tanácstól kapott válaszok alapján immár készséggel javasoljuk a mentesítést, ugyanakkor az állásfoglalás számos olyan észrevételt is tartalmaz, amelyeket a Költségvetési Ellenőrző Bizottság túlnyomó többséggel fogadott el. Nyílt eljárást szeretnénk, mert ebben hiszünk, átláthatóságot szeretnénk, mert ebben hiszünk, valamint maradéktalanul tisztában kívánunk lenni azzal, mire fordítják az európai adófizetők pénzét.

(Az ülést 19.25-kor a kérdések órájának kezdetéig felfüggesztik, és 19.30-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

12. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0223/2009).

A következő kérdéseket a Bizottsághoz intézték.

25. kérdés, előterjesztette: **Silvia-Adriana Ticau** (H-0372/09)

Tárgy: A kutatások terén történő vállalati befektetések fokozását és az e befektetéseket finanszírozó bankok ösztönzését szolgáló környezet előmozdítására irányuló bizottsági lépések

2009 a kreativitás és innováció éve. A 2000-ben elfogadott Lisszaboni Stratégia célja, hogy 2010-re az európai gazdaság a legversenyképesebb és legdinamikusabb tudásalapú gazdasággá váljon. Ez a cél két másik cél kitűzését vonta maga után: a munkaképes lakosság foglalkoztatottsági arányának minimum 70%-ra történő emelése, illetve a kutatásba történő befektetéseknek a GDP legalább 3%-ára történő növelése, amelynek két harmadát a magánszféra adja. Sajnos a 2009-es évet jellemző gazdasági és pénzügyi válság hatással volt minden uniós tagállamra és visszavetette a magánszféra vállalatait a pénzügyi eszközökhöz való hozzáférésben. A kutatási befektetések összessége nem nagyobb 1,85%-nál, és mindössze öt tagállam fektetett be kutatásba többet, mint GDP-je 2%-a. A tagállamok csak akkor állhatnak talpra a válság után, ha az EU versenyképes marad, ez pedig kutatásba és oktatásba történő befektetések függvénye.

Milyen lépéseket tervez a Bizottság olyan környezet előmozdítására, amely a magánvállalatokat a kutatásba, és különösen az alkalmazott kutatásba történő befektetéseik növelésére, illetve a bankokat a kutatási és innovációs befektetések finanszírozására ösztönzi?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Európa kutatási és innovációs politikája alapvetően a 2007-től 2013-ig tartó hetedik kutatási keretprogramra és az ugyanerre az időtartamra vonatkozó versenyképességi és innovációs keretprogramra, valamint kohéziós alapokra épül. Az erre a három jelentős programra való előkészületek során a Bizottság egy hosszú távú stratégiát és egy cselekvési tervet javasolt 2005-ben és 2006-ban. A cselekvési tervet 2005-ben terjesztették elő, míg a széleskörű innovációs stratégia 2006-ból származik. Ezeknek a különböző programoknak az eredményeit átfogó dokumentációkban teszi közzé a Bizottság és gyakran tárgyaljuk azokat itt, a Parlamentben. Örölnék, ha újra odaadhatnám önnek, Ticău asszony, ezeket a dokumentumokat. A kérdések órája keretén belül nem lehetséges ezeknek teljes tartalmát összefoglalni, de kísérletet teszek arra, hogy kiemeljem a főbb pontokat.

A hetedik kutatási keretprogramon keresztül az európai kutatási és fejlesztési kiadások igazán jelentős növekedését tapasztalhattuk, miközben számos új eszközt is létrehoztunk, nevezetesen a közös technológiai kezdeményezéseket, amelyek rendkívül jól beváltak.

A kohéziós alapok újabbak, és még alkalmasabbak a kutatás és fejlesztés előmozdítására, és ha megnézzük az adatokat, azok tényleg figyelemre méltóak – a fent említett időszakra vonatkozóan a kohéziós és strukturális alapoknak ezekre a területekre szánt támogatás összege 86 milliárd euró, amely a teljes strukturális és kohéziós alapok 25%-a. Egy új eszközt is létrehoztak az európai strukturális politika keretén belül, a JEREMIE támogatási kezdeményezést, amely elsősorban a tőkéhez való könnyebb hozzáférést biztosítja a kis- és középvállalkozásoknak. Ezt a feladatot az Európai Beruházási Alappal együttműködésben végzik.

Az innováció és versenyképesség előmozdítására irányuló program, amelyért én vagyok felelős, szintén alapvetően olyan program, amely finanszírozási eszközöket hoz létre. A pénz jelentős részét a kis- és középvállalkozásoknak az olyan finanszírozási eszközökhöz való hozzáféréseinek megkönnyítésére költjük, amelyek célja az innovációs kapacitásuk fejlesztése.

Biztosan tudja, hogy az EU növekedési és foglalkoztatási politikájának nincs sok mennyiségi célkitűzése. Van azonban egy mennyiségi célkitűzésünk, amely 2000 óta változatlan. Ez a célkitűzés az, hogy a GDP 3%-át kutatásra és fejlesztésre költjük. Ma már elmondhatjuk, hogy ezt a célkitűzést nem fogjuk elérni. Némileg félrevezető lehet azonban pusztán a százalékokat nézni, elvégre az Európai Unióban a kutatásra és fejlesztésre költött pénzekre vonatkozó abszolút számadatok 2000-től 2006-ig 14,8%-kal nőttek. Ez nagyobb arányú növekedés, mint ami például az Egyesült Államokban tapasztalható. Ennek ellenére azt kell

mondanunk, hogy az eredmények nem kielégítőek, és ezért a Tanács elfogadott egy „Vision 2020” című dokumentumot az Európai Kutatási Térségre vonatkozóan múlt év decemberében, amely azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy tudunk-e jelentősebb forrásokat mobilizálni az európai kutatási és fejlesztési politikára.

Nem szeretném eltitkolni amiatti aggodalmamat, hogy a jelenlegi gazdasági visszaesés veszélyezteti a kutatás és fejlesztés előmozdítására irányuló hosszú távú stratégiát. A Bizottság nagyon gyorsan válaszolt erre a veszélyre 2008 novemberében. Az európai gazdaságélénkítési terv, amely kiegészíti a tagállamoknak a gazdasági válsággal való megküzdésre irányuló intézkedéseit, és célja, hogy új lendületet adjon, valamint hogy a pénzügyi szektor nehéz helyzetét ellensúlyozza, nagymértékben összpontosít a kutatásba és fejlesztésbe való beruházásra és a beruházások elősegítésére. Három példát említek: a jövő gyárai kezdeményezést, amely 1,2 milliárd eurós támogatásával Európa ipari bázisának korszerűsítését célozza; az energiahatékony épületek kezdeményezést, amely 1 milliárd euróval rendelkezik; és a partnerség a környezetbarát autók építéséért kezdeményezést, amely szintén 1 milliárd euróval rendelkezik a kutatás területén, amelyet 4 milliárd eurós támogatás egészít ki más gazdasági intézkedésekből.

A Bizottság már megkezdte a következő növekedési és foglalkoztatási stratégia előkészületeit. Anélkül, hogy titkot árulnék el – Barroso elnök úr már említést tett erről iránymutatásaiban – elmondhatom, hogy a kutatás, a fejlesztés és az innováció abszolút kulcsfontosságú szerepet fog kapni a következő növekedési és foglalkoztatási stratégiában.

Mást is szeretnék elmondani az innovációval kapcsolatban. Európa valójában rendkívül jó helyzetben van a kutatáspolitikai területén. Jó, néhány esetben kiváló kutatási kapacitással rendelkezünk. Nagyon jó eredményeink vannak a technológiafejlesztés területén is. Az innovációban lehetnének persze jobbak is. Ha úgy tekintünk az innovációra, mint olyan kutatási és fejlesztési munkára, amely termékekre, szolgáltatásokra, tervezésre és eljárásokra irányul – más szóval mindenre, ahol lehetséges a gyakorlati alkalmazás –, még mindig nagy lehetőséget látunk további növekedés és további foglalkoztatás elérésére Európában. A Bizottság ezért kijelentette idén, hogy létre fog hozni egy „innovációs intézkedéscsomagot”. Az „intézkedéscsomag” ilyen értelemben egy új politikai eszköz, amelyet először a kis- és középvállalkozásokkal kapcsolatban fejlesztettünk ki – emlékeznek a kisvállalkozói intézkedéscsomagra –, és egy olyan innovációs intézkedéscsomagot fogunk bevezetni, amely egy nagyobb csomagba integrálja a jogalkotási intézkedéseket, a politikai kezdeményezéseket és a politikai szempontból kötelező érvényű iránymutatásokat.

Igyekeztem úgy irányítani ezt a munkát, hogy az új Bizottság szabadon dönthessen arról, hogy mikor akarja bevezetni ezt az innovációs intézkedéscsomagot. Érthető módon ezt nem tudom megelőlegezni – az új Bizottságnak kell döntenie erről. Az előkészítő munka azonban már most jól halad, és úgy gondolom, biztosan állíthatom, hogy a Parlament a következő évben foglalkozni fog ennek az innovációs intézkedéscsomagnak a kérdésével.

Engedjék meg, hogy befejezésül elmondjam, hogy egészében jó eredményeket értünk el egy széles területen az elmúlt néhány évben, noha számos hibát elkövettünk. Ebben a tekintetben fontos azonban, hogy igazságosak legyünk. Nem várhatjuk el például az új tagállamoktól, hogy azonnal a GDP ugyanakkora részét költsék kutatásra, fejlesztésre és innovációra, mint a régebbi tagállamok. Nagy örömmel látom azonban, hogy az új tagállamok – különösen azok, amelyeknek a legnagyobb szükségük van a teljesítésre – szintén gyorsan felzárkóznak, tehát általánosságban pozitívan ítélem meg a fejlődést.

Silvia-Adriana Țicău (S&D) . – (RO) Köszönöm az információt és a választ. Szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy szándékozik-e megbeszéléseket folytatni Európa pénzintézeteivel annak lehetőségéről, hogy kezességvállalással és kedvezményes kamatozású hitelekkel segítsék azokat a kutatási és innovációs vállalatokat és projekteket, amelyeket jelenleg nagy kockázatúnak ítélnék. Továbbá az olyan európai kutatási programok, mint például a hetedik kutatási keretprogram, amely maximum 50% társfinanszírozást tesz lehetővé, nem igazán megfelelőek a kis- és középvállalkozások számára. Szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy szándékozik-e módosítani ezeket a programokat, hogy növelje a kis- és középvállalkozások részvételét.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Țicău asszony, ez egy nagyon értelmes kérdés, és örülök, hogy elmondhatom, hogy pontosan ezt gondolja a Bizottság is, és ezért pontosan ennek megfelelően cselekedett. Szeretném megismételni, hogy a legfontosabb problémája a kis- és középvállalkozásainknak a kutatás és fejlesztés finanszírozásához szükséges kockázati tőke megszerzése. Két fontos eszközt hoztunk létre ezen a területen, nevezetesen a versenyképességi és innovációs keretprogramot, valamint a JEREMIE programot.

Mindkét esetben ugyanaz a kérdés, vagyis alacsonyabb kamatozású hitel mobilizálásának lehetősége az Európai Beruházási Bankon és az Európai Beruházási Alapon keresztül kockázati tőke segítségével – más szóval a vállalkozói tőke közvetlen részvételével – és kezességvállalások segítségével, hogy megkönnyítsék a kis- és középvállalkozásoknak a hozzáférést ehhez a hitelhez. Ezek nagyszabású beruházási programok, amelyekben sok százezer európai vállalat vesz részt.

Biztos vagyok abban, hogy megérti, hogy az Európai Beruházási Bank és az Európai Beruházási Alap nem képes minden egyes hitelnyújtás részleteit kezelni. Ezért történik ez közvetítőkön keresztül, rendszerint a tagállamok bankjain keresztül. Legutóbbi információim szerint minden tagállamban sikerült kialakítanunk egy olyan helyzetet, hogy a nemzeti bankrendszer integrálódott ebbe a politikába, és azok a vállalkozások, amelyek a közösségi költségvetésből biztosított finanszírozáshoz szeretnének hozzáférni, meg tudják kapni ezeket a pénzeket a kérdéses nemzeti bankrendszeren keresztül.

Paul Rübiger (PPE) . – (DE) Az én kérdésem az Eurostars fogalmával kapcsolatos, amelyet az EUREKA programon belül vezettünk be, és amely elsősorban a gyors és hatékony forráselosztást segítette elő a kis- és középvállalkozások számára. Gondolja, hogy ezt a programot ki lehet terjeszteni? Mit gondol továbbá a nyolcadik kutatási keretprogram kihívásairól, amely kapcsán azt az elképzelést tárgyalják, hogy 50 milliárd eurót fogunk nyújtani az energiahatékonysággal kapcsolatos kutatásokra, különösen a kkv-k vonatkozásában.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Rübiger úr, természetesen tudja a válaszat, de hálás vagyok a kérdésért. Igen, úgy gondolom, hogy minden olyan programunkat, amely megkönnyíti a kis- és középvállalkozásoknak a támogatásokhoz való hozzáférést, ki lehet terjeszteni. Nagyon pozitív tapasztalataink vannak ezekkel a programokkal kapcsolatban, és ezért kellene kiterjeszteni ezeket. Szeretném megértésüket kérni azzal kapcsolatban, hogy nem kívánok a nyolcadik kutatási keretprogram prioritásairól beszélni. Egyrészt ez nem az én felelősségem, ahogy tudják, másrészt pedig nem lenne helyes részemről, ha előre nyilatkoznék az új Bizottság nevében, amely most fog megalakulni.

Annyit mondhatok csak, ami a jelenlegi Bizottság álláspontja az ön kérdésének az alapvetésével kapcsolatban, hogy az elkövetkezendő tíz évben kutatási, fejlesztési és innovációs politikánknak összpontosítania kell az energiahatékonysággal, a megújuló energiaforrásokkal, és tágabb értelemben az olyan technológiákkal kapcsolatos területekre, amelyek megalapozzák a fenntartható életmódot és gazdaságot.

Elég jól ismernek ahhoz, hogy tudják, mindig próbáltam rávilágítani, hogy az energiahatékonyság növelése valószínűleg a legolcsóbb és leghatékonyabb fenntarthatósági program, mivel ennek segítségével sokat tudunk elérni viszonylag kevés kiadással. Amennyiben tehát az új Bizottság ebbe az irányba mutató konkrét javaslatokat terjeszt elő, akkor támaszkodhat a jelenlegi Bizottság által elvégzett előkészítő munkára és annak politikáira.

Andreas Mölzer (NI) . – (DE) Elnök úr, kiemelve a gyógyszeripar esetét, természetesen a kutatás és fejlesztés kulcsfontosságú, amikor az innovációról és a betegségek elleni küzdelemről beszélünk, ami viszont az uniós állampolgárok javát szolgálja. Milyen intézkedéseket fog tenni a Bizottság azok ellen a gyógyszeripari cégek ellen, amelyek megpróbálják csökkenteni a párhuzamos kereskedelmet a gyógyszerágazatban? Versenyellenesnek fogja nyilvánítani az ilyen intézkedéseket?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Mölzer úr, ez a kérdés egyszerűen nem merül fel, mivel átfogóan vizsgálták és döntöttek is róla a gyógyszerekre vonatkozó csomag kapcsán, amelyet a Bizottság javasolt múlt évben. Egyértelmű és határozott ítélezési gyakorlatot alakított ki ezen a téren az Európai Unió Bírósága, amelybe beletartozik a gyógyszerek párhuzamos kereskedelme a szabad belső piacon, és ezért nincs jogi lehetőség ezzel szembehelyezkedni.

A Bizottság által a múlt évben előterjesztett gyógyszerekre vonatkozó csomag nem állít fel olyan egyedi szabályokat, amelyek bármilyen módon negatívan befolyásolják a párhuzamos kereskedelmet. A hamisított gyógyszerek legális ellátási láncba való bekerülésének megakadályozásáról szóló rendkívül fontos és nagy jelentőségű javaslatokban pontosan ugyanazok a szabályok érvényesek a gyógyszerek gyártóira, mint azokra, akik párhuzamos kereskedelmet folytatnak. Nincs semmilyen megkülönböztetés. Nem tudok róla, hogy bárki lenne a Bizottságban, aki ezzel a kérdéssel szándékozik foglalkozni.

Elnök. – 26. kérdés, előterjesztette: **Marc Tarabella** (H-0377/09)

Tárgy: A fogyasztók tájékoztatása az energiaárakról

A Bizottság nemrégiben nyitotta meg Londonban a „második polgári fórumot az energiáért”. A fogyasztóvédelmi biztos nyilatkozatában hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a fogyasztók olyan gáz- vagy elektromosáram-számlákat kapjanak, amelyek egyszerűen és pontosan jelzik az energiafogyasztást, lehetővé téve a más szolgáltatókkal történő összehasonlítást.

Az évente megrendezett nyilvános eseményeken kívül milyen konkrét intézkedésekkel próbálja meg rávenni a Bizottság az energiatermelőket és -szolgáltatókat a polgárok számára oly fontos cél teljesítésére, miután nem fogadta el a Parlament által javasolt „energiafogyasztók chartáját”?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tarabella úr első, az energiaárakról szóló kérdésére válaszként elmondhatom, hogy a harmadik belső energiapiaci csomag elfogadásával az állampolgárok fontossága a belső energiapiacra jelentősen nőtt. Az új intézkedések célja a kiskereskedelmi energiapiac működésének fejlesztése és a jobb fogyasztóvédelem. Ezeket a kérdéseket tárgyalta és követte nyomon a lakossági energiaforum, amelyet azzal a céllal hoztak létre, hogy fejlessze a kiskereskedelmi piac működését az egyes fogyasztók hasznára.

A fórum, amelyen részt vesznek a fogyasztók képviselői, az iparág, a nemzeti energiaszabályozók és a nemzeti igazgatási szervek, igyekszik javítani az energiaügyi jogszabályok végrehajtását, és esetlegesen ki fog dolgozni önszabályozó vagy akár félig kötelező érvényű magatartási kódexeket az iparágra vonatkozóan. Ebben az összefüggésben egy számlázással foglalkozó munkacsoportot hoztak létre a fórum első találkozásánál 2008-ban. A munkacsoport ajánlásai a bevált számlázási gyakorlatot példázzák, amelyeket a fórum második találkozásánál, 2009-ben terjesztettek elő és hagytak jóvá. Az energiaszabályozók és az iparág a következő, várhatóan 2010 őszi megrendezendő fórumon fognak beszámolni a számlázással kapcsolatos ajánlások végrehajtásáról.

A harmadik belső energiapiaci csomag szintén létrehozott egy új eszközt a fogyasztók tájékoztatására – az európai energiafogyasztói ellenőrzőlistát. Az ellenőrzőlista egy eszköz, amely segít tájékoztatni a tagállamok fogyasztóit a jogaikról – elsősorban a számlázással kapcsolatos jogaikról –, és hozzájárul az energiaügyi jogszabályok bevezetéséhez és végrehajtásához. Célja, hogy egyszerűsített, pontos és gyakorlati információt szolgáltatson a fogyasztók számára a helyi energiapiacokról. Az energiaszabályozók hatáskörének harmonizációja a fogyasztóvédelemmel kapcsolatban, amely aktív piaci felügyeletet fog eredményezni, szintén tovább fogja növelni a fogyasztók védelmét.

Marc Tarabella (S&D) . – (FR) Elnök úr, biztos úr, válaszában valójában egy harmadik energiacsomagról szóló 2010 őszi második jelentésről beszél, amelyet figyelemmel fogunk kísérni.

Ugyanakkor nagyon jól tudja, hogy panaszok ezreit nyújtják be fogyasztói szervezetekhez és nemzeti szabályozókhoz a gáz- és villanyszámlák teljes átláthatatlansága miatt, mind az árak, mind a tényleges fogyasztás tekintetében. És ez akkor történik, amikor a Bizottság és a tagállamok egyaránt azt hangsúlyozzák energiaügyi terveikben, hogy csökkenteni kell a fogyasztást és lehetőséget kell biztosítani az árak összehasonlítására az esetleges szolgáltatóváltás céljával. Ez volt a liberalizáció fő célja.

Ezért, biztos úr, egyenesen a tárgyra térek, és megkérdezem, hogy milyen intézkedéseket – és itt többes számot használok – szándékozik tenni a Bizottság rövid távon ezeknek a hiányosságoknak a kezelésére. Kiemelném azt is, hogy a Bizottság visszautasított egy, a Parlament által javasolt energiafogyasztói chartát – De Vits asszony javaslata –, amelyet pedig korábban ön javasolt.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tarabella úr, kérdése arra vonatkozik, hogy miért ejtették a chartát. Az *Energiafogyasztók Jogainak Európai Chartája* felé elnevezésű nyilvános konzultációt 2007 júliusában indították el. A konzultáció eredménye azt mutatta, hogy keveset tudnak az energiafogyasztók meglévő jogairól.

Egy olyan charta ötletét, amely egyetlen jogi aktusba foglalná össze a fogyasztói jogokat, amelyek jelenleg számos európai irányelvben és számos nemzeti végrehajtási eszközben szerepelnek, jogi okokból visszautasították. Az energiafogyasztók jogai, amelyek a hatályos európai jogban szerepelnek, már most jogilag kötelező erejűek.

Azt kérdezi, hogy miért nem alkalmazhatnak egy szabványos számlázást az összes fogyasztóra. A lakossági energiaforum által felállított számlázással foglalkozó munkacsoportunk megerősítette, hogy az iparágnak az önszabályozáshoz való jogát, a számlázással kapcsolatos innováció előmozdításának jogát meg kell őrizni.

Ugyanakkor biztosítani kell az árak és a fogyasztóknak nyújtott szolgáltatások nagyobb átláthatóságát és összehasonlíthatóságát.

A számlázás pontossága szoros összefüggésben áll a leolvasás gyakoriságával. A leolvasás gyakoriságát nem szabályozza az uniós jog. Indirekt módon azonban foglalkozik a kérdéssel az intelligens fogyasztásmérés kapcsán.

Szeretném hangsúlyozni továbbá, hogy a lakossági energiaforum alatt elfogadtuk a bevált számlázási gyakorlatra vonatkozó ajánlásokat, amelyek célja, hogy egyszerű és egyértelmű információkkal szolgáljanak a fogyasztóknak a gáz- és villanyszámlákon.

A fogyasztói piacok eredménytábláján, ahol különböző fogyasztói piacokat vizsgáltuk, láttuk, hogy az energiapiacról érkezik a legtöbb panasz. A második a pénzügyi piacok, a harmadik a helyi közlekedés.

Ezért kezdeményezte a Bizottság egy nagyobb tanulmány elkészítését a kiskereskedelmi villamosenergia-piacról, amelynek eredményeit a 2010. évi fórumon fogják bemutatni. Ez a fogyasztói piacok eredménytáblája eredményei végrehajtásának második szintje, és úgy gondolom, hogy a jövőben ez a tábla lesz az egyik legerősebb eszköz, amelynek segítségével meghatározhatjuk, hogy hogyan működik a kiskereskedelmi piac, különösen ebben az esetben, amely ennyire fontos és lényeges, és ennyire kötődik a szolgáltatásokhoz.

Chris Davies (ALDE) . – Csatlakoznék az előző kérdéshez: tudjuk, hogy nagy lehetőségek rejlenek a háztartások energiatakarékosságában. Ránézek a villanyszámlámra, érdeklődéssel nézem, mert spórolni akarok, és tényleg zavarosnak találom.

Ha én zavarosnak találom, gyanítom, hogy sok választópolgárom is zavarosnak találja. Az önszabályozás nem elég. A tisztázás területén az Európai Bizottság jelentős eredményeket érhetne el, amelyet véleményem szerint az emberek mindenhol üdvözlendőnek tartanának, és amely jelentős segítséget nyújtana nekünk a globális felmelegedést okozó kibocsátás csökkentésében.

Kérem, vigyék ezt újra a Bizottság elé és gondolják újra.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Az év első felében a gázellátók fűtőolajára 40%-kal esett. Ennek a fejleménynek azonban csak csekély pozitív hatása volt a fogyasztókra, ami különösen fontos lehet az év hidegebb részében.

Milyen lépéseket fog tenni a Bizottság annak biztosítása érdekében, hogy a fogyasztók is részesülhessenek a pozitív árváltozások hatásaiból?

Meglena Kuneva, a Bizottság tagja. – Tisztában vagyunk azzal, hogy a Bizottság nem határozhatja meg az árakat. Amit tehetünk, és ami mellett elköteleztünk is vagyunk, az az árak átláthatóvá tétele.

Az egyik újabb irányelvben – a fogyasztói hitelről szóló 2007. évi irányelvben – arra kértük a bankokat, hogy dolgozzanak ki közös módszertant a kamatok kiszámítására, amely alapján a fogyasztók össze tudják hasonlítani az ajánlatokat, és meg tudják találni a számukra legkedvezőbb megoldást. Számos eszköz van a kezünkben; ez az irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatról szól, és pontosan az árak áttekinthetősége áll a középpontjában.

Van egy másik horizontális irányelv, a tisztességtelen kereskedelmi feltételekről szóló irányelv, amely arról szól, hogy a feltételek jogalap nélküli vagy igazságtalan gazdagodáshoz vezetnek-e. Úgy gondolom, erre utalt, amikor az árakra vonatkozó kérdését feltette.

Kézben tartjuk ezt az ügyet, és annak biztosítására is mindent meg kell tennünk, hogy a végrehajtást az összes európai tagállamban ugyanolyan jól megvalósítsák, mert mindezen irányelvek nagymértékben függenek a végrehajtás módjától. Ezért javaslom, hogy az Európai Bizottság tegyen közzé egy közleményt a végrehajtásról. Itt új területre lépünk, mert a végrehajtás rendszerint a tagállamok kezében van, de össze kell hasonlítanunk az eredményeket és szükségünk van referenciaértékekre, és – a mérésre és a megértésre vonatkozó kérdést illetően – tulajdonképpen ezért támogatjuk határozottan az intelligens fogyasztásméréssel kapcsolatos projektet. Ez valószínűleg nem egy páneurópai kezdeményezés lesz, de az olyan országok, mint például Svédország, amely az elnöki posztot tölti be, úttörők ezen a területen. Én csak bátorítani tudok mindenkit, hogy vizsgálja meg ezt a példát, és a lehető legjobban használja ki az ebben rejlő lehetőségeket. Ez más kérdésekhez is elvezet, például hogy hogyan lehet kiszámolni a szénlábnyomot, amelyet az energiafogyasztás által hagyunk.

Más területekre térve, a Bizottság mostanában sokat tesz a címkézéssel kapcsolatban az energiahatékonyság és az árak jobb összehasonlíthatósága terén, arra biztatva, hogy használják a fogyasztói indexeket, ahogy ezt teszik Olaszországban és más országokban, mert ez szintén egy nagyon jó, interneten keresztül nyújtott szolgáltatás, amely segíti a fogyasztókat abban, hogy jobb árakat érjenek el.

Ahhoz azonban, hogy ezt elérjük, határon átnyúló vásárlásra és rendelkezésre állásra van szükség. Az interneten történő határon átnyúló kereskedelem jelenleg csak 9%-on áll az Európai Unióban, tehát valóban riadót kell fújnunk, hogy a belső piac kiépítésének második fázisát, ami a kiskereskedelmet jelenti, lezárjuk. Ez a terület az egyik hiányzó láncszem a belső piacon, és nagyon remélem, hogy a Parlament és a Bizottság fel fogja gyorsítani a fogyasztói jogokról szóló irányelv értelmében javasolt egyik fontos irányelv létrehozását, amelynek célja olyan szabályok létrehozása, amelyek nagyobb biztonságot és bizalmat fognak eredményezni – a fogyasztók és a vállalkozások szempontjából –, hogy javítsák az európai határon átnyúló kereskedelem tényleg rendkívül alacsony szintjét.

Elnök. – 27. kérdés, előterjesztette: **Jim Higgins** (H-0401/09)

Tárgy: Élelmiszerek címkézése fogyasztók számára

Ismertetné-e a Bizottság, hogy milyen vizsgálatokat végzett és milyen jelentéseket készített azon élelmiszerek tekintetében, amelyek csomagolása jótékony egészségügyi hatásokra vonatkozó állításokat tartalmaz, illetve hogy a fogyasztók védelme érdekében vizsgálták-e ezen élelmiszerek bizonyos körét annak megállapítása érdekében, hogy a csomagoláson szereplő állítások valósak-e?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – A tagállamok és az érdekeltek kérését követően a Bizottság javasolt egy tápanyag-összetételre és egészségügyi hatásokra vonatkozó állításokról szóló rendeletet, amelyet 2006 decemberében fogadott el a Parlament és a Tanács.

A rendelet célja pontosan annak biztosítása, hogy az élelmiszerek tápanyag-összetételére és egészségre gyakorolt hatására vonatkozó állítások valósak és világosak legyenek, valamint általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokon alapuljanak, és így megfelelően védjék a fogyasztókat. A Bizottság ezért tervezi egy lista összeállítását az egészségügyi hatásokra vonatkozó engedélyezett állításokról, valamint a tápanyag-összetételre vonatkozó engedélyezett állítások frissítését. A rendelet engedélyezési eljárásokat hoz létre annak biztosítására, hogy csak tudományosan megalapozott egészségügyi hatásra vonatkozó állításokat fogalmazzanak meg.

Ezekben az eljárásokban részt vesz elsősorban az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság, amely az egészségügyi hatásra vonatkozó állítások igazolását értékeli; másodsorban a Bizottság, amely intézkedéstervezeteket javasol, amelyek ennek megfelelően engedélyeznek vagy utasítanak el egészségügyi hatásra vonatkozó állításokat; és harmadsorban a tagállamok, amelyek véleményt nyilvánítanak az intézkedésekről a szabályozási bizottságban.

A Bizottság eddig négy rendeletet fogadott el egészségügyi hatásra vonatkozó állítások engedélyezéséről vagy elutasításáról. További hasonló intézkedéseket fognak elfogadni az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóságnak az egészségügyi állításokra vonatkozó értékelései alapján, így biztosítva, hogy ne tévesszék meg a fogyasztókat.

Jim Higgins (PPE) . – (GA) Szeretném megköszönni biztos asszonynak válaszát. Üdvözlendőnek tartom a tanulmányt és az élelmiszergyártás felmérését, amelyet az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság végzett, mivel bebizonyosodott, hogy a vásárlók szívesen fizetnek több pénzt olyan élelmiszerekért, amelyek jótékony egészségügyi hatással rendelkeznek.

Végül is az a legfontosabb, hogy betartsuk az új szabályokat, és hogy nyomást gyakoroljunk a különböző cégekre, hogy teljes mértékben őszinték legyenek a feltüntetett információkkal kapcsolatban, hogy ne közöljenek hamis információt az emberekkel, akik megvásárolják ezeket a termékeket.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Teljes mértékben egyetértek a tisztelt képviselő úrral. Pontosán ezért javasoltuk ezt a rendeletet.

El kell mondanom, hogy megdöbbszünk, mennyi kérelmet kaptunk. Néhány százra számítottunk, és 44 000 kérelem érkezett. Ezeket 4000 csoportba osztottuk, amelyeket véleményezésre elküldtünk az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság (EFSA) számára. Ez az oka annak, hogy az EFSA nem tudja elvégezni a 4000 kérelem vizsgálatát a 2010. decemberi határidőig.

Úgy gondolom azonban, hogy nagyon fontos a fogyasztók számára, hogy befejezzük ezt a folyamatot, hogy amikor egy állítást látnak, és amikor olyan élelmiszert látnak az üzletekben, amelyek egészségügyi hatásra vonatkozó állítást tartalmaznak, biztosan tudják, hogy az tudományos alapokon nyugszik és nem félrevezető.

Janusz Władysław Zemke (S&D) . – (PL) Szeretném megköszönni biztos asszonynak ezt az információt – amit tesznek, az valóban rendkívül fontos.

Több mint 40 000 cég folyamodott olyan döntésért, amely megerősíti, hogy termékeik megfelelnek a legmagasabb elvárásoknak és kritériumoknak. Mi fog történni azonban akkor, ha megkapják ezt a megerősítést, és a gyakorlatban a termékek egy bizonyos idő elteltével nem felelnek meg minden elvárásnak és paraméternek, amely a címkén szerepel? Mit fognak tenni, különösen a nagy, nemzetközi konszernek esetében? Megkapták a beleegyezést és a jóváhagyást, és ezt feltüntetik a címkén, de a valóság teljesen más. Mi fog történni akkor?

Paul Rübig (PPE) . – (DE) Arról szeretnék hallani, hogy a jövőben hogyan szándékozik megoldani azt, hogy a regionális termékek, amelyeket helyben árulnak, föl legyenek címkézve, és frissen és jó minőségben kerüljenek a piacra?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Válaszom az utolsó kérdésre nem, ez egy teljesen más téma. Ez a termék eredetéről szól. Mi az egészségügyi hatásra vonatkozó állításokról beszélünk. Amikor egy termelő azt állítja, hogy egy terméknek ilyen vagy olyan okból kifolyólag jótékony hatása van az egészségre, akkor tudományosan alá kell támasztani, hogy ez tényleg így van.

A másik kérdést illetően, az EFSA természetesen a kérvény beadásakor vizsgálja az egészségügyi hatásra vonatkozó állításokat, azoknak a tudományos bizonyítékoknak az alapján, amelyeket a kérvény benyújtásakor szolgáltatnak.

Természetesen, ha egy állítás valamilyen tudományos bizonyítékon alapul, és a termelő utána megváltoztatja a terméket, akkor ez egyértelműen csalás, és eljárást fognak indítani a termelő ellen, mert nemcsak félrevezeti az embereket, hanem be is csapja őket.

Elnök. – 28. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0366/09)

Tárgy: Eltérő fogyasztói jogok

A választópolgárok gyakran fordulnak európai parlamenti képviselőikhez a más tagállamban való életvitelszerű tartózkodáskor, illetve utazáskor őket megillető fogyasztói jogaikkal kapcsolatos problémákkal. Mit tesz a biztos az Európai Unió egyes tagállamaiban eltérő fogyasztói jogok megismertetésének és megértetésének elősegítése érdekében?

Meglena Kuneva, a Bizottság tagja. – A kérdés az eltérő fogyasztói jogokra vonatkozik, és nagyon időszerű. Minden tagállamban vannak intézmények és szervezetek, amelyeknek az a feladata, hogy a fogyasztói jogokkal kapcsolatos ismereteket és tudást terjesszék az állampolgárok számára.

Ezeknek a nemzeti intézményeknek és szervezeteknek az áttekintése megtalálható a honlapon. Természetesen meg tudom mondani a honlap címét. Ez http://ec.europa.eu/consumers/empowerment/cons_networks_en.htm, és nagyon érdekes böngészni rajta.

A Bizottság különböző eszközökkel növeli a fogyasztók jogaival kapcsolatos tudatosságot. Támogatjuk a fogyasztói központok egész Európára kiterjedő hálózatát, amely tájékoztatást ad a fogyasztóknak jogaikról határokon átvétel vásárlás esetén, és támogatja őket, ha jogorvoslatot kérnek. A központok honlapja, kiadványok és brosrák magyarázzák el a fogyasztóknak, hogy milyen jogok illetik meg őket, ha például online vásárolnak, autót bérelnak vagy nyaralást foglalnak le egy másik tagállamban.

A Bizottság ezért azt ajánlja, hogy az Európai Parlament tagjai küldjék választópolgáraikat az adott országban található európai fogyasztói központba. A Bizottság továbbá információs kampányokat folytat az EU-hoz újonnan csatlakozott országokban, hogy növelje a fogyasztók jogaival kapcsolatos tudatosságot, és támogatja azokat a nemzeti szervezeteket és intézményeket, ahol a fogyasztók további segítséget kaphatnak.

A Bizottság az olyan, a fogyasztók oktatását célzó kezdeményezéseken keresztül is segíti a jogokról való ismeretek megszerzését, mint az „Európa napló”, amely a 15 és 18 év közötti diákokat célozza, és a Dolceta – egy felnőtteknek és tanároknak készült honlap.

Végül, de nem utolsósorban, 2008 októberében a Bizottság előterjesztette a fogyasztók jogairól szóló irányelvre irányuló javaslatát, amelyet jelenleg tárgyalnak a Parlamentben és a Tanácsban.

Amennyiben elfogadják, az irányelv csökkenteni fogja a fogyasztóvédelmi vívmányok jelenlegi széttöredezettségét, és biztosítani fogja, hogy az EU-ban minden fogyasztó részesüljön az összehangolt fogyasztói jogok előnyeiben, és ez könnyebbé fogja tenni a fogyasztók jogaival kapcsolatos páneurópai oktatási kampányok szervezését.

A Bizottság jelenleg végez kutatást és tényfeltárást a fogyasztóknak az értékesítéskor nyújtott információról, és kiskereskedelmi szakértőkkel, fogyasztói szervezetekkel és más érdekeltekkel fog konzultálni, mielőtt konkrét intézkedéseket javasolna.

Van pár hírem is, amelyek nagyon fontosak számunkra. Két új dologgal bővítettük a Dolceta információs weboldalt. Két új területetadtunk hozzá: az egyik a fenntartható fogyasztás, a másik az általános érdekű szolgáltatások, tehát terjeszkedünk.

Gay Mitchell (PPE) . – Köszönöm biztos asszony válaszát. Megkérdezhetném biztos asszonyt, tisztában van-e azzal, hogy azok az emberek, akik, ahogy ön is említi, az interneten vásárolnak, mondjuk törzsvásárlói kártyát szállodákba, vagy akármi mást, nehezen találnak valakit, akihez panasszal fordulhatnak? Van esetleg egy postafiókszáma, de ritkán található telefonszám vagy megfelelő e-mail cím. Biztos asszony, elvárható bárkitől, aki árukat ad el, hogy közvetlen elérhetőséggel rendelkezzen, hogy azok, akiknek gondjuk van, közvetlen kapcsolatba léphessenek azzal, aki hibás árut vagy szolgáltatást adott el nekik?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Ez jó részt a tagállamok hatóságainak hatásköre. A Bizottság kérheti, hogy mutassák meg, hogy vannak hatóságok, amelyek ezzel foglalkoznak. Van egy ilyen hatóságokból álló hálózatunk. Információt gyűjtünk időről-időre, de a szubszidiaritás szintjén leginkább azzal foglalkozunk, hogy mit tehetünk határokon átnyúló vagy páneurópai szinten. Máskülönben ez nagyon eltérő az egyes országokban. Ez oktatási kérdés, és tudjuk, hogy az oktatás kérdése elsősorban a tagállamok kezében van.

A panaszokat illetően azt csinálom, hogy összegyűjtöm őket, és a fogyasztói piacok eredménytáblájának keretében megnézem, hogy milyen szinten vannak ezek a panaszok, összehasonlítom a fogyasztói elégedettséggel, és aztán levonom a szükséges következtetéseket arra vonatkozóan, hogy hogyan kezelik a fogyasztókat. Teljesen igaza van abban, hogy össze kell hasonlítanunk, hogy mennyi panasz érkezik a különböző területekről. Ezért javasoltuk – és dolgozunk is – egy közös európai panaszbejelentő űrlap létrehozásán, mivel jelenleg azt az információt, amely „X” ország hatóságaihoz érkezik, nem ugyanúgy veszik nyilvántartásba, mint „Z” országban. Amennyiben meglesz ez a közös panaszbejelentő űrlap, a Bizottság nem egyfajta fogyasztói ügyekért felelős ombudsmanként fog viselkedni, de ezekre a panaszokra alapozva fogjuk kidolgozni politikánkat, amely relevánsabb lesz az állampolgárok számára. Úgy vélem, hogy ez egy tényleg fontos jövőbeli projekt.

Ténylegesen kevés jogunk van ahhoz, hogy beleszóljunk, hogyan foglalkoznak a tagállamok a nemzeti panaszokkal és hogyan reagálnak rájuk. Készíthetünk egy eredménytáblát, és megszabhatunk referenciaértékeket, de nem helyettesíthetjük az adott tagállam jelenlétét.

Nagyon várom, hogy az Európai Bizottságban a Parlamenttel együtt folytathassam annak mérését, hogy hogyan bánnak a fogyasztókkal és hogy a tagállamok mennyit fektetnek be ebbe a politikába. Úgy gondolom, hogy nagyon jó beruházás, különösen most, a nehéz gazdasági időkben, azt mérni, hogy hogyan bánnak a fogyasztókkal, mert ez pontos információt ad a piacról.

Malcolm Harbour (ECR) . – Elnök úr, különösen szerettem volna itt lenni ma este, mert úgy gondolom, hogy ez Kuneva asszony utolsó lehetősége, hogy biztosként szólaljon fel, és két kérdést szerettem volna föltenni neki.

Először is, egyetért velem abban, hogy a fogyasztótájékoztatás és a rendszeres, összehangolt, több fogyasztóvédelmi végrehajtó hatóság által elvégzett piacfelügyeleti akciók (sweeps) és az ön munkája jelentősen megnőtt az első olyan biztosként töltött hivatali ideje alatt, aki kifejezetten a fogyasztókkal foglalkozik?

Másodszor, egyetért velem abban is, hogy létfontosságú, hogy a következő Bizottságban is legyen olyan biztos, aki fogyasztói ügyekkel foglalkozik? Nyugtalanító pletykákat hallottunk, hogy ez esetleg nem így lesz a következő Bizottságban, és lehetőséget akartam adni, hogy megossza ezzel kapcsolatos álláspontját velünk.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy az elmúlt három évben együtt dolgozhattam Harbour úrral, amit rendkívül élveztem, így engedjék meg, hogy külön és személyesen köszönetet mondjak ezért a lehetőségért. Higgyék el nekem, hogy továbbra is nagyon elkötelezett, a piacgazdasággal foglalkozó politikus leszek, mert a piac nem egyszerű dolog, hanem a polgári jogok egyfajta laboratóriuma. Nagyon örülök, hogy ennyire közel vagyunk azokhoz a jogokhoz, amelyek most annyira fontosak az egész emberiség számára; a környezeti jogokhoz.

A fogyasztói portfólió tényleg rendkívül fontos. A piacról és a kiskereskedelmi piacról szól, de több is ennél, tartalmaz valami többletet, ami a jogokkal, a végrehajtással, a fogyasztói panaszokkal kapcsolatos, és azzal, hogy hogyan lehet egy relevánsabb politikát létrehozni.

Teljesen biztos vagyok abban, hogy Barroso elnök úr meg fogja találni a helyes egyensúlyt, mert beszédében azt mondta, hogy meg kell találnunk a hiányzó láncszemeket a belső piacon. Úgy gondolom, hogy az egyik hiányzó láncszem a kiskereskedelmi piac. Biztos vagyok abban, hogy az elnök úr valamilyen módon teljes figyelmet fog fordítani a fogyasztói kérdésekre, és meg vagyok győződve arról, hogy a politika nagyon stabil fog maradni. Természetesen azonban továbbítani fogom az üzenetet.

Elnök. – 29. kérdés, előterjesztette: **Pat the Cope Gallagher (H-0412/09)**

Tárgy: Autó kölcsönző cégek

Helyesli-e az Bizottság egyes autó kölcsönző cégek azon gyakorlatát, amely megköveteli, hogy a fogyasztók a kölcsönzést megelőzően egy teljes tank benzint kifizessenek, függetlenül attól, hogy a fogyasztó adott esetben fél tank benzinnel viszi vissza az autót, továbbá oly módon, hogy a fogyasztónak nem fizetik vissza a különbözetet?

E gyakorlat megfelel-e a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK irányelvnek⁽³⁾?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – A Bizottság tisztában van az autó kölcsönző cégeknek ezzel a gyakorlatával, és számos más parlamenti kérdésre és fogyasztói panaszra válaszolt ezzel kapcsolatban. Hozzám személy szerint is sok ezzel kapcsolatos panasz érkezik.

Korábban elmondtam, hogy ez a gyakorlat elfogadhatatlan, amennyiben azt eredményezi, hogy a fogyasztók olyan benzinért fizetnek, amelyet nem használtak fel, anélkül, hogy erről előzetesen tájékoztatnák őket. A szervezett utazási formákról szóló irányelv csak akkor alkalmazható, ha az autó kölcsönzés egy szervezett utazás része. A szervezett utazási formákról szóló irányelv azonban nem szabályozza ezt a konkrét kérdést. Másrészt azonban ezek a gyakorlatok ellentétesek a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról és a tisztességtelen szerződési feltételekről szóló irányelvekben foglaltakkal.

Először is, a tisztességtelen szerződési feltételekről szóló irányelv értelmében az általános szerződési feltételeknek nem szabad jelentősen kiegyensúlyozatlannak lenniük a fogyasztók rovására. A szerződési feltételeket továbbá egyszerű, érthető nyelvezeten kell megfogalmazni. Lehet azzal érvelni, hogy egy záradék, amely azt eredményezi, hogy a fogyasztók a gyakorlatban olyan dologért fizetnek, amit nem használtak, tisztességtelen.

Másodszor, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv arra kötelezi a kereskedőket, hogy a szakmai gondosság elvárásainak megfelelően járjanak el. A kereskedőknek nyílnak és becsületesnek kell lenniük az általuk nyújtott szolgáltatások jellemzőivel kapcsolatban. Azok az autó kölcsönző cégek, amelyek nem tájékoztatják a fogyasztókat arról, hogy a fel nem használt üzemanyagot nem térítik vissza, megszeghetik az ebben az irányelvben foglaltakat. Ezt a gyakorlatot úgy is meg lehet ítélni, mint ami ellentmond annak a szakmai gondossággal kapcsolatos elvárásnak, amelyet ennek az irányelvnek az értelmében a kereskedőknek be kell tartaniuk.

A tisztelt képviselő úrnak azonban tisztában kell lennie azzal, hogy a nemzeti végrehajtó hatóságoknak kell döntést hozniuk arról, hogy az ilyen gyakorlatok tisztességtelenek-e, és hogy eljárást indítanak-e a jogsértő cégek ellen. A Bizottságnak nincsen semmilyen végrehajtó hatalma; azok a fogyasztók azonban, akik határokon átnyúló szolgáltatásokat vásároltak, panaszaikkal a saját országukban található európai fogyasztóvédelmi központhoz fordulhatnak, amelynek segítenie kell abban, hogy jogorvoslatot kapjanak más uniós országok kereskedőitől.

⁽³⁾ OJ L 158, 23.6.1990, p. 59.

Úgy gondolom azonban, hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy ne legyenek hiányosságok a jogszabályokban, és hogy a fogyasztók ne érezzenek igazságtalanságot, reménytelenséget és tehetetlenséget.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) . – Engedjék meg, hogy megköszönjem biztos asszonynak válaszát, és hogy sok sikert kívánjak neki, bármihez is fog kezdeni bizottsági munkája után.

Az egész Unióban elterjedt az a gyakorlat, hogy az autót kölcsönző fogyasztók úgy gondolják, hogy megfelelő egyezséget kötöttek – értjük a biztosítás kérdését, ami tényleg nagyon fontos –, de aztán azt mondják, hogy üresen kell visszaszolgáltatniuk az autót.

Kell lennie olyan irányelvnek, amelyet ezek a cégek megsértenek. Úgy gondolom, nem elég azt mondani a Bizottságnak, hogy ezt lehet kezelni úgy, hogy a különböző országokban található fogyasztói központokhoz fordulunk. Úgy gondolom, hogy ez komoly probléma. Nagyon világos üzenetet kellene közvetíteni azzal kapcsolatban, hogy ez zsarolás. Sok ember, aki nyaralni megy, csak a célállomásra és vissza használja az autót; tudom, hogy sok választópolgárom csak 15 euró értékű benzint használt, és ez 60 euróba került nekik. 45 euró a különbség, mert egy átlagos autó teletankolása 60 euróba kerül.

Úgy vélem, hogy ezzel foglalkoznunk kellene, és remélem, hogy a hivatalba lépő Bizottság és biztos felelősséget fog vállalni ezért, és valami gyakorlati megoldást fog találni a problémára.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Ahogy mondtam, a nemzeti hatóságok felelősek a vonatkozó jogszabály végrehajtásáért, és akármilyen kritikusan is viseltetünk az európai intézményekkel szemben, úgy gondolom, hogy azt is figyelembe kell vennünk, hogy a szubszidiaritás elvével összhangban cselekszünk, és vannak bizonyos területek, amelyeken a Bizottság nem cselekedhet közvetlenül.

Azt hiszem, akkor járnánk el helyesen, ha a tagállamok felelősségét is hangsúlyoznánk; különben meg úgy gondolom, hogy egy jó történetet szolgáltat ezzel a Parlament, mert a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (IMCO) most készít egy saját kezdeményezési jelentést a fogyasztóvédelemről, amelynek Anna Hedh az előadója. Ahogy arról az IMCO utolsó ülésén megegyeztek, ez a saját kezdeményezési jelentés a fogyasztói piacok eredménytáblájával és a jogszabályok végrehajtásával is foglalkozni fog, amelyről most beszélünk, és amellyel kapcsolatban a Bizottság 2009. július 2-án kiadott egy közleményt.

Foglalkozunk a végrehajtással, de a tagállamok nélkül nagyon nehéz lesz sikert elérni. Ugyanakkor teljes mértékben elismerem a probléma fontosságát – higgyék el nekem, ugyanúgy aggaszt engem is a kérdés, mert rengeteg panaszt kapok, és nem tudok gyakorlati iránymutatást nyújtani és megoldani a kérdést a tagállamok helyett.

Seán Kelly (PPE) . – Én Frankfurtban kölcsönöztem autót, hogy idejőjjek az első itteni parlamenti napomra. A tank tele volt, a cég fizette, és tele tankkal kellett visszavinnem az autót. Ez egyértelműen jó gyakorlat. Képes a Bizottság azt biztosítani vagy ajánlani, hogy ezt a gyakorlatot alkalmazzák az egész Európai Unióban? Ez tisztességes, átlátható és megfelelő.

Malcolm Harbour (ECR) . – Ez olyan kérdés, amellyel kapcsolatban személyesen folytattam megbeszéléseket az autókölcsönző cégekkel. Ezen kívül más kérdések is vannak: például a rendkívül magas kártérítések és a nem ellenőrzött autók kérdése. Azt kérdezném tehát, hogy biztos asszony egyetért-e velem abban, hogy a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtással foglalkozó szolgáltatási irányelv rendelkezései értelmében a tagállamokat nyíltan arra biztatják, hogy támogassák egy a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtásra vonatkozó megfelelő magatartási kódex kidolgozását. Ez pontosan olyan terület, ahol – esetleg a Bizottság segítségével – arra kell biztatnunk a tagállamokat, hogy hívják össze az autókölcsönző cégeket egy magatartási kódex megalkotása érdekében, amelyhez a jó hírű cégeknek csatlakozniuk kellene, és amely olyan kérdésekkel foglalkozna, amelyről kollégáim beszélnek, továbbá egyéb fontos fogyasztói kérdéseket is tárgyalna.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Úgy vélem, hogy ez az egyik legfontosabb elképzelés, amelyet ki kell dolgoznunk a jövőben. Először is a szolgáltatási iránylevet, mert egyértelmű, hogy gazdaságunk és életünk nagymértékben függ a szolgáltatásoktól, és egyszerűen nem hagyhatjuk, hogy a rossz hírű cégek egy teljes iparágat tönkretessenek.

Küzdenünk kell a rossz gyakorlatok ellen, és mindig meg kell védenünk a fogyasztókat. De, *est modus in rebus*, meg kell találnunk, hogy mi a tagállamok, és mi a Bizottság felelőssége.

Van egy hatóságokból álló hálózatunk, amelyen keresztül vizsgáljuk a szabályok érvényre juttatását a tagállamokban. Ha lenne valamiféle magatartási kódex, amelyre Harbour úr utalt, vagy ha a tisztességtelen

kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó jogszabályok megsértését észlelnénk, a központoknak és a különböző hatóságoknak ellenőrizniük kellene az összes autókölcsönző céget a tagállamokban, és meg kellene tisztítaniuk a piacot.

Ezt megtettük a légitársaságok esetében, amelyek a honlapjukon jegyeket árultak, megtettük a csengőhangok esetében, és megtettük az elektronikus áruk esetében. Miért nem fokozzuk erőfeszítéseinket és végzünk egy a szabályok érvényre juttatását vizsgáló akciót az autókölcsönzéssel foglalkozó ágazat esetében is?

Elnök. – 30. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papastamkos** (H-0363/09)

Tárgy: Az adminisztratív terhek csökkentésének cselekvési programja az Európai Unióban

2007 januárjában a Bizottság útjára indította az adminisztratív terhek Európai Unióban történő csökkentésének cselekvési programját abból a célból, hogy felmérje az uniós jogszabályok érvényesítéséből adódó adminisztratív költségeket, és hogy 2012-ig 25%-kal csökkentse az adminisztratív terheket. Fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a cselekvési programot a versenyképességi és innovációs keretprogram (VIK) finanszírozza.

Hogyan értékeli a Bizottság a cselekvési program keretében tett lépéseket, és annak az európai vállalkozások versenyképességére gyakorolt hatását?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Papastamkos úr, ez a kérdés lehetőséget ad arra, hogy egy nagyon öröndetes sikertörténetről számoljak be. Az adminisztratív terhek Európai Unióban történő csökkentésének cselekvési programja a jobb szabályozás program egyik pillére. Először 2006 tavaszán említettem, hogy az európai vállalkozásoknak az uniós jogszabályok érvényesítéséből adódó adminisztratív költségeit 25%-kal tervezem csökkenteni 2012-ig, és hogy ehhez szükséges lenne, hogy a Bizottság javaslatokat terjesszen elő ezzel összefüggésben 2009 végéig.

A Bizottság nemcsak a vonatkozó javaslatokat terjesztette elő, hanem túl is ment ezen. A javaslatokat egy olyan számszerűsítés alapján tette, amelyet mi végeztünk el egész Európára vonatkozóan. Mindenki mondhatja, hogy 25%-kal csökkenti a költségeket, ha senki nem tudja, milyen magasak valójában az adminisztratív költségek Európában. Ezért végeztük el az eddigi legnagyobb számszerűsítést, amely alapján az európai vállalkozásoknak az európai jogszabályokból és azok végrehajtásából származó tényleges költségeit akartuk meghatározni, amennyiben azok a dokumentációval, a statisztikával, a tájékoztatással stb. kapcsolatosak.

Az eredmények nagyjából várakozásunknak megfelelően alakultak. Az európai vállalkozások 124 milliárd eurót költenek évente ilyen típusú adminisztrációra, amely hozzávetőleg az európai vállalkozások adminisztratív költségeinek felét jelenti. Más szóval itt, Strasbourgban vagy Brüsszelben hozzuk létre ezeknek a költségeknek az 50%-át.

Különösen a brit sajtóra és a Parlament brit képviselőire tekintettel hozzátenném, hogy teljes mértékben helytelen lenne azt a következtetést levonni ebből, hogy maga a belső piac hoz létre 124 milliárd euró összegű adminisztratív költséget. Ha nem lennének ezek az európai jogszabályok, 27 féle különböző nemzeti szabály lenne az összes területen, és az európai vállalkozások terhei – amennyiben részt vesznek a belső piacon – még jelentősebbek lennének. Ezt nagyon világosan, sőt, erőteljesen szeretném leszögezni, mert tényleg belefáradtam abba, hogy nyíltan rágalmozó megjegyzéseket kell hallgatnom a belső piac költségeivel kapcsolatban bizonyos médiaorgánumoktól Európában. Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy a 124 millió euró nagyon magas szám, és hogy a szabályozás javítása által jogszabályaink célját is teljes mértékben el tudjuk érni, valamint a kapcsolódó költségeket is csökkenteni tudjuk.

A Bizottság megtette ezért a megfelelő javaslatokat, és az eredmények a következők – csak a számokat szeretném most ismertetni. Azok az intézkedések, amelyeket a jogalkotók eddig elfogadtak – és amelyek már érvényben vannak – évente 7 milliárd euróval csökkentik az európai vállalkozások adminisztratív terheit. Az azokból az intézkedésekből származó potenciális megtakarítások, amelyeket a Bizottság javasolt, és a jogalkotók még nem fogadtak el, évi 31 milliárd eurót jelentenek. A Bizottság jelenleg dolgozik további javaslatok megalkotásán, amelyeket rövidesen elő fog terjesztetni, és amelyek további 2 milliárd euró potenciális megtakarítást fognak jelenteni, ami azt jelenti, hogy összességében több mint évi 40 milliárd euró potenciális megtakarítást fogunk elérni. Ezzel meg is fogjuk haladni az ezeknek a költségeknek a csökkentésére meghatározott 25%-os célkitűzést, feltéve, hogy a jogalkotók elfogadják ezeket az intézkedéseket.

Egy utolsó megjegyzést szeretnék tenni, mégpedig, hogy a programot megfelelő nemzeti programok egészítik ki az összes tagállamban. Örömmel számolok be arról önöknek, hogy mostanra mind a 27 tagállamban

érvényben vannak hasonló programok. Nem fogja azonban meglepni önöket, amikor azt mondom, hogy eddig egyetlen tagállamnak sem sikerült elérni olyan sikereket a számok tekintetében, mint amit ma megosztottam önökkel az uniós intézkedések kapcsán.

Georgios Papastamkos (PPE) . – (EL) Elnök úr, biztos asszony, a Bizottság október 22-i cselekvési programjával kapcsolatban ön többek között azt említi, hogy a mikrovállalkozások mentességet élveznek a számviteli követelmények alól. Véleményem szerint, biztos asszony, léteznek fontosabb jogszabályi, adminisztratív és adózási természetű akadályok. Kevés mikrovállalkozás folytat bármilyen, határokon átnyúló üzleti tevékenységet; sokkal több olyan mikrovállalkozás van, amelynek egy könyvelő bélyegzője nyújtotta biztonságra van szüksége, hogy hozzá tudjon férni bankszámlákon keresztül folyósított támogatáshoz és megteremtse ügyletei átláthatóságát. Szeretnék választ kapni erre az egyedi, de fontos kérdésre.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Papastamkos úr, valószínűleg tisztában van személyes véleményemmel, amely valójában még valamivel radikálisabb, mint az öné. Az én nagyon határozott véleményem az, hogy azokkal a mikrovállalkozásokkal, amelyek nem szerepelnek a belső piacon, abszolút semmi dolgunk nincs – sem az európai jogalkotóknak, sem a Bizottságnak.

Tudja azonban, Papastamkos úr, hogy ön és én kisebbségben vagyunk véleményünkkel. Minden alkalommal, amikor ez a Parlament ülésezik – és különösen a kérdések órája során – számos, a kis- és mikrovállalkozások üzleti magatartásával kapcsolatos javaslatot hallok. Más szóval, Papastamkos úr, sokat kell még tennie a többiek meggyőzése érdekében.

Mindazonáltal, egy speciális kkv-tesztnek – más szóval a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó tesztnek – a hatásvizsgálatokba való bevonása segítségével a Bizottság gondot fordított annak biztosítására, hogy külön figyelmet fordítsunk arra, milyen hatással lesz ez a kis- és középvállalkozásokra, valamint a mikrovállalkozásokra, és ahol lehetséges, azt az alapelvet használva, hogy a mikrovállalkozások nem tartoznak a szabályok hatálya alá.

Egy aktuális példát szeretnék mondani ezzel kapcsolatban. A Bizottság javasolta a mikrovállalkozások mentesítését a pénzügyi beszámolókra vonatkozó európai szabályok alól. Ez az intézkedés évente 7 milliárd euró költséget takarítana meg ezeknek a vállalkozásoknak. Sajnálattal jelentem önöknek, hogy az Európai Parlament illetékes bizottsága elutasította a Bizottság javaslatát, és sajnálattal közlöm azt is, hogy szervezett ellenállás van ezzel a javaslattal szemben – biztos vagyok benne, hogy ki tudják találni, ki szervezi ezt az ellenállást. Ennek ellenére a Bizottság kiáll javaslata mellett. Ez teljes mértékben kulcseleme a kis- és középvállalkozásokra irányuló politikáknak, és a mikrovállalkozások adminisztratív költségei csökkentésének.

Elnök. – 31. kérdés, előterjesztette: **Seán Kelly** (H-0368/09)

Tárgy: Az idegenforgalom a Lisszaboni Szerződés értelmében

Vázolná-e a Bizottság, hogy az előkészítő tevékenységeket és egyéb kezdeményezéseket tekintve milyen terveket dolgozott ki az idegenforgalmi kompetencia kidolgozásának előkészítésére a Lisszaboni Szerződés értelmében (EUMSz 195. cikke), feltételezve, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lép?

Mi a Bizottság véleménye az idegenforgalommal és a regionális fejlesztési politikákkal való együttműködés kialakításának lehetőségéről, különös tekintettel az Unió földrajzi és gazdasági szempontból peremre szorult térségeire?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Kelly úr, szigorúan jogi szempontból nézve a Lisszaboni Szerződés változást fog hozni abban a tekintetben, hogy arra ítéli az idegenforgalmat, hogy a Közösség harmadik szintű hatáskörébe tartozzon, más szóval a Közösség kiegészítheti a tagállamok tevékenységét, de nem terjeszthet elő semmilyen harmonizációs jogszabályt ezen a területen. A gyakorlatban a Lisszaboni Szerződés nem fogja megváltoztatni a *status quo*-t, mivel néhány éve, a tagállamokkal való önkéntes együttműködés formájában már mindent elértünk, amire most a Lisszaboni Szerződés jogalapot szolgáltat ebben a tekintetben. Ez azt jelenti, hogy a tagállamok néhány éve beleegyeztek abba, hogy a Bizottság szerepet játsszon az idegenforgalmi politikában. Valójában a tagállamokkal közösen számos konkrét döntést sikerült hoznunk.

A tény, hogy az idegenforgalom most el fogja foglalni saját helyét Európa szerződéseiben, azt fogja jelenteni, hogy növekedni fog jelentősége az átfogó növekedési és foglalkoztatási politikánkon belül. Ha egy dolgot örökölhette ügymond tőlem a hivatalba lépő Bizottság, akkor az ez lenne. Hatalmas növekedési lehetőségek vannak ezen a területen, és ezeket jobban ki lehetne használni a tagállamok és a közösségi intézmények

közötti ügyes és intelligens együttműködésen keresztül. Teljesen egyértelmű, hogy még mindig Európa a legvonzóbb célállomása a turistáknak szerte a világban. Hatalmas strukturális változások vannak azonban, amelyekkel foglalkoznunk kell. Óriási versennyel kell megküzdenünk, különösen Ázsiával kapcsolatban. Az összes akadályt meg kell szüntetnünk annak biztosítása érdekében, hogy Európa maradjon az első számú turisztikai célpont az egész világon.

Ha megkérdeznék tőlem, hogy véleményem szerint mi a legfontosabb követelmény, azt mondanám, hogy minden idegenforgalmi szolgáltatónak – a régióknak, a tagállamoknak és a közösségi intézményeknek – összességében többet kellene tennie annak érdekében, hogy Európát, mint idegenforgalmi márkát és mint védjegyet ismertebbé tegyék a világon. Megtettük az első lépéseket ebben az irányban, és az a véleményem, hogy sokkal többet is lehet tenni ezzel kapcsolatban. Remélem, hogy az egyértelmű politikai jelzés alapján, amelyet a Lisszaboni Szerződés és az idegenforgalomnak a Szerződésbe való bevonása nyújt, az elkövetkezendő évek során jobban ki fogjuk használni az európai idegenforgalom előmozdításában és láthatóbbá tételében rejlő lehetőségeket itt a Parlamentben, a Tanácsban és a Bizottságban. Teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy ez olyan terület, amelyen jelentős lehetőségeink vannak a nagyobb növekedés elérésére, és amelyen keresztül mindenekelőtt munkahelyeket tudunk teremteni Európa azon régióiban, ahol nincsenek tényleges alternatívák, ahol csak az idegenforgalom tud igazán jó munkahelyeket teremteni.

Seán Kelly (PPE) . – Először kicsit megdöbbenett biztos úr első megjegyzése, de aztán elmagyarázta a dolgot. Nagyon örülök neki, hogy az új Bizottság úgy tekinthet erre a területre, ahogy biztos úr mondta. Nagy lehetőségek vannak az idegenforgalom fejlesztésére az egész Európai Unióban, és nagyon örülök, hogy a Bizottsággal dolgozhatunk ezen, és hogy teszünk ennek érdekében, mert tényleg nagy lehetőségről van szó. Nagyon fontos megmutatni, hogy a Lisszaboni Szerződés az emberekért van, hogy munkahelyeket teremtsen, különösen az idegenforgalom területén, tehát nagyon örülök a válasznak, és nincs szükség további kiegészítésre.

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Minden alkalommal, amikor európai szinten beszélünk az idegenforgalomról – most már tudom, hogy továbbra sem lesznek jogalkotási lehetőségek ezen a területen a jövőben – egy fontos problémával szembesülünk az idegenforgalommal, a közlekedéssel és a környezetvédelemmel kapcsolatban, mégpedig az európai szünidők kérdésével, amelyet nem harmonizáltunk, integráltunk vagy hangoltunk össze. Van egy kérdésem, amelyet fel szeretnék tenni önnek, aki biztosként végzett több éves munkája során rengeteg tapasztalatra tett szert, ez pedig az, hogy lát-e arra bármilyen lehetőséget, hogy az európai szünidőket koordináljuk – először talán nem törvényi alapon –, de hogy valamiféle kezdeményezést tegyünk ezen a területen megkísérelve, hogy úgy koordináljuk azt, hogy a mindenhol szombaton, egyszerre kezdődő szünidők okozta jelenlegi káoszt elkerüljük, és hogy rugalmasabbak legyünk ebben a tekintetben, és hogy a kérdést egészében véve koordináljuk valamilyen szinten.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL) . – (EL) Elnök úr, biztos úr, kiegészítő kérdésem lehetőséget fog adni, hogy válaszoljon, mivel a kérdéseket, amelyeket fel kívánok tenni, megerősítették az ön által eddig adott válaszok. A globális gazdasági válság negatív hatással volt az idegenforgalomra is. Figyelembe véve ezért a turisztikai termék fontosságát Európa számára és bizonyos országok számára, mint például Görögország számára, ahonnan én származom, a következőt szeretném kérdezni öntől: először is, milyen intézkedéseket kíván tenni a Bizottság annak érdekében, hogy megerősítse és megvédje az idegenforgalmi ágazatban található munkahelyeket az Európai Unióban? Másodszor, milyen kezdeményezéseket fog tenni a Bizottság Európa belső idegenforgalmának megerősítése érdekében? És harmadszor, milyen intézkedéseket fognak tenni, hogy turistákat vonzzanak az Európai Unió kívüli más országokból?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Leichtfried úr, az első kérdéssel kapcsolatban azt mondanám, hogy mindig próbálkozhatunk. Az osztrák elnökség alatt számos kísérlet történt a szünidők kezdetének koordinálására, de ezek nem jártak sikerrel. Én amellet vagyok, hogy tegyünk egy további kísérletet erre, de óva intenek a túlzott elvárásoktól.

Az az elképzelés, amely tartja magát bizonyos turisztikai területeken, miszerint lehet oly módon koordinálni a szünidőt Európában, hogy a turisztikai területek teljes kihasználtsággal működjenek az egész év folyamán, illúzió, és mellékesen semmi esetben sem kapná meg támogatásomat. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az év neki legmegfelelőbb időszakában menjen szabadságra, amikor a kikapcsolódás lehetősége a legjobb. Teljesen igaza van azonban, amikor azt mondja, hogy a szomszédos országoknak egyeztetniük kellene, hogy a szünidő ne mindig mindenhol egy napon kezdődjön. Úgy gondolom, hogy ezeket a dolgokat meg lehet valósítani, és nemcsak az idegenforgalmi politika szempontjából lenne fontos, hanem egyszerűen a környezetvédelmi és a közlekedési politika szempontjából is komolyan foglalkozni kellene ezzel.

Chountis úr kérdésével kapcsolatban elmondanám, hogy átfogóan vizsgáltuk a gazdasági válságnak az idegenforgalomra tett hatását, és Európa-szerte 50 000 érintett fél megkérdezése alapján megállapítottuk, hogy az emberek még mindig mennek nyaralni – nem hagyják ki utazásaikat – de nem mennek olyan messzire, kevesebbet költenek, és nagyobb valószínűséggel maradnak saját országukban. Ugyanakkor még mindig ugyanazt a színvonalat várják el, ami azt jelenti, hogy jelenleg azok járnak jól, akik képesek jó ár-szolgáltatás arányt nyújtani.

Bármilyen intézkedés, amelyet a Bizottság tesz ezen a területen, csak kiegészítheti a tagállamok intézkedéseit. Nincsen önálló európai idegenforgalmi politikánk mint olyan, és most túl hosszadalmas lenne felsorolni azt a nagy számú kezdeményezést, amelyek célja, hogy felhívja a figyelmet az egész világon és Európán belül is arra, hogy milyen vonzó Európa, mint idegenforgalmi célállomás. Három éve elindítottuk a Kiemelt európai úti célok (EDEN) versenyt. A verseny arra buzdította az európai idegenforgalmi régiókat, hogy megmutassák, milyen fejlődést értek el bizonyos területeken, és három év tapasztalata megmutatta, hogy szinte minden vonatkozásban, Európa egész területén kiemelkedő idegenforgalmi termékekkel rendelkezünk. A legfontosabb most az, hogy fel is hívjuk a figyelmet ezekre az idegenforgalmi termékekre. Ezért hoztunk létre egy honlapot, amely egy egyszerű kattintással az egész világon hozzáférést biztosít az összes tagállamnak minden idegenforgalommal kapcsolatos információjához.

Elnök. – 33. kérdés, előterjesztette: **Konstantinos Poupakis** (H-0361/09)

Tárgy: A szociális partnerek részvétele a foglalkoztatási politikák kidolgozásában és végrehajtásában nemzeti és európai szinten

A mély és kiterjedt gazdasági válság közismerten súlyos problémákat okozott az uniós tagállamok munkaerőpiacának szervezése és működése tekintetében is, amely piac irányítása túllép a nemzeti hatóságok hatáskörén. Az egyik legsúlyosabb következmény, amellyel a tagállamok szembesülnek, a foglalkoztatás csökkenése, és a munkanélküliségi arány ebből adódó növekedése, valamint a stabil és minőségi új munkahelyek teremtésének rendkívüli nehézsége. Ezenkívül a nemzeti munkaerőpiacok működése jelenleg átalakuláson megy keresztül, amelynek következményei érezhetőek a munkavállalók számára, amennyiben a kollektív szerződéseket ténylegesen nem alkalmazzák, növekszik a munkahelyek bizonytalansága, illetve romlanak a munkaviszonyok a rugalmas munkavégzési formáknak a munkahelyi biztonság és védelem ezzel párhuzamos megerősítése nélküli bevezetése következtében.

Mi a véleménye a Bizottságnak erről a helyzetről? Tervezi-e a Bizottság a szociális partnerek aktívabb részvételét és bevonását a politikák kidolgozásába a munkaerőpiac megfelelő szervezésének és működésének biztosítása, a munkanélküliség elleni küzdelem és a foglalkoztatás nemzeti és európai szintű növelése érdekében?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, uraim, ahogy tudják, elsősorban a tagállamok felelősek a válságra adandó politikai intézkedések meghozataláért és végrehajtásáért, és különösen annak a foglalkoztatásra gyakorolt hatásáért. Ennek ellenére a Bizottság a válság múlt őszi kirobbanása óta számos kezdeményezést tett, amelyek célja a pénzügyi és gazdasági válság munkaerőpiacra gyakorolt hatásának enyhítése.

A Bizottság által 2008 novemberében előterjesztett, és a Tanács által elfogadott európai gazdaságélénkítési terv a sürgős kérdések megoldásával foglalkozik, és olyan beruházásokra szólít fel, amelyek hosszú távú előnnyel járnak az Unió számára. A gazdaságélénkítési terv hangsúlyozza az integrált politikák bevezetésének fontosságát, amelyek a rugalmas biztonság (flexicurity) fogalmával foglalhatóak össze, és amelyek célja az európai állampolgárok megvédele a válság legrosszabb hatásaival szemben. Ebben az összefüggésben hangsúlyozza az erősebb működtetési rendszerek, az átképzés és a képesítések fejlesztésének, a kínált készségek és a munkaerőpiac szükségletei jobb összehangolásának, valamint a legkiszolgáltatottabbak támogatásának szükségességét. Célja inkább a foglalkoztatás, különösen a hosszú távú foglalkoztatás, mint az egyes munkahelyek megvédele. A tapasztalat azt mutatja, hogy a flexicurity alapvető céljai – vagyis a változásokhoz való alkalmazkodás és a munkahelyek közötti mozgások megkönnyítése – kiemelkedően fontosak a gazdasági visszaesés és a munkaerőpiacon tapasztalható jelentős instabilitás időszakában.

Az integrált megközelítés egységes politikai keretet biztosít, amely lehetővé teszi a válságnak a foglalkoztatásra és a szociális területekre gyakorolt hatásainak megoldására irányuló erőfeszítések koordinálását, és segíthet egyensúlyt kialakítani a rövid távú igények, például a munkaórák számának átmeneti csökkentése, megoldása érdekében hozott rövid távú intézkedések, valamint a hosszú távú reformok, például a jobb képesítések és a munkaerőpiacra kapcsolatos aktív politikák között.

A gazdaságélénkítési tervet követően egy foglalkoztatási csúcstalálkozót tartottunk ez év májusában. Ebből az alkalomból a kulcsfontosságú résztvevők arra irányuló közös akaratról tettek tanúbizonyságot, hogy enyhítik a gazdasági válságnak a foglalkoztatásra gyakorolt hatását az EU-ban. A csúcstalálkozóval kapcsolatban a Bizottság június 3-án elfogadott egy „Közös elkötelezettség a foglalkoztatásért” című közleményt, amely három sürgető feladatot határozott meg: a foglalkoztatás fenntartását, a munkahelyteremtést és a mobilitás támogatását, a képzések fejlesztését és a kínált készségek és a munkaerőpiac szükségleteinek jobb összehangolását, valamint a munkaerőpiachoz való hozzáférés javítását. Ezt a három kulcsfontosságú prioritást az Európai Tanács júniusi találkozásánál hagyták jóvá.

A Bizottság szilárdan hiszi, hogy a szociális partnerekkel való, valamint a szociális partnerek közötti együttműködés rendkívül fontos, különösen a válság időszakában, valamint amikor szervezetátalakítás történik. A szociális partnereknek létfontosságú szerepük van a gazdaságélénkítő intézkedések kidolgozásában és végrehajtásában. Nemzeti szinten ez a szerep a szociális partnereknek a munkaerőpiacra kapcsolatos politikák meghatározásában és végrehajtásában való részvételével kapcsolatos hagyományokból és tapasztalatokból ered. Az EU szintjén egyeztetések folynak a javasolt politikákkal kapcsolatban, különösen a háromoldalú szociális csúcstalálkozó keretén belül. Az EU szociális partnereivel való együttműködés erősödött ebben az évben a már korábban említett foglalkoztatási csúcstalálkozó előkészületeivel és a június 3-i közleménnyel kapcsolatban.

Konstantinos Poupakis (PPE) . – (EL) Elnök úr, biztos úr, örülök, hogy ön is, legalábbis beszédéből ez látszik, rendkívül fontosnak tartja a szociális partnerek aktív részvételét a szociális párbeszéd demokratikus jellege és hatékonysága szempontjából, különösen ebben a fokozódó gazdasági válság okozta kritikus időszakban, amikor a foglalkoztatás csökken, nő a munkanélküliség és bizonytalanok a munkakörülmények stb. Ismerve azonban ennek a részvételnek az eddigi formális voltát, szeretnénk tudni, hogy a Bizottság szándékozik-e különleges intézményi intézkedéseket tenni az alapvető részvétel biztosítása érdekében, amely előfeltétel mind európai, mind nemzeti szinten, különleges iránymutatások segítségével az Európai Unió részéről?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, azt kell monddjam, hogy a Szerződés 138. cikke egyértelműen meghatározza a szociális partnerek szerepét és a szociális partnerek részvételének arányát az összes fontos szociális kérdés tárgyalásában. A Bizottság teljes mértékben használja ezt a keretet, és ezért születtek megállapodások a szociális partnerek között néhány területen, amelyeket átültettek európai irányelvekbe, vagy amelyek átültetése folyamatban van.

Az intézményi vagy jogalkotási változásokat illetően bizonyára tudják, hogy a Bizottság javasolta az Európai Üzemi Tanács létrehozásáról szóló irányelv módosítását, amelyet ezeknek a tárgyalásoknak a keretén belül elfogadtak, és amely megerősíti az európai szociális partnerek helyzetét, különösen a transznacionális szintű szervezetátalakításokról folytatott tárgyalásokban. Hasonlóan, azt is tudhatják, hogy a Bizottság támogatja a munkaerőpiac működésébe való hatékony beavatkozás összes módjának használatát. Szeretném hangsúlyozni továbbá, hogy a Bizottság aktív a nemzetközi szervezetek keretében, hatalmas erőfeszítéseket téve, és támogatva a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet fő szerződéseinek és egyezményeinek alkalmazását globális szinten, és természetesen európai szinten is. Mindenesetre a Bizottság megbízatása alatt javult a szociális partnerekkel való együttműködés, és biztos vagyok abban, hogy ez folytatódni fog, mert ahogy már mondtam, a szociális partnerekkel való vita a Szerződés részét képezi, és egy különleges vonása az európai jognak, és véleményem szerint tagadhatatlanul előrelépést jelent.

Georgios Toussas (GUE/NGL) . – (EL) Elnök úr, biztos úr, az EU-nak a foglalkoztatással kapcsolatos stratégiája a kapitalista szervezetátalakítások egy új csomagja, amelynek célja a tőke hasznának biztosítása és növelése a munkások kizsákmányolásának fokozása által. Félelem és reményvesztettség a munkanélküliek, a nők és a fiatalok számára az egyik oldalon, és a tőkéből eredő haszon a másikon. Mit tud mondani, biztos úr, a munkanélkülieknek, a rugalmas munkaidőben, átmeneti, bizonytalan munkahelyeken dolgozóknak, akik 4-5 éven keresztül a köz- vagy magánszférában dolgoztak irigyelt gyakornoki állásokban, és felmondtak nekik vagy elbocsátották őket? Mit tud mondani a nőknek, akiknek a nemek közötti egyenlőség ürügyén azt mondták, hogy nyugdíjkorhatárukat 5-17 évvel növelik, ahogy ez most Görögországban történik?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Az európai foglalkoztatáspolitikát illetően azt szeretném mondani, hogy a válság előtti időszakban a foglalkoztatottak száma minden időnk legmagasabb szintjét érte el Európában. Ez mutatja, legalábbis bizonyos mértékben, az európai foglalkoztatáspolitikának a munkaerőpiacra gyakorolt hatását. A Szerződés értelmében a társadalombiztosítás és a szociális biztonság rendszerével kapcsolatos kérdését illetően, ezek a rendszerek a tagállamok felelősségi körébe tartoznak.

Bernd Posselt (PPE) . – (DE) Én csak szeretném megköszönni biztos úrnak a munkáját utolsó parlamenti felszólalása alkalmából. Sajnálom, hogy nem fog újra visszajönni, és ezt a nyilvánosság előtt szerettem volna elmondani. Gyakran voltunk ellenkező véleményen, de jó munkát végzett biztosként.

Elnök. – Köszönöm megjegyzését, Posselt úr. Én megálltam, hogy hasonlókat mondjak más biztosoknak ma este. Nem lehetünk teljesen biztosak: könnyen lehet, hogy még néhány hét múlva visszajönnek!

Elnézést kérek azoktól a kollégáktól, akik voltak olyan kedvesek és részt vettek a kérdések óráján, de akiknek kérdéseire nem került sor.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

13. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele: Belgium – textilágazat és Írország - Dell - A vállalatok áttelepülése az EU-ban és az EU pénzügyi eszközeinek szerepe (vita)

Elnök. – A következő pont együttes vita

– a Reimer Böge által a Költségvetési Bizottság nevében készített jelentés az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti, a költségvetési fegyelemről és a pénzgazdálkodás hatékonyságáról és eredményességéről szóló, 2006. május 17-i intézményközi megállapodás 28. pontjával összhangban történő igénybevételéről szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról

– a Pervenche Berès által a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, a Vállalkozások áthelyezéséről az EU-ban és az uniós pénzügyi eszközök szerepéről szóló szóbeli választ igénylő kérdésről (O-0120/2009 B7-0226/2009)

Reimer Böge, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Költségvetési Bizottság előadójaként ma az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjáról szóló javaslatot mutatom be két konkrét esettel kapcsolatban, Belgiumból és Írországból érkező egy-egy kérelem alapján. Azonban először is szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy a Költségvetési Bizottság feladata megvizsgálni, hogy a Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjának feltételei teljesültek-e, és itt szeretném hangsúlyozni, hogy az elmúlt hónapokban kitűnő együttműködés volt hasonló esetekben a Költségvetési Bizottság és a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság között. Minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy megfelelő módon figyelembe vegyük a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság megjegyzéseit és kritikai javaslatait, és ezt szem előtt tartva, tekintettel a témával kapcsolatos vizsgálatok sürgősségére, helyes, hogy foglalkozunk a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság szóbeli kérdésével.

Tisztában vannak vele, hogy a Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak 500 millió euró összegű maximális támogatás áll rendelkezésére évente, és ez kizárólag olyan, a globalizáció által érintett munkavállalók további támogatására használható fel, akik elvesztették munkájukat és akik a világ kereskedelmi mintáiban bekövetkezett nagyobb strukturális változások következményeitől szenvednek. Az állásfoglalásban újból egyértelművé tettük, hogy továbbra is kifogásoljuk, hogy az Európai Szociális Alap pénzeszközeit folyamatosan a Globalizációs Alkalmazkodási Alap finanszírozására használják fel, és ragaszkodom hozzá, biztos úr, hogy ma újból megerősítse, hogy ez végül nem fog az Európai Szociális Alap kifizetésének rovására menni.

Nagyon szeretném még egyszer arra kérni a Bizottságot, hogy ma erősítse meg a Költségvetési Bizottságnak adott ígéretét – mégpedig azt, hogy a jövőben tartózkodni fog az Alap mobilizációjára vonatkozó kérelmek közös előterjesztésétől –, és ehelyett külön terjeszti elő azokat, mivel minden egyes esetben némileg eltér az alapja és el kell kerülni, hogy egy összetett eset esetlegesen késleltesse egy másik eset jóváhagyását. Remélem, hogy ezt ma újra megerősítik.

A két eset körülményeit tekintve, a módosított szabályok alapján is – lévén, hogy a két kérelmet 2009. május 1-jét követően nyújtották be – hozzávetőlegesen 24 millió euró mobilizációjáról beszélünk. Ennek célja, hogy fedezetet nyújtson az elvesztett munkahelyekért a textiliparban Belgiumban és a számítógépgyártásban Írországból. Belgiumban 46 vállalkozásban összesen 2199 munkahely szűnt meg a textiliparban, amelyek

közül mindegyik két szomszédos NUTS 2 régióban volt, Kelet- és Nyugat-Flandriában, és egy külön NUTS 2 régióban, Limburgban. A belga hatóságok 9,2 millió eurót kértek az Alaptól erre a célra. Írország kérelmére vonatkozóan, nagyon helyesen, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság feltett néhány ellenőrző kérdést, amelyeket most tárgyalnak, vagy már részben tisztáztak további információk alapján. A kérelem a Dell vállalatban 2840 munkahely megszűnésével kapcsolatos Limerick, Clare és North Tipperary megyékben, illetve Limerick városában, ezek közül 2400 munkahely számára kívántak segítséget nyújtani. Erre a célra összesen 14,8 millió eurót szántak. A Költségvetési Bizottságban lezajlott intenzív vitát követően mindkét esetben engedélyt adtunk az Alap mobilizációjára. Szeretném önöket emlékeztetni azonban a bevezetőmben mondott megjegyzésekre, amikor is azt kértem a Bizottságtól, hogy újra egyértelműen foglaljon állást ezzel kapcsolatban, és nagyon örülök annak, hogy az európai költségvetésből származó pénzügyi eszközök mobilizációjával kapcsolatos alapvető ügyeket felvették a Költségvetési Bizottság mai napirendjére.

Arra szeretném kérni a plenáris ülést, hogy támogassa ezt a jelentést.

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Elnök úr, biztos úr, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság össze akarta kapcsolni a főként a multinacionális vállalkozások áthelyezésére vonatkozó szóbeli kérdést a Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjára vonatkozó két kérelem megvizsgálásával, mivel az ír esettel kapcsolatban felismertük azokat a nehézségeket és ellentmondásokat, amelyek egy ilyen alap felhasználása során felmerülhetnek. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság egy tagja sem próbálta meg visszatartani vagy a segítség megtagadásával fenyegetni azokat az ír munkásokat, akik az ipari stratégia és a Dell áthelyezése miatt jelenleg kritikus helyzetben vannak.

Megfigyeltük, hogy a szóban forgó esetben, annak ellenére, hogy Barroso elnök úr szeptember 19-én bejelentette egy 19 millió euró összegű támogatási csomag odaítélését – amelyről ma este tárgyalunk – a Dellnek, vagy pontosabban a Delltől elbocsátott dolgozóknak, annak érdekében, hogy megbirkózzanak az előttük álló átképzési időszakkal, ugyanezen a napon New Yorkban a Dell kivásárolta a Perot Systems-t, amely lehetővé tette számára, hogy növelje részvényei árfolyamát. Néhány nappal később, szeptember 23-án Kroes biztos asszony jóváhagyott egy több mint 54 millió euró összegű állami támogatást egy Dell üzem létrehozására Lengyelországban.

Az üggyel kapcsolatban megkérdeztük Špidla biztos urat és Kroes biztos asszonyt is. Egy hosszú levélben azt válaszolták, hogy elképzelésük szerint a Dellnek két gyártási telephelye lenne az európai piac ellátására. Én azonban úgy látom, minthogy a Dell feladta egyik gyártási telephelyét, semmi sem változott a vállalkozás stratégiájának átfogó értékelésére vonatkozóan.

Milyen következtetést lehet levonni? Hogy a Dellben egyetlen olyan, a munkavállalók vagy a szakszervezetek jogaira vonatkozó európai jogszabályt sem tisztelnek, amelyről minden nap beszélünk. Őszintén, éppen ezért problémás, hogy az Európai Unió költségvetését – egy olyan időszakban, amikor felismerjük a költségvetési eljárás okozta nehézséget és a gazdaságélénkítési terv finanszírozásával járó nehézséget – végül arra használják fel, hogy egy ilyen paradox helyzet álljon elő, amely során segítjük az amerikai részvényesek befektetési hozamának növelését, az Európai Unión belül pedig kijátsszák az ír munkavállalókat a lengyel munkavállalókkal szemben. Mi egyáltalán nem ezt a filozófiát támogattuk, amikor támogattuk a Globalizációs Alkalmazkodási Alap bevezetését.

Természetes nem Špidla biztos úr az egyetlen, aki hibás, de úgy gondolom, hogy ez az eset arra kötelez minket, hogy alaposan megvizsgáljuk azokat a feltételeket, amelyek esetén a közösségi költségvetést mobilizálják nagy cégek stratégiáinak támogatása érdekében. Ez még inkább igaz azóta, hogy a Bizottság jelenlegi elnöke, Barroso úr elnöklete alatt előterjesztett gazdaságélénkítési tervben a foglalkoztatással kapcsolatban bejelentett egyik legfontosabb intézkedés az volt, hogy – prioritásként – biztosították, hogy a munkahellyel rendelkező munkavállalók meg is tartsák munkahelyeiket.

Mivel a Bizottságot tájékoztatták a Dellnek a két telephely létezésére vonatkozó stratégiájáról, amikor felmerült annak a lehetősége, hogy a kettő közül választani kell, véleményem szerint a Bizottság proaktívabb stratégiájának azt kellett volna eredményeznie, hogy a Dellel létrejön egy megállapodás az ír létesítmény átalakításáról. A cég stratégiája ugyanis az volt, hogy egy asztali számítógépeket gyártó létesítményt, mint amilyen Írországban létezett, olyan hordozható számítógépeket gyártó létesítménnyé alakítson át, mint amilyen jelenleg Lengyelországban működik. Véleményünk szerint, amennyiben a Bizottság egy ilyen helyzetben multinacionális vállalkozások támogatásáról dönt, akkor lehetőséget kell teremteni rá, hogy sokkal következetesebben kifejtessük véleményünket.

Mindent egybevetve úgy gondolom, hogy ezeknek a megfontolásoknak azt kell eredményezniük, hogy a következő Bizottság – és különösképpen Monti úr, a rábízott szerepében – sokkal proaktívabb javaslatokat

dolgozzon ki a közösségi alapok felhasználására vonatkozóan egy olyan időszakban, amikor olyan áthelyezéseket kell kezelnünk, amelyek, ismétlem, az egyik tagállam munkavállalóit szembeállítják egy másik tagállam munkavállalóival, és teszik ezt egy olyan multinacionális stratégia részeként, amely nem tartja tiszteletben a szociális jogszabályok szellemét úgy, ahogy azt mi a szociális piacgazdaság koncepciója értelmében végre akarjuk hajtani.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném megköszönni az előadónak, hogy támogatta a Bizottságnak az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjára vonatkozó javaslatát a létszámcsoökkentésekre adott válaszként a textiliparban Belgiumban és az informatikai ágazatban Írországból. Az előadó támogatását számos megjegyzés kíséri, és szeretnék a költségvetési jellegű kérdésekre szorítkozni, mivel a későbbiekben lesz lehetőségünk a jelentésben említett egyéb pontok megvitatására.

Az első, ön által említett költségvetési pont a finanszírozási forrásokkal kapcsolatos. Azt mondja, hogy az Európai Szociális Alap nem lehet a finanszírozás egyedüli forrása. Költségvetési szempontból az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap különleges eszköz, mivel nem rendelkezik saját forrásokkal. A számviteli időszakok folyamán mobilizálják, annak ellenére, hogy főként az elérhető költségvetési tételek megnevezését tartalmazza, valamint a költségvetés felülvizsgálatai alapján a pénzüsszegek mobilizálásáról tesz javaslatot a költségvetési hatóságnak. A munkát szükség szerint, eseti alapon végzik el. Igaz, hogy eddig technikailag az Európai Szociális Alap volt a finanszírozás fő forrása. Szeretném egyértelműen hangsúlyozni a „technikailag” szót, mivel az Európai Szociális Alapot semmilyen módon nem fogják csökkenteni a számviteli időszak végén. Ez egy alapvető kérdés.

Az ön által említett második pont nem kizárólag a költségvetéssel, hanem inkább a döntéshozattal kapcsolatos, mivel azt kéri, hogy a Bizottság az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjára vonatkozó javaslatait különálló dokumentumokban nyújtsa be. A Bizottság tisztában van ennek az egyéni megközelítésnek az előnyeivel, amely teljes mértékben kiküszöböli a konfliktus lehetőségét vagy annak kockázatát, hogy az alapot kezesként használják fel.

Ugyanakkor figyelembe kell venni az új alkalmassági feltételeket, amelyekről idén tárgyaltunk, és amelyeket elfogadtak. Ezekkel az új feltételekkel az elkövetkezendő hónapokban a kérelmek számának jelentős megnövekedésére kell számítani, és nem biztos, hogy a vonatkozó dokumentumok tárgyalása gyorsabb lesz abban az esetben, ha külön nyújtják be őket. A Bizottság mindenesetre szeretné kijelenteni, hogy az előnyösebb megközelítés, amely által el lehet kerülni a munka során bekövetkező bizonyos technikai nehézségeket, az eseti megközelítés, amely jobb minőséget biztosít. A Bizottság ezért tudomásul veszi az önök érdekeit és teljes mértékben egyetért azzal, hogy a jövőbeni számviteli időszakokban átdolgozza eljárásait. Ezért mindkét esetre vonatkozóan megpróbáltam egyértelmű állásfoglalást adni.

A második kérdést illetően a Bizottság örömmel veszi tudomásul, hogy a Parlament elfogadta az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjára vonatkozó döntést azon munkavállalók támogatása érdekében, akiket kapacitásfelesleg következtében elbocsátottak a textiliparban Belgiumban és az informatikai ágazatban Írországból. Feltettek ezzel kapcsolatban egy kérdést a cégek EU-n belüli áthelyezése, az uniós pénzügyi eszközök szerepe és a Bizottság által az állami támogatás felett gyakorolt ellenőrzés közötti lehetséges kapcsolatról.

Először is el kell mondani, hogy a Bizottság ismeri és tudomásul veszi azokat a negatív következményeket, amelyek a vállalkozás áthelyezése miatt éri a munkavállalókat, családjukat és a régiót. Mindazonáltal nem a Bizottság feladata beleavatkozni a vállalkozások döntéshozatalába, ha az nem sérti a közösségi jogot. A Bizottság megjegyzi továbbá, hogy nem áll jogában az egyes vállalkozásokat döntéseikben akadályozni, vagy azokat késleltetni, és a vállalkozásoknak sincs semmilyen általános kötelezettségük arra vonatkozóan, hogy tájékoztassák a Bizottságot döntéseik törvényességével kapcsolatban. Ezzel összefüggésben a Bizottság továbbá tisztában van a regionális állami támogatást, beleértve a strukturális alapokból érkező esetleges hozzájárulásokat övező aggodalommal, amely szerint ezeket arra használhatják fel, hogy más régiókból elvonják a kereskedelmi beruházásokat.

A Bizottság megjegyzi, hogy az állami támogatásokra vonatkozó közösségi jogszabályok célja többek között annak biztosítása, hogy a támogatást, amelynek célja, hogy befolyásolják a vállalkozások döntéseit a beruházások helyére vonatkozóan, csak hátrányos helyzetű régióknak lehessen odaítélni, és ne lehessen más régiók rovására felhasználni. A strukturális alapokra és a kohéziós alaphoz tartozó általános előírásokat meghatározó rendelet és a 2007 és 2013 közötti időszakra vonatkozó regionális támogatásokra vonatkozó iránymutatások is foglalkoznak ezzel a problémával, amelyek célja annak biztosítása, hogy ezek a beruházások valós és fenntartható módon hozzájáruljanak a regionális fejlődéshez.

A strukturális alapokról szóló általános rendelet 57. cikke szerint a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a projektek a beruházást, amelyre a támogatást kapták, a beruházás befejezést követően öt évig, kis- és középvállalkozások esetében pedig három évig fenntartják. Abban az esetben, ha a projekt az infrastruktúra tulajdonjogát érintő változások vagy a termelési tevékenységek befejezése miatt módosul, és ez a változás befolyásolja a projekt jellegét vagy azokat a körülményeket, amelyek között a projektet végrehajtják, vagy ha a változások tisztességtelen előnyhöz juttatnák a vállalkozást vagy a közszervezetet, a támogatást vissza kell adni. A tagállamoknak minden évben tájékoztatniuk kell a Bizottságot az ilyen alapvető változásokról az operatív programok végrehajtásáról szóló jelentéseikben. A Bizottságnak tájékoztatnia kell a többi tagállamot.

Ezen felül a 2007 és 2013 közötti programidőszakban bevezettek egy különleges jogi intézkedést, amelynek biztosítania kell, hogy azok a cégek, amelyekre vonatkozik a termelési tevékenységek egy tagállamban vagy egy másik tagállamba történő áthelyezését követően jogtalanul kifizetett pénzek visszaadására vonatkozó eljárás, nem kaphatnak hozzájárulást az alapokból. Ehhez hasonlóan a regionális támogatásra vonatkozó iránymutatások 40. pontja kimondja, hogy a támogatás a beruházásnak a beruházás befejezését követően legalább öt éves fenntartásától függ az adott régióban. Továbbá, ha a támogatást a bérköltségek alapján számolják ki, a munkahelyeknek a beruházás befejezését követően három évig fenn kell maradniuk. Az összes, a beruházás által létrehozott munkahelyet a szóban forgó régióban a munkahely létrehozásától számított öt évig fenn kell tartani. A kis- és középvállalkozások esetében a tagállamok három évre csökkenthetik ezt az időtartamot.

Ennek a rendelkezésnek az a célja, hogy elkerülje a támogatásokért való tolongást és a gyárak kizárólag azon okból történő bezárását, hogy valahol máshol magasabb állami támogatásban részesüljenek, tekintettel arra, hogy az állami támogatás csak egy olyan tényező, amely befolyásolja a cégek áthelyezésekkel kapcsolatos döntését, és a többi tényező, mint például a bérek, a képzettség, az adók és a földrajzi elhelyezkedés általában sokkal fontosabb szerepet játszanak.

Hölgyeim és uraim, véleményem szerint teljesen helyénvaló és természetes, hogy az uniós alapok felhasználásával kapcsolatos kérdéseket stratégiai szinten vitatjuk meg: ehhez kétség sem férhet. Végezetül szeretném elmondani, hogy a pénzek, amelyeket az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap keretén belül használtak fel vagy fognak felhasználni, a hátrányosan érintettek, vagy a Belgiumban, Írországból vagy bármely más európai országban lévő hátrányosan érintett munkavállalók, és egyáltalán nem a cégek javát szolgálja. Ezeket a forrásokat személyek, egyének és nem cégek támogatására hozták létre.

Elisabeth Morin-Chartier, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretnék visszatérni azokra az esetekre, amelyekkel a Globalizációs Alkalmazkodási Alap kapcsán foglalkozunk. Ebben a tekintetben természetesen a munkavállalók érdekében dolgozunk, hogy elérjük, hogy ha saját gazdasági ágazatukban munkanélkülivé válnak, jobban tudjuk őket alkalmazni.

Mindazonáltal, térjünk vissza a Dell esetére, amelyről Berès asszony beszélt. Az Írországból található üzemi asztali számítógépek gyártásával foglalkozik. Az a pillanat, amikor a Bizottság támogatta ugyanazon cég hordozható számítógépek gyártásával foglalkozó üzemének létrehozását Lengyelországban, jelentette azt a pillanatot – mivel a piac így működik, és sokkal nagyobb igény van hordozható számítógépekre –, amely jelezte az ír gyártó létesítmény összeomlását.

A választás, hogy a két létesítmény közül melyikben folytatódjon a termelés, jelezte azokat a nehézségeket, amelyekkel az ír munkavállalók részéről szembe kellett néznünk. Tanulmányozva az egyes eseteket, a Globalizációs Alkalmazkodási Alappal foglalkozó munkacsoportunkban ezért felszólítottuk a Bizottságot, hogy kövesse figyelemmel az üzemeknek odaítélt támogatást mind európai, mind regionális támogatási szinten, mert az általunk létrehozott európai támogatási politikákat nem lehet kiegyensúlyozatlan módon felhasználni és az nem érintheti hátrányosan a munkavállalókat.

Azt szeretnénk, hogy már a kezdetektől nagyobb figyelem kísérje ezeket a problémákat, és így a munkavállalóknak ne kelljen megbirkózniuk ezekkel a problémákkal.

Alan Kelly, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, 2009. január 8-án Írország közép-nyugati része, főként Limerick, Tipperary és North Kerry eddig még nem tapasztalt gazdasági traumán esett át. A Dellnél több mint 2000 munkahely és több ezer kiegészítő munkahely megszűnése történelmi méretű veszteséget jelentett.

Az EU által a Globalizációs Alapon keresztül kiosztott támogatás közvetlenül a gazdasági szempontból sebezhető embereket fogja támogatni a területen. A holnapi szavazásunk 14,8 millió euró segítséget és nem

alamizsnát fog jelenteni több mint 2400 embernek, hogy újrakezdhesék az életüket. Ezt örömmel fogják fogadni.

A pénzt a munkavállalók átképzésére, üzleti vállalkozások elindításának segítésére, valamint az embereknek nyújtott elhelyezkedési lehetőségekre fogják használni, amelyre igen nagy szükség van. Az, hogy a Dell munkavállalói bizottságának képviselői jelen vannak itt ma este, azt mutatja, hogy a támogatás milyen komoly hatást gyakorolt a Dell munkavállalóira és milyen örömmel fogadták azt.

Azt azonban el kell mondanom, hogy még csak félúton vagyunk. 18 hónapunk van arra, hogy elköltsük, és ma este felszólítom Írországból Coughlan asszonyt, a vállalkozásügyi minisztert, hogy személyesen is lépjen közbe és győződjön meg arról, hogy a pénz elköltésére tervet dolgoztak ki. Ez egy egyszeri támogatás a hétköznapi munkavállalók számára, és soha többet nem lesz ehhez hasonló esélyük. Coughlan miniszter asszony, kérem, összeszedetten használja ki ezt az egyedülálló lehetőséget Írország közép-nyugati része számára.

Szeretném megköszönni a képviselőknek, és különösképpen kollégáimnak a Dell kérelemmel kapcsolatos támogatásukat, és azt szeretném kérni, hogy hasonló körülmények között további kérelmeket is támogassanak a Waterford Crystal-tól és az SR Technics-től.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az első megjegyzésem, hogy az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igazi megnyilvánulása az uniós állampolgárok és a tagállamok közötti szolidaritásnak. Másodszor, ír parlamenti képviselőként nagyon örülök, hogy a Dell-től elbocsátott munkavállalóknak most legalább van arra lehetőségük, hogy előre tekintsenek és tervezzenek a jövőre. Mindazonáltal, ahogy Alan Kelly mondta, nagyon fontos annak biztosítása, hogy bármilyen induló program vagy képzés személyre szabott legyen és megfeleljen a munkavállalók igényeinek, és a munkaerőpiacra való újra belépés vagy saját vállalkozás elindítása legyen bármilyen segítségnyújtás egyértelmű célja.

Végül szeretném elismerni a Parlament szerepét a Dell munkavállalói számára nyújtott alap elfogadásában. Néhány nagyon komoly ügy ellenére, amelyről beszéltünk ma este, nem hátráltattuk a munkavállalókat és jóváhagytuk a 14,8 millió euró iránti kérelmet. Mindazonáltal, a Bizottságnak biztosítania kell, hogy az uniós iparpolitika koherens legyen, és hogy az uniós költségvetést nem arra használják, hogy néhány vállalkozásban növeljék a tulajdonosi tőkeértéket, miközben ennek az uniós munkavállalók fizetik meg az árát.

Marije Cornelissen, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Írország uniós támogatásra vonatkozó kérelme azok számára, akik munkanélkülivé váltak a Dell vállalat írországi üzemének bezárását követően, számos megválaszolandó kérdést vet fel.

A tény, hogy egy olyan vállalkozás, mint a Dell, bezárja üzemét az egyik országban és megnyit egy másikat egy másik országban, elvben a normál piaci erőviszonyok eredménye. A különböző bevont állami támogatások azonban megváltoztatták a dolgokat. A Dell néhány évvel ezelőtt állami támogatás segítségével nyitotta meg üzemét Írországból. Most bezárja ottani gyárát és Lengyelországban nyitja meg üzemét, szintén állami támogatás segítségével. Időközben a Dell által fizetett, a munkanélkülivé vált ír munkavállalókra vonatkozó szociális terv helyett ezek az emberek az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaphoz fordulnak. Véleményem szerint ez komoly következtetlenséget mutat az ipar- és a foglalkoztatáspolitikában. Mindezek után hány munkahelyet hoztak létre az állami támogatások segítségével, amelyeket Írország, Lengyelország és az Európai Unió a Dellbe pumpált?

Éppen ezért a kérdés az, hogy a Bizottság és a tagállamok hogyan fogják közösen biztosítani politikájukban a következetességet? Hogyan tudjuk biztosítani továbbá, hogy a Globalizációs Alap egy cég saját munkavállalóinak előnyére való erőfeszítéseit támogassa, ahelyett, hogy nagy számban lecserélje őket?

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, mindig támogattuk az üzleti vállalkozások áthelyezésére vonatkozó uniós politika felülvizsgálatát és mindig úgy véltük, hogy a Globalizációs Alap csupán enyhítőszer azon munkavállalók számára, akik a multinacionális vállalkozások stratégiáinak vagy a termelést és a jogokat biztosító munkahelyekre irányuló megfelelő iparpolitika hiányának esnek áldozatul. Éppen ezért támogatjuk a társadalmi fejlődésre és előrehaladásra vonatkozó új politikákat.

Úgy gondoljuk továbbá, hogy nem szabad, hogy az ír munkavállalókat kétszeresen sújtsa a Dell multinacionális vállalat profit- és társadalmi dömpingstratégiája, amely bezárta üzemét Írországból és támogatást kapott, hogy letelepedjen Lengyelországban.

Éppen ezért támogatjuk a jelentést.

Mindazonáltal, néhány választ szeretnénk kapni az Európai Bizottságtól a jövőre vonatkozóan. A politikák radikális megváltoztatását, a multinacionális vállalatoknak nyújtott támogatás hatékony ellenőrzését, valódi iparpolitikát és a jogokat biztosító munkahelyek létrehozására vonatkozó határozott beruházásokat akarunk.

Seán Kelly (PPE) . – (GA) Elnök úr, először is szeretném kifejezni őszinte köszönetemet a Bizottságnak ezért a Dell elbocsátott munkavállalói számára nyújtott nagylelkű támogatásért. Különösen szeretettel üdvözlöm Gerryt és Denist, akik itt vannak velünk ma este.

. – Kétségtelenül nagy tisztelet illeti az Európai Uniót és különösen a Bizottságot, amiért segítette a Dell munkavállalóit és tiszteletemet szeretném kifejezni irántuk, továbbá korábbi kollégáim iránt, akik közül ketten itt vannak ma este, Marian Harkin és Brian Crowley, valamint közvetlen elődöm, Colm Burke iránt, amiért még májusban kezdeményezte ezt a támogatást.

A Bizottság két számunkra nagyon fontos változtatást végzett: a nemzeti kormány részére a 35%-os, a Bizottság részére a 65%-os korábbi finanszírozást 50-50%-ra változtatta, továbbá 1000-ról 500-ra csökkentette a számokat, amely reményeink szerint az adott időben majd lehetővé teszi, hogy finanszírozásban részesüljenek a Waterford Crystal és az SR Technics munkavállalói is.

Két megjegyzést szeretnék tenni. Az egyik, hogy a két éves időtartamot három évre kellene meghosszabbítani, mert sokan felsőfokú képzést adó kurzusokat fognak elvégezni, amelyek általában három évig tartanak, a második megjegyzés, hogy a kezdőnap ne a kérelem beadásának dátuma, hanem a Parlamentben és a Tanácsban történő jóváhagyás dátuma legyen.

Ezt követően már csak két dolgot szeretnék elmondani. Az emberek nagyon hálásak azért, ami történt. Önök reményt adtak a kétségbeesettek számára. Szolidaritásról tettek tanúbizonyságot az elkülönülés helyett, ezt a támogatást pedig jól fogják felhasználni és nincs kétségem afelől, hogy talán ez lesz a legjobb támogatás, amelyet az Európai Bizottság valaha nyújtott. Nagyon szépen köszönöm.

Frédéric Daerden (S&D) . – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, számos dolgot említettek, azonban az Európai Globalizációs Alap felhasználása két érzést vált ki belőlem.

Először is, örülök neki, hogy létezik ez az alap. Az európai munkavállalóknak tudniuk kell, hogy Európa velük van az olyan nehéz időszakokban, mint amilyent most is átélünk. Másodszor, örülök neki, hogy Belgium elismerésben részesült azért a magas szintű együttműködésért, amelyet a társadalmi partnerek tanúsítottak az erre a kérdésre való felkészülésben.

Az EGAA működésével kapcsolatban említést tennék néhány sajnálatos dologról. Először is, ennek sikere a nehéz gazdasági helyzetet tükrözi Európában, amelynek következményei nem ismeretlenek a társadalom számára.

Másodszor, a Dell esete megkérdőjelezte az alap más támogatási eszközökkel való összeegyeztethetőségét. Ebben a vonatkozásban teljes mértékben támogatom a kollégám, Berès asszony korábbi megjegyzéseit.

Végül a költségvetésre vonatkozóan: az alapról való juttatások kiosztására vonatkozó kifizetési előirányzatokat más költségvetési tételből, és ha jól tudom, rendszeresen az Európai Szociális Alapról kell utalni. Habár ezt a strukturális alapok kifizetési aránya lehetővé teszi, amely nem olyan magas, mint amilyennek szeretnénk, a strukturális alapokat a kívánt célra kell felhasználni.

Befejezésképp javaslom, hogy körültekintően gondoljuk át az EGAA finanszírozását. Úgy érzem, hogy a Bizottság hajlandó lenne az engedményre, még ha nem is arra, hogy más alapokkal egyenrangú pénzügyi bázist rendeljenek az EGAA-hoz, de legalább arra, hogy a továbbiakban ne kizárólag a társadalmi strukturális alapok terhére finanszírozzák azt.

Ivo Belet (PPE) . – (NL) Szeretnék egy rövid strukturális megjegyzést tenni az alap strukturális hatásáról. Természetesen örülünk a ma előterjesztett projekteknek, amelyek a holnapi jóváhagyásra várnak. Azonban mindegyiken lehetne még javítani, ez indokolja rövid megjegyzésemet.

Hölgyeim és uraim, az alap néha túlló a célon, ennek egyszerű oka az, hogy az eljárás meglehetősen nehézkes, biztos úr. Elvégre az alap fő célja, hogy a hátrányosan érintett munkavállalók, akik elveszítik munkahelyüket, gyors támogatást kapjanak és segítsünk nekik új munkahelyet találni. Ez jelenleg nem mindig működik, mert nem tudunk elég gyorsan cselekedni, és ez nagyon bosszantó, különösen az idősebb munkavállalók számára. Valóban, az áthelyezés és a megkönnyebbülés gyors és határozott megközelítést igényel, amely jelenleg teljes mértékben hiányzik.

Ráadásul a Globalizációs Alap nem rugalmas. Egy munkavállaló, akit elbocsátottak és szerencsétlen módon olyan cégtől érkezik, amely nem szerepel a listán, egész egyszerűen nem jogosult támogatásra. Naponta találkozunk ilyen történetekkel olyan munkavállalókkal kapcsolatban, akik hátrányosan érintettek, azonban nem jogosultak a támogatásra, és nagyon nehéz elmagyarázni – hiszen annyira bonyolult –, hogy miért nem kaphatnak támogatást.

Véleményem szerint a lehető leghamarabb gyakorlati megoldást kell találni, biztos úr, és sokkal gyorsabb megközelítésre, és amennyiben lehetséges, egy olyan szabályra van szükségünk, amely lehetővé teszi számunkra, hogy elfogadjunk egy „keret-orientált” munkamódszert. Véleményem szerint a következő néhány hétben és hónapban cselekednünk kell erre vonatkozóan.

Markus Pieper (PPE) . – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Globalizációs Alkalmazkodási Alap segít az embereknek a továbbképzésben és a képzés megszerzésében. Ez Európa szociális oldala, és ez egy jó oldala. A Bizottság ugyanakkor megvizsgálta azt is, hogy a Lengyelországban a Dellnek nyújtott támogatás megfelel-e az állami támogatásra vonatkozó szabályokkal. A Bizottság 54 millió euró lengyel állami támogatást hagyott jóvá a Dell számára, mivel ez a támogatás remélhetőleg a regionális gazdasági fejlődés előnyére fog válni.

Ez felveti a kezdeti kérdést, hogy vajon valóban szükség van-e versenyre Európában, amikor közpénzről van szó. A válasz „nem”. Oly módon kell megváltoztatni a tagállamok állami támogatásra vonatkozó szabályait, hogy áthelyezési támogatásokat többé ne fizessenek, beleértve a tagállamok által nyújtott ilyen támogatásokat is.

Még egy kérdést szeretnék közvetlenül a Bizottságnak feltenni: A Dellnek Lengyelország által fizetett 54 millió euró tartalmaz-e pénzt Európa strukturális alapjaiból? Biztos úr, a Bizottság miért nem mondott egyértelmű véleményt ezzel kapcsolatban? Felszólítom a Bizottságot, hogy valóban vegye komolyan a strukturális alapokra vonatkozó rendeletekben meghatározott ellenőrzési kötelességét. Semmilyen európai pénz ne kerüljön kifizetésre az Európai Unión belüli vállalatáthelyezésekre. Kitérő választ adott ma nekünk, biztos úr. Elbűjlik a lengyel állam jelentései mögé. Nem vizsgálta meg közvetlenül, hogy valóban betartották-e az európai strukturális alapokra vonatkozó rendeleteket.

Teremtsünk végre átláthatóságot, és tegyünk közzé minden egyes strukturális alaphoz tartozó támogatást, ahogy tesszük azt az agrárpolitikában. Ez az egyetlen módja annak, hogy valódi bizalmat ébresszünk Európa strukturális politikája iránt.

Csaba Öry (PPE) . – (HU) Én jól emlékszem arra, amikor ezt a globalizációs alapot létrehoztuk, és már akkor nagy vitát folytattunk arról, hogy nem lenne jó, ha a globalizációs alaphoz tartozó kifizetett támogatások helyett, hogy a károkat enyhítenék, segítenék az elbocsátott dolgozóknak az újra visszakерülését a munkaerőpiacra, mintegy ösztönöznék a cégeket, hogy éljenek nyugodtan a delokalizáció eszközével, hisz úgylis a kárvallottaknak a költségeit megtéríti az alap.

A Dell esete azért szimptomatikus, mert azt tapasztaljuk, hogy ahelyett, hogy a kárenyhítés, a szolidaritás jelenne meg ebben a történetben, mintegy ösztönzőleg hat, hisz a Dell mind az elbocsátásokhoz kap segítséget, mind az áthelyezéshez segítséget kap. Itt tehát egyszerűen arról van szó, hogy nincsenek megfelelően koordinálva az európai pénzek. A globalizációs alap illeszkedik a versenypolitikához, illeszkedik a strukturális alapokhoz. Nincs értelme annak és egyáltalán nem hasznos, ellentétes az alap céljaival, ha ezeket ellentétesen, koordinálatlanul használjuk. Tehát arra hívnám fel a Bizottság figyelmét, hogy itt gondoskodni kell az európai közpénzek koordinált fölhasználásáról, hogy az ilyen konfúziókat elkerüljük a jövőben.

Silvia-Adriana Țicău (S&D) . – (RO) Elnök úr, biztos úr, a gazdasági és pénzügyi válság súlyosan érintette és továbbra is érinteni fogja a vas- és acélipart, valamint a hajóépítő iparágat. Galați-ban, a városban, ahonnan én származom, több ezer munkahely szűnt meg a kohászati iparágban és a hajógyárakban.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználása rövid és középtávú megoldást jelent azoknak a munkavállalóknak a támogatására, akik munkahelyük elvesztését követően nehéz helyzetbe kerültek. Szeretném hangsúlyozni, hogy szükség van a nehézipari cégek korszerűsítésébe való beruházásra, hogy a jövőben csökkenteni tudják az általuk kibocsátott szennyezés mértékét. Ez lehetővé teszi a munkahelyek megőrzését és ezáltal hosszú távon a munkavállalók védelmét.

Brian Crowley (ALDE) . – Elnök úr, kollégáimhoz hasonlóan szeretném megköszönni a biztos úrnak és az előadónak a munkájukat. A Bizottság bizonyára emlékszik rá, hogy januárban én és a kollégám, Colm Burke találkoztunk, és megpróbáltuk beindítani a globalizációs alapot a Dell munkavállalói számára.

Szerintem ez jól mutatja, hogy európai uniós szinten mennyi mindent megteszünk azért, hogy elsőként az emberekkel törődjünk, hogy biztosítsuk, hogy az emberek állnak a politikák középpontjában, hogy próbáljuk biztosítani, hogy az életüket megóvjuk, és baj vagy nehézség esetén az Európai Unió gyorsan képes reagálni.

Személyesen szeretném megköszönni biztos úrnak az aktív közreműködést ebben az ügyben, nemcsak itt a Parlamentben vagy velem személyesen, hanem azért is, hogy elment Limerickbe és találkozott a munkavállalókkal.

És szeretném elmondani azoknak a kollégáknak, akik időnként félrevezető információkat próbálnak adni más ügyekkel kapcsolatban, hogy a Globalizációs Alap, minden hibája ellenére pozitív dolog az Európai Unió részéről, és mindenképpen növelnünk és fejlesztenünk kell, és ami a legfontosabb, visszatérve egy régi mondásra: adj valakinek halat, és jóllakik egyszer, tanítsd meg halászni és egész életében nem fog éhezni. Ezt teszi számunkra lehetővé a Globalizációs Alap.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) . – (DE) Elnök úr, szeretnék visszatérni Špidla biztos úr második kijelentéséhez. Azt mondta, hogy nem tudjuk befolyásolni az üzleti döntéseket. Ez egyszerűen nem igaz. A támogatások kifizetésével, az európai strukturális alapok kifizetéseivel és segélyek fizetésével természetesen befolyásoljuk az üzleti döntéseket.

A rendelet tárgyalása során a Parlament éppen ezért megvitatta az áthelyezések kérdését. Pieper úr, sajnos az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) szavazatának segítségével is a Parlament végül utat engedett és a strukturális alapokról szóló rendeletben öt évet határozott meg, amely tekintve a támogatások mértékét természetesen egyáltalán nem megfelelő. A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport volt az egyetlen, amely akkor azt mondta, hogy a rendeletnek a biztos úr által idézett azon részére vonatkozóan, amely a távozó cégek általi visszafizetéssel kapcsolatos, legalább 10 évre van szükségünk. Annyit mondhatok, hogy ez az eset igazolja, hogy a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportnak igaza volt.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE) . – (PL) Elnök úr, az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációjával az Európai Unió ismételten együtt néz szembe a gazdasági nehézségekkel. Most a világkereskedelemben végbement strukturális változások eredményezik ezeket a nehézségeket. A pénzügyi válsághoz hasonlóan a globalizáció hatásai elleni harc csak integrált cselekvés eredményeképp lehet hatékony.

A munkahelyüket elvesztő emberek számára létrehozott pénzügyi eszközöknek köszönhetően mind a belga textilipari munkavállalók, mind az Írországból lévő Dell üzem munkavállalói számára azonnali lehetőséget nyújtunk az átképzésre és arra, hogy új munkahelyet találjanak. Az alap további célja a vállalkozói szellem és az önfoglalkoztatás elősegítése. Ez a különböző országok egyes szektorai számára nyújtott segítség jól kifejezi az EU-n belüli társadalmi szolidaritást.

Tény, hogy a Dell, amely azzal indokolta termelésének áthelyezését Írországból, hogy egy alacsonyabb termelési költségekkel rendelkező országot kell találnia, egy olyan országot talált, amely még mindig az EU határain belül fekszik, a lengyelországi Łódź városát választotta. Łódź körzete nehéz helyzetben van a foglalkoztatási szintet tekintve, és a Dell üzem körülbelül 2000 új munkahelyet teremtett. Ez a beruházás érezhetően javítani fogja Łódź és környéke helyzetét és a teljes vajdaság fejlődésének ütemét.

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Elnök úr, szeretném megnyugtatni képviselőtársamat, Crowley urat. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság egyetlen tagja sem kérdőjelezte meg a Globalizációs Alkalmazkodási Alap hatékonyságát és hasznosságát. Egyszerűen úgy gondoljuk, hogy azt jobban is fel lehetne használni.

Szeretnék visszatérni a biztos úr egyik megjegyzésre, amikor épp az előbb azt mondta, hogy meg kell akadályozni a finanszírozások megvásárlását. Pontosan ezzel a problémával állunk ma szemben.

Amikor arra készül, hogy átadja a felelősséget ezzel az üggyel kapcsolatban, mit fog mondani a következő biztosnak, aki a Globalizációs Alkalmazkodási Alapért lesz felelős? A Dell esetében egyértelműen látjuk, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az eljárást torzítják és a közösségi alapokat és a versenypolitikával összefüggésben kiadott engedélyeket helytelen módon használják fel.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, véleményem szerint elvben a vitát két párhuzamos részre lehet bontani. Ezek közül az első arról szól, hogy az Európai Globalizációs Alap működik, azonban vannak teendők a felhasználásának optimalizálásával kapcsolatban. Az idő kérdését már említették, azonban véleményem szerint ezt a kérdést némileg felnagyították, mivel a tagállamok azonnal képesek reagálni és vissza tudják kérni a költségeket. Mindazonáltal, úgy gondolom, hogy ezt az ügyet meg kell vitatni és ebben az irányban is kell megoldást találnunk.

Az egyes költségvetési tételek kérdését is említették. Igaz, hogy az alap létrehozásának időpontjában ez valójában nem volt lehetséges. Az alap azonban tud ilyen módon működni. Véleményem szerint be kell nyújtatunk az összes lehetséges kérdést, és ahol szükséges, jobb megoldást kell találni ezekre a kérdésekre, mint amilyeneket eddig találtunk. Mindazonáltal, ez nem vonja kétségbe azt az alapvető elvet, hogy válságok idején az alap működik, és valós segítséget nyújt.

A vita során másodikként felvetett ügy sokkal összetettebb. Ez az áthelyezés kérdése, a potenciálisan egymással versenyző támogatások és egy sor egyéb, ezzel kapcsolatos és rendkívül összetett kérdés. Úgy gondolom, hogy ezekkel a kérdésekkel foglalkoznunk kell és ennek a tények átfogó megértésén kell alapulnia. Meg szeretnék említeni néhány, a Dell ügyével kapcsolatos tény és az átfogó problémára vonatkozó gondolatot.

Az első tény az, hogy a többség véleményével ellentétben az egységnyi előállított termék bérköltsége az OECD szerint jelentősen magasabb Lengyelországban, mint Írországban. A bérköltségek tehát nem alacsonyabbak, hanem magasabbak Lengyelországban, mint Írországban. Ezt érdemes figyelembe venni, mert összetett helyzetekben a közvetlen összehasonlításokon alapuló következtetések nem bizonyulnak megbízható módszernek. Szeretném hangsúlyozni, hogy ha ezeket a kérdéseket meg akarjuk vitatni, akkor jelentősen nagyobb betekintéssel kell rendelkezünk legalább néhány ponttal kapcsolatban.

A második dolog maga a Dell ügye. Igaz, hogy a Dell 1991-ben, azaz 18 évvel ezelőtt kezdte meg tevékenységét Limerickben. Az is igaz, hogy nincs arra vonatkozó feljegyzés, hogy bármilyen európai uniós alaptól támogatást kapott volna a működésre. Nincs erre vonatkozó információ, azonban nem zárhatom ki annak a lehetőségét, hogy a cég támogatást kapott a regionális alapokból, mivel akkor, 1990-ben nem voltak olyan kötelezettségek vagy módszerek, amelyek segítségével erre vonatkozó információt szerezhetnénk. Az is tény, hogy a **Lódz** városba való áthelyezésről 2007-ben döntött a Dell. Az is tény, hogy az állami támogatásként használt pénz lengyel pénz, és a támogatást 2007 decemberében jelentették be, ezért nem tartalmaz az európai strukturális alapokból származó forrásokat. Ebben az esetben – ez nem vonatkozik az összes esetre, csak az 50 millió euró feletti esetekre, mint amilyen ez is – nagyon részletes értékelés történik, amely figyelembe veszi a munkaerő-piaci kérdéseket is. A Bizottság következtetése az volt, hogy ez a két művelet, amely időben ilyen távol történt egymástól, nincs kapcsolatban egymással. Ugyanakkor ez nem jelent semmit, és semmiképpen sem kérdőjelezi meg a tény, hogy az európai források használatát érintő ügyeket többször és átfogóan kell megvitatni az új információk alapján, továbbá azt, hogy mindenképpen jogos a magasabb szintű koherencia biztosítása. Véleményem szerint a Dell-ügy jó kiindulópont volt és ezt a vitát mindenképpen folytatni kell.

Hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni önöknek ezt a vitát és a lehetőséget, hogy áttekintettünk az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználásával kapcsolatos néhány szempontot. Befejezésül szeretném kijelenteni, hogy politikáinkkal kapcsolatban mindenképpen fennáll annak a veszélye, hogy a forrásokat nem megfelelő módon vagy nem teljesen optimálisan használják fel, és ez a kockázat mindvégig megmarad, ahogy politikáink fejlődnek. Éppen ezért a mi feladatunk, hogy ezt észben tartsuk, és hogy elég bátrak legyünk ahhoz, hogy új megközelítéssel vizsgáljunk meg néhány korábban megállapított irányelvet és megváltoztassuk ezeket a régi, korábban megállapított és talán idejétmúlt módszereket, amennyiben találunk ésszerű és gyakorlati megoldásokat, valamint politikai konszenzusra jutunk.

Reimer Böge, előadó. – (DE) Elnök úr, szeretném megismételni, hogy az elmúlt hónapokban azon fáradoztunk a Költségvetési Bizottság és a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság közötti együttműködés során, hogy amilyen hamar csak lehet, elindítsuk az eljárásokat az utóbbi bizottságtól származó vélemény alapján – amely egy külön munkacsoportot is felállított erre a célra –, annak érdekében, hogy az alapok aprólékos vizsgálat után a lehető leggyorsabban hozzáférhetővé váljanak a hátrányosan érintett munkavállalók és családjaik számára.

Másodszor, azt szeretném elmondani, hogy a többéves pénzügyi keret és az új eszközök vizsgálata során, a költségvetési értékelés és felülvizsgálat során a többi eszközhöz hasonlóan meg kell vizsgálnunk az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap működését és hozzáadott értékét is, még pedig annak eredménye, irányítása szempontjából, valamint az intézmények nemzeti és európai szintű kölcsönhatása szempontjából. El kell gondolkodnunk azon, hogy hogyan lehet javítani az Európai Szociális Alappal (ESZA) való együttműködést. Nyitottnak kell lennünk minden olyan vitára, amelynek eredményeképpen fejlődést tudunk elérni ezen a téren.

A finanszírozás forrásait illetően, biztos úr, tisztán technikai szempontból természetesen teljesen igaza volt abban, amit az ESZA-ból származó kifizetési előirányzatokról mondott. Végezetül, szeretném, ha a többéves pénzügyi keret szerinti kötelezettségekre és kifizetésekre vonatkozó átfogó kép mind a strukturális alapok, mind az ESZA esetében olyan lenne, mint amiről megállapodtunk az átfogó adatokban. Nem fordulhat elő,

hogyan rossz végrehajtás miatt, az ellenőrző és irányítási rendszerek problémái és az alap késedelmes felhasználása miatt a pénz esetleg nem kerül felhasználásra és ezt követően a pénz egy részét minden évben ilyen kiegészítő programokra költjük el. Ez nem szolgálná a kezdeményező érdekeit.

Egyelőre megfogadjuk, amit az állami támogatásra vonatkozó szabályokkal kapcsolatban mondott. Természetesen egy másik helyen hasonló kérdéseket tettünk fel a Bochumban lévő Nokia gyárról és annak Romániába való áthelyezéséről. Ennek ellenére azonban azt kell mondanom, hogy itt alaposan meg kell vizsgálnunk a Bizottság és a tagállamok jelentési kötelezettsége közötti kölcsönhatást. Néha úgy tűnik számomra, hogy ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban minden a halászati kvóták ellenőrzéséhez hasonlóan történik: mindegyik fél egy kicsit nyomást fejt ki a másikra és végül nincs hatékony rendszer. Ebben a vonatkozásban továbbra is résen vagyunk, és hasonló helyzetben továbbra is fokozottan ellenőrizni fogjuk ezeket az eseteket, és ragaszkodunk hozzá, hogy a Bizottság az általunk 2007-ben meghozott rendeleteknek és szabályoknak megfelelően cselekedjen.

Végül, azt szeretném kérni önöktől, hogy holnap szavazzanak a Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizációja mellett.

Elnök. – A vitát lezárom. A szavazásra szerdán, 2009.11.25-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Elnök úr, támogatom a kollégám, Böge úr által benyújtott jelentést, mivel úgy gondolom, hogy sok európai munkavállaló, aki elvesztette állását, segítséget kér, többek között az uniós alapokból. 2009-ben több mint 37 millió eurót ítéltünk oda 10 275 munkavállalónak, amely összeg messze nem éri el az ezen uniós alaptól maximálisan nyújtható 500 millió euró összegű maximumot. Hangsúlyozni szeretném, hogy ezt a pénzt az elbocsátott munkavállalóknak és nem cégeknek szántuk. Az EU-nak nem szabad pénzügyileg olyan cégek stratégiáit támogatnia, amelyek áthelyezik és elbocsátják munkavállalóikat, különösen, ha a cég az Unión kívülre települ és ezzel egy időben egy másik tagállamtól támogatást kap.

Számunkra alapvető fontosságú annak ellenőrzése, hogy a cégek milyen módon hajtják végre az áthelyezést. A gyárak bezárásával vagy áthelyezésével járó szociális költségek terhével nem szabad az európai adófizetőket sújtani. Ne felejtjük el, hogy az alapot azért hozták létre, hogy további segítséget nyújtson azoknak a munkavállalóknak, akiket a globális üzleti ágazatban végbemenő jelentős strukturális változások miatt bocsátottak el, és azok számára, akiket 2009. május 1-jét követően a globális pénzügyi és gazdasági válság miatt bocsátottak el. Úgy gondolom, hogy az uniós alapokhoz való hozzáférés megfelelő segítséget nyújthat az új tagállamok számára, lehetővé téve számukra, hogy túljussanak a gazdasági válság okozta nehézségeken és alkalmazkodjanak az egységes európai piac versenyképes struktúrájához.

14. Az Euromed szabadkereskedelmi zónára vonatkozó terv állása (vita)

Elnök. – A következő pont: - a Vital Moreira által a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, a Bizottsághoz intézett, a 2010-re tervezett Euromed szabadkereskedelmi térséggel kapcsolatos helyzetről szóló szóbeli választ igénylő kérdésről (O-0116/2009 – B7-0222/2009)

Vital Moreira, szerző. – (PT) Elnök úr, biztos úr, ezt a kérdést még az előtt fogalmaztuk meg és terjesztettük elő, hogy megtudtuk volna, hogy Ashton asszony már nem lesz kereskedelmi biztos. Reméljük azonban, hogy a Bizottság fog tudni válaszolni kérdésünkre.

Az ő öröksége, ahogy korábban említették, az eredetileg 2010-re tervezett euromediterrán szabadkereskedelmi térségre vonatkozó terv jelenlegi állapota.

Valójában az 1955-ben elindított barcelonai folyamat eredményeképp létrejött egyik projekt egy szabadkereskedelmi övezet létrehozása volt a Mediterrán-térségben 2010-re, amelyet regionális alapon hoznak létre, és egy észak-dél hálózatot, valamint egy dél-dél hálózatot foglal magába. Mindazonáltal ez a célkitűzés nagyon távoli marad, és a következő kérdéseim vannak ezzel kapcsolatban:

Úgy gondolja a Bizottság, hogy az euromediterrán szabadkereskedelmi térség 2010-re való létrehozása reális lehetőség volt a kezdetektől? Alá tudná támasztani válaszáat a Bizottság szilárd érvekkel?

Másodszor, a Parlament tisztában van azzal, hogy új euromediterrán ütemtervet fognak elfogadni a közeljövőben, valószínűleg a régióbeli kereskedelmet és beruházást megkönnyítő új mechanizmussal egyetemben.

Tudna további részletekkel szolgálni a Bizottság egy ilyen mechanizmus gyakorlati vonatkozásaival és következményeivel kapcsolatban?

Harmadszor, be tudná mutatni a Bizottság az agadiri megállapodás jelenlegi helyzetét, az EU-nak a megállapodás újraszövegezéséhez való hozzájárulását, és, nagyobb általánosságban, a barcelonai folyamat dél-dél dimenzióját (Unió a Mediterrán Térségért)?

Negyedszer, el tudná mondani a Bizottság, hogy hogyan illesztette bele a tárgyalásokba a University of Manchester által végzett fenntarthatósági hatásvizsgálatban foglalt ajánlásokat, figyelembe véve a társadalmi kohéziót és a fenntartható fejlődést, ahogy azt a tanulmány ajánlja?

Ötödször, el tudná magyarázni a Bizottság a Parlamentnek, hogy miről volt szó az EU és Szíria közötti társulási megállapodás újratárgyalásán, miután a tárgyalásokat 2004-ben felfüggesztették?

Hatodszor, tudna beszélni a Bizottság a Líbiával való tárgyalásairól, ezeknek a tárgyalásoknak a céljáról és jelenlegi helyzetéről?

Hetedszer, számos földközi-tengeri ország érdeklődését fejezte ki az Európai Unióval való kereskedelmi megállapodása növelése és/vagy kiterjesztése iránt.

Tudna információval szolgálni a Bizottság a Parlament számára mindenekelőtt a társulási megállapodások ezen új generációjával kapcsolatban?

Továbbá, tájékoztatná a Bizottság a Parlamentet arról, hogy a Lisszaboni Szerződés által a kereskedelmi ügyekben a Parlamentre ruházott új jogkörök fényében figyelembe fogja-e venni a Bizottság a Parlament előzetes állásfoglalásait ezeknek az új megállapodásoknak a tárgyalásakor?

Ezek a kérdéseim, elnök úr, biztos úr. A barcelonai folyamattal és az EU-tól délre fekvő területekkel kapcsolatos kérdések aktualitása miatt úgy véljük, hogy ezeknek a kérdéseknek a megválaszolása rendkívül időszerű és fontos.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Moreira úr; Ashton biztos asszony nevében válaszolok.

Az Euromed szabadkereskedelmi térséggel kapcsolatban, 2010-re való létrehozása reális célkitűzés volt, és a következő év során jelentős előrelépést fogunk tenni ennek megvalósítása felé, bár az Euromed térség gazdasági integrációjában rejlő lehetőség teljes kihasználása érdekében még egyértelműen sok a tennivaló.

Különösen az észak-dél dimenzióban értünk el fejlődést. Az Európai Unió, Szíria kivételével, minden mediterrán partnerrel kötött kétoldalú társulási megállapodást, és ezek elsősorban az áruk kereskedelmével kapcsolatosak. Mindazonáltal más kétoldalú tárgyalások is folyamatban vannak a mezőgazdasági termékek, szolgáltatások kereskedelmének és a letelepedés szabadságának előmozdítása, valamint egy kötelező érvényű vitarendezési mechanizmus létrehozása érdekében. A tárgyalások némelyike már befejeződött, míg a többit 2010-ben tervezik lezárni.

Az Európai Unió és mediterrán partnereink közötti új tárgyalások, valamint az Európai Parlament szerepével kapcsolatban elmondhatom önöknek, hogy – szintén az észak-dél dimenzió vonatkozásában – azt reméljük, hogy december 9-én, az euromediterrán kereskedelmi miniszteri konferencián megállapodás fog születni egy euromediterrán kereskedelmi ütemtervről 2010 utánra vonatkozóan, amely azt a célt fogja tükrözni, hogy a jelenlegi Euromed társulási megállapodásokat fokozatosan átfogó, széleskörű szabadkereskedelmi megállapodásokká alakítsuk át.

Nem új társulási megállapodásokról való tárgyalásokról beszélünk, hanem a jelenleg meglévő megállapodások kiterjesztéséről és megerősítéséről az olyan kérdések kezelése céljából, mint például a kereskedelem megkönnyítése, a technikai akadályok, az egészségügyi és növény-egészségügyi kérdések, csakúgy, mint a közbeszerzés, a verseny, a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok, a kereskedelem, valamint a fenntartható fejlődéssel és az átláthatósággal kapcsolatos kérdések.

A kétoldalú tárgyalásokat a Földközi-tenger déli részén fekvő partnerországok helyzetéhez igazítjuk. Valószínűleg Marokkó lesz az első mediterrán ország, amellyel tárgyalásokat kezdünk jövőre. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően a Parlament természetesen nagyobb szerepet fog kapni a kereskedelmi ügyekben. A Bizottság kész szoros együttműködésben dolgozni önökkel az előbb említett jövőbeli tárgyalások kapcsán.

Az Euromed szabadkereskedelmi térségnek van egy dél-dél dimenziója is. Mediterrán partnereink szabadkereskedelmi megállapodások hálózatát építik ki egymás között, a 2007 óta érvényben lévő agadiri megállapodás pedig nyitva áll más mediterrán országok előtt is. Izrael és Törökország is aláírt szabadkereskedelmi megállapodásokat a mediterrán partnerországokkal, míg más megállapodásokat még most készítenek elő.

Túl korai lenne teljes körű értékelést adni a jelenlegi agadiri megállapodásról. A kereskedelem nőtt a négy partner között, bár kisebb ütemben, mint azt kezdetben vártuk. Ennek számos oka lehet, mint például a nem vámjellegű kereskedelmi akadályok megléte, a különböző piacok közötti komplementaritás hiánya, a befektetőket vonzani képes regionális piac hiánya, és végül, de nem utolsósorban, hogy a vállalkozások nincsenek eléggé tisztában azokkal a lehetőségekkel, amelyeket ezek a megállapodások nyújtanak.

A 2010 utánra vonatkozó Euromed kereskedelmi ütemtervnek segítenie kell megoldani ezt a problémát. Az ütemterv számos rövid távú gyakorlati javaslatot is tartalmaz, amelyek közül az egyik az euromediterrán kereskedelmet és beruházást megkönnyítő mechanizmussal kapcsolatos. A mechanizmus ingyenes, naprakész, átfogó és könnyen hozzáférhető információt fog nyújtani a kereskedelemről, a beruházási feltételekről és a szabályozásról az Euromed régióban, hogy segítse a vállalkozások – különösen a kis- és középvállalkozások – euromediterrán piacokon való működését.

A fenntarthatósággal kapcsolatban, ahogy minden szabadkereskedelmi térségünk esetében, a Bizottság elvégzett egy fenntarthatósági hatásvizsgálatot, amelyet 2007 decemberében fejeztek be, és amelyet használnak és használni fognak mind a jelenlegi, mind a jövőbeli tárgyalásokon.

A kereskedelem kérdését illetően, különösen a Stabilitási Paktum hangsúlyozta a társulási megállapodásokban a déli mediterrán országok által az ipari vámok eltörlésére vonatkozóan megállapított hosszú átmeneti időszakok fontosságát, és hasonló átmeneti időszakok megállapításának szükségességét a mezőgazdasági projektekkel kapcsolatos jelenlegi tárgyalások során.

Szintén magától értetődő, hogy figyelembe kell vennünk déli mediterrán partnereink fejlettségi szintjét a szolgáltatásokról és a letelepedésről szóló folyamatban lévő tárgyalások során.

A Bizottság továbbá több országban támogatja a fiskális reformprogramokat, amelyek segíthetnek enyhíteni vámbevétel-veszteség a fenntarthatósági hatásvizsgálatban leírt negatív hatásait.

A Szíriával kapcsolatos megállapodás tekintetében, amelyre már korábban utaltam, a Bizottság 2008-ban a társulási megállapodás-tervezet felülvizsgálatát kezdeményezte, hogy eldöntse, szükség van-e technikai módosításokra vagy frissítésekre a megállapodás megkötése előtt. Egy tárgyalási forduló alatt megállapodtunk Szíriával azokban a módosításokban, amelyeket Romániának és Bulgáriának az Európai Unióhoz való csatlakozása és a mind Szíriában, mind az Unióban 2004 óta, a tárgyalások felfüggesztése óta bevezetett vámmal kapcsolatos változások tettek szükségessé. A tárgyalásokat 2008 decemberében lezártuk. Múlt hónapban bejelentettük, hogy az Unió kész aláírni a megállapodást. Szíria elhalasztotta a megállapodás megkötését, hogy elemezze annak gazdasági hatásait.

Másrészről, a Líbiával kapcsolatos tárgyalásokat illetően, a tárgyalásokat 2008 novemberében indítottuk el Brüsszelben egy olyan keretmegállapodás megkötése céljával, amely az árukkal és szolgáltatásokkal, valamint a letelepedés szabadságával kapcsolatos ambiciózus szabadkereskedelmi megállapodásra, valamint szabályozási együttműködésre összpontosít. Ennek a Líbiával kötendő megállapodásnak az aláírása lesz a puzzle utolsó darabja. Ekkor az Uniónak valójában minden mediterrán szomszédal lesz szabadkereskedelmi megállapodása, annak ellenére, hogy Líbiára nem terjed ki az európai szomszédságpolitika.

Ennek a kereskedelmi megállapodásnak a megkötése új líbiai exportlehetőségeket és kedvezőbb szabályozási környezetet fog jelenteni az uniós exportőrök számára, különösen a szolgáltatási ágazatokban és az olaj- és földgázpiacokon. Természetesen a Tripolival való tárgyalások még korai szakaszban vannak, és több idő szükséges a megállapodás eléréséhez.

Ennek a folyamatnak a során a Bizottság kiemelt figyelmet fog fordítani a kereskedelem és az ahhoz kapcsolódó területek a líbiai közigazgatáson belüli kapacitásának bővítésére. Jelenleg véglegesítik a Líbiára vonatkozó fenntarthatósági hatásvizsgálatot is.

Georgios Papastamkos, a PPE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, mi támogatjuk a stratégiaiilag fontos Euromed partnerséget és a politikai, gazdasági és kulturális együttműködés konszolidálását, valamint a békét, a biztonságot és a stabilitást az egész térségben. Felszólítjuk a minisztereket, hogy fogadjanak el egy ütemtervet az Euromed szabadkereskedelmi térség bevezetésére a következő konferencián. A kétoldalú megközelítést

regionális megközelítésnek is kísérnie kell. Hasonlóan, az észak-dél dimenzió felül a dél-dél gazdasági regionális integrációt is különösen fontosnak tartom, amelyre mind Moreira úr, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnöke, mind Tajani biztos úr utalt. Különösen hangsúlyoznám a társadalmi és környezeti előjogok, valamint a növény-egészségügyi előírások beillesztésének szükségességét, amelynek kísérnie kell a piacok megnyitását. Foglalkoznunk kell továbbá a mezőgazdasági termékeknek az Európai Unióba való importálásával kapcsolatos komoly kérdésekkel is. Én személy szerint támogatom a barcelonai folyamat megerősítését: a mediterrán térség unióját, és az ennek keretében az olyan stratégiai területeken létrejött programokat, mint a kis- és középvállalkozások közötti együttműködés és a megújuló energiaforrások kihasználása. Végezetül, külön kiemelném a tengeri folyosók fejlesztését és a Görögország által tavaly nyáron benyújtott javaslatot egy görög székhelyű közlekedési megfigyelőállomás a Földközi-tenger keleti térségében történő felállításáról.

Kader Arif, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani Moreira úrnak beszédéért.

Az euromediterrán kereskedelmi miniszterek december 9-én találkozni fognak, hogy megvitassák a gazdasági és kereskedelmi együttműködésünk újraélesztését. Először is, szeretném, ha egy dologgal mindannyian tisztában lennénk: amennyiben a szabadkereskedelmi térség célja valóban az, hogy minden partner – északi és déli – javát szolgálja, akkor a bevezetésére kiszabott 2010. évi határidő sem nem realiztikus, sem nem kívánatos, lévén hogy még mindig óriási fejlettségbeli különbségek vannak a Földközi-tenger északi és déli része között.

Továbbá néhányan még mindig azt az elképzelést támogatják, hogy az euromediterrán partnerség – amely, emlékeztetném önöket, hogy három pillérből áll: politika, gazdaság, valamint társadalom és kultúra – fejlesztése érdekében elég egyszerűen csak félresöpörnünk a politikai nehézségeket, hogy gyorsabb előrehaladást érjünk el gazdasági és kereskedelmi vonatkozásban. Ahogy kikövetkeztethették, én nem hiszek ebben a bűvös és veszedelmes nézetben, hogy a kereskedelem egyedül segíteni tud a harmonikus integráció, a béke és a stabilitás elérésében.

Egyre kevésbé hiszek ebben, mert a tények magukért beszélnek. A mediterrán térség uniójától például azt várták, hogy félresöpörve a politikai konfliktusokat, úgynevezett konkrét és látható projektekkel újjáéleszti a stagnáló euromediterrán együttműködést. Ma az Unió a Mediterrán Térségért az, ami stagnál, a megoldatlan politikai viták pedig újra kísértenek.

Azok közé tartozom, akik szenvedélyesen kötődnek a barcelonai folyamat szelleméhez, akik hiszik, hogy a fejlődést nem lehet csupán kereskedelmi statisztikákkal mérni, amelyek egyébként még mindig nagyon kedvezőtlenek déli partnereink, a déli népesség számára. Öncélú kereskedelem – nem, ebben egyértelműen nem hiszek.

Másrésről azonban van olyan kereskedelem, amely a fejlődésre összpontosít és célja a gazdagok és szegények közti szakadék csökkentése, annak biztosítása, hogy a jólét mindenki számára elérhető legyen és a regionális integráció valóban megtörténjen – igen, ezt el tudom képzelni. Mindazonáltal a tárgyalásokat még mindig terelni kell ebbe az irányba.

Ezért kérem, hogy a következő ülésen mindannyian ambiciózusak legyünk, hogy ne csak a kereskedelem útjában álló akadályok eltörlésével kapcsolatos technikai kérdéseket vitassuk meg, mintha ez lenne a cél. Elfogadhatatlan, hogy továbbra is így gondolkodjunk.

A regionális integrációnak, különösen a dél-dél hálózat vonatkozásában, a gazdasági válság – amelynek a munkahelyek elvesztése által súlyos hatása van – kezelése érdekében elfogadott megoldásoknak, az emberi, társadalmi és környezetvédelmi megfontolásoknak, valamint az emberi jogi kérdéseknek kell életben tartaniuk a tárgyalásokat, és újra ezeket kell előtérbe helyeznünk.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, figyelembe véve a napszakot, remélem, megengedik, hogy az Ezeregyéjszaka meséiből vett idézettel kezdjem, mivel az arab világról beszélünk.

Ezekben a mesékben ez olvasható: „Nincsen megállapodottságban se cél se haszon. [...] Láttam, folyóvizet elposhaszt a megrekedés: Friss, tiszta lesz, ha rohan, de megromol, hahogy áll.”

Ez az idézet jól érzékelteti az arab hagyományok szellemét, amely arra serkent minket, hogy felébredjünk a tétlenségből, és a lehető legjobb módon, két tényezőt figyelembe véve újraindítsuk az euromediterrán integrációs folyamatot.

Az első tényező az idő. Ma a Földközi-tenger déli országai lakosainak 50%-a 18 éven aluli, és 30 éven belül egy olyan szabadkereskedelmi térség fog kialakulni, amely közel egymilliárd fogyasztóból és állampolgárból fog állni. Nincs sok időnk tehát.

A második tényező a kereskedelmi megállapodások jellege, amelyeket ezeknek az országoknak ajánlani szándékozunk. Liberáldemokratákként bürokratikus struktúrák vagy centralizmus nélküli kereskedelmi megállapodásokat akarunk, és azt várjuk ezektől, hogy elvegyék az erőforrások fölötti rendelkezést és a vagyont néhány oligarchikus rendszertől, amelyek jelenleg uralkodnak a partnerországokban.

Yannick Jadot, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a barcelonai folyamat kereskedelmi vonatkozásának több mint 15 évnyi tárgyalása után komoly kétségeink merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy egy Euromed típusú szabadkereskedelmi megállapodás létrehozása-e a jó megoldás a régió társadalmi, politikai és gazdasági problémáira.

A hatásvizsgálat, ahogy említették, mindenekelőtt felfedte, hogy ennek néhány potenciálisan nagyon súlyos negatív hatása lehet, akár társadalmi, környezeti téren, akár a regionális integráció vonatkozásában.

Ebben az összefüggésben, elnök úr, biztos úr, úgy véljük, hogy a Bizottság által előterjesztett javaslat – a 2010-re és az azt követő évekre vonatkozó ütemterv – a bilaterális szabadkereskedelmi megállapodás tekintetében túlságosan egyoldalú ahhoz, hogy a jó irányba mutasson.

Támogatjuk a ma vitára bocsátott állásfoglalás-tervezetet, többek között azért, mert felveti ezeket a társadalmi hatásokkal, környezeti hatásokkal és a regionális integrációra gyakorolt hatásokkal kapcsolatos kérdéseket, és elsősorban azért, mert a 10. bekezdésben a kereskedelmi megállapodások céljainak újragondolására szólít fel, különösen ezeknek a társadalmi és környezeti témáknak a tekintetében. Támogatjuk továbbá azért is, mert ezeknek a megállapodásoknak az újragondolásával talán elgondolkodhatnánk a kereskedelmi vonatkozásnak a teljes barcelonai folyamatba való újraintegrálásáról.

Willy Meyer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, képviselőcsoportom úgy gondolja, hogy lehetetlen szétválasztani az Euromed projektnek a kereskedelemre, bevándorlásra és támogatásra vonatkozó részét a politikai résztől. Csoportom ezért ellenzi, hogy az Európai Unió megkülönböztetett státuszt adjon Izraelnek és Marokkónak, mert mindkettő olyan zavaros térség, amely összeegyeztethetetlen a nemzetközi jogon alapuló béke uniójával.

Úgy gondoljuk, hogy az Európai Uniónak és az Európai Bizottságnak sokkal szigorúbbnak kellene lennie azoknak az értékeknek a tekintetében, amelyek a közös béke és biztonság projektje irányába vezetnek minket.

Egy szaharai vezető például éhségstrájkot folytat most a spanyol Lanzarote-szigeten, mert Marokkó nem engedi, hogy belépjen a megszállt területekre. Ez fontos kérdés, amely megköveteli az európai intézményektől, hogy szigorú álláspontot képviseljenek Marokkóval kapcsolatban.

Hiszem, hogy az Unió a Mediterrán Térségért nemcsak a kereskedelemről, hanem a nemzetközi jog és az emberi jogok megvédéséről is szól.

William (The Earl of) Dartmouth, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az egyesült királyságbeli Függetlenség Párt ellenzi az Euromed megállapodást, mégpedig a következők miatt: az Euromed megállapodás jelentős kereskedelmi engedményeket, sőt, támogatásokat fog nyújtani nem uniós tagállamoknak. Ez, közvetve vagy közvetlenül, a brit adófizetők terhére fog történni. Mi több, amikor a biztos asszony képviselője az Euromedról beszélt a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságnak, amelynek más jelen lévő képviselők mellett és is tagja vagyok, azt mondta – és most idézem – „Itt nem arról van szó, hogy az összes uniós rendeletet bevezetjük”. Azzal folytatta, hogy az uniós rendeleteket intelligensen és szelektíven fogják alkalmazni.

Ezzel ellentétben, az Egyesült Királyságnak el kell tűrnie – és gazdaságunk ténylegesen szenved ettől – az összes uniós rendelet alkalmazását, mi több, azoknak mind unintelligens, mind univerzális módon való alkalmazását.

Még azt sem engedik meg, hogy olyan villanykörtét használjunk, amelyet szeretnénk. De nem csak a villanykörtékről van szó. Lisszabont követően minket, itt az Egyesült Királyságban, kisebb vagy nagyobb mértékben, de a három amigo fog irányítani: a Bizottság elnöke, a Tanács újonnan kinevezett elnöke – aki minden bizonnyal Tintin nagyapja – és, legfőképpen, a főképvisező, Cathy Ashton, aki 30-as évei végén a szélsőbaloldali CND (nukleáris leszerelés kampány) négy fizetett hivatalnokának egyike volt.

Ez komoly dolog, és ezek azok az emberek, akiket ki kell bírunk, miközben az Euromed országoknak egyáltalán nem kell eltérniük ezeket az amigókat.

Ott van továbbá az emberi jogok kérdése is. Ezzel összefüggésben meg kell kérdeznem, hogy mi is történik itt. Az országok közül Szíriának és Líbiának kereskedelmi engedményeket, sőt, támogatásokat ígértek, amelyeket mi fogunk kifizetni, de hol van az emberi jogok védelme? Sehol sincs ebben a két országban, viszont mindkettőnek hosszú és őszintén megvetendő bűnlajstroma van. Olyan emberként, aki az 1960-as években volt tizenéves, azt kell mondanom, hogy azok, akik az állásfoglalásnak ezt a részét javasolták, bizonyára betéptek, így tehát teljes egészében elutasítjuk az állásfoglalást.

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Elnök úr, a szabadkereskedelem jó dolog lehet, amennyiben nem áll meg egyszerűen a szabadkereskedelemnél. Az olyan megállapodások, mint ez, ennél sokkal többről szólnak, és sokkal többről is kell szólniuk. Nemcsak egy szabadkereskedelmi térség felállításáról, hanem annak tartós hatásairól is. A fejlődés előidézéséről kell szólniuk. A biztonság megteremtéséről kell szólniuk. A jólét növeléséről mindenki számára. Ez sokkal fontosabb annak biztosításánál, hogy pusztán a liberalizáció megtörténjen, hogy a piacokat megnyissák, és hogy a folyamat végén pár ember profitáljon ebből. Amennyiben szabadabbá akarjuk tenni a kereskedelmet, az összes erőfeszítésnek – mind az EU-n belül, mind a déli szomszédjaink vonatkozásában – a munkanélküliség elleni küzdelmet kell megcéloznia. Ezeknek az erőfeszítéseknek a célja a több lehetőség megteremtése kell, hogy legyen, különösen a nők, a fiatalok és a vidéki népesség számára. Amennyiben ez a célunk, akkor jó úton haladunk. Amennyiben csupán a liberalizáció, a piacok megnyitása és néhány ember haszonszerzésének elősegítése a célunk, akkor rossz úton haladunk.

Czesław Adam Siekierski (PPE) . – (PL) Elnök úr, a mediterrán társulási megállapodások alapvető célja elsősorban az, hogy az Európai Unió elsősorban a kereskedelem területén szorosabb együttműködésre lépjen a mediterrán államokkal, valamint cél továbbá ezen államok gazdaságainak átalakítása. Az EU így segíteni tud abban, hogy az arab világ jóléti régióvá váljon, és ez fogja megteremteni a feltételeket a szorosabb együttműködéshez és ez fog lehetőséget biztosítani a régió stabilitásának eléréséhez.

Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy felgyorsítsuk a Barcelonában elkezdődött folyamatot, kiemelt figyelmet fordítva a demokráciával, a jogállamiság fenntartásával, az értékekkel, az emberi méltósággal és a gazdasági és társadalmi fejlődéssel kapcsolatos kérdésekre. A kultúrák közötti párbeszéd megerősítése szintén fontos szerepet fog játszani ebben az összefüggésben.

Véleményem szerint a mezőgazdasági termékek kereskedelmének liberalizációja az euromediterrán térségben hozzá fog járulni az előnyös kereskedelmi forgalomhoz, amennyiben az EU főleg a gabonafélék, a hús és a tej exportálására, valamint a gyümölcsöknek és zöldségeknek a mediterrán államokból való importálására összpontosít. Egy ilyen kivételesen ambiciózus cselekvési terv megvalósítása, mint az euromediterrán partnerség, rendkívüli erőfeszítéseket és sok kompromisszumot kíván a folyamatban részt vevő államoktól.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr, néhány hete a Kanadával fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség ülésén voltam. Egy az Európai Unió és Kanada közti szabadkereskedelmi megállapodásról tárgyaltak. Ezt megelőzően azt hallottuk a Parlamentben, hogy egy szabadkereskedelmi megállapodásról tárgyaltak Dél-Koreával. Ma este egy Euromed szabadkereskedelmi megállapodásról beszélünk.

Tudna válaszolni a Bizottság arra, hogy hány szabadkereskedelmi megállapodást tárgyalunk vagy tárgyalunk mostanágig? Másodszor, hol van az Európai Unió országainak nettó haszna? Harmadszor, hol vannak a lehetőségek a vállalkozások és vállalkozók számára munkahelyteremtési és gazdasági szempontból?

Végezetül, nem feltétlenül értek egyet Dartmouth grófjának véleményével, de szeretném, ha a személyeskedést félretéve válaszolnának központi kérdésére.

Diane Dodds (NI) . – Elnök úr, ez a vita a kereskedelem liberalizálásáról szól, és én olyan európaiként állok a Parlament előtt ma este, aki hisz a nemzetek közötti együttműködésben, de nem hisz a jelenlegi projekt föderalizmusában.

Az Egyesült Királyság esetében Lisszabon csökkenteni fogja arra vonatkozó hatáskörünket, hogy az ellenőrzésünk alá tartozzon a kereskedelem, és hogy bárkivel kereskedjünk. Nyilvánvaló továbbá demokráciánk értékvesztése mind az Egyesült Királyságban, mind Európában a múlt heti történések fényében, amikor kineveztek egy elnököt és felszenteltek egy külügyi főképviselőt, aki még soha nem töltött be választott közhivatalt, de aki Európa polgárai nevében fog külügyekről nyilatkozni. Ez biztosan nem az a helyzet, amit a Bizottság így hagyhat, és érdekes lenne meghallgatni ezzel kapcsolatos nézetét.

João Ferreira (GUE/NGL) . – (PT) Elnök úr, amikor egy euromediterrán szabadkereskedelmi térség létrehozását fontolgatjuk, két dolgot kell észben tartanunk.

Az első egy általános kérdés, amely a Földközi-tenger déli és keleti országaira vonatkozik, csakúgy, mint a legtöbb fejlődő országra, amelyekkel az Európai Unió hasonló megállapodásokat akar kötni, és különösen a közös agrárpolitika által kötött országokra.

A dominikánus Lacordaire szavai találóak: „Az erős és a gyenge, a gazdag és a szegény, az úr és a szolga között a szabadság az, ami elnyom, és a törvény az, ami felszabadít.” Egyszerűen nem hagyhatjuk figyelmen kívül sem a nyilvánvaló és fontos társadalmi-gazdasági párhuzamokat, sem pedig a termelési rendszerekben a Földközi-tenger északi és déli oldalán fekvő országok közti óriási különbségeket.

A kereskedelem liberalizálása, különösen az olyan kiszolgáltatott ágazatokban, mint a mezőgazdaság és a halászat, bizonyára súlyosbító tényező volt a jelenlegi gazdasági és társadalmi válságban, azáltal, hogy nyomást gyakorolt a gyengébb termelési rendszerekre, a foglalkoztatásra és a szociális jogokra, azáltal, hogy növelte a függőséget, ami különösen az élelmiszer esetében súlyos, ezáltal veszélyeztetve minden ország szabad fejlődését és szuverenitását.

Ahogy említették, emlékezhetünk még a palesztin és a nyugat-szaharai helyzetre, és ezt nem szabad figyelmen kívül hagynunk a vita során.

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Elnök úr, egy percnél is rövidebb időbe tudom sűríteni mondanivalómat. Nekem is van egy kérdésem a biztos úrhoz. Egyetértünk abban, hogy a szabadkereskedelmi megállapodásoknak és a kereskedelmi megállapodásoknak nem szabad a kereskedelemre korlátozódnium, hanem olyan célkitűzéseket is tartalmazniuk kell, amelyek végül mindannyiunk javát szolgálják. Milyen mértékben jelenti ez a folyamat azt, hogy mind mi, mind partnereink nagyobb demokráciát, az emberi jogok nagyobb tiszteletben tartását, és a jólét méltányosabb elosztását élvezhetjük majd? Lehet már most látni ebből valamennyit, vagy ez még időbe telik? Ha igen, mennyi időbe?

Kader Arif (S&D) . – (FR) Elnök úr, nem készültem előre arra, hogy válaszolnom kell Dodds asszonynak, de szeretném elmondani neki, hogy el kellene olvasnia a Lisszaboni Szerződést, mert ha van olyan bizottság, amely meg fog erősödni a Lisszaboni Szerződés által, akkor az a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság. Ezért azt mondhatom, hogy amikor az életbe lép, az Európai Parlamentnek valamivel nagyobb befolyása lesz az elkövetkezendő hónapokban vagy években.

Moreira úr néhány nagyon pontos kérdést tett fel a biztos úrnak. Hallottam Tajani úr választát: Líbia és Szíria. Egy olyan téma volt, amelyet mégis nagyon gyorsan elintézték, és ez a teljes emberi jogok kérdése volt, amelyre nem érkezett pontos válasz. Nagyon szeretném, ha fejlődés mutatkozna a Líbiával és Szíriával való tárgyalásokon, de ugyanakkor pontos válaszokat kell adni az EU-nak az emberi jogokkal kapcsolatos kérdéseire, érdeklődésére és kéréseire.

Másodszor, úgy érzem, hogy lehetetlen úgy beszélni az euromediterrán térségről, hogy nem említjük az izraeli-palesztin kérdést, amikor azt látjuk, hogy a megszállt területekről importálnak folyamatosan árukat. Szeretném ezért tudni, hogy mi a Bizottság álláspontja ebben a kérdésben.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném hangsúlyozni, hogy Ashton biztos asszony nem a december 1-jétől betöltendő hivatala miatt, hanem a jelenlegi hivatalával kapcsolatos egyéb intézményi kötelezettségei miatt nincs jelen.

Megpróbálok válaszolni kérdéseikre, amennyire lehetséges. Azokat a válaszokat, amelyeket nem tudok most megadni, minden képviselő számára el fogjuk juttatni írásban, mivel kérdéseiket továbbítani fogom Ashton biztos asszonynak és kollégáinak.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Bizottságnak az emberi jogok iránti elkötelezettsége mindig minden cselekedetének középpontjában állt. Az én osztályomon, vagyis a közlekedési osztályon belül is, minden Afrikával kapcsolatos kezdeményezésünkben minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy prioritásként kezeljük a politikai stabilitás biztosítását és az emberi jogok és a szabályok tiszteletben tartását. Ez az elkötelezettség része az Európai Bizottság politikai projektjének. A szabadkereskedelmi megállapodások továbbá mindig tartalmaznak együttműködésről szóló záradékokat.

Szeretném ezért megnyugtatni a képviselőket afelől, hogy a Bizottság soha nem becsüli alá az emberi jogok tiszteletben tartásának fontosságát, valamint kötelezettségét, hogy erre figyelmeztesse azokat az országokat is, amelyekkel tárgyalásokat folytat. A helyzetet folyamatosan figyelemmel követjük, és ha olyan országról

van szó, amely európai uniós tagságot ért folyamodott, még inkább okunk van rá, hogy a tárgyalások során továbbra is figyelemmel kövessük az emberi jogi helyzetet.

Szíriát illetően a társulási megállapodás nagyjából követi a többi euromediterrán megállapodás mintáját, amennyiben rendszeres politikai, gazdasági és társadalmi párbeszédet, valamint sok ágazat esetében együttműködést kíván. Meghatározza a szabadkereskedelmi térség fokozatos létrehozását maximum 12 éven belül, számos területen azonban szélesebb körű és nagy jelentőségű rendelkezéseket is tartalmaz, például olyan kereskedelemmel kapcsolatos rendelkezéseket, amelyek nem szerepelnek más euromediterrán társulási megállapodásokban. Gondolok például a mezőgazdasági termékekre alkalmazott vámtarifák átfogó leépítésére, a kereskedelem útjában álló technikai akadályokra vonatkozó rendelkezésekre, az egészségügyi és növény-egészségügyi intézkedésekre, a kereskedelemfejlesztésre, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás jogára, a közbeszerzésekre, és végezetül a kereskedelmi jogviták rendezési mechanizmusaira.

Líbiával kapcsolatban pedig, a nemzetközi közösséggel való kapcsolatok tekintetében egy nehéz időszakot követően ez az ország lépéseket tett annak érdekében, hogy normalizálja politikai és gazdasági kapcsolatait külföldi partnereivel.

Közlekedési biztosként egy Líbiába tett látogatásom során is felfigyeltem arra a vágyra, hogy visszafordítsák azt a trendet, amely eddig létezett. Azt mondanám, hogy Líbia mindig elfogadja az áruk és szolgáltatások kereskedelmével, a letelepedés jogával, a kereskedelmi szabályokkal – beleértve a közbeszerzésekre vonatkozó szabályokat is – kapcsolatos jogszabálytervezetek célkitűzéseit és általános tartalmát, valamint a rendszeres együttműködést a közösségi vívmányok számos területén. Líbia beleegyezett abba is, hogy jóváhagy egyéb záradékokat is, de ismétlem, a Bizottság ennek ellenére továbbra is éber lesz.

Remélem, hogy a lehető legalaposabban sikerült válaszolnom kérdéseikre.

Másrészről, a Bizottság által tárgyalt szabadkereskedelmi megállapodások konkrét számát illetően egyértelműbb és teljesebb választ fogunk nyújtani írásban Ashton biztos asszony munkatársain keresztül.

Elnök. – Öt állásfoglalásra irányuló indítványt⁽⁴⁾ juttattak el hozzám, melyeket az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán, 2009.11.25-én kerül sor.

15. A közösségi vasúti rendszerk biztonsága és átjárhatósága (vita)

Elnök. – A következő pont vita: – a Brian Simpson által a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, a közösségi vasúti rendszer biztonságáról és interoperabilitásáról szóló szóbeli választ igénylő kérdés (O-0129/2009 B7-0227/2009)

Brian Simpson, szerző. – Elnök úr! A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében szólok fel és terjesztem elő ezt a szóbeli kérdést, amelynek alapját a közelmúltban bekövetkezett olaszországi és hollandiai balesetek képezik, amelyeknek sajnálatos módon halálos áldozatai is voltak.

Helyénvalónak tartom azonban annak hangsúlyozását, hogy a vasút továbbra is az egyik legbiztonságosabb közlekedési mód, bizottságom pedig természetesen minden tőle telhetőt meg akar tenni annak érdekében, hogy ez így is maradjon. Ebből következik ez a szóbeli kérdés.

Mi itt, az Európai Parlamentben mindig nagyon komolyan vettük a vasútbiztonságot. Ez a közelmúltban a vasúti biztonságról szóló irányelv elfogadásával érte el a csúcspontját, a Parlament által sok év alatt elfogadott vasúti kezdeményezések és jelentések hosszú sorának végeredményeként.

Mégis tehetetlennek érezzük magunkat, mivel évek alatt sem tudtuk rávenni sem a vasúti társaságokat, sem pedig a nemzeti kormányokat, hogy a kulcsfontosságú területeken cselekedjenek. Ez jól megmutatkozik, ha megvizsgáljuk a legfontosabb jogszabályokat, és még inkább az ilyen jellegű jogszabályoknak a nemzeti jogba történő átültetését, amely a legjobb esetben is csak esetleges, vagy ami még rosszabb, nyíltan protekcionista.

⁽⁴⁾ Lásd a jegyzőkönyvet

A Bizottságnak a vasúti biztonságról szóló irányelv végrehajtásáról szóló saját eredményjelentése megállapítja, hogy a nemzeti szabványok és szabályok akadályozzák a vasúti rendszer teljes mértékű integrálását. Ez viszont felveti azt a kérdést, hogy maguk ezek a nemzeti szabályok nem veszélyeztetik-e a biztonságot.

És mi a helyzet a vasúti ágazat kölcsönös átjárhatóságával? A nemzeti akadályok ezen a területen is akadályozzák az előrehaladást, vagy maga a vasúti ágazat nem hajlandó elfogadni a kölcsönös átjárhatóság elvét?

Miért halad annyira lassan az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszer (ERTMS) ügye, és kudarcot vall-e az a törekvésünk, hogy a következő év végére létre jöjjön az ECM-rendszer?

Bizottságom mindezekre a kérdésekre szeretne választ kapni. És ezzel együtt azt is szeretnénk megtudni a Bizottságtól, hogy jelenleg milyen nemzeti akadályok és kibúvók tartják fel a kölcsönös átjárhatóság előrehaladását, és mely tagállamok akadályozzák a legerősebben a folyamatot.

Ehhez kapcsolódóan, a Bizottság igénybe veszi-e a rendelkezésére álló jogi hatásköröket a közösségi jog betartatásának biztosítása érdekében?

Tudom, hogy a problémákért, különösen a vasúti áruszállítás tekintetében, de nem kizárólag ezen a területen, egyértelműen a Tanács okolható. Bizottságommal együtt hajlandó vagyok együttműködni a Bizottsággal és az ágazattal egy biztonságos, integrált, kölcsönösen átjárható vasúti hálózat kifejlesztése érdekében.

Bizottságom most felteszi azt a kérdést, hogy az európai jogalkotás végrehajtásának ez az elmulasztása veszélyezteti-e már a biztonsági szempontokat, különösen a teherkocsik tekintetében.

Ha igen, akkor sürgősen cselekvésre van szükség. De cselekvésre van szükség mind az integráció, mind pedig a kölcsönös átjárhatóság megvalósítása érdekében is, ha azt akarjuk, hogy az utasszállító vasutak képesek legyenek teljes mértékben kibontakoztatni a bennük rejlő lehetőségeket, és ha azt akarjuk – és ezt nyíltan ki kell mondanunk –, hogy a vasúti áruszállítás fennmaradjon.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A vita megkezdése előtt szeretnék megtenni néhány lényeges bevezető megjegyzést.

Csak akkor tudunk konkrét következtetéseket levonni a vasúti közlekedés biztonságáról szóló közösségi jog lehetséges továbbfejlesztése tekintetében, ha a független olasz és holland hatóságok által lefolytatott műszaki vizsgálatok megállapítják a Viareggio-ban és a Hollandiában bekövetkezett balesetek pontos okát.

Ezenkívül, amint erre Simpson úr is rámutatott, a két baleset ellenére, amelyekből nyilvánvaló módon le kell szűrünk a vasútbiztonsággal kapcsolatos tapasztalatokat – és pontosan azért, hogy megmutassuk ezzel kapcsolatos elkötelezettségünket, megszerveztünk egy rendezvénysorozatot, amelyen Simpson úr is részt vett –, szeretném hangsúlyozni, hogy más közlekedési módokkal összehasonlítva az európai vasúti közlekedés biztonsági szintje ennek ellenére is különösen magas.

A Bizottság által 2006-ban elfogadott jelenlegi első vasúti csomagról készített jelentés és a legújabb statisztikák valóban azt mutatják, hogy a piacnak a verseny előtti megnyitása semmiféle negatív hatást nem gyakorolt a vasútbiztonság általános szintjére, sőt az még tovább is javult. Éberem kell azonban ügyelnünk arra, hogy ez a javulás tovább folytatódjon, és semmiképpen sem elégedhetünk meg a már elért eredményekkel. A liberalizáció valójában azt jelenti, hogy a hálózatainkon tevékenykedő gazdasági szereplők száma folyamatosan növekszik, ezért folyamatosan értékelnünk kell a piacon jelen lévő gazdasági szereplők színvonalát.

A viareggioi balesetet követően a Bizottság és az Európai Vasúti Ügynökség számos ülést szervezett az összes érdekelt fél részvételével, emellett összeállított egy rövid és egy hosszú távú cselekvési tervet, hogy a lehető legnagyobb mértékben csökkentse az ilyen jellegű balesetek megismétlődésének kockázatát. A Bizottság által szervezett 2009. szeptember 8-i vasútbiztonsági konferencia – amire az előbb utaltam – elfogadta ezt a tervet.

Ami a teherkocsik biztonságának konkrét kérdését illeti, különös tekintettel a kritikus alkatrészek, például a tengelyek karbantartására, az Európai Vasúti Ügynökség, az ágazat és a nemzeti biztonsági hatóságok szakértőinek részvételével létrehozott egy munkacsoportot, amely eddig már három alkalommal ülésezett.

A munkacsoport speciális, két lépésből álló munkaprogram szerint dolgozik, amely eredmények közzétételét írja elő 2009. decemberében és 2010. júniusában.

Az első lépés a használt vasúti kocsik állapotának, valamint tengelyeik minőségének megállapítására szolgáló sürgős vizsgálati program kidolgozásából áll. Fontos azonban, hogy ezeket az intézkedéseket nem nemzeti szinten elszigetelve, hanem európai szinten koordinálva kell elfogadni, ha az összes tagállamban elfogadott eredményeket akarunk kapni.

A második lépésben a vasúti kocsik karbantartásának általánosabb kérdésével kell foglalkozni annak megállapítása érdekében, hogy szükséges-e és milyen mértékben a karbantartási rendszerek különféle elemeinek, nevezetesen a műszaki szabványoknak, az eljárásoknak, valamint a mérési és ellenőrzési módszereknek a harmonizálása.

A nemzetközi kocsiszabályzati rendszer, amely a piac 2006. évi megnyitása előtt hatályban volt, a nemzeti vállalkozásokra bízta az összes említett szempont elbírálásának felelősségét és szabadságát. A harmonizált szabványoknak ez a hiánya a továbbiakban elfogadhatatlannak tűnik az új keretrendszerben, amelyet a vasúti kocsik kölcsönös átjárhatóságára vonatkozó műszaki előírások, valamint a vasúti kocsik műszaki üzemeltetési és a vasúttársaságok között létrejött „Általános szerződési feltételek a vasúti kocsik használatáról” című új magánmegállapodás szabályoz.

A karbantartásért felelős szervezet tanúsítása tekintetében az Európai Vasúti Ügynökség minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a Bizottság képes legyen teljesíteni a jelenlegi irányelvben szereplő menetrendet, és 2010 végéig el tudja fogadni a tanúsítási rendszert.

A tanúsítási rendszernek, amely meghatározza azokat a követelményeket, amelyeket a vasút-üzemeltetőknek teljesíteniük kell annak érdekében, hogy elismerjék őket karbantartásért felelős szervezetként, távolról sem az a rendeltetés, hogy további akadályokat gördítsen a vasúti ágazat gazdasági szereplői elé, hanem olyan lehetőségeket fog megnyitni, amelyek mindmáig csak bizonyos vállalkozások számára voltak elérhetőek.

A kölcsönös átjárhatóságot akadályozó nemzeti gyakorlatok vagy hiányosságok alapvetően a nemzeti vasúti monopóliumok által irányított régi rendszerről a kölcsönös átjárhatóságról és a vasútbiztonságról szóló irányelvek által bevezetett új rendszerre történő átállással kapcsolatosak. A kérdéses akadályokat a Bizottság által szeptemberben elfogadott közlemény írja le.

Ezeknek az akadályoknak a kiküszöbölése érdekében a Vasúti Ügynökség 2008-ban dolgozni kezdett a gördülőállomány kölcsönös elfogadásán. Ennek kapcsán a műszaki paraméterek harmonizált listája alapján az ügynökség osztályozza az összes nemzeti szabványt, mielőtt az egyenértékűség szintjének megállapítása érdekében továbblépne az egyes tagállamokban érvényben lévő szabványok összehasonlítására. A cél annak – a vasúti ágazatban elterjedt – gyakorlatnak a megszüntetése, hogy a nemzeti szabványokat a más államokban már jóváhagyott gördülőállomány engedélyezésének megakadályozására használják fel.

Ezenkívül a tagállamoknak és az ágazatnak az új jogi keretekhez történő nehézkes alkalmazkodása további akadályt gördít a kölcsönös átjárhatóság elé. Ez a nehézkesség valóban akadályozza a közös harmonizált szabványokra épülő európai vasút létrehozását, amely szabványok a piac optimális működésének lehetővé tételéhez szükségesek.

Nagyon sokat beszéltem, de nagyon sok kérdést kellett érintenem. Most rátérek az összegzésre.

Ami az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszert (ERTMS) illeti, ez érvényben van és az eddigiekben pozitív eredményeket adott egy több mint 2000 kilométeres szakaszon. Kétségtelen, hogy az eredeti műszaki előírások között voltak homályos pontok, amelyek teret engedtek eltérő értelmezéseknek, de 2007-ben kiküszöböltük ezeket a homályos pontokat. A Bizottság 2008. március 23-i határozata kötelezővé tette ennek a „2.3.0d” néven ismert új változatnak az alkalmazását.

A tagállamok és az ágazat jelenleg az érintett vasútvonalak korszerűsítésén és ezáltal a nemzeti szinten összeférhetetlen alkalmazások problémájának megoldásán dolgoznak. Minden új alkalmazás a kompatibilis szabványra fog épülni.

A Bizottság saját kötelezettségvállalásával összhangban pénzügyi támogatást nyújt az ágazatnak az ezzel a rendszerrel már felszerelt összes vonal és vonat korszerűsítéséhez, hogy kompatibilisek legyenek az új változattal. Ebből a célból a 2009. évi ajánlattételi felhívások keretein belül 250 millió eurót különítettünk el az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszer (ERTMS) céljaira, amelynek egy részét kifejezetten a vonatkozó számítógépes programok korszerűsítésére fogjuk felhasználni.

Georges Bach, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr! Önöknek igazuk van, a vasúti rendszer rendkívül biztonságos a közlekedés más formáival összehasonlítva. A sok pozitívum mellett azonban a

liberalizáció alacsonyabb szintű biztonságot is eredményezett az egyes társaságok széttagolása, az infrastruktúra és az üzemeltetés szétválasztása, a karbantartási feladatok kiszervezése, valamint anyagok és alkalmazottak lízingje formájában.

Véleményem szerint gondoskodni kell arról, hogy a nemzeti biztonsági hatóságok az Európai Vasúti Ügynökség (ERA) előírásainak megfelelően bocsássák ki biztonsági tanúsítványokat és engedélyeket. Léteznek-e megfelelő ellenőrzések? Gondoskodtak-e például az alkalmazottak képzésének, a tanúsítványoknak és a munkakörülményeknek a megfelelő figyelemmel kíséréséről? Mi a helyzet ebben a tekintetben a szabványos közösségi tanúsítvány bevezetésével? Mi a helyzet az európai mozdonyvezetői engedély kérdésében? Az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszerrel (ERTMS) kapcsolatos erőfeszítéseket is meg kell kétszerezni.

A közelmúltban elfogadott végrehajtási tervet, amelyre Ön is utalt, kötelezővé kell tenni, és nem szabad elhalasztani pénzügyi vagy nemzeti megfontolások miatt. A kölcsönös átjárhatósági műszaki előírások (TSI) bevezetésével kapcsolatos erőfeszítéseket folytatni kell és ki kell terjeszteni. Ez hatalmas előrelépést fog jelenteni, különösen az anyagok szabványosítása szempontjából, és magasabb fokú biztonságot fog eredményezni az anyagok karbantartása tekintetében.

A közelmúltban bekövetkezett vasúti balesetek és balesetveszélyes helyzetek jelentős része karbantartási hiányosságoknak tulajdonítható. Különösen a karbantartás intenzitását hanyagolják el a költségek miatt, és meghosszabbítják a karbantartási időközöket. Mi a helyzet a karbantartási munkák egész Európára érvényes tanúsítási rendszerével? Meggyőződésem szerint minden elképzelhetőt meg kell tenni annak megakadályozása érdekében, hogy az egyes tagállamok visszatérjenek régi szabályaikhoz, és ismét egymástól függetlenül, eltérő módon cselekedjenek. Különösen az egyes tagállamok közötti határkeresztezések jelentenek nagy biztonsági kockázatokat. A Bizottság hogyan kívánja rövid távon megoldani ezt a problémát? Szeretném kérni továbbá, hogy az értékelés elkészítésekor a társadalmi szempontokról se feledkezzenek meg – ezeket feltétlenül figyelembe kell venni.

Bogusław Liberadzki, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Simpson úrnak, amiért feltette kérdését, és szeretnék neki gratulálni, amiért kérdése vitánk tárgyává vált. Nagyon kései ez a vita, amelyre a késő esti órákban került sor, de nagyon jó, hogy lefolytatjuk ezt a vitát. Amikor a kérdés tárgyát betervezték, ezeket a szavakat olvashattuk: összefüggés – az európai vasúti rendszer. Azt a kijelentést is megkockáztatom, hogy jelenleg még mindig nem rendelkezünk európai vasúti rendszerrel.

Miért nem? Minden vasútnak megvannak a saját műszaki szabványai. Ha ezek villamosított vasútvonalak, akkor vagy egyenárammal, vagy pedig váltóárammal működnek. Ha váltóárammal működnek, akkor a vontatási feszültség lehet 15 kV, 30 kV, vagy 35 kV. Érdekes tényről közölhetek Önökkel, ami különösen aktuális Tajani úr jelenlétében. Az észak-déli rendszerben két hasonló vasút létezik – az egyik Lengyelországban, a másik pedig Olaszországban. Az összes többi különbözik egymástól. Ezért, elnök úr, adjunk a vasutaknak egy esélyt. Hozzunk létre egy valóban európai vasúti rendszert, még akkor is, ha ezt a mindenható nemzeti vasúti fuvarozókkal szembeszegülve kell megtennünk.

Michael Cramer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A biztonság szent. Abszolút elsőbbséget kell ennek biztosítani. Ami a közelmúltban Berlinben történt, ahol az elővárosi gyorsvasúti rendszer darabjaira hullott szét, mert a profitot részesítették előnyben, annak teljes mértékben kivételes esetnek kell maradnia. Amit a háborúban a bombák és a gránátok nem tudtak elintézni, azt most az elmúlt hat hónap során meg kellett tapasztalnunk Berlinben. Ez így nem mehet tovább.

A biztonsági érvekkel gyakran akkor hozakodnak elő, amikor valaki a verseny útjába akar állni. Ezekben az esetekben azért találunk ki biztonsági érveket, hogy teljesen megakadályozzák a hálózatok megnyitását, amit mi valójában már szabályoztunk jogalkotás útján és minden tagállamra nézve kötelezővé tettünk 2007. január 1-jétől kezdve. Ezért be kell avatkozniuk – nem szabad megengedni, hogy visszaéljenek a biztonsági érvekkel.

A biztonság természetesen pénzbe kerül, de beruházásokra van szükségünk az infrastruktúra és a biztonság területén. A pénz rendelkezésre áll. Szeretnék mindenkit emlékeztetni például arra, hogy a kerozin vámmentessége az európai adófizetőknek évről évre 14 milliárd euróba kerül. Ha ezt a pénzt a biztonságra fordítanák, akkor lenne európai vasúti piacunk és ez a biztonságot is garantálná, ami most napirenden van.

Jacky Hénin, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A vasúti versenyre történő felkészülésként az európai irányelvek előírták a vasúti hálózatok és a szállítási tevékenységek

szétválasztását, és ezzel mindenféle szabványosítást lehetetlenné tettek. Az eredmény: a vonatok Franciaországban ma lassabban közlekednek a másodlagos hálózaton, mint a 20. század elején. A hálózat harmada lassan tönkremegy a fenntartáshoz szükséges források hiánya miatt. Az összes vasúti szakszervezet, az összes szakértő azt mondja, hogy ez a helyzet elkerülhetetlenül szörnyű balesetekhez fog vezetni.

Ez azonban nem elegendő. Vannak, akik mind több és több profitot akarnak. Ezért még a vasútbiztonságot is hajlandók feláldozni azért, hogy a jövőbeni minimális európai szabályozás érdekében lehetetlenné teszik a legnagyobb védelmet kínáló nemzeti biztonsági szabályokat. Újból feláldozzák Európa általános érdekeit a kapitalista kapzsiság kedvéért.

A Thalys a megfelelő modell Európa számára, mivel ezt olyan európai vasúti együttműködés jellemzi, amely teljesíti a dolgozók védelméről szóló törvények és a maximális biztonságot előíró szabályok feltételeit. Ez teljes mértékben ellentétes azzal a féktelen versennyel, amelyet az európai irányelvek a vasút használóira rákényszerítenek. A vasút használói és a lakosok biztonságának a veszélyes áruk fuvarozásával szemben történő garantálása érdekében az európai vasúti csomagokat valójában úgy, ahogy vannak, hatályon kívül kell helyezni.

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Elnök úr! Ez tulajdonképpen nem is meglepő. Valamit biztosan elmondhatunk, mégpedig azt, hogy ahol liberalizálásra és privatizálásra kerül sor, ott megnövekszik a balesetek és az incidensek száma. Az ok nyilvánvaló, mivel ahol magas profitokat kell kitermelni, ott rosszul fizetett alkalmazottak dolgoznak; ott alacsonyabb színvonalú a képzés és a szakmai képesítés megszerzése, mivel költséges; ott kevesebb az ellenőrzés, mivel az ellenőrzés pénzbe kerül; és végül – ezt mindenhol láthatjuk –, ha minden balul üt ki, akkor a közységnek hihetetlenül sok pénzébe kerül a liberalizáció és a privatizáció által előidézett zűrzavar rendbetétele.

Ezen a területen rossz úton indultunk el. Bach úr meggyőződése szerint elegendő lenne ennek az esetnek az alapos kivizsgálása és jobb biztonsági mechanizmusok bevezetése. Rossz úton indultunk el, ezért most vissza kell térnünk egy olyan útra, amely minőséget, biztonságot és hatékonyságot kínál. Ez az út biztosan nem a további liberalizáció. Ez pontosan az ellenkező irányba vezet.

Guido Milana (S&D) . – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Két észrevételt szeretnék tenni.

Szerintem nem a nagyobb privatizáció, verseny – vagy bárhogy is nevezzük – mellett kellene érvelnünk. Egyértelmű, hogy a költségcsökkentési hajszát negatív tényező a biztonsági normák szempontjából. Ha valamilyen fontos versenymechanizmus bevezetése miatt kísérleteket tesznek a költségek csökkentésére, akkor elkerülhetetlen a biztonsági normák romlása.

Az igazi kérdés az, hogy meggyőződésem szerint a Bizottságnak kezdeményeznie kell egy szigorúbb szakaszt, amelynek az Európai Vasúti Ügynökség fokozott stratégiai szerepkörére kell épülnie. Az Ügynökségnek fokozott koordinációt, ellenőrzést és felügyeletet kell gyakorolnia a nemzeti biztonsági hatóságok felett, és ezt sokkal gyorsabban kell tennie, pontosan az egyes országok között fennálló, a nemzeti és az európai jogszabályok közötti ellentmondásokkal kapcsolatos különbségek miatt, amelyekre képviselőtársaim már utaltak. Véleményem szerint óriási a késlekedés ebből a szempontból.

Az Európai Repülésbiztonsági Ügynökséget kell modellnek tekinteni, és ugyanolyan kötelező erejű jogkörökkel kell felruházni a tevékenységek és a végrehajtás tekintetében. Ha ma fel kell valamire szólítanunk a Bizottságot, akkor arra kell felszólítanunk, hogy gyorsabban haladjon ebbe az irányba.

A biztos úr azt mondta, hogy meg kell várnunk a balesetek kivizsgálásainak eredményeit. Ellenkezőleg, meggyőződésem, hogy ezek az eredmények semmit sem tesznek hozzá a fennálló helyzethez.

Van még egy szempont, biztos úr, ami valószínűleg nem tartozik az Ön felelősségi körébe, és ami valószínűleg a ma esti vita tárgykörén is kívül esik, ez pedig az, hogy a jogalkotás egésze túl gyakran nem gondoskodik arról, hogy ha valaki veszteséget vagy kárt szenved egy vasúti baleset miatt – annak figyelembevételével, hogy a vasúti balesetek aránya továbbra is alacsony –, azt a balesetért felelős személyt azonnal elismerje.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr! Elhangzott itt, hogy 2009-ben 200 millió eurót költöttek el ezen a területen. Szeretném tudni, hogy a biztos úr – biztonsági és kölcsönös átjárhatósági szempontból – csak a villamos vasúti rendszerek finanszírozását veszi-e figyelembe, és a gázolajfaló mozdonyoknak a forgalomból történő fokozatos kivonásával számol-e – tudom, hogy az én országomban az összes vasúti rendszert így üzemeltetik –, és meghatároz-e céldátumot, amikor biztonságos, összekapcsolt és környezetbarát vasúti rendszereink lesznek az egész Európai Unióban?

Silvia-Adriana Țicău (S&D) . – (RO) Elnök úr, biztos úr! A vasúti közlekedés biztonsága a vasúti infrastruktúra és a gördülőállomány karbantartása és korszerűsítése területén végrehajtott beruházásoktól függ. Ennek a beruházásnak a hiánya növeli a vasúti balesetek számát.

A vasúti rendszerbe történő beruházást elsődleges céllá kell tenni, mind a transzeurópai közlekedési hálózat költségvetésén és a strukturális alapokon keresztül a Közösség szintjén, mind pedig a nemzeti forráselosztásokon és a transzeurópai közlekedés kiemelt projektjeinek társfinanszírozásán keresztül a tagállamok szintjén. A vasúti rendszerek kölcsönös átjárhatósága létfontosságú. Elengedhetetlen továbbá az alkalmazottak megfelelő megfizetése, valamint képzés és vizsgáztatás biztosítása a vasúti ágazat dolgozói számára.

Romániában is történtek vasúti balesetek az elmúlt év során. Az Európai Unió keleti részében jelentős beruházásokra van szükség a vasúti közlekedésben, hogy a meglévő infrastruktúra fenntartható, korszerűsíthető és fejleszthető legyen. A 6. és a 17. számú kiemelt projekt Bukarestre és Konstancára történő kiterjesztését, a teherfuvarozási vasúti folyosó megépítését ezen az útvonalon, valamint az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszer (ERTMS) végrehajtását elsődleges TEN-T projektként kell kezelni.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Azt hiszem, hogy a vita során felvetett sok kérdésre megadták a választ a szeptember 8-án megrendezett vasútbiztonsági konferencián, amelyet a viareggioi és a hollandiai baleset után haladéktalanul összehívtam, pontosan azért, hogy jelezzük a Bizottság és az európai intézmények erős elkötelezettségét a vasútbiztonság rendkívül érzékeny ágazatában végrehajtandó cselekvés tekintetében.

Amint Önök is tudják, az összes intézmény, a Parlament és a Tanács képviselőit is meghívtuk a konferenciára. A ma esti vita lényegét alkotó összes kérdést megvizsgáltuk, kezdve az ügynökségek és az Európai Vasúti Ügynökség kérdésével.

Osztom Milana úr álláspontját, mivel már a konferencia során azt javasoltam, hogy biztosítsunk szélesebb jogköröket az Európai Vasúti Ügynökségnek. Ezért ezzel teljes mértékben egyetértek. Meg kell azonban változtatnunk a játékszabályokat, és mindaddig, amíg én maradok a közlekedésért felelős biztos, vállalom annak előmozdítását, hogy az Európai Vasúti Ügynökség képes legyen az Európai Tengerbiztonsági Ügynökséghez vagy az Európai Repülésbiztonsági Ügynökséghez hasonló jogcímek szerint tevékenykedni.

Egy további tárgykör, amellyel a munka során foglalkoztunk, és amelyben az áldozatok rokonai is részt vettek, a szállítási láncban érintett gazdasági szereplők felelőssége, és ilyen módon a vasúti balesetekben érintett személyek jogainak kérdése. Ami a vasúti ágazat utasainak jogait illeti, ez év december 3-án hatályba fog lépni egy ezzel kapcsolatos jogszabály.

A Bizottság vizsgálja továbbá az utasokon kívüli áldozatokkal, nevezetesen az azokkal a személyekkel kapcsolatos szempontokat, akik nem voltak utasok, mégis a viareggioihoz hasonló balesetek áldozataivá váltak, amelyet robbanás vagy a vonat kisiklása idézett elő, és felméri, milyen válaszokat lehet adni erre a problémára.

A Bizottság tehát erőteljes fellépést tanúsított a vasútbiztonság területén, amit prioritásként kezel, többek között az alkalmazottak tanúsítása kapcsán is. Az EU már elfogadta a 2007/59/EK irányelvet a mozdonyvezetők minősítéséről, és már létezik az európai mozdonyvezetői engedély: ez év december 3-án lép hatályba.

Ami a felvetett szociális szempontokat illeti, létezik a szociális párbeszédért felelős bizottság, amely 2005-ben megvitattott egy megállapodást a nemzetközi forgalomban alkalmazandó munkaidőről.

Ami a karbantartást és a környezetbarátabb vasúti közlekedési rendszereket illeti, meggyőződésem, hogy a berendezések korszerűsítésére és hatékony karbantartásra van szükségünk. Amint ezt a kérdésre adott válaszbomban megerősítettem, meggyőződésem, hogy az ERTMS-rendszer technológiai szempontból fontos projekt, amelybe az Európai Bizottság befektetett azzal a céllal, hogy biztonságosabbá tegyen minden közlekedést a vasúti ágazatban. Meggyőződésem, hogy ez egy fontos szempont, amelyről nem szabad megfeledkeznünk.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) A vitatott kérdéskör kapcsán fontosnak tartom megjegyezni, hogy az ECM (Entity in Charge) tekintetében minden esetben meg kell jelölni a tulajdonost, illetve az üzembentartót, annak érdekében, hogy a balesetek esélyét csökkentsük. Továbbá el kellene gondolkodni azon is, hogy – Franciaországban ismert módon – a jogi személyek büntetőjogi felelősségét is felvessük annak érdekében, hogy a biztonság nagyobb szerepet kapjon a jogi személyek gazdálkodásánál.

A vállalatvezetők, illetve tulajdonosok szintjén meghozott stratégiai döntéseknél a profit sohasem mehet az emberek biztonságának, életének a rovására. Amennyiben egy gazdálkodó cég felelőtlen és kockázatos gazdálkodása miatt tömegszerencsétlenség történik, akkor indokolt a jogi személy felelősségre vonása is, ellenkező esetben csupán a topvezető távozik idő előtt, „vállalva” a nagy prémiumokat és a manapság ismert végkielégítéseket úgy, hogy végül csak a mozdonyvezető megy börtönbe.

A cég sorsa össze kell, hogy kötődjön a vezetőével, a dolgozókéval is, hogy különösen a (állami) közszolgáltatás területén a biztonságos és megfelelő minőségű szolgáltatás legyen biztosítható. Kérdezem a Bizottságot: milyen javaslatot kíván foganatosítani annak érdekében, hogy érvényesíteni tudja a mulasztó szolgáltató tekintetében nemcsak a polgárjogi (kártérítési), hanem a büntetőjogi felelősséget is?

16. A kisebbségi nyelvek használata az európai kulturális örökség részeként (vita)

Elnök. – A következő pont a Bizottság nyilatkozata a kisebbségi nyelvek használatáról az európai kulturális örökség részeként

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Elnök úr, tisztelt képviselők, az Európai Unió többnyelvűsége vonatkozó politikájának általános célkitűzése, hogy felhívja a figyelmet az Európai Unióban beszélt nyelvek mindegyikének fontosságára. A Szerződés 151. cikkének megfelelően a Közösség fellépésének elő kell mozdítania a tagállamok közötti együttműködést, hogy hozzájáruljon a tagállamok kultúrájának virágzásához, ugyanakkor tiszteletben kell tartania nemzeti és regionális sokszínűségeket, és kiemelt figyelmet kell fordítania közös kulturális örökségünkre.

Az Európai Bizottság a tagállamokkal szoros együttműködésben a fenti elvek alapján hajtja végre a 2008. szeptemberben elfogadott dokumentumban szereplő, a többnyelvűség és a nyelvi sokféleség támogatására irányuló stratégiáját, amely a Közösségben beszélt nyelvek mindegyikére vonatkozik. Ezek a nyelvek kivétel nélkül szerves részei közös kulturális örökségünknek, és minden egyes, Európában beszélt nemzeti, regionális, kisebbségi és migráns nyelv tovább színesíti ezt a közös kulturális örökséget.

Amint azt mindnyájan jól tudják, az Európai Bizottság arra hívta fel a tagállamokat, hogy a társadalom többnyelvűségét ösztönző nemzeti stratégiáik keretében mérlegeljék a regionális és kisebbségi nyelvek tanításának lehetőségét. Az Európai Unió által e területen meghozott határozatok nem helyettesítik a tagállamok által már elfogadott intézkedéseket, hanem támogatni és kiegészíteni kívánják ezeket. Az Európai Unió rendelkezésére álló fő finanszírozási eszköz a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó, egész életen át tartó tanulás programja, amely a Közösségben beszélt nyelvek mindegyike előtt nyitva áll, a regionális és kisebbségi nyelveket is beleértve.

A tagállamokban érvényes nyelvhasználat szabályozására nincs közösségi jogszabály, és a szerződések sem adnak lehetőséget ilyen rendelkezések elfogadására. A nyelvi és kulturális sokféleség tiszteletben tartása az Alapjogi Charta 22. cikkében szerepel, amely kimondja, hogy az Uniónak tiszteletben kell tartania a kulturális és nyelvi sokféleséget.

Mint tudják, a Charta rendelkezéseinek címzettjei az Unió intézményei és szervei, valamint a tagállamok, de csak annyiban, amennyiben közösségi jogszabályokat hajtanak végre. Ebből következően a hazai nyelvpolitikájuk ügyében továbbra is a tagállamok a döntéshozók, a regionális és kisebbségi nyelvek tárgyában is. A nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek védelme szerves része az emberi jogok tiszteletben tartásának, amely az Európai Unió alapját képező alapelvek egyike, amint ez az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében szerepel.

Ennek következtében a tagállamoknak saját alkotmányos rendjükkel és a nemzetközi jog alapján rájuk háruló kötelezettségekkel összhangban a rendelkezésükre álló jogi eszközök mindegyikével törekedniük kell a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek védelmére. Nemzetközi jog alatt értem például a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartáját az Európa Tanácstól, amely globális keretet ad ezen a területen, valamint az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet ajánlásait, amelyekhez az Európai Unió már több különböző alkalommal folyamodott.

Edit Bauer, a PPE képviselőcsoport nevében. – (HU) Az európai népek nyelvei kultúrája összességében alkotják Európa kulturális örökségét, ahogy azt a biztos úr is elmondta és köszönöm neki. Nincs különbség aközött, hogy kisebbségi nyelvről vagy többségi nyelvről legyen szó. Ugyanakkor a nyelvhasználat az alapjogok szerves részét képezi, ahogy erről az Alapjogok Chartájának 22. cikkelye is szól. Nem véletlen, hogy a nemzeti közösségeknek rendkívül nagy az érzékenyséjük minden jogsértésre ezen a téren.

Annak a több mint félmillió kisebbségnek a nevében emelek szót a szlovákiai államnyelvtörvény ellen, melynek jogait a törvény egyes cikkelyei sértik és korlátozzák. Néhány példa: a törvény 8. cikk (4) bekezdése előírja, hogy az orvos a beteggel azon a helyeken, ahol a kisebbség aránya nem éri el a 20%-ot, államnyelven kommunikáljon, ahogy a szociális munkás is a klienssel, mint ahogy a tűzoltó, a mentős is, ha szolgálatban van, tehát tűzoltáskor vagy mentés közben. 6. cikk (1) bekezdés: a hirdetések szövege, legyen ez közületi vagy magánhirdetés. 8. cikk (6) bekezdés: először államnyelven kell megjeleníteni nagyobb, vagy legalább akkora betűkkel, mint a más nyelvű szöveget. Ez nyilvánvalóan azt az üzenetet hordozza, hogy az első nyelv fontosabb, a másik alárendelt és másodrendű.

A törvény 9. cikkelye olyan bírságokkal sújtja a nyelvhasználat ellen vétő jogi személyeket, de a kisvállalkozókat is, melyek aránytalanok és egyáltalán, miért büntetendő az, ha valaki a saját anyanyelvén beszél? Egy ilyen törvényt nyilvánvalóan jól végrehajtani nem lehet.

Elnök úr! A szlovák törvénykezés ahelyett, hogy belső jogrendbe emelte volna azokat a kötelezettségeket, melyeket az Európa Tanács nyelvi chartájából átvett és magára vállalta ratifikációval, ahelyett ezzel szöges ellentétes törvényt hagyott jóvá. Nem is a kétnyelvűsége törekszik, hisz a kisebbségi nyelv ismeretét még a közszolgálatban dolgozók esetében sem feltételezi, sem nem ösztönzi.

Elnök úr! Utolsó mondat. Nagyon örülök annak, hogy az Európai Parlament napirendre tűzte ezt a vitát és nagyra becsülöm a Parlament elnökének, Jerzy Buzeknek világos állásfoglalását, mint hogy a Bizottság egyértelmű üzenetét is, hogy a kisebbségi jogokat védeni, és nem korlátozni kell.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, tekintve a Házban jelen lévő véleménykülönbségeket, jó jel, hogy most magyar származású elnökünk van, akiről biztosan tudhatjuk, hogy nem fog megkülönböztető módon eljárni, hanem ez egyszerűen a dolgok természetes rendje itt Európában, hogy próbálunk ragaszkodni a joghoz, nyelvtől és származástól függetlenül.

Bauer asszony, Ön bírálta a nyelvtörvényt. A nyelvtörvény nem olyan jó, amilyen lehetne, amint azt már megállapították, ugyanakkor az alapvető jogokat sem sérti meg. Ezt szintén ki kell jelentenünk. Ezért arra kell törekednünk, hogy megszüntessük a még meglévő hibákat – mindenekelőtt a törvény értelmezésében. Egyértelműen döntő fontosságú, hogy ezzel a mai vitával azt az üzenetet közvetítsük, hogy a javításokat nem azért végezzük el, mert ki akarunk játszani egy népcsoportot egy másik ellen, hanem mert azt akarjuk, hogy Szlovákián belül javuljon a szlovákok és magyarok közötti viszony, és természetesen a két ország viszonya is. Ezt kell szem előtt tartanunk. Különösen most, a választásokhoz közeledve, nem tudok mást kérni, mint önmérsékletet, józan gondolkodást és párbeszédet, mivel a pozitív eredményhez csak ez az út vezet.

Ami azt illeti, történelmi eredetű problémák is vannak itt, és ez ügyben nem szabad illúziókat táplálnunk. Édesanyám, aki Miskolcon született, és én magam, aki Pozsonytól néhány kilométerre születtem, tudjuk és átérezzük ezt. A döntő kérdés azonban az, hogy ne nagyítsunk fel és ne tüzeljünk olyan konfliktusokat, amelyek sok esetben alapvetően csak a politikai erők között léteznek, nem az emberek között, akik jól kijönnek egymással.

Ahogy Szlovákiában van magyar kisebbség, ugyanúgy szlovák kisebbség is van Szlovákia több olyan településén, ahol a magyarok alkotják a többséget. Ezeket a dolgokat ezért össze kell kapcsolnunk. Az is meghatározó tényező, hogy ezzel a vitával másodsorban milyen üzenetet közvetítünk. Problémák egész sorával nézünk szembe együtt. Szlovákiának és Magyarországnak is vannak közös problémái, amilyen például a romák ügye. Nem lenne sokkal értelmesebb ez esetben, ha a meglévő problémák párbeszéd útján történő megoldására koncentrálnánk, arra törekedve, hogy e régió minden kisebbségének jobb esélyeket biztosítsunk? Végso soron mindnyájan kisebbségekhez tartozunk. Azt kell célul kitűznünk, hogy egyértelműen elkötelezzük magunkat a nyelvi sokféleség mellett – amint a biztos úr már elmondta –, a többnyelvűség támogatása mellett, mivel a nyelvek „tőkét” jelentenek. Aki több nyelven beszél, előnyben van, és ha ezt mindenki megérti és elfogadja, szebb jövő elé nézünk.

Carl Haglund, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, elégedetten tapasztalom, hogy a Bizottság komolyan veszi ezt a kérdést. Európában sok kisebbségi csoport számára nem könnyű az élet, ezért az EU-tól

eredő határozott üzenet hozzásegíthet ahhoz, hogy szembeszálljunk az intolerancia hullámával, amely az elmúlt években söpört végig világ részünkön. Úgy vélem, az EU-nak teljesen világossá kellene tennie minden európai felé, hogy a többség nyelvétől eltérő nyelvek léte és ismerete egyaránt érték.

Hogy miért? Nos, egyrészt azért, mert minden nyelv kiterjedt kulturális örökséget hord magában, és ezzel gazdagítja az európai sokféleséget. Azok a területek, ahol kisebbségi nyelveket beszélnek, gazdasági szempontból nézve sikeresebbek és versenyképesebbek is más térségeknél. Annak tehát, aki ilyen területen akar vállalkozásba kezdeni, érdemes olyan embereket alkalmaznia, akik beszélik a helyi nyelveket. Ezzel mondtam két jó okot. Szeretném megköszönni a Bizottságnak ezt a kezdeményezést, és nem is tartom fel tovább Önöket, mivel kevés az időnk.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönöm a biztos úrnak az előbbi nyilatkozatot, és egyetértek azzal, hogy az uniós jog jelenlegi helyzete nem jogosít fel bennünket arra, hogy jogszabályokat alkossunk a nyelvi jogok területén.

Másrészről viszont, december 1-jétől az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke tartalmaz majd egy záradékot, amely kimondja, hogy az Unió az emberi jogok tiszteletben tartásának értékein alapul, a kisebbségekhez tartozó személyek jogait is beleértve. Ezt valószínűleg nem tekinthetjük olyan szilárd jogi alapnak, hogy azonnal felépíthessük rá saját kisebbségi jogi koncepciónk a közösségi vívmányokon belül. Ma mindazonáltal megérdemlünk egy olyan nyilatkozatot, amely nagyobb hangsúlyt helyez a Bizottság politikai álláspontjára a kisebbségi jogokat illetően, az üzenetnek pedig – véleményem szerint – nagyon egyszerűnek kell lennie. Az a fél, aki a kisebbségekhez tartozó személyek jogai, köztük a nyelvi jogok ellen tesz, vét az Unió alapvető értékei ellen.

Rendszeresen kipellengérezzük azokat az EU-n kívüli országokat, ahol az emberi jogokat nem tartják kellő tiszteletben, holott az EU nem szabhat ki rájuk jogilag kötelező kötelezettségeket; de akkor mi tart vissza bennünket attól, hogy az EU-n belülről is megnevezzük a rossz példákat, még ha kötelezettségeket nem is róhatunk rájuk?

Ön említette az Európa Tanács és az EBESZ dokumentumait, de a Bizottságnak is fel kellene vállalnia a feladatot, hogy figyelemmel kíséri, a tagállamok eleget tesznek-e az említett dokumentumok szerinti kötelezettségeiknek.

Végezetül jelezném, hogy a többnyelvűség követelményét magában a Parlamentben sem teljesítjük. Én például nem szólalhatok fel az anyanyelvemen, annak ellenére, hogy hazámban, Lettországbán a népesség 40%-ának az orosz az anyanyelve.

Lajos Bokros, az ECR képviselőcsoport nevében. – (SK) A szlovák nyelv Európa egyik legszebb nyelve, de az Európai Parlamentben csak ritkán hallható.

Szlovákia igaz híveként, fejlődésének régi támogatójaként és a szlovák reformok szerény, de aktív résztvevőjeként örömmel segítenék szlovák barátainknak e hátrány leküzdésében, egyidejűleg az irányú törekvésükben, hogy a szlovák nyelvet egyre többen értsék és beszéljék. Határozottan hiszem, hogy a szlovák nyelv és kultúra védelmét sikerre fogjuk vinni.

A szlovák nyelv nem más nyelvek rovására kíván fejlődni. Pontosan ez okból érthetetlen, hogy egy törvény, amely az etnikai kisebbségi nyelvek használatával foglalkozik, sokkal szűkebb körű használatot határoz meg számukra, mint a szlovák nyelv számára. Ez a törvény valójában csak lehetőségként kezeli ezeknek a nyelveknek a használatát, és erre a lehetőségre csak negatív módon tekint, nem pozitív jogként – nem tekinti olyan jognak, amely a mindennapi életben követelhető és alkalmazható.

A szlovákiai hivatalokban még mindig nem használnak magyar nyelvű formanyomtatványokat, sőt, a Szlovák Köztársaság törvényeiből és jogi előírásaiból sem készül hivatalos magyar nyelvű fordítás.

A nemzeti nyelvtörvény módosítása még tovább nehezítette a helyzetet. A módosítás megfogalmazásába nem vonták be az etnikai kisebbségi képviselőket. Az új jogi intézkedés egyik fő hiányossága, hogy nemcsak a hivatalos nyelv használatára vonatkozik, hanem ennél mélyebben is beavatkozik a közéletbe, a kereskedelembe és a magánéletbe.

A másik alapvető probléma az, hogy az államnyelvtörvény szankciókat is tartalmaz. A szlovák nemzeti nyelvtörvény módosítása megsérti az alapvető emberi jogokat és az Európai Unió normáit. A törvény jelenlegi formájának megtartása ellentétes lenne a Szlovák Köztársaság és a többségi etnikai csoport nemzeti érdekével,

mivel a törvény gyanakvást ébreszt, megmérgezi az etnikai csoportok közötti jó kapcsolatokat, miközben ezek a csoportok Szlovákia területén több mint ezer éve élnek békés együttélésben.

Szlovákia érett, felnőtt, öntudatos demokratikus ország, nincs rászorulva a kulturális hadviselésre, ahogy arra sem, hogy törvényekkel védje meg magát is az őshonos nyelvekkel szemben. Az őshonos etnikai csoportok nem fenyegetik a szlovák államiságot, a szlovák nyelvet vagy a szlovák nemzet kultúráját. Épp ellenkezőleg, az egymás mellett élő etnikai csoportok önként és lelkesen védelmezik a szlovák nyelvet és a hozzá tartozó kultúrát mindaddig, amíg a szlovák nemzet részéről is látható az etnikai kisebbségek nyelvének és kultúrájának védelmére, támogatására és fejlesztésére való hajlandóság.

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) Magyar barátaink az imént arra oktattak bennünket, hogyan találjunk európai stílusú megoldást a kisebbségi nyelvhasználat kérdésére Szlovákiában.

Én most arra szeretném felhívni a figyelmüket, hogy úgy tűnik, elfelejtettek tükörbe nézni, és megfigyelték arról, hogy Magyarországon ők maguk hogyan korlátozzák a kisebbségeket anyanyelvük használatában. Vegyük például a gyermeknevelést és az iskolákat! A Szlovák Köztársaság lehetővé teszi, hogy a magyar gyerekek az általános iskolától a középiskolán át egészen az egyetemig anyanyelvi oktatásban részesüljenek. Ennek keretében minden tantárgyat magyar nyelvű tanárok tanítanak, magyarul. A Magyarországon élő szlovák gyerekek viszont szlovák iskoláról legfeljebb csak álmodhatnak, a magyar kormány ugyanis ezeket még 1961-ben bezárta. A Magyarországon élő, etnikai kisebbségi származású gyerekek azóta sehol nem tudják elsajátítani anyanyelvük helyes használatát, mivel a magyar kormány az EU más kormányaival ellentétben nem biztosítja számukra a lehetőséget az anyanyelvi oktatásra. Magyarországon a szlovák gyerekek ezért minden tárgyat magyarul tanulnak, anyanyelvük pedig egyfajta büntetésként, pluszmunkaként adódik ehhez hozzá, azért, hogy elvegyék tőle a kedvüket. Magyar anyanyelvű tanároktól tanulnak szlovákul, akik a szlovák nyelvet nem beszélik elég magas szinten. A gyerekek anyanyelvükhöz való viszonyát és kulturális kötődéseit így tudják elnyomni és kisiklatni.

Miközben ezt a kisebbségekhez való állítólagos európai hozzáállást gyakorolta, a magyar vezetés az elmúlt 50 év folyamán eredeti méretének körülbelül tizedére csökkentette a szlovák kisebbséget. Ezért volt, hogy az etnikai kisebbségekért felelős korábbi magyar ombudsman nyíltan elismerte, hogy Magyarország továbbra is az etnikai kisebbségek teljes asszimilációjára törekszik.

Nagyra tartom barátaimat, a Magyar Köztársaság képviselőit. Több mint ezer éve, hogy nemzeteink közösen vesznek részt Európa történelmében. Csak arra szeretném kérni őket, hogy értsék meg, a számok nem hazudnak. A magyar vezetés politikáinak eredményeképpen a magyarországi szlovák kisebbség megtizedelődött, miközben a szlovákiai magyar kisebbség – a szlovák vezetés korrekt politikájának köszönhetően – ma is ugyanolyan létszámú.

Zoltán Balczó (NI) . – (HU) E napirend kezdetén azt kell tisztáznunk, mit tekinthetünk az Európai Unió értékének? Azt, amit a dokumentumokban leírtak, vagy az az érték, amit az államok tiszteletben tartanak, vagy ha nem, akkor az Unió betartatja velük. A nemzeti kisebbség értéknek tekinthető-e, érvényesül-e? Nos, Csehországban jelenleg életben hagyták a Benes-dekrétumokat annak érdekében, hogy Vaclav Klaus a Lisszaboni Szerződést aláírja, vagyis fönntartották a szudéta-németek és a magyar népcsoport kollektív bűnösség megbélyegzését. Érték akkor a kisebbség? A kisebbség nyelve érték-e? Szlovákiában, a Felvidéken az őshonos magyar népesség, ha az anyanyelvét használja, ezért büntetik. Ennek a törvénynek nem létezik jó végrehajtása. Amíg ez a törvény létezik, ez Európa szégyene. Ez nem Szlovákia és Magyarország konfliktusa kellene, hogy legyen, hanem az értékeit őrző Európai Unió és Szlovákiának egy megoldandó kérdése kellene, hogy legyen. Ez egy képmutató rendszer, amelyik szavakban meghirdet értékeket, de nem tartja be.

Ez a napirend most mivel foglalkozik? Nem ezt a kérdést kívánja megoldani. Foglalkozunk az ülésen egyedi kérdésekkel, Nicaraguával, Vietnammal, Laosszal, emberi jogsértéssel. Ebben a kérdésben az Európai Unió nem meri vállalni azt a szerepet, hogy az értékeit védje, hanem devalválja.

Kinga Gál (PPE) . – (HU) Tisztelt Elnök úr, tisztelt biztos úr! Sikerként könyvelem el, hogy Bauer Edit kollegámmal együtt kezdeményezett vitában az Európai Parlament végre foglalkozik a nemzeti és nyelvi kisebbségek nyelvhasználatának kérdésével, így a diszkriminatív szlovákiai nyelvtörvénnyel. És külön örvendek, hogy a Bizottság egyértelmű állásfoglalást tett ezúttal a kisebbségi nyelvi jogokat illetően.

Külön köszönöm Orban biztos úrnak, hogy megemlítette a jogok között, a használható dokumentumok között az Európa Tanács Nyelvi Chartáját. Így különösen fontosnak tartom azt is, hogy Buzek úr ellátogatott Pozsonyba, és egyértelmű nyilatkozatokat tett ebben az ügyben, hiszen mi mindnyájan – akik az emberi jogokkal foglalkozunk itt évek óta –, felháborítónak tartjuk, hogy a Lisszaboni Szerződés hajnalán valaki

saját szülőföldjén, saját kisebbségi anyanyelvén nem élheti meg és nem élheti ki a demokrácia által biztosított jogokat. Sőt, alapvető emberi jogának, az anyanyelvének a használatakor még büntethetővé is válik a törvény szerint. Azt sugallva, hogy a kisebbség az másodrendű állampolgár hazájában. 5 30 000 magyar emberről beszélünk Szlovákiában, Paška úr, és néhány tízezerről Magyarországon, csak az összehasonlítás végett.

Swoboda úrnak pedig csak annyit válaszolnék, hogy egy kisebbség küzd itt a legalapvetőbb emberi jogáért a többséggel szemben, és nem két ország küzd egymással. És az Uniónak igenis fel kell lépnie és meg kell szólalnia a szlovák és minden ilyen törvény ügyében, amely veszélyezteti a kisebbségi nyelvhasználatot és a kisebbségi identitás megőrzését, hiszen ez ellentmond minden nemzetközi dokumentumnak, mind pedig a Lisszaboni Szerződésben és az Alapjogi Chartában most megerősített alapelveknek.

És csak annyit szeretnék még emlékeztetni a képviselőtársaimat, hogy '95-ben Szlovákiát már komoly nemzetközi bírálatok érték a nyelvtörvény első elfogadása idején. Ennek következtében, éppen az uniós csatlakozás megkezdésének feltételeként kellett Szlovákiának többek között a büntetésekre vonatkozó paragrafusokat törölnie a jogszabályból. 10 évvel ezelőtt az Unió tehát ellenezte azt, ami ellen most nagyon nehezen akar megszólalni.

Boris Zala (S&D) . – (SK) Büszkén mondhatom, hogy Szlovákia nagymértékben hozzájárult a nyelvi sokszínűséghez és a nyelvi kulturális örökség megőrzéséhez.

Néhány tény: a magyar kisebbségnek körülbelül 700 olyan iskolája van, ahol a tanítás magyarul folyik. Minden kisebbségnek joga van ahhoz, hogy bírósági eljárásokban, hivatalos ügyekben, helységnevek esetében saját nyelvét használja, ahogyan anyanyelvi rádió- és tévéműsoraik is vannak. Az állam pénzügyi támogatást nyújt a kisebbségek kulturális tevékenységeihez, és elfogadja az anyanyelv használatát a kereskedelmi, szerződéses és egyéb viszonyokban.

A magyar képviselők a szlovák nyelvtörvényt támadják. Állításaik a sértett magyar nacionalizmus csupasz hazugságai és koholmányai. Ezt vissza kell utasítanunk, hölgyeim és uraim. Épp ellenkezőleg, a szlovák nyelvtörvény teljes mértékben megfelel a nemzetközi normáknak, amint azt a legilletékesebb megfigyelő, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet részéről Vollebæk biztos is megerősítette. Nyelvtörvényünk hozzájárul a kisebbségekkel szembeni megkülönböztetés megszüntetéséhez és polgáraink biztonságához és egészségéhez, ugyanakkor teret nyit a teljes körű beilleszkedésükhöz. Ráadásul Szlovákia a Kisebbségi Nyelvek Kartáját is aláírta, ezáltal magas szinten őrzi a Szlovákiában élő kisebbségek nyelvi sokféleségét.

Sergej Kozlík (ALDE) . – (SK) A Szlovák Köztársaság magas szinten biztosítja az etnikai kisebbségek védelmét, ugyanakkor Európa egyik legviszafogottabb nemzeti nyelvtörvényét alkalmazza.

Mindezek ellenére folyamatos nyomás éri a magyar képviselők részéről, akik az európai közvélemény befolyásolása érdekében bármikor készek hazugságokat és koholmányokat bevetni. Ezt a 2004-es bővítés óta az Európai Parlament szinte minden ülésén tapasztalhattuk. Magyarország olyan ország, amely területén szinte teljesen megszüntette a kisebbségeket, most pedig a Szlovák Köztársaság belügyeibe próbál beavatkozni. Ez teljességgel elfogadhatatlan.

Remélem, az európai intézmények nem úgy lépnek be ebbe az ügybe, mint elefánt a porcelánboltba. Szlovákia a nemzeti nyelv használatával kapcsolatos problémákat kulturális eszközökkel, az európai hagyományoknak megfelelően fogja megoldani. A nyelvtörvény módosítását végrehajtó rendelet megerősíti a Szlovákiában élő etnikai csoportok és nemzetiségek mindegyikéhez való érzékeny hozzáállást.

Valdemar Tomaševski (ECR) . – (PL) Elnök úr, örömmre szolgál, hogy Litvánia képviselőjeként az anyanyelvemen, lengyelül szólalhatok fel. Úgy vélem, ennek a kiváltságnak kellene lennie a normának, nemcsak az Európai Parlamentben, de az EU valamennyi országában, mivel a multikulturalizmus és a nyelvi sokféleség nagyon fontos helyen áll az európai értékrendben. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a nemzeti kisebbségek, és különösen az őshonos kisebbségek ne érezzenek semmilyen megkülönböztetést a mai bizottsági nyilatkozatban szereplő kérdésekben. Ezért a Bizottságra vár a sürgető feladat, hogy rendezze a kisebbségi nyelvek használatával kapcsolatos konfliktusokat az EU minden országában, kivétel nélkül. A feladat megoldását nyilvánvalóan elősegítik az ilyen problémákra talált pozitív megoldások Finnországból, Olaszországból, Lengyelországból, Dániából, a Cseh Köztársaságból és sok más országból. Csak arra van szükségünk, hogy a Bizottság hatékonyan és – ami még fontosabb – haladéktalanul cselekedjen ez ügyben.

Diane Dodds (NI) . – Elnök úr, jó, hogy szó esik a sokféleség és a többnyelvűség szükségességéről, de én most nagyon röviden szeretném felhívni a figyelmet a helyzetre az Egyesült Királyságnak azon a részén, ahonnan én jöttem.

Az ulsteri skótok kisebbségi nyelve Észak-Írország kulturális kincsének része, és ezt az Európa Tanács Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája révén az Egyesült Királyság is elismeri.

A St Andrews-i megállapodásról szóló törvény eredményeképpen az északír kormány megbízást kapott az ulsteri skót nyelvre és kultúrára vonatkozó stratégia kidolgozására. A stratégia összeállításakor a kulturális miniszter figyelembe veszi az Európai Kartát és más nemzetközi okmányokat, köztük a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezményt. A stratégiát igyekszik elhelyezni Észak-Írország közös, egyenlőségen, sokszínűségen és kölcsönös függőségen alapuló, jobb jövőjének az összefüggésében.

Sajnálatos módon a Sinn Féin a kultúrát – különösen a nyelvet – fegyverként használta az államellenes kampányában, ami vitát és viszályt szült. Ez a nyelv helytelen használata, a nyelvvel való visszaélés. Ezért reméljük, hogy a stratégiában szereplő közös, jobb jövő kilátása ennek a kulturális háborúnak az örökségét is kezeli majd.

Alejo Vidal-Quadras (PPE) . – (ES) Elnök úr, szeretném felhívni a figyelmet azokra az erőfeszítésekre, amelyeket a Ház a kisebbségi és regionális nyelveknek a polgárok és a Parlament közötti írásbeli kommunikációban való használata támogatására tett. A polgárok ezeken a nyelveken írhatnak a Parlamentnek, és választ is kapnak.

Ettől eléggé eltérő dologról beszélünk akkor, elnök úr, amikor egyesek azokat a regionális vagy kisebbségi nyelveket akarják használni a plenáris üléseken való felszólaláskor, amelyeknek a tagállamok bizonyos területein más nyelvekkel közös hivatalos nyelv státusuk van. Ez a törekvés nem életképes egy olyan Parlamentben, ahol a munka 23 nyelvet összefogó, teljes egészében többnyelvű rendszerben folyik – ami költségvetésünk több mint egyharmadát emészt fel, és a személyzet több mint felét foglalkoztatja.

Vannak ilyen nyelvek az Egyesült Királyságban, Luxemburgban, Észtországban, Cipruson, Spanyolországban, Svédországban és Finnországban, és még sorolhatnám. Ez azt jelentené, elnök úr, hogy a plenáris üléseken 35–40 nyelvet kellene használnunk, ami pénzügyi és logisztikai szempontból nézve egyszerűen kivitelezhetetlen. Ezért, elnök úr, ha ehhez ragaszkodunk, azzal esetleg választási előnyökhöz jutunk, de értelme bizonyosan nem lesz, és maga az elgondolás is teljesen irreális. Ez csak arra lenne jó, hogy felesleges frusztrációt keltsünk sok lojális polgárban.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D) . – (HU) Elnök úr! A szlovák államnyelvtörvény a december 1-jén életbe lépő Alapjogi Charta öt alapjogát sérti meg.

Először is etnikai alapon diszkriminál, másodrangú nyelvvé, másodrangú állampolgárrá degradál félmillió magyar közösséget és annak anyanyelvét. Kettő, durván beavatkozik a privát szférába, ahogyan Bauer Edit asszony azt bebizonyította. Három, antidemokratikus, mert félelmet gerjeszt az állampolgárok körében. Negyedszer, ellentétes az Európa Tanács két dokumentumával, amelyet a csatlakozási szerződésben Szlovákia vállalt és ötödször, Orbán biztos úr azt mondta, hogy az EU a két- és többnyelvűséget támogatja, Szlovákia pedig elindult az egynyelvűség, a nyelvi asszimiláció irányába.

Ha az EU eltűri ennek az öt alapjognak a megsértését, nem emeli föl a szavát, akkor nem lesz morális alapja, hogy bírálja Kínát, Oroszországot és más országokat. Nem lehet kettős mérce!

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE) . – (ES) Elnök úr, az Európa Tanács és 47 európai állam által elfogadott Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája kimondja, hogy a regionális és kisebbségi nyelveket védelmezni kell, mivel egyes esetekben az eltűnés veszélye fenyegeti őket.

Úgy vélem, ez a hozzáállás segíti a kontinens hagyományainak, sokszínűségének és kulturális gazdagságának fenntartását és fejlesztését, és ezek megőrzésére szükségünk van. Ezzel egyúttal az adott nyelvek beszélőinek alapvető jogát is védjük, amint azt a biztos úr elmondta.

A biztos úr megemlítette, hogy a tagállamoknak minden rendelkezésre álló eszközzel biztosítaniuk kell e nyelvek használatát, tudjuk azonban, hogy ez nincs így. A többnyelvűség nem minden tagállamban garantált, még a kétnyelvűség sem, ahol hivatalos nyelvekről van szó, és az a probléma, hogy nem érezzük, hogy a kisebbségi nyelvek részei lennének az Unió örökségének, részei a mi örökségünknek.

Mindazonáltal azt szeretném kérni, hogy gondolkozzanak el a kisebbségi nyelv fogalmán, mivel a tagállamokban több olyan nyelv is van, amely az Európai Parlamentben ugyan hivatalos nyelv, de kevesebben beszélik és kevésbé közismert, mint egyes regionális nyelvek, amelyek ezért nem számítanak hivatalos nyelvnek. Ezáltal 40 millió európai polgár nyelvi jogait sértjük meg, miközben a jogok védelme elvi kérdés, amint azt a biztos úr maga is elmondta.

A baszk nyelvet, Európa legrégebbi, ismeretlen eredetű nyelvét 700 000 baszk beszéli, így ha Európát közelebb akarjuk vinni a baszk néphez, ez többek között azt is jelenti, hogy éreztetjük velük, hogy a „*gabon*” ugyanolyan értékes köszönés, mint a „*buenas noches*”, a „*good evening*” vagy a „*bonsoir*”.

Kay Swinburne (ECR) . – Elnök úr, az Európai Parlament walesi képviselőjeként valódi együttérzéssel gondolok az Európa-szerte előforduló más kisebbségi nyelvekre, különösen mivel nekem is walesi az anyanyelvem – a még ma is használt európai nyelvek közül az egyik legrégebbi.

Ha számszerűen nézzük, a szlovákiai magyar nyelvű lakosság nagyon hasonló helyzetben van, mint a Walesben élő walesi anyanyelvűek, akiknek a száma szintén meghaladja a félmilliót. Ez ugyanakkor Wales lakosságának 20%-át jelenti, az Egyesült Királyság teljes népességén belül viszont még a 2%-ot sem éri el.

A Walesben élő angol és walesi anyanyelvűek közötti több száz éves huzavona után, a szlovák és magyar anyanyelvűek között most elhangzottakhoz nagyon hasonló érvek után Walesben mára sikerült megvalósítani a békés együttélést.

A walesi nyelv újjáéledése a decentralizálás óta eltelt 15 évben roppant látványos volt. A nyelvhez való pozitív viszonyulás óriási kulturális előnyökkel járt.

Walesben a pragmatikus hozzáállás volt a megoldás kulcsa. Arra kell törekednünk, hogy az emberek saját preferenciájuk szerint akármilyen nyelven beszélhessenek, anélkül azonban, hogy ez indokolatlan terhet vagy költséget jelentene. Én például walesi nyelven szándékozom befejezni az észrevételeimet, ugyanakkor nem szeretném a parlamenti szimultán tolmácsolás költségeit az adófizetőkre terhelni, pusztán a két walesi nyelvű európai parlamenti képviselőnek a kedvéért. A sokszínűség mindazonáltal üdvözlendő.

(A képviselő walesi nyelven szólalt meg.)

Anna Záborská (PPE) . – (SK) Szeretnék következetesen a vitánk témájánál maradni. Nem a szlovákiai nemzeti nyelv használatáról szóló törvényről fogok beszélni, mivel szilárd meggyőződésem, hogy ez szlovák belügy.

2010. január 1-jén lesz 22 éve annak, hogy egy kivételesen bölcs, széles körben köztisztelőnek örvendő személyiség hangsúlyozta, hogy a kisebbségek és kultúrájuk tiszteletben tartása a béketeremtés alapja. Következésképpen fenn kell tartanunk a kisebbségek ahhoz való jogát, hogy kultúrájukat őrizzék és fejlesszék. A kisebbségeknek joguk van saját nyelvüket használni, és ezt a jogot törvényben kell rögzíteni. Ha ez nem történik meg, azzal elveszítjük gazdag kulturális örökségüket. Az idézett személyiség ezt a világbéke napján mondta.

Európa kulturális gazdagsága nemzeteiben rejlik, amelyeknek mindmáig sikerült életben maradniuk. E tekintetben az ellentéte az Amerikai Egyesült Államoknak, ahol ez a gazdagság egy meghatározhatatlan tömeggé olvadt össze. Az Európában és az Európai Unióban használt nyelvek sokasága ezáltal értelmet nyer a nemzetállamok közösségének projektje formájában.

Beszélnünk kell a kisebbségi nyelvek használatának szabályairól, mivel szabályokra szükség van, de Európát nem szabad megfosztanunk ettől a gazdagságtól. A kisebbségi nyelvek használatának kérdése bármelyik államban felmerülhet, ahol nincs meg a kommunikációra való hajlandóság, vagy ahol valamilyen más okok állnak a háttérben. A kisebbségeknek jól kell érezniük magukat az országban, ahol élnek, én ezért mindig következetesen ki fogok állni bármelyik kisebbségi nyelv védelmében, de minden esetben csak a kisebbség nyelveként. Úgy vélem, a Bizottságnak is ez az álláspontja.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE) . – Elnök úr, szeretném jelezni, hogy komolyan aggódom a spanyol kormány hozzáállása miatt, amely nem engedélyezi a katalán nyelv használatát itt a Parlamentben. A katalán nyelvet a francói diktatúra idején tiltották és üldözték; a spanyol demokrácia most a saját alacsony színvonaláról tesz tanúbizonyságot azzal, hogy nem engedélyezi a katalán nyelv hivatalos használatát ebben a Parlamentben.

Minden nyelv egyenlő, ugyanúgy, ahogy minden ember is egyenlő. Európa a helyes gyakorlat egyedülálló mintája, ahol a kisebb hivatalos nyelvek is lehetőséget kapnak az egyenlő bánásmódra.

A katalán nyelvet tíz millióan beszélik, ezen a nyelven mégsem szabad felszólalni itt a Házban. Ha a katalán nyelv parlamenti használatát elismernék és engedélyeznék, ez döntő mértékben hozzásegítené a katalán nyelv spanyolországi helyzetének javításához is, hiszen megerősítené azt a követelésünket, hogy legyen végre vége a spanyol parlament évszázadok óta tartó egy nyelvűségének.

Az Európai Parlament katalán képviselőjeként, aki most tisztában van vele, hogy ez a katalán nép részéről világos és fontos követelés, kérem az Európai Bizottságot, fordítson külön figyelmet a katalán nyelv rendszeresítésére itt a Házban.

Metin Kazak (ALDE) . – (BG) Orban úr, Bulgária több mint 60 000 állampolgára törökül – az anyanyelvén – nézi a híreket a bolgár nemzeti televízióban. Ezt a mindössze ötperces török nyelvű műsort Bulgária legnagyobb közszolgálati médiaszervezete 2001 óta sugározza, amikor ratifikálták a Nemzeti Kisebbségek Védelméről szóló Keretegyezményt. Bulgária jelenleg így gondolja betartani a kisebbségek jogainak védelmére vonatkozó európai uniós alapelvet.

Szeretném azonban felhívni a figyelmüket a török hírműsor sugárzásának beszüntetése céljából tartott november 5-i közvélemény-kutatásra. Ez a provokáció és a nacionalista nyomásgyakorlás következménye. A műsor megszüntetésével Bulgária legnagyobb létszámú kisebbségét fosztják meg az anyanyelvi tájékoztatáshoz való joguktól. Ez intoleranciát és megkülönböztetést jelezne, ami megzavarná a bulgáriai etnikai csoportok közötti, hagyományosan jó együttélést, miközben a Balkán országai számára sokszor ez szokott lenni a minta.

Ezért ragaszkodom a válaszhoz, biztos úr, arra vonatkozóan, hogy a Bizottság hogyan kíséri figyelemmel, hogy a közszolgálati média tiszteletben tartja-e a kisebbségek szabad anyanyelvi kommunikációhoz való jogát, ami által teljes mértékben részt tudnak venni hazájuk társadalmi és politikai életében.

Ádám Kósa (PPE) . – (HU) Köszönöm a szót. Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy az Európai Unió elindított egy - helyes irányba - egy olyan kisebbségről beszél, ahol a siket emberek anyanyelve, a jelnyelv az Európai Unió 10 tagállamában elismerték a jelnyelvet, köztük utoljára éppen a saját országomban, Magyarországon. Ez a törvény azt mondja, hogy nemcsak az anyanyelv a jelnyelv, hanem nekünk kulturális kisebbségi jogainkat védik ezzel, és szeretném felhívni a figyelmet, hogy Szlovákia ebben a kérdésben egyébként elől van, mert már 1995-ben elismerték a szlovák jelnyelv használatát. Ugyanakkor a magyar emberek. Kötelességem felhívni a figyelmet, hogy az Európai Unióban nem lehet kettős mércét alkalmazni. Ha egy szlovák siket használhatja a jelnyelvét, akkor egy szlovák állampolgár hadd használja a saját anyanyelvét.

Monika Flašíková Beňová (S&D) . – (SK) Nagyon csalódott vagyok, hogy miközben az EU-tagállamok előtt komoly, nemzetiségétől függetlenül minden egyes polgárt súlyosan érintő társadalmi problémák tornyosulnak, a szlovák és magyar képviselők közötti párbaj mindig a plenáris üléseken kerül elő ebben az intézményben, ahogyan ez ma is történik, éjfél előtt tíz perccel.

Sem a nyelvtörvénynek, sem bármelyik korábbi, a magyar képviselők által itt felvetett témának nincs semmilyen hátrányos hatása az etnikai kisebbségek tagjaira. Elnök úr, Szlovákiában az etnikai kisebbségek és az összes többi kisebbség jogai teljes körű védelmet élveznek, és kivételesen magas szintűek. Baráti kezet nyújtunk magyarországi barátaink felé, jószomszédi kapcsolatokat akarunk, az viszont nagyon zavar bennünket, hogy az Európai Parlament intézményével ismételtelen visszaélnek annak érdekében, hogy kifejezzék a Szlovák Köztársaság iránti gyűlöletüket.

Michael Gahler (PPE) . – (DE) Elnök úr, elejétől végéig elolvastam az új szlovák törvényt. Swoboda úrnak igaza van – az emberek között a mindennapi életben rendszerint jó a viszony, és ez alól Szlovákia déli része sem kivétel. Az államnyelvről szóló új törvény ezért is felesleges, hiszen a szlovák nyelvet Szlovákiában semmi nem fenyegeti.

Sajnálatos módon a törvény helyenként megkülönböztetést alkalmaz a helyi polgárokkal szemben, mivel a csehek gyakran jobb helyzetbe kerülnek, mint a magyarok. Miért nem írja elő legalább, hogy a magyar nyelv a cseh nyelvvel egyenlő bánásmódban részesüljön? Ez a törvénymódosítás csak a jelenlegi szlovákiai koalíciós kormány sajátos összetételével magyarázható, ahol Fico elvtárs úgy próbálja elhalászni a nacionalista SNS és a populista HZDS szavazatait, hogy az állítólagos magyarveszélyekre hivatkozik. Örülök, hogy erre a fajta viselkedésre a Mikuláš Dzurinda által vezetett koalíciós kormány idején nem volt szükség. Akkoriban az

Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportban tagsággal rendelkező három párt – köztük a kisebbségi párt is – jól tudott együtt, nem pedig egymás ellen dolgozni – és valójában pontosan ez kellene, hogy legyen a cél.

Kinga Göncz (S&D) . – (HU) Én is egyetértek azokkal, akik azt mondták, hogy nagyon jó az együttélés Szlovákián belül az emberek között, egészen addig, amíg valamilyen módon nem keltődik egy olyan feszültség, amelyik ezt az egyensúlyt megbontja, vagy együttélést nehezebbé teszi.

Hadd említek egy pár olyan vonatkozását Szlovákiának a nyelvtörvény kapcsán, amely eddig nem hangzott el. Nem szeretném azokat ismételni, amikről szó volt. Egyrészt Szlovákia nemzetállamként definiálja magát akkor, amikor tudjuk - és erről szó volt ma -, hogy körülbelül 10 százaléknyi magyar közösség él Szlovákiában és egyéb kisebbségek is.

A nyelvtörvény egyensúlytalanságot teremt. Nem csak az a probléma vele, hogy a szlovák nyelvet védi és nem azokat a kisebbségi nyelveket, amelyeket egyébként védeni kellene – egyébként nagyon sok pozitív példa van Európában –, hanem nincs összefüggő, egységes, kisebbségeket védő törvény, amelyet sokszor elmondtunk, hogy szükséges lenne ahhoz, hogy ez az egyensúly ne bomoljon meg. Ami nagyon jó volt a mai vitában, és nagyon fontos volt, sok pozitív példát hallottunk. Őszintén remélem, hogy ebbe az irányba fog lépni Szlovákia is a továbbiakban.

László Tőkés (PPE) . – (HU) Békesség Istentől! *Pace vou Bloží pokoj s Vami! Peace to you from God!* A soknyelvű Európában magyarul, románul, szlovákul és angolul kívántam békességet. Ezt megtehettem az Európai Parlamentben, viszont az államnyelvtörvény sérelme nélkül kockázatos volna megtennem a szlovák törvényhozásban. Az Unió egyik tagországában pénzbüntetéssel lehet sújtani a hivatalos nyelvtől eltérő más nyelvek, köztük Európa egyik hivatalos nyelvének, a magyarnak a használatát. Ez világraszóló botrány és szégyen!

Nézzék Szlovákia térképét, itt van előttem! Schengennek köszönhetően a Szlovákiát Magyarországtól elválasztó határt a vasfüggönyhöz hasonlóan lebontották, a posztkommunista-sovinisza szlovák kormány azonban most újabb falakat emel az emberek közé, nyelvi korlátokat.

Köszönjük Jerzy Buzek elnöknek, hogy a megoldás érdekében Szlovákiában járt követségben. Az Európai Parlament ebben a közérdekű ügyben ne helyezkedjen a be nem avatkozás ignoráns és kényelmes álláspontjára, hanem szerezzen érvényt saját előírásainak és követelményeinek, melyeket az emberi és kisebbségi, valamint a nyelvi jogok terén támaszt!

Katarína Neveďalová (S&D) . – (SK) Eredetileg Bokros úrnak akartam válaszolni, de nem kaptam szót. Azt akartam mondani, hogy elismerem, hogy a szlovák parlament nem fordítja le az összes törvényt a kisebbségi nyelvekre – amelyekből egyébként 11 van, nemcsak egy –, ami pedig a magyar kisebbség méretét és az említett félmillió létszámukat illeti, roma kisebbségünk is van félmillió létszámmal, de ők nem panaszkodnak. Azt szeretném kérdezni, hogy a magyar parlament az összes törvényt lefordítja-e a kisebbségi nyelvekre, és hogy vannak-e egyáltalán szlovák nyelvű fordítások? Mindazonáltal nagyra értékelem, amiért Ön megragadta a lehetőséget, és szlovákul szólalt fel.

Tőkés úr, Szlovákia hidakat épít – engem pedig nagyon zavar, hogy Ön ezt mindig megemlíti –, a hidak építését azonban a másik oldalról, Magyarországról is el kell kezdeni. Az Európai Parlament új képviselőjeként engem kifejezetten zavar, hogy állandóan a szlovák–magyar viszonytal kapcsolatos kérdésekre kell válaszolnom, és nem foglalkozhatok az engem igazán érdeklő témákkal.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak, mivel tagja vagyok a Kulturális és Oktatási Bizottságnak. Ön igazán kitűnő munkát végez, és az is nagyszerű, hogy 23 európai nyelvet használhatunk, amelyek közül a szlovák az egyik.

László Surján (PPE) . – (HU) ...a szlovák sajtóban azt, amit Gallagher úr az imént elmondott. A szlovák sajtóban, mondom tehát, ha rá szeretnék mutatni arra, hogy az a konfliktus, ami most van, az nem állítható sem két állam konfliktusának, sem két nép konfliktusának. Bizonyos törvénnyel vannak problémák.

Én örömmel csatlakoznék Swoboda úrnak ahhoz a fölvetéséhez, hogy egy békés, nyugodt, kiütékes irányba mozduljunk el. Csak ne mondta volna azt, hogy nem sért ez a törvény alapjogokat. Hát akkor, amikor egy szlovák városban egy édesanyára, aki a 4 éves gyermekét a kezében tartja a kórházban, rászólnak, hogy ne magyarul csitítsa a gyermeket, aki fél az orvosi beavatkozástól, ne mondjuk azt, hogy ez nem sérti a jogokat. Még azt se mondjuk, hogy ez nincs benne a törvényben! Épp az a probléma, hogy a törvénynek kisugárzása

van. A törvény egyébként tiltja a kórházakban azokat a megszólalásokat, ahol kicsi a magyar nyelvnek a részvétele.

Én tehát azt gondolom, hogy itt nagyon súlyos problémák vannak. Beérett az a vetés, amit egy szélsőséges pártnak a kormányba emelése hozott magával. A magyarok egyébként nem kiirtották a kisebbségeiket, hanem elcsatolták azokat tőlük.

Monika Smolková (S&D) . – (SK) Tiltakoznom kell az előző felszólaló ellen. Ezek szintisza hazugságok, valótlanságok és igaztalan állítások. Végezetül azt szeretném kérni, hogy tanulmányozzák a nyelvtörvényt, mivel ez nem úgy néz ki, mint a saját nyelvtörvényük. Nekünk Szlovákiában másmilyen, eltérő nyelvtörvényünk van, és itt most két különböző törvényről beszélünk.

Kassáról származom, ebből a 250 000 főnyi lakosú kozmopolita városból, ahol jelentős számban élnek magyarok, csehek, ruténok, ukránok, romák és természetesen szlovákok is. A szavazók négy évvel ezelőtt úgy határoztak, hogy a kassai régióban a köztünk – a szociáldemokraták – és a magyar kisebbség képviselői között létrejött koalíció nagyon sikeresen működik. Regionális képviselőként szeretném kijelenteni, hogy együttműködésünk valóban példás. A magyarok és a szlovákok a mi térségünkben békében élnek, és senkiben fel sem merül, hogy a nemzetisége miatt megrálgalmazza vagy megtámadja a másikat. Az emberek mindennapi életében nincsenek viták, a kevert területeken nincs nemzetiségi probléma. Ezt teljesen komolyan mondom. Ha bizonyos pártok vezető politikusai nem tüzelnek ezt a kérdést saját indítékaikból, a magyar etnikai kisebbségi kérdés nem merült volna fel az Európai Parlamentben, mivel nem is létezik.

Csaba Sógor (PPE) . – (HU) Francesco Capotorti. Amikor az ENSZ-ben annak az egyezménynek az előkészítésén dolgoztak, amely később a népiirtás büntetvényének megelőzése és megbüntetése tárgyában kelt nemzetközi egyezmény néven vált ismertté, a nyelvi és kulturális genocídiumot mint súlyos emberiség elleni bűncselekményt, együtt tárgyalták a fizikai népiirtással.

A nyelvi genocídiumot úgy definiálják – 3. cikkely, 1. pont – 1948-ban, mint annak a megtiltását, hogy a csoport a mindennapi érintkezésben vagy az iskolákban nyelvét használhassa, vagy hogy a könyvnyomtatás, illetőleg a kiadványterjesztés a csoport nyelvén történjék.

Ma az Európai Unió területén sajnos nem Szlovákia az egyetlen ország, de a legjellemzőbb példa arra, hogy nyelvi genocídium, vagyis nyelvi népiirtás, nyelvirtás folyik egy uniós ország területén. De ne örüljön más sem, mert Románia, Görögország, Franciaország is felsorakozhat Szlovákia mögé. Köszönöm.

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Elsődlegesen annak a többnyelvűségi politikának a lényegével szeretnék foglalkozni, amelyet ebben az időszakban elő kívántunk mozdítani. Egyrészt arra törekedtünk, hogy az Európai Unióban beszélt nyelvek mindegyike számára garantálni tudjuk a tiszteletet, és minden nyelvet külön ünnepeljünk, akár nemzeti, regionális vagy kisebbségi nyelvekről, akár más földrészekről érkező emberek nyelveiről van szó. Másrészt biztosítani akartuk, hogy a sokszínűség ünneplése révén elérjük a közös, mindnyájunk által kívánt célt, mégpedig hogy megőrizzük és megszilárdítsuk az Európai Unió egységét, más szóval, a mi egységünket. Ha úgy tetszik, az „egység a sokféleségben” elv legközvetlenebb alkalmazásáról beszélünk. Beszédemben nem tudok nem ügyni Swoboda úr észrevételeire a tekintetben, hogy a tetteinkben mindig azokat az elemeket kell keresnünk, amelyek összekötnek, és nem azt, ami szétválaszt.

Mindenkit tiszteletben kell tartanunk, ugyanakkor kellő bölcsességgel is rendelkezünk kell ahhoz, hogy módot találjunk egymás megértésére, a kommunikációra és az egymással való kölcsönös együttműködésre. A többnyelvűség pontosan emiatt játszott rendkívül fontos szerepet a kultúrák közötti párbeszéd megerősítésében. Szükségünk van a párbeszédre, márpedig ezt nyelvek nélkül nem tudjuk megvalósítani.

Lehetőségem nyílt arra, hogy valamennyi tagállamba ellátogassak. Olyan területeket és régiókat is felkereshettem, ahol sajnos még mindig tárgyalások és viták folynak, és ahol a nyelvek esetenként sajnos bizonyos, nem az EU egysége által vezérelt politikai érdekek foglyai. Azt is teljesen világosan elmondtam, hogy olyan megoldásokat kell találnunk, amelyek lehetővé teszik a kommunikációt és a párbeszédet. Ez az oka annak, hogy – mint már elmondtam – még amikor a dolgok elfogadása nehezebbnek is tűnik, a mellettünk élő közösségek nyelvének elsajátítása és használata jelentős megoldásokat kínál egymás megértése terén. Ezért az ilyen helyzetekben, és ez számtalan más esetben is előfordult, úgy hiszem, a kölcsönös megértés terén képesek vagyunk az előrehaladásra.

Ha például beszéljük annak a térségnek a nyelvét, ahol a nemzeti kisebbségek képviselői vannak többségben, más szóval, ha beszéljük e kisebbségek nyelvét, illetve ha a nemzeti kisebbségek is beszélnek a nemzetállam

nyelvét, ezzel hidak épülnek közöttünk, olyan egyetértési pontok jönnek létre, amelyek nagy segítségünkre lehetnek.

Szeretnék néhány megjegyzést tenni az arra irányuló erőfeszítéseinket illetően, hogy az Európai Unióban beszélt nyelvek mindegyike számára támogatást kínálhassunk. Nemcsak a hivatalos nyelvekhez, de a különféle regionális és kisebbségi nyelvekhez kötődő projektek közül is igen sokat finanszírozunk. Számtalan egyedi példát találhatunk arra, hogy az Európai Bizottság támogatta egyrészt a regionális és kisebbségi nyelvek népszerűsítésére létrejött szervezetek hálózatait, másrészt az Európai Unióban kevésbé széles körben beszélt nyelveket úgy általában. Emellett azonban konkrét kisebbségi és regionális nyelvekhez kapcsolódó projekteket is finanszírozunk. Az ilyen nyelvek támogatásának módjára is vannak egyedi példáink. Mint már mondtam, és most szeretném elismételni, a többnyelvűségről szóló, 2008-ban elfogadott stratégia az Európai Unióban beszélt nyelvek mindegyikére vonatkozik. Nem ismerünk akadályt. Ezekre a nyelvekre kivétel nélkül úgy tekintünk, hogy az Európai Unió tőkéjét, és ha úgy tetszik, az Európai Unió jelenlegi kulturális örökségének részét képezik.

Természetesen szeretnék néhány szót szólni még a szlovák nyelv szlovákiai használatáról szóló törvény módosításairól is. Elégedetten látjuk, hogy a magyar és a szlovák miniszterelnök között pillanatnyilag folynak a tárgyalások azokról a lehetőségekről, amelyek révén kölcsönös megértésen alapuló, közös megoldásokat találhatnának. Közösségi szempontból nézve szeretném nyomatékosítani, hogy – tekintettel e törvény rendkívül széles alkalmazási körére – jelenleg nem tudjuk felmérni végrehajtásának összes lehetséges következményét. Pontosan ezért döntő jelentőségű a jogszabály végrehajtása, különösen a végrehajtásának módja. Ezzel kapcsolatban szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Bizottság nagyon alapos elemzést fog végezni, és ennek keretében részletesen meg fogjuk vizsgálni a jogszabály tervezett végrehajtási módját.

Befejezésül szeretném ismét hangsúlyozni, hogy a viszonylag korlátozott hatáskörünk szabta kereteken belül arra törekszünk, hogy támogassuk az Európai Unióban használt nyelvek mindegyikét, függetlenül attól, hogy hivatalos, regionális vagy kisebbségi nyelvről van-e szó, amilyen például a walesi, ahol konkrét példáink vannak e nyelv támogatására, illetve a katalán, amelynek esetében az Európai Bizottság például igyekezett nyitni e nyelv felé, avagy felhívni az emberek figyelmét e nyelv használatára. A közösségi politikákról például nagyon részletes katalán nyelvű weboldalaink és információink vannak. Ugyanez igaz a baszkra és számos más nyelvre is. Azt akartam ezzel szemléltetni, hogy ezen erőfeszítések révén meg tudjuk mutatni, konkrétan hogyan akarjuk támogatni ezt a politikát, amelyet az Európai Unió egyik fontos politikájának tartok, olyan politikának, amely valójában az Európai Unió alapjait segít megteremteni.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Jim Higgins (PPE), írásban. – Üdvözlöm az Európai Bizottság pozitív hozzáállását, és értékelem a kisebbségi nyelvek elismerése terén elért előrehaladást. Ha azonban a kisebbségi nyelveket az EU-n belül egy szintre akarjuk hozni a fő nyelvekkel, még mindig sok a tennivalónk. Az ír nyelvet a plenáris ülésen jelenleg csak angolra tolmácsolják, ezért az egyperces felszólalás közepén meg kell állnom (amikor írul szólalok fel), és a fordítási lehetőségek hiányában kénytelen vagyok visszatérni az angolra. Az ír fordítók megfelelő képzéshez jelenleg csak a Galway-i Ír Nemzeti Egyetemen (NUIG) és az írországi szakmai kamarák szervezeteinél juthatnak hozzá, ami jelzi is, hogy milyen előrehaladásra hívom fel a Bizottságot: hogy biztosítson további támogatást más elismert ír fordítási képzések létrehozásához – hogy megfelelő számú ír tolmács álljon rendelkezésre ahhoz, hogy az európai intézmények teljes körű ír fordítási szolgáltatást tudjanak nyújtani, a Parlament eljárási szabályzatának 146. cikkében vázoltak szerint. Mint Ön is mondta, „a kultúrák közötti párbeszédet többnyelvűség nélkül nem tudjuk megszilárdítani”, a többnyelvűség pedig megfelelő képzési létesítmények nélkül nem jöhet létre.

Alajos Mészáros (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt elnök úr, kedves képviselőtársaim! Én mint szlovákiai magyar képviselő kijelentem, hogy a szlovák nyelvtörvény rossz. És nem azért rossz, mert sérti az európai értékrendet, hanem azért, mert erőszakosan beavatkozik több százezer szabad európai állampolgár anyanyelv-használati jogába és elfogadhatatlan módon korlátozza annak szabad gyakorlását. A büntetéstől való félelem és a nyelvtörvény nem egyértelmű megfogalmazása oda vezet, hogy a polgár nem meri használni anyanyelvét ott sem, ahol az megengedett. Másrészt kényszerítve van a kettős nyelvhasználatra akkor is, amikor az teljesen indokolatlan.

A nacionalista eszméket is felvállaló szlovák kormány úgy indokolta a nyelvtörvényt, hogy annak úgymond egyensúlyt kell teremteni a dél-szlovákiai régiókban a szlovák és magyar nyelvhasználat között. Mint kifejtette, ez úgy értendő, hogyha egy magyar lakta községben egy szlovák él, joga van minden hivatalos információra

ezen a nyelven, fordítva viszont ez csak akkor érvényes, ha a kisebbség számaránya legalább 20 %. Szép kis egyensúly! És történik mindez a 21. század Európájában!

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A kisebbségek növelik a nemzet értékét mindaddig, amíg meg tudják őrizni kulturális értékeiket. Ezért különösen fontos a kisebbségi kultúrák megőrzése. Ebből a szempontból úgy vélem, hogy Románia, az általam képviselt tagállam az egyik legmodernebb kisebbségvédelmi törvénycsomaggal rendelkezik. Romániában a kisebbségek a bíróságon saját anyanyelvükön szólalhatnak fel. Vannak iskoláik, ahol az oktatás anyanyelvükön zajlik. Mind a 19 romániai kisebbség képviselteti magát a parlamentben. Azokon a területeken, ahol a kisebbség aránya eléri a népesség 20%-át, a helyi hatóságoknak dokumentumaikat a kisebbségek nyelvén is el kell készíteniük. A határozatokat minden esetben románul, valamint az adott régió kisebbségeinek nyelvén teszik közzé. Véleményem szerint a román jogszabályt ezen a téren a helyes gyakorlat mintájának és hivatkozási alapnak tekinthetjük minden olyan esetben, ha a kisebbségek jogairól és nyelvük használatáról van szó.

17. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

Elnök. – (Az ülést 00:10-kor berekesztik)